

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

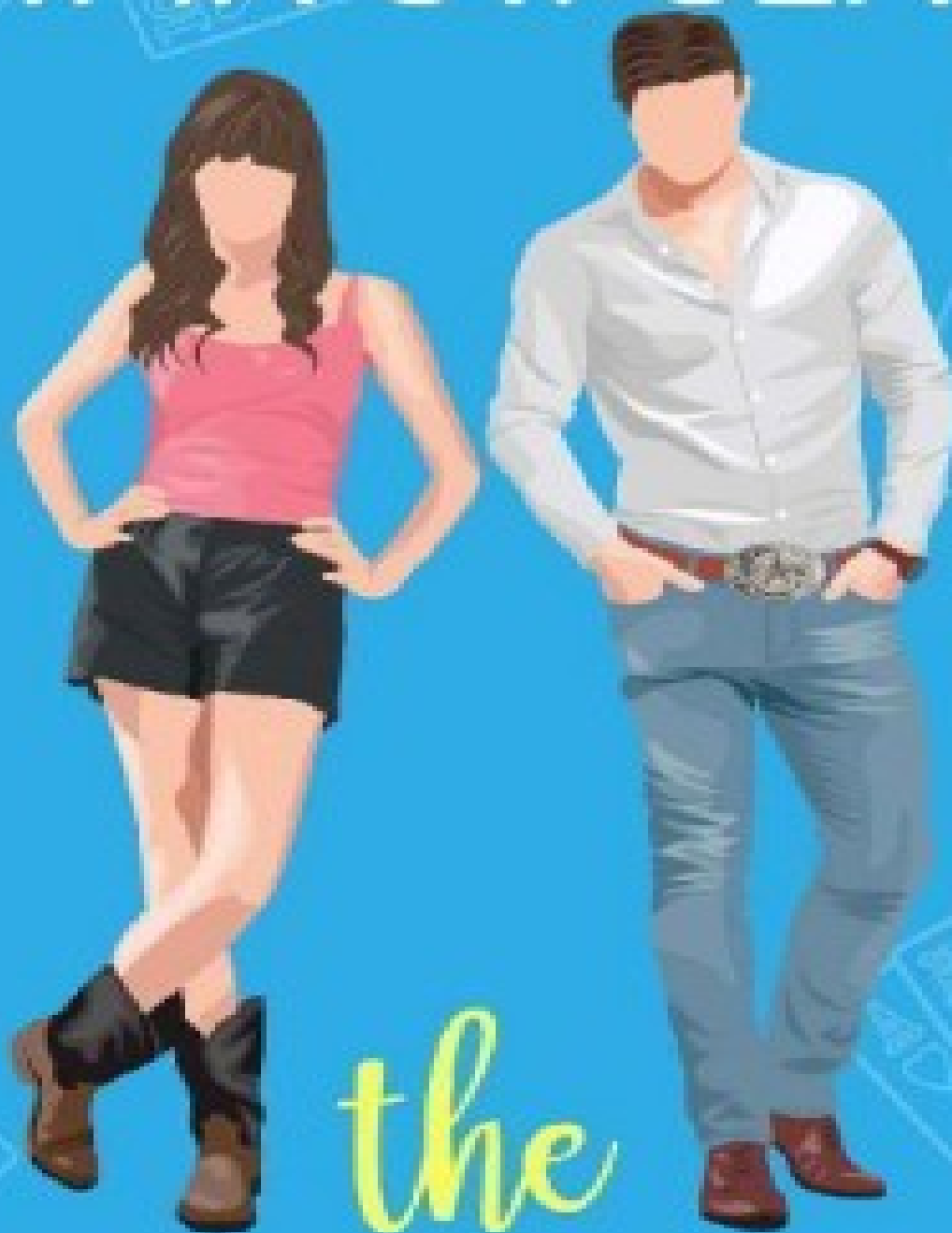
Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

EMMA ST. CLAIR

the
BUY-IN

a sweet small town romantic comedy

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

Telif hakkı © 2022 Emma St. Clair Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, kitap incelemesindeki kısa alıntılar hariç olmak üzere, yazarın yazılı izni olmadan, bilgi depolama ve erişim sistemleri dahil olmak üzere, herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz. Sorularınız varsa ve yazarla iletişime geçmek istiyorsanız, lütfen emma@emmastclair.com adresine mesaj gönderin.

Bu kapak için Alt19 Creative'den Stephanie'ye teşekkürler!

Öncelikle, gerçekten harika bir teyze olan Jo'ya. Seni çok özledim!

Rob'a. Sonunda kitabı bitirdim. Rica ederim. Aynı şey. Sandviçler.

Jinx. Yine Jinx.

Susan ve George'a. Yazabilmem ve inzivaya çekilebilmem için misafir evinizde kalmama izin verdiğiniz için teşekkürler... arka verandada sizinle şarap içmek hariç.

İÇİNDEKİLER

Önsöz

Küçük Kasaba Yaşamının Beş Avantajı

Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

The Neighborly Uygulamasından

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

The Neighborly Uygulamasından

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

Bölüm 18

Bölüm 19

The Neighborly Uygulamasından

Bölüm 20

Bölüm 21

Bölüm 22

Bölüm 23

Bölüm 24

Erkek Fizikinin Dört Göz Ardı Edilen Bölümü Bölüm 25

Bölüm 26

Bölüm 27

Komşu Uygulamasından Alıntı

Bölüm 28

Bölüm 29

[Bölüm 30](#)

[Bölüm 31](#)

[Bölüm 32](#)

[Bölüm 33](#)

[Bölüm 34](#)

[Bölüm 35](#)

[Filmlerden En Romantik Yedi Büyük Jest Bölüm 36](#)

[Epilog](#)

[Emma'dan Bir Not](#)

[Teşekkürler Sonra Ne](#)

[Okumalı Yazar](#)

[Hakkında](#)

GİRİŞ ÜCRETİ:

Bir oyuncunun poker oyununa girmek için harcaması gereken minimum para miktarı

KÜÇÜK ŞEHİRDE YAŞAMANIN BEŞ AVANTAJI

Birdie Graham

NEW YORK, Londra ve Los Angeles hak ettikleri ilgiyi görüyor olabilir, ancak küçük kasabaların da kendine özgü avantajları vardır. İkna olmak mı istiyorsunuz? İşte küçük kasaba yaşamının beş avantajı!

1. Orada en tuhaf kişi siz olmayacaksınız. Küçük kasabalar, özellikle karşılaştırıldığında, her zaman tuhaflikların yoğun olduğu yerler gibi görünür. nüfus yoğunluğu. Belki de köpeğini tasmaıyla gezdiren kadın ya da hareket halindeki bir araçtan evlilik teklifleri haykıran Wolf adındaki adamdır. Ne kadar tuhaf olursanız olun, küçük bir kasabada daha tuhaf birini bulursunuz.
2. Küçük kasaba dedikoduları en iyisidir. *People* dergisi, küçük kasabaların dedikodularının yanında solda sıfır kalır. Birisi , bunu hemen öğrenirsiniz. Bu da, hapşırırken dikkatli olmanız gerektiği anlamına gelir...
3. Bütün kasaba bir aile gibidir. Bu iki ucu keskin bir kılıçtır. Bir yandan, ihtiyacınız olduğunda çok daha fazla destek alırsınız. Öte yandan, çok fazla aileniz olur. Daha fazla söze gerek yok.
4. Benzinden tasarruf edeceksiniz. Küçük bir kasabada araca bile ihtiyacınız olmayabilir. Kabul edilebilir alternatif ulaşım yöntemleri yürüyerek, bisikletle veya at sırtında gitmektir.
5. İstedığınız zaman şehre geri dönebilirsiniz.

BİRİNCİ BÖLÜM

Pat

"NE ALDIN?"

Bu soru, hırıltılı bir homurtu gibi ağzımdan çıkıyor. Kahve fincanımı masaya bırakıp, dengemi sağlamak için iki elimle lekesiz mutfak tezgahını sıkıca tutuyorum.

Babam yavaşça tekrarlar, gözlerinin köşeleri kırışır. "Bir kasaba aldım."

Ben de öyle dediğini *düşünmüştüm*. Ama bir kasaba satın almak *benim* yapabileceğim bir şeye benziyor. Ailemizde son derece dürtüsel kararlar alan kişi benimdir; genellikle beş dakika sonra pişman olduğum kararlar.

"Sen, tanıdığım en cimri, en sorumluluk sahibi adam, bir *kasaba mı satın aldın?*"

Gülümsemesi daha da genişledi ve daha da sinir bozucu hale geldi. "Bir *kasaba*, Patrick. Yani, küçük bir şehir."

"Kasabanın ne olduğunu biliyorum. Anlamadığım şey, seni bir kasaba satın almaya iten şeyin ne olduğu."

"Listeleri incelerken çok özel bir mülk buldum."

Futbol sahasında zekası ve kas gücüyle Think Tank lakabını kazanan adama bakıyorum. Tank kısmı hala geçerli.

—Yemin ederim, hala beni bench press yapabilir, ve ben Thumbelina değilim.

Ama onun *Think'in* bir kısmını kaybetmiş olabileceğini sorgulamaya başlıyorum.

Tank bir kaya gibidir. Pratik, inatçı, mantıklı ve akıllıca kararlar alan biridir. Vücudunda tek bir dürtüsel kemik bile yoktur. Başarılı bir profesyonel futbol kariyeri olan ve annem öldükten sonra beni, iki erkek kardeşimi ve kız kardeşimi büyüten bir adamdır.

Başımı yana eğip, sanki bu tamamen normal bir konuşma gibi kahvesini yudumlayan adama gözlerimi kısarak bakıyorum. Babamın parlak mavi gözleri hala berrak ve keskin. Koyu saçlarında dün olduğundan daha fazla gri tel yok. Dışarıdan bakıldığında, o benim babam gibi *görünüyor*, bir sahtekar ya da doppelganger değil. Şekil değiştirenlere inanmıyorum, o yüzden bu ihtimal yok.

Kolumu sertçe çimdikledim. Hayır, bu bir rüya değil.

Ve yine de... işte buradayız. Onun mutfağında durmuş, onun bir kasaba satın aldığını tartışıyoruz.

Gözlerimi kısarak soruyorum, "Önce Tüketici Raporuna baktın mı?"

O gürültülü bir kahkaha attı. "Evet, ama garip bir şekilde, kasabalarla ilgili bir bölüm yoktu."

Punchline'ı bekliyorum, kardeşlerimden birinin ortaya çıkıp bana şaka yaptığını söylemesini bekliyorum. Ama Tank ciddi ve yüzündeki kendini beğenmiş gülümseme, benim tepkimden keyif aldığını gösteriyor. Belki biraz fazla.

Gözlerimi kırpıyorum. O da gözlerini kırpıyor, ağzının köşeleri yukarı kalkıyor. Göz kırpma yarışması yapıyoruz ve Tank kazanıyor.

Gözlerimi ovuşturuyorum, sonra elimi saçlarımın arasından geçiriyorum.

"Baba, Schitt's Creek'i

Schitt's Creek gibi bir kasaba

yapamazsın." "Diline dikkat

et, evlat."

Gözlerimi devirdim. Babam, beni ve kardeşlerimi üç L'den uzak durmamız için eğitti: dil, kadınlar ve para sevgisi. (Harper için, kadınlar muhtemelen tembellik, yalan söylemek, erkekler gibi bir şeyle değiştirildi.) Saygıdan dolayı Saygıdan dolayı, dilimizi oldukça temiz tutuyoruz ve babamın amansız finansal eğitimi hepimizi mali açıdan sorumlu yetişkinlere dönüştürdü.

Kadınlara gelince... Eh, eski bir deyiş gibi, üçünden ikisi fena sayılmaz. Yıllar boyunca Collin, James ve ben, kız arkadaşlar konusunda en hızlı değişim konusunda üçlü bir çekişme içindeydik. Bugünlerde Collin işkolik olduğu için flört edemiyor ve James neredeyse bir keşiş gibi yaşıyor. Bana gelince, babam ve annem gibi romantik, gerçek aşk ve tam bir evlilik istiyorum. Ama mükemmel kadını bulduğum halde, tipik Pat tarzında her şeyi mahvettiğimi görünce, ben de bir keşiş gibi yaşıyorum.

"Zamana ayak uydur, ihtiyar. *Schitt's Creek* bir dizi. Netflix'in fiyat artışına itiraz etmeyi bıraksan bunu bilirdin."

Tank homurdanıyor, ama neyse ki Netflix ve fiyat artışları hakkında uzun bir nutuk atmaya başlamıyor. Bunun yerine, "*Poop Creek* adında ne tür bir dizi var?" diye soruyor.

Gülmekten boğuluyorum. "Eugene Levy oynuyor. Onu seviyorsun."

"Kaşları olan adam mı?"

"Aynen öyle. Benim hesabımdan Netflix'te izleyebilirsin."

"İsimleri *fîil olarak kullanmayı* bırakmalısın. Ahlaki ilkelere dayalı boykotumu, kaka adını taşıyan bir dizi için bırakmayacağım. Eugene Levy için bile.

Eugene Levy için bile. Konusu ne?"

"Bir baba, şaka olsun diye oğluna bir kasaba satın alır, ama aile her şeylerini kaybettiklerinde orada yaşamaya başlarlar. Biraz otobiyografik gibi değil mi?"

O gülüyor. "Aslında, evet. Bu kasabayı *oğullarım* için satın aldığımı düşünürsek . Aslında hepimiz için. Ama özellikle siz çocuklar için."

"Noel'e daha aylar var ve daha yakın olsa bile, hiçbirimiz çoraplarımıza bütün bir kasaba koyulmasını istemedik."

Tank, benim anlayışsızlığımdan hayal kırıklığına uğramış gibi başını sallar. "Bu *bira fabrikası* için."

Kafamı sallıyorum. "James bundan hoşlanmayacak." "James henüz görmedi."

"Austin şehir sınırları içinde bir kasaba olmadığı sürece, James bunu kabul etmeyecektir. Ve bunu ona sormadan yaptığın için, prensip olarak hayır diyecektir."

Yeni kurulan Dark Horse Brewery'yi bir aile şirketi olarak adlandırabiliriz, ama bu benim en büyük ağabeyim James'in *bebeği*. Onun fikri, onun ödüllü biraları.

Geri kalanımız daha çok yatırımcı gibiyiz. James fikir almayı sevmediği için çoğunlukla sessiz türden yatırımcılar.

O, bira mayaladığı fiçilerin türlerinden şerbetçiotu tedarik ettiği çiftliklere kadar her konuda kontrol delisi olarak bilinir. James, babasının planlanan genişleme için tek taraflı bir karar vermesini kabul etmeyecektir.

Özellikle de bu kasaba her nerede olursa olsun, *Austin'de* olmadığı gerçeği göz önüne alındığında. Birincisi, tüm ailem burada yaşıyor. Collin ve benim çeşitli şehirlerde profesyonel futbol oynadığımız birkaç yıl dışında, hepimiz evimize yakın yerlerde kaldık. Annemizi bu kadar genç yaşta kaybetmek bizi birbirimize benzersiz bir şekilde bağladı. Biz sadece aile değil, aynı zamanda en iyi arkadaşız.

İkincisi ve belki de daha da önemlisi, Austin, ünlü mikro bira fabrikalarına soğuk, sert paralarını harcamaya hazır insanlarla dolu bir şehir. Üniversite öğrencileri, gurme snobları, Austin'i tuhaf tutmakla meşgul olanlar ve hatta X kuşağı...

Hala 1999'da olduğu gibi parti yapanlar var - hepsi birayı seviyor. Özellikle *iyi* birayı. Süslü isimleri ve incelikle katmanlanmış lezzetleri olan özel ürünler, ki James bunların geliştirilmesinde bir dahi olduğu ortaya çıktı.

Ağabeylerimin, kendilerine özgü becerilerini paraya dönüştürmenin yollarını bulmuş olmalarını açıkçası biraz kıskanıyorum.

James'in Dark Horse'u var, Collin'in elit sporcular için spor salonu var (Harper da orada çalışıyor) ve benim... Neyim var ki ben? Parlak kişiliğim mi? Keskin zekam mı? Bir haftada

bir haftada bir dizinin birkaç sezonunu arka arkaya izleme yeteneğim mi?

Yirmi yedi yaşında hala hayatımın anlamını bulmaya çalışıyorum. Henüz birkaç aydan fazla ilgimi çeken bir şey bulamadım. Neyse ki, birkaç yıllık profesyonel futbolcu maaşı ve akıllı yatırımlar sayesinde,

finansal konularda endişelenmem gerekmiyor. Ancak bu, kariyerim sona erdiğinden beri hissettiğim huzursuzluğu gidermeye yardımcı olmuyor.

"James'i de ikna edebiliriz," diyor Tank.

"*Biz*" kelimesini kaçırmadım, sanki Tank'ın takımında olduğumu düşünüyormuş gibi.

"Yer Austin'den çok uzak değil," diye devam ediyor. "Kasaba biraz bakıma ihtiyaç duyuyor, ama bir kez tamir edersek..."

"Seni burada durdurayım." Elimi kaldırıyorum. "*Kasaba* biraz ilgiye mi ihtiyaç duyuyor? Yani, satın aldığın kasabanın tamamı mı?"

"Eskiden olduğu kadar görkemli değil," diye itiraf ediyor Tank. "Ama düzeltmeyeceğimiz bir şey yok. Bence eğlenceli olacak."

"Eğlence, ailece Cancun'a seyahat etmek ya da Bahamalar'a gemi seyahati yapmaktır. Eğlence, sınırsız brisket büfesidir. Eğlence, poker gecesidir. Bütün bir kasabayı düzeltmek pek eğlenceli gelmiyor."

Tank sadece homurdanıyor, kollarını kavuşturuyor ve bana karanlık bir bakış atıyor. *Sus, Patrick*, diyorum kendime, çünkü ağzımdan çıkan her kelimeyle onun bu konuda daha da inatçı hale geldiğini görebiliyorum. Ama kendimi dizginlemek benim işim değil.

"Şunu bir netleştirelim," diyorum. "Bira fabrikasını kurmak için bir kasaba satın aldın ve hepimizin onu HGTV tarzında yenilemesini mi istiyorsun?" Tank başını sallar. "Ama önce bize sormayı düşünmedin mi?" Yine başını sallar ve ben topuklarımla

ellerini gözlerime koydu. "Seninle o tadilat programlarını izlememeliydim. Şimdi de bir kasabayı Joanna Gaines gibi yenileyebileceğini düşünmeye başladın."

"İsimlerin fiil olarak kullanılması hakkında ne demiştin, evlat?"

Onu görmezden gelip telefonumu çıkarıp takviye kuvvetleri, yani kardeşlerimi çağırıyorum. Büyük ağzımı açarak kimseye iyilik yapmıyorum.

Babam inatçı davranıyor ve bu noktada, bu inatçı yaşlı adamı bu fikirden vazgeçirmek için hepimizin yardımı gerekebilir. Collin, James, Harper ve kocasıyla grup mesajlaşmasını açtım. Chase hepimizi sakın tutmayı başarır. Ya da en azından *daha sakın*. Chase ailemize katıldığından beri kavgalarımız en az yüzde on yedi azaldı.

Korkmuş yüz emojisi ya da 9-1-1 yazamadan, Tank telefonu elimden kapıyor. "Kardeşlerine söyleme. Henüz değil."

"Telefonumu ver, baba." Telefonu kot pantolonunun arka cebine koyduğunda, ben inlerim. "Bu, tek başına verebileceğin bir karar değil. Ya da sadece benimle. Bu karar hepimizi ilgilendiriyor."

"Önce senin görmeni istiyorum. Bu yüzden seni buraya çağırdım."

"Mobilya taşımak için yardıma ihtiyacın olduğunu sanıyordum."

"Bu bir hileydi," der, kendinden çok memnun görünerek. "Açıkça."

"Sana ihtiyacım var, Pat."

Seçilmek bir onur gibi hissettirmeli. Bunun yerine, babam sürünün en zayıf üyesini seçmiş gibi hissediyorum. Kolay hedef olarak görülmekten nefret ediyorum. Bu doğru olsa bile. Kardeşlerimden daha az yoğun ve ciddiym, ama bu beni kolay lokma yapmaz. Ben eğlenceli olanım. Aptal değilim, zayıf halka da değilim.

Ama belki de öyleyimdir. Çünkü şimdiden merakım, sağduyumla çatışıyor. Kasabanın solmuş ihtişamını görmek istiyorum. Ama kardeşlerim, onlara söylemezsem beni öldürürler. Özellikle James. Ve Tank'tan daha büyük olan tek kişi o olduğu için, onun öfkesinden uzak durmaya çalışıyorum.

"Tank."

"Patty."

Afrika ovalarını unut. OK Corral'dayız, ellerimiz kılıflarımızda, birinin ilk ateş etmesini bekliyoruz.

"Gördüğünde anlayacaksın," diyor babam. "Sen de benim gibi vizyon sahibi bir adamsın."

"Beni pohpohlamaya çalışma. İşe yaramaz."

Yalan. Zaten işe yarıyor ve ifadesine bakılırsa, o da bunun farkında.

Tank adanın etrafından dolaşıp iri, etli elini omzuma koyuyor. "Gel de gör. Bu fikrin büyüğü buraya girecek" —hafifçe grileşmiş şakağına dokunuyor—"ve seni bırakmayacak. Tıpkı benim gibi."

"Sonra da diğerlerini ikna etmene yardım edeceğim, öyle mi? Öyle mi düşünüyorsun?" "Sen inanırsan, onlar da inanır."

Sırıttım. "Ve ben inanırsam, onlar da gelir mi?"

O, benim *Field of Dreams* referansımı anlayarak sırtıyor. Tank benim film arkadaşımdır. Çoğu gece, buraya gelip televizyonun önünde tembellik yaparım. Bazen kardeşlerim veya Harper ve Chase de bize katılır. Çoğunlukla Tank ve ben, film izler ve daha sonra kullanmak üzere alıntıları not ederiz.

Son zamanlarda, haftada iki gece olan bu ziyaretler beş ya da altı geceye çıktı ve son dairemde değil, çocukluğumun geçtiği yatak odasında uyuyorum. Kendimi evimde hissedebileceğim bir yer bulamıyorum ve bu yeni daire de bir istisna değil. Kira sözleşmesi altı ay sonra sona erecek ama şimdiden başka yerlere bakmaya başladım. Tank'ın yanına taşınmayı düşündüm, çünkü çoğu zaman burada kalıyorum.

Birdenbire, on, belki de yirmi yıl sonra Tank ve benim onun kanepesinde aynı yerlerde oturduğumuzu hayal ediyorum. İki yalnız yaşlı adam, film geceleri düzenleyip hayatlarını boşa harcıyor. Hayal etmesi biraz fazla kolay.

Belki de bir projeye, yeni bir hayale ihtiyacımız var. Ama yine de. Bütün bir kasaba mı?

"Benim ikna gücümü abartıyorsun, baba. İkna etmen gereken kişi James. Dark Horse trenini o sürüyor. Collin ise bu fikri milyonlarca delik açmayacak kadar mantıklı biri. Benim sana katılmamın bir faydası olmaz."

En büyük ağabeyim kontrol delisi mükemmellik ödülüne ek olarak inatçılık ödülünü de kazanırsa, Collin pratiklik ve ihtiyatlı karar verme ödülünü alırdı. Mükemmel bir iş planına ve ailemizin adının hala yarı ünlü olmasına rağmen, Collin spor salonunu açmadan önce yıllarca plan yapıp endişelendi. Yıllarca.

"Kendini küçümsüyorsun," diyor babam. "Sen bu ailenin birleştirici gücüsün."

"Ben mi?" Tank'ın kastettiği başka biri varmış gibi, mutfağa dramatik bir şekilde bakıyorum.

"Sen."

Onun övgüsüyle neredeyse kendimi beğenmiş durumdayım ve yüzümün her duygumu stadyumdaki dev ekran gibi yansıtmamasını diliyorum. Babam kimsenin ciddiye almadığı Patrick'in bu ailenin birleştirici gücü olduğunu mu düşünüyor? Vay canına.

Sonra gidip her şeyi mahvediyor.

"Ben de öyle düşünüyorum," diyor dikkatlice, sanki bir oda dolusu tuzak telinin arasından geçmeye çalışan bir adam gibi, "bu senin için iyi olur. Belki geleceğin hakkında biraz odaklanma ve netlik sağlar. Çok uzun süredir belirsizlik içindeydin, evlat."

Yine aynı şey. Onun endişesini anlamadığımı söyleyemem. Sadece bunu duymaktan, ne yapmak istediğimi bilmediğim için yargılanmaktan ve alay edilmekten bıktım.

Elbette, bir fikirden diğerine, bir heyecandan diğerine atlama eğilimim var. Sıkılıyorum. Huzursuz oluyorum. Değişimi seviyorum. Bunun bir kısmı, geçen yıla kadar teşhis edilmeyen ADHD'mle ilgili olabilir, ama beynimin işlevinin nerede bittiği ve kişiliğimin nerede başladığı söylemek zor. Sevdiğim bir şey bulacağım. Bir gün.

Bu olabilir mi? Bu fikir tamamen saçma, ama aynı zamanda bir meydan okuma gibi de geliyor.

Tank, şeytani bir gülümsemeyle bir takım araba anahtarını çıkarır, dramatik bir etki yaratmak için bir süre bekler ve sonra şöyle der: "Aston Martin'i sürmene izin vereceğim."

Oh, o çok iyi. *Gerçekten* çok iyi.

Tank onu eve getirdiğinden beri Aston'ı sürmek istiyordum. Kasabalar bir yana, bu onun şimdiye kadar yaptığı en büyük savurganlıktı. Bize bulduğu harika bir fırsatı anlatmaya çalıştı ama kimse zamanlamayı kaçırmadı: onu Harper'ın düğününden bir hafta sonra satın almıştı. O ailenin en küçüğü, Tank'ın bebeği, bu yüzden hepimiz bu arabayı onun başa çıkma yöntemi olarak tamamen anladık.

Peki, son altı ayda kaç kişi bu arabayı sürdü? Hiç kimse. İlk süren ben olacağım.

Tank'ın gülümsemesi genişliyor, sanki beni ele geçirdiğini biliyormuş gibi, ki öyle de. Aslında, bunun sadece bir kısmı Aston yüzünden. Kabul ediyorum, Tank bu kasaba hakkında merakımı uyandırdı. O kadar çok soru var ki, her biri beynimde tavşanlar gibi çoğalıyor. Think Tank'ın bu kasabayı satın almaya karar vermesine neden olan şeyin ne olduğunu görmem gerekiyor.

Ve bu ne anlama geliyor ki, bir kasabayı satın almak? Tüm işletmeleri ve binaları da alıyor musun? Yoksa daha çok, piller dahil değildir, kendi sorumluluğunda monte et türünden bir şey mi?

Dudaklarımı ısııyorum, ellerimin anahtarları almaması için kendimi zorluyorum. En azından, çok hızlı almaması için. Biraz olsun haysiyetimi korumam gerekiyor.

Kimi kandırıyorum ki? Bütün vücudumda bir damla bile onur kalmadı. Anahtarları kapıp, Tank'ın her an fikrini değiştirebileceği gibi, çünkü Tank her an fikrini değiştirebilir. Çünkü değiştirebilir.

Tank'ın bana "tutkal" demesi ve vizyon sahibi olanın ben olduğumu söylemesi yüzünden mi, yoksa sadece Aston'ı sürme şansı yüzünden mi bilmiyorum, ama heyecan içimi ısıtıyor. Griswold'ların ev gibiydim, en azından sigortalar atmadan önce.

İçeri kayıyorum, derinin vücuduma okşar gibi uyum sağlamasını seviyorum. Motor gürültüyle çalışmaya başlamıyor, daha çok mırıldanıyor. Onun gücünü ve hıza olan ihtiyacını hissedebiliyorum. O sadece büyük, güzel bir orman kedisi, benimle oynamamı istiyor.

Memnuniyetle.

Tank, büyük vücudunu yolcu koltuğuna katlayarak bacaklarına yer açmak için koltuğu ayarlar.

"Birbirimizi yanlış anlamayalım, bu küçük yolculuk senin saçma planına katıldığım anlamına gelmez, Tank. Umarım en azından kasabaların iade politikasını sormuştun."

"Merak etme," der, emniyet kemerini takarken. "Onu *gönderene iade etmeyi* düşünmüyorum."

"Eğer isimleri fiil olarak kullanacaksan, bunun bir sanatı var," derim ona, motorun mırıldanmasını duymak için biraz gaz vererek.

Tank, garaj yoluna eğik olarak doğan Teksas sabah güneşine doğru elini salladı. "Hadi ama. Bu şeyi *Hızlı ve Öfkeli gibi* sür. Ama yasalara uygun şekilde." İlerim. "Bunu bırakmayacaksın, değil mi?" "*Fiilleri* isim olarak *kullanmanın* ne kadar aptalca olduğunu anlayana kadar bırakmayacağım."

"Peki o zaman, hadi *yola çıkalım*, baba. Nereye gidiyoruz bu arada?"

O gülüyor. "Doğru, bu kasabanın en iyi yanından henüz bahsetmedim."

"Profesyonel bir futbol takımı ve bir sürü güzel ve bekar ponpon kız mı var?"

Bana kötü bir bakış attı. "Hayır. En iyi kısmı adı. Adı Sheet Cake, Texas."

Garip bir his omurgamdan aşağıya doğru yayılır. Bu his, beni alışılmadık ve rahatsız edici bir sessizliğe büründürür.

"Bu isme bir tepkin yok mu? Parada şeker gibi şakalar yaparsın sanmıştım."

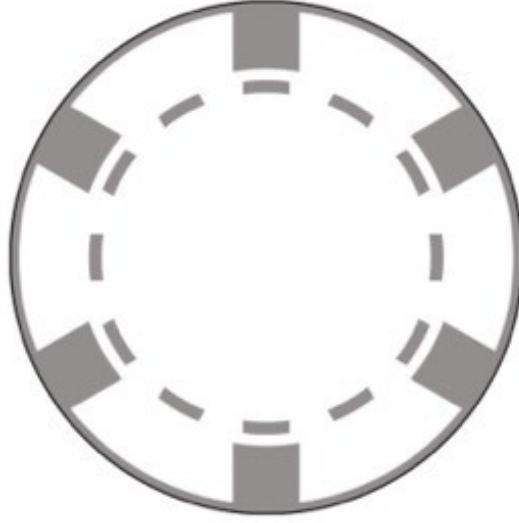
Oh, bir cevabım var: *Bir kasabanın adı kekten gelemes.*

Ama bunu şimdi söylemiyorum. Beş yıl önce, gördüğüm en güzel kıza söylemiştim. Bana Sheet Cake adında bir kasabadan geldiğini söylemişti. Ben ona şakayla karışık yalancı dedim, o da içkisini kafama döktü ve böylece hayatımdaki en kısa, en yoğun ve tek *gerçek* ilişkim başladı.

Lindy benim için tekti ve ben her şeyi mahvettim.

Ve Teksas eyaletindeki tüm kasabalar arasından, babam bilmeden onun kasabasını satın aldı.

İKİNCİ BÖLÜM

Lindy

Masasında ellerini düzgünce kavuşturmuş olan avukatıma bakmamaya çalışıyorum.

Avukatım. Sanırım bir avukatım var. Bu, sonunda başardığım anlamına mı geliyor, yoksa tamamen başarısız olduğum anlamına mı?

Jüri henüz karar vermedi. *Ha! Jüri... Anladınız mı? Mükemmel bir avukat şakası.*

Beynimin amatör komedi saatine birkaç saniye sonra - ki bu benim paniğe verdiğim tepki gibi görünüyor - Ashlee'nin bana bir soru sorduğunu fark ediyorum. "Affedersiniz

—tekrarlar mısınız?"

Derin kahverengi gözleri anlayışlı. "Başlamadan önce bir şey içmek ister misiniz? Kahve, çay veya su var."

Kafamı sallıyorum. "Sadece anlatın."

Sonra yüzümü buruşturuyorum, çünkü kim avukatına *bunu söyleyeceğini* söyler *ki*? Ya da aslında kimseye. Belki bunun bir kısmı stres seviyemden kaynaklanıyor. Ama aynı zamanda biraz yıldız hayranlığımdan da kaynaklanıyor.

Ashlee Belle, dünyaya Belle olarak bilinen, Sheet Cake'den çıkan en büyük isimdir. Bir sonraki Naomi Campbell olarak ilan edilen süper model Ashlee, otuz yaşına geldiğinde podyum ayakkabılarını rafa kaldırıp Stanford Hukuk Fakültesi'ne başladı. İki yıl önce, kendi versiyonunda David ve Goliath hikayesinin başrolünü oynamak için memleketine döndü. Oldukça genç bir siyahi kadın olarak, Waters and Sons'a doğrudan rakip olacak bir hukuk bürosu açtı. Waters and Sons, günah kadar zengin kurucu ailenin yönettiği, sadece beyaz erkeklerden oluşan bir hukuk bürosuydu.

Waters and Sons'a rakip bir hukuk bürosu açtı. Waters and Sons, zengin bir ailenin işlettiği, sadece beyaz erkeklerden oluşan bir hukuk bürosuydu.

Sadece erkeklerden oluştuğunu söylememeliyim. Sanırım birkaç kadın idari asistan olarak çalışıyor. Belki bir veya iki hukuk asistanı? Billy Waters Jr., eski sevgilim olan devasa hatam, babası Billy Sr. ve

ve neredeyse tüm diğer erkek Waters'larla birlikte çalışıyor. Bu yüzden, yeğenim Jo'nun velayet davasına aniden dahil olduğumda Ashlee'yi aradım.

Ashlee ile daha önce tanışmıştık, ama yüz yüze konuşmamız bu ilk kez oluyor. Garip ve hayranlık dolu davranışlarımı bırakıp, elimizdeki soruna odaklanmam gerekiyor.

Tam bir profesyonel olan Ashlee, benim garip davranışlarımı görmezden geliyor ve hemen konuya giriyor. "Davayı inceleme fırsatım oldu. Kız kardeşin Austin'deki en iyi aile avukatlarından birini tutmuş. Rachel'ın 90 günlük rehabilitasyon programını tamamlamış olması, haftalık AA toplantılarına katılması ve güçlü toplumsal bağları olan zengin bir teknoloji yatırımcısıyla evli olması nedeniyle, mahkeme yeniden birleşmeye olumlu bakabilir."

Düşünmem gereken çok şey var. Rachel rehabilitasyona mı gitti? Rachel iyi bir avukat tutacak kadar parası mı var? Rachel *evlendi* mi? Sonuncusu, nedense, beni çok etkiledi. Küçük kız kardeşim birinin *karısı* oldu.

Şimdilik, Ashlee'nin *yeniden birleşmeyle* ilgili söylediklerini geçeceğim. Bir aylık kızını terk eden ve beş yıl boyunca bir kez bile aramayan kız kardeşimin Jo ile *yeniden bir araya* gelebileceği bir dünya hayal edemiyorum.

Asla olmaz.

Onun biyolojik annesi olmayabilirim, ama Jo söz konusu olduğunda tam bir anne gibiyim.

"Rachel evlendi mi?" diye soruyorum.

"Evet, yaklaşık altı ay önce. Rehabilitasyona girmeden hemen önce." Ashlee masanın üzerinden bana bir dosya uzatır. "Şu ana kadar topladığım bilgiler burada, daha fazla ayrıntı öğrenmek için gizli bir özel dedektif tuttum."

Ashlee'nin söylediği boşlukları dolduran belgeleri boş boş karıştırıyorum. Rachel düğününden üç gün sonra lüks bir yataklı tesise yatırılmış. Sanırım rehabilitasyon onun için balayı gibiydi. Ya da belki bir düğün hediyesi? Rachel'ın ehliyetinin renkli fotoğrafında duruyorum.

Kız kardeşimi en son Jo doğmadan önce, Rachel ikinci kez kaçmadan hemen önce görmüştüm. Kemiklerine kadar zayıflamıştı, gözlerinin altındaki deri ikiz orkide gibi morarmıştı. Sürekli seğiriyordu ve gözleri hiçbir şeye birkaç saniyeden fazla odaklanamıyordu.

Bu fotoğraftaki Rachel neredeyse tanınmaz halde. Artık çok zayıf değil, sanki biri onu bir bisiklet pompasına bağlayıp dengesiz bir şekilde şişirmiş gibi görünüyor. Ağır görüldüğü için değil, daha çok yüzündeki ağırlık

yüzünde taşıdığı ağırlık ona ait değilmiş gibi görünüyor. Saçları makul bir bob kesiminde ve kulaklarında ve boynunda inciler var. Benden dört yaş küçük olan Rachel, benden en az on yaş büyük görünüyor.

Gözleri olmasaydı kız kardeşimi hiç tanıyamazdım.

Yeşil rengi benim ve Jo'nun gözlerinin rengiyle tamamen aynı, ama kalitesi temelden farklı. Sert ve keskin, derin ve soğuk bir mağarada kayadan kopmuş bir tür değerli taşa benziyorlar. Mutlu olmaktan çok hesaplı görünen gülümsemesi beni ürpertiyor. Ya da belki de sadece kız kardeşimle ilgili anılarımı fotoğrafa yansıtıyorum.

"Bana durumun hakkında biraz daha bilgi verir misin?" diyor Ashlee.

Klasörü masasına koyarken, aniden ellerimi temizleme ihtiyacı hissediyorum. Ashlee yıllardır kasabaya dönmemiş olsa da, bu süre tüm kirleri toplamak için yeterli. Sheeters ailesi, sır paylaşma konusunda çok cömert insanlardır

— aile tarifleri hariç. Onları ise mezara götürürler. Diğer her şey Neighborly'de paylaşılabilir.

Neighborly, Facebook ile Reddit'i birleştirip kullanıcıların coğrafi konumlarını Sheet Cake ile sınırlandırırsanız elde edeceğiniz bir uygulamadır. Burada bir şey olursa, yarım saat içinde Neighborly'de birileri bunu konuşmaya başlar. Bu hem korkunç hem de dahice ve tamamen bağımlılık yapıcıdır. En yakın iki arkadaşımın biri olan Winnie bu uygulamayı geliştirdi. Hala hataları gidermeye çalışıyor ve ardından uygulamayı ülke çapındaki şehirlerde kullanılmak üzere satmaya çalışacak.

Ashlee'ye kaşlarımı kaldırıyorum. "Muhtemelen benim hikayemi benim kadar iyi biliyordur."

Gülümsüyör. "Küçük kasabalar insanları takip etmenin bir yolunu bulurlar, ama ben senin olayları nasıl gördüğünü ve davana yardımcı olacak her şeyi duymayı tercih ederim."

"

Sandalyeye yaslandım. "O zaman bir kahveye ihtiyacım olabilir."

Ashlee bir çekmeceyi açar ve bir şişe viski çıkarır. "Kafayı bulacak bir kahve mi?"

Şaşkın bir kahkaha patlar içimden. Daha önce resmi olarak ilan edilmemiş olsa da, avukatımı seviyorum. "Birazdan Jo'yu almam lazım, o yüzden kafeine sadık kalsam iyi olur. Ama senin o içkiye ihtiyacım olabilir."

Bir kahve (ben) ve bir viski (Ashlee) içtikten sonra, hayat hikayemdeki pembe diziye bitiriyorum. "Ne dersin? Maury'yi mi yoksa Dr. Phil'i aramalı mıyız?" Gözlerimden önümdeki saçları çekip, boş fincanımı masanın üzerine koydum.

"Bu kesinlikle dramatik bir olay. Yaşadıkların için üzgünüm," diyor Ashlee üzgün bir şekilde başımı sallayarak.

Özetle, kız kardeşim on üç yaşında içki ve uyuşturucu kullanmaya başladı, on dört yaşında evden kaçtı, geri döndü ve on altı yaşında tekrar evden ayrıldı. İki yıl sonra bir bebekle annemin verandasına geldi. Rachel neredeyse aynı hızla tekrar ortadan kayboldu. Üniversite mezuniyetimi atlardım, üniversite sonrası hayallerimden vazgeçtim ve anneme Jo'yu büyütmesinde yardım etmek için eve geri döndüm.

Sonra anneme erken başlangıçlı demans teşhisi kondu ve bu durum beni yeğenim ve annemden sorumlu hale getirdi.

"Sen yazarsın, değil mi?" Başımı sallayınca Ashlee bana nazik bir gülümsemeyle bakıyor. "Belki de bir anı kitabı yazmayı düşünmelisin."

Şaka mı yapıyor, ciddi mi, emin olamadım, ama hayat hikayemi yazmak en son istediğim şeydi. Ayrıca, ben o tür bir yazar değilim.

seyahat yazarı olmayı planlamıştım, kültürel coğrafya ve insan ilgisini konu alan yazılar yazacaktım. Bir profesörün tavsiyesi sayesinde, üniversiteden yeni mezun olmuş hiç kimsenin elde edemeyeceği şanslı bir işe kavuştum, bir dergi için yazıyordum. Bu

hayatta bir kez karşına çıkacak bir fırsattı, ama Jo için onu bile feda etmeye değerdi.

Şu anda serbest çalışan bir yazarım ve Buzzfeed gazeteciliğinin "80'lerin Filmlerinde Bıyıklarına Göre Sıralanan En Seksi Erkek Oyuncular" ve "Enneagram Tipine Göre Hangi *Jurassic World* Dinozorusun" gibi ünlü makalelerini yazıyorum. Uzun metrajlı kitap içeriğine geçmek oldukça büyük bir adım olurdu.

Yazmak istesem bile, küçük bir kasabada yeğenini büyütürken geçimini sağlayan 27 yaşındaki bir kadının hikayesini kimse okumak istemez. Bu hikayede ne aksiyon ne macera ne de romantizm var. En iyi iki arkadaşım Winnie ve Val, Üç Silahşörler'in diğer üyeleri kadar yakın arkadaşlarım. Şu anda mutlu sonun olup olmayacağı şüpheli.

Ne diyebilirim ki? Karamsarlığım, iyimserliğimi kahvaltıda yedi bitirdi.

"Satmak için sonunu değiştirmem gerekebilir." Parmaklarımla çenemi okşuyorum. "Düşündüm de, belki ortasını ve başını da değiştiririm."

Ashlee hafifçe güldü. "Yıllar boyunca pek çok hikaye duydum. Her biri benzersiz, ama birkaç ortak noktaları var. Bunlardan biri,

insanlar birbirlerine ve kendilerine karşı ya çok nazik ya da çok acımasız olabilmeleridir."

Güzel, zeki ve anlayışlı bir duyarlılığa sahip olan Ashlee Belle, bizim küçük, ölmekte olan kasabamızdan daha iyisini hak ediyor.

Oldukça soğumuş kahvemi bir yudum alıyorum. Ne kadar uzun konuştum? Ashlee'ye saatlik ücret ödediğim için hikayemin kısa versiyonunu anlatmalıydım. Ve saatlik ücreti de ucuz değil.

"Terk etme davası açabilir miyiz sence?" diye soruyorum, son birkaç gündür bu konu hakkında yaptığım sayısız Google aramasından bahsetmek istemiyorum. "Rachel, Jo'yu terk ettiğinde ebeveynlik haklarından vazgeçmiş sayılmaz mı?"

Bana mantıklı geliyor. Çocuğunu beş yıl boyunca bir telefon bile etmeden terk edersen... BAM! Ebeveynlik tahtından feragat etmiş olursun. Oyuna katıldığın için teşekkürler. Hoşça kal.

Ashlee'nin gülümsemesi gergin. "Maalesef, bu otomatik olarak gerçekleşmez. Ebeveynlik haklarını sona erdirmek için bütün bir süreç vardır. Tek velayet sahibi sensin, değil mi?"

"Evet."

Ashlee bir an durup sonraki sözlerini tartıyor, bu da endişenin hızla yayılmaya başlamasına neden oluyor. "Jo'yu neden evlat edinmek için başvurmadınız?" Soruyu nazikçe soruyor, ama tüm incelikle sordu.

"Başvurmalıydım," diyorum ona çaresizce omuz silkerek.

İstiyordum, hala da istiyorum. Ama tüm bu iş çok... karmaşık. Annem kötüleşmeye başladığında, vesayeti bana devretmek için gerekli tüm formları internette bulup doldurdum, sanki yetişkinlik yeleğime bir liyakat rozeti takmayı hak etmişim gibi hissediyordum. Ama görünüşe göre, Jo'yu korumak için birkaç adım daha ileri gitmem gerekirdi. Rachel'ın velayeti isteyeceğini hiç düşünmemiştim.

Hiçbir ebeveynlik kitabında benim karmaşık durumumu ele alan bir bölüm yok, bu yüzden kendim bir çözüm bulmak zorunda kaldım. Eminim ki birçok hata yaptım ve yapmaya da devam edeceğim. Başından beri Jo'ya bana Lindy Teyze demesini söyledim. Ben de sadece yirmi iki yaşında bir çocuktum ve birinin annesi olma fikri beni çok korkutuyordu. Rachel hakkında hiç yalan söylemedim ve Jo, zeki ve erken gelişmiş bir beş yaşındaki çocuğun bilmesi gereken her şeyi biliyor.

Bana anne demiyor olabilir, ama Jo benim için bir kız evlat gibidir. O *benim her şeyim*. Onu ilk kucağıma aldığım anda içimde derin bir değişim oldu. Bana bakıp, minik yumruğuyla benim küçük parmağımı sıktı ve her şey o anda başladı.

Bana kalırsa, o andan itibaren Jo benim oldu, tıpkı benim onun olduğum gibi.

"Destek veya iyi bir danışman olmadan, bu süreç çok zorlu olabilir," diyor Ashlee.

Ve pahalı da, ama bu benim o son adımı atmamamın nedeni değil. Dürüst olmak gerekirse, Jo'yu resmi olarak evlat edinmek için başvuruda bulunmayı her düşündüğümde neden hiperventilasyona girdiğimi tam olarak bilmiyorum.

Eski terapistim bazı önerilerde bulundu. Yani, yaşadığım onca şeyden sonra, bağıllık sorunlarım var. Bu şok edici olurdu.

Öyle olmadı. Babam Rachel doğduktan hemen sonra evi terk etti ve birkaç yıl sonra bir trafik kazasında öldü. Rachel defalarca evi terk etti. Annemin başka seçeneği olmayabilir, ama bir bakıma, demansı onun da beni terk ettiği anlamına geliyor.

Ve sonra sevdiğim adam Pat var. O sadece terk etmedi. Başarısını kutlamak için konfeti atarken kalbimi bir buharlı silindirle ezip geçtikten sonra terk etti.

Evet, bazı temel bağıllık sorunlarım var. Evlat edinme süreci birçok yönden çok zorluydu. Ve Jo'nun hiçbir yere gitmeyeceğini düşünmüştüm. O benim mutlu küçük midyem, ben de onu taşıyan neşeli ama yıpranmış römorkörüm.

Daha sorumlu olmalıydım. Daha fazla inisiyatif almalı ve harekete geçmeliydim. Ama gerçekten elimden gelenin en iyisini yaptığımı düşünüyordum. Açıkçası, elimden gelenin en iyisi için biraz daha çalışmam gerekiyordu.

Ashlee öne eğilip dirseklerini masaya koydu. "Kız kardeşinin gerçekten değişmiş olma ihtimali var mı? Rachel durumu tersine çevirmiş olabilir mi? Jo'ya iyi bir ebeveyn olabilir mi?"

Büyürken Rachel hakkında kendime bu tür sorular sorduğum her seferinde bir dolar alsaydım, şimdi güzel, rahat bir banka hesabım olurdu. Ama Rachel sadece kısa süreliğine kendini toparlayabiliyordu. Okula sarhoş gelirdi, tutuklanırdı ya da geceleri eve gelmezdi. Kaçtığında, eline geçirebildiği tüm parayı ve annemin kredi ve banka kartlarını da aldı.

Annemin, bulunmak istemeyen bencil kızını aramak için hastaneleri ve karakolları aradığı sırada yanaklarından akan gözyaşlarını görmemiş olmayı dilerdim. Rachel'in soğuk, yeşil gözlerini tekrar hayal ediyorum.

"Değişimin mümkün olduğunu biliyorum," diyorum dikkatlice. "Ama umudumu çok uzun zaman önce kaybettim. Rachel bunu çok fazla kez yaptı. Jo doğduğunda yardım almak için en iyi sebebe sahipti. Bir kızı vardı. Jo bile

yeterli değildi. Şimdi mi?" Başımı sallıyorum. "Buna inanmakta çok zorlanıyorum. Özellikle de hala benimle veya Jo ile iletişime geçmeye çalışmadığını düşünürsek. Nerede yaşadığımızı bilmiyor değil ki. Kulağa korkunç geldiğini biliyorum, ama kendime umut vermeyi kabul edemem."

"Kulağa korkunç gelmiyor. Hayatımda bağımlılıktan muzdarip insanlar var. Bu döngüden çıkmak çok zor."

Bu doğru, ama Rachel'in madde bağımlılığından çok önce de sorunları vardı. Annem, küçük kız kardeşimin rahimden çıktığında çuvalın içine sıkışmış bir kedi gibi kavga ettiğini söylemişti. Herkese, ama özellikle bana karşı çıkıyordu. Sanki benim önce doğmuş olmamdan kıskanıyor gibiydi, sanki bu bana haksız bir avantaj sağlıyormuş gibi.

Rachel, benim hiç katılmadığım bir yarışta beni yenmek için tüm enerjisini harcadı.

Jo ile olan tüm bu olay, sağlıklı bir kadının çocuğuyla yeniden bir araya gelmeye çalışması gibi gelmiyor. Daha çok bir güç mücadelesi gibi. Rachel gerçekten değişmiş olsaydı, bana gelirdi. Yıllarca bana ulaşmak, bir şeyler yapmak için zamanı vardı. Bunun Jo'ya ne yapacağını sadece tahmin edebilirim.

Midem çöp sıkıştırıcısına sokulmuş gibi hissediyorum. "Bu duruşmadan ne bekleyebilirim?"

Ashlee bir anlığına beni süzerek bakıyor, sanki beni ölçüyormuş gibi. Biraz daha dik oturmaya çalışıyorum ve birdenbire en son ne zaman yıkandığımı merak ediyorum.

sutyeniydi. Ashlee, sutyenlerini düzenli olarak yıkayan türden bir kadın gibi görünüyor. Muhtemelen koltuk altı bölgesi garip bir gri renge dönene ve teli dışarı çıkıncaya kadar onları hiç giymiyor.

"İlk duruşmada bir karar vermeleri pek olası değil. Muhtemelen hem seni hem de Rachel'i değerlendirecekler. Jo için en uygun kişi olduğun konusunda mümkün olan en iyi savunmayı yapacağız."

Çaresizlik, aç bir sırtlan gibi yükseliyor, gözleri vahşi ve nefes nefese, kemikteki herhangi bir et parçası arıyor. "Ne yapabilirim? Ayrıntılara ihtiyacım var. Ne arıyorlar?"

Ben böyle çalışırım. Bana bir görev verin, ben de onu yerine getireyim. Son beş yılı tek ebeveyn olarak hayatta kalmamın sırrı budur. Şimdiye kadar ayakta kaldım ve küçük dünyamı bir arada tutmaya devam edeceğim.

"Çalıştığını biliyorum, ama Jo'nun okuluna dahil olman iyi olur. Belki gönüllü olarak çalışabilir ya da PTO'ya yardım edebilirsin?"

Bir ürperti içimi kaplar. Elimden geldiğince, PTO Mafyası dediğim şeyi, yani spor giysileri giyen ve koordinasyon yapan küçük bir kadın grubunu yani duygusal olarak manipüle edip sindiren küçük bir kadın grubu.

"Bunu yapabilirim." Bundan nefret edeceğim, ama yapabilirim.

"Mahkeme istikrarlı bir ev hayatı görmek isteyecektir," diyor Ashlee.

"Ben istikrarlıyım. Süper istikrarlı." Garip, tiz kahkaham bu iddiayı desteklemiyor.

Garip kahkahamı görmezden gelerek devam ediyor. Bunun için minnettarım.

"Yaşam koşullarına bakacaklar."

"Bir evim var."

Bu, büyüdüğüm ev, yıkılmak üzere ama hala ayakta. Ve tuvaletlerin yüzde ellisi gerçekten çalışıyor! (Yani, sayan varsa, tam olarak bir tuvalet çalışıyor.)

Ashlee'nin bana attığı rahatsız edici bakışa bakılırsa

Ashlee bana attığı rahatsız edici bakıştan, evimin genel durumunu

bildiğini anlıyorum. "İş güvenliğini görmek isterler."

"Sabit bir işim var." Sabit sayılır. Freelance işler açıkçası inişli çıkışlı olabilir, ama şu anda iyi para ödeyen ve yazılarımı reddetmeyen birkaç site var. "Ve topluluğun aktif bir üyesiyim."

Çoğunlukla Ladies Literary and Libation Society, Ashlee ve benim de üyesi olduğumuz yarı gizli ve oldukça seçkin, tam olarak kitap kulübü sayılmayan bir topluluk. Varlığından bahsedemeyeceğimiz Fight Club gibi bir şey değil, ama resmi bir forma yazabileceğim türden bir organizasyon da değil.

"İşleri güzelleştirmeyi sevmem," diyor Ashlee, ki bu cümleye hiç de iyi bir başlangıç değil. "Geçmişine rağmen, Rachel'in senin sahip olmadığın bazı avantajları var. Mali durumu daha güvenli."

Bekliyorum, çünkü Ashlee'nin söyleyecek daha çok şeyi olduğu açık. Gözlerini kaçırmıyor, ama bakışlarında özür dolu bir ifade var.

"Bunu söylemekten nefret etsem de, evli olmak Rachel'in lehine olacaktır. Jo'nun biyolojik annesi olmasıyla birleştğinde, bu durum mahkemede etkili olabilir."

Bu sözler beni karnıma bir bowling topu çarpmış gibi etkiledi. İnsanlar bazen bekar olmayı, güneş yanığı gibi önlenabilir bir durummuş gibi görürler. Keşke iyi bir erkek bulmak, tüm kutuların olduğu bir şekerliye girip, tam olarak istediğimi seçip, tam olarak istediğim şeylerin mükemmel bir kombinasyonu ile oradan çıkmak kadar kolay olsaydı.

Bu günlerde, özellikle de beş yaşındaki bir çocuğu tek başına büyütürken, bir uygulamada

Özellikle de küçük bir kasabada. Seçebileceğim daha fazla erkek olsa bile, Pat beni diğer erkekler için mahvetti. Ya da tüm erkekler için.

Dans kartım boş. Wolf Waters, şaka yollu olarak bana evlenme teklif ediyor. Haftada bir kez, benim tek umudum bu. Billy'nin küçük kardeşi olduğunu düşünürsek, bu zor bir karar. Yine de Wolf'u, ailesinin geri kalanının bir arma gibi taşıdığı ayrıcalıklı, kibirli havayı bozan tek Waters olduğu için alkışlıyorum. Gerçek adı Walter olan Wolf, kıyamet günü hazırlığı yapan biri gibi görünse de tatlı birine benziyor. Büyük bir arazide kendi yeraltı sığınağında yaşıyor ve burada Backwoods Bar'ı işletiyor.

Sheeters'ın sık sık uğradığı bir bar işletiyor.

Bu konuşmayı, bu konuyu, tüm bu günü bitirmeye hazır bir şekilde ayakta duruyorum. Ashlee'nin elini sıkmalı mıyım emin olamayınca, yine tuhaf bir tavır takınıp reverans yapıp ona abartılı bir şekilde el sallıyorum.

Ashlee'nin nazik gülümsemesi beni daha da kötü hissettiriyor. "Söz veriyorum
Lindy

—Elimden gelen her şeyi yapacağım."

Ama bu yeterli olacak mı? Bu soruyu içime atıyorum.

"Teşekkür ederim." Ve garip davranışlarım bitmediği için, "Yol kenarında boş bir koca bulursam sana haber veririm" diye ekliyorum.

Evet, o berbat şakayı ben yaptım. Ashlee cevap veremedi, kapıdan dışarı fırladım ve neredeyse Ashlee'nin asistanı Kim'e çarptıyordum. O geri adım attı, parlak sarı saçları ışıltıyordu.

"Üzgünüm! Sadece kahveye ihtiyacınız var mı diye bakmaya gelmiştim," diyor, bir elinde kahve fincanını tutarak. "Koca bulmakla ne demek istiyorsun?"

Kim benden birkaç yıl sonra mezun oldu. Arkadaş canlısı görünüyor ama biraz fazla istekli davranıyor. Dedikodulara karşı köpek gibi bir burnu olduğunu da söylemeye gerek yok.

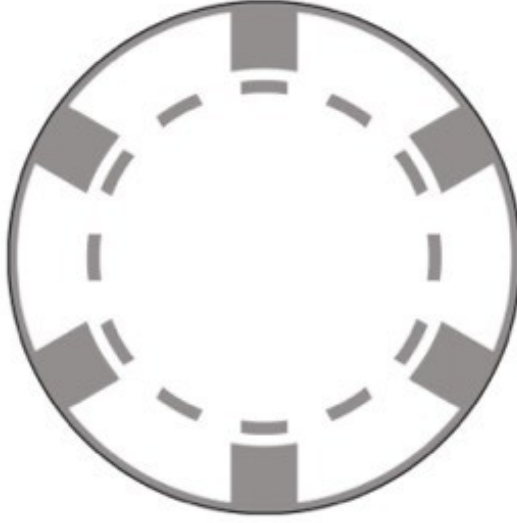
"Koca mı? Yanlış duymuş olmalısın. Kesinlikle koca bulmaktan bahsetmiyordum. Gerçi hep o koca yastıklarından bir tane istemişimdir. Neden bahsettiğimi biliyor musun?"

Kim'in boş bakışından, bilmediğini anladım.

"Onlar büyük ve kabarık, kollarını sarılabileceğin türden... Neyse, boş ver. Harika bir gün geçir."

Zorla gülümserim, sonra trajik bir şekilde utanç verici başka bir şey söylemeden veya yapmadan ofisten neredeyse koşarak çıkarım.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Pat

Sheet Cake'e giden ^{kırk} dakikalık yolculukta, bir an çok hızlı, bir an çok yavaş sürüyorum. Bir an düşüncelerim hızla akıyor ve ayağım kurşun gibi ağırlaşıyor. Bir sonraki an, zihnim bir anıya takılıyor ve ben bir tembel hayvan oluyorum. Görünüşe göre, şu anda tembellik yapıyorum çünkü Tank bana bakıyor.

"Cenaze törenine mi katılıyorsun?" diye soruyor. "Görünmez okul bölgesinde miyiz?"

Görünmez bir okul bölgesinde miyiz? Bir dakika önce yavaşlamayı söyledim, ama salyangoz gibi yavaşlamayı kastetmedim. Hızlan biraz evlat."

"Doğru. Özür dilerim. Burası sıcak mı?" Klimayı daha yüksek ayara getirip camımı indirdim.

Başka bir gün olsaydı, Tank benim gergin ve sinirli davranışımı fark eder ve babacan bakışlarıyla bana neden paniklediğimi söylemem için zorlardı. Tur rehberi rolünü oynamakla tamamen meşgul olduğu için minnettarım. Sanki bir otel lobisindeki broşür raflarından birine yaklaşmış ve Sheet Cake hakkında her türlü bilgiyi kafasına sokmuş gibi. Sonunda bir pop , kesinlikle başarısız olacağım.

"Dediğim gibi, bu kasaba eskiden tahıl merkeziydi, ancak asıl ününü yıllık Sheet Cake Festivali'ne borçludur."

"Elbette."

"Yüz yıldır devam ediyor ve Teksas'ın en büyük üçüncü gıda festivali," diye devam ediyor Tank.

"Mm-hm. Yemekler güzel."

O tren güzergâhları ve diğer önemsiz ayrıntılar hakkında konuşurken, benim aklım Lindy'ye dönüyor. Babamın ona bir ev satın alma ihtimali ne kadar?

kasabayı satın alması ne kadar olası?

Belki de bu bir işarettir.

Bu bir işaret DEĞİL. Olabilecek onca şeyin içinde, bu bir işaret değil. Daha çok kozmik bir tesadüf, evrenin benim pahasına yaptığı bir şaka gibi. Lindy orada yaşamıyor bile. Avrupa'da bir yerlerde ya da tropikal bir adada, belki de dünyanın öbür ucundaki uzak bir köyde. Sheet Cake'de değil.

Ama içimdeki iyimser, sarsılmaz bir iyimser. Sürekli "*belki*"ler ve "*ya eğer*"lerle geri dönüyor.

"İyi misin?" diye soruyor Tank. "Yüzün kızarmış." "Sadece heyecanlıyım."

Bu yalan değil. Lindy burada yaşamadığı için heyecanlanmam için bir neden olmasa da heyecanlıyım. *Kalın kafana sok bunu, Patty. Lindy burada değil.*

Bunu biliyorum çünkü onu aramak için Sheet Cake'e geldim. Kariyerimi sona erdiren sakatlığımdan sonra Austin'e döndüğümde, aynı yolu kullandım. Google'ın bildiği tek Darcy konutu, kasabanın dışındaki küçük, harap bir çiftlik eviydi. Lindy'nin annesiyle tanıştım, Lindy'nin yeşil gözlerini ve parlak gülümsemesini paylaşan tatlı, tombul bir kadındı. Lindy'nin uzun zamandır eve gelmediğini söyledi.

"Üzgünüm. Senden hiç bahsetmedi" dedi, ben ona adımı söylediğimde.

Hissettiğim kadar üzgün görünmüş olmalıyım ki, Bayan Darcy bana kahve ve ev yapımı tereyağlı turta ikram etti. Rahat ama biraz melankolik bir sessizlik içinde, çepeçevre verandada birlikte yemek yedik.

Turta bittiğinde ve tabağımı silip süpürdüğümde - sadece görgü kuralları nedeniyle yalamadım - ona iyi dileklerimi ilettim ve eve döndüm.

Yolda ağladıysam da, buna tanık olan kimse yoktu. Bunun bana bir son vereceğini düşünmüştüm, ama Lindy her zaman kapalı kalmayan bir kapı gibi hissettiriyordu.

"İşte orada." Tank, yolun kenarında bulunan "*Merhaba ve Sheet Cake, Teksas'a hoş geldiniz: Yıllık Sheet Cake Festivali'nin evi*" yazan büyük tabelayı işaret ediyor. Bir virajı dönünce, bir su kulesi görünüyor. Biraz yıpranmış ve bazı yerleri paslanmış görünüyor, ancak yan tarafındaki dev çikolatalı kek resmi tertemiz. Gökyüzü mavisi harflerle yazılmış kasabanın adı da öyle.

"Bu rengin adı Sheet Cake Blue," diyor Tank, sesinde gururla. "Yerel bir sanatçı geliştirdi ve şehir bu rengi ticari marka olarak tescil ettirdi."

Sheet Cake Blue bir renkten daha fazlası. Şu anki ruh halim.

Aniden, sanki Costco'dan satın alınmış ve buraya tam olarak yerleştirilmiş gibi, parlak ve yeni görünen bir bölgenin ortasında buluyoruz kendimizi. Hız sınırı kırk beşe, sonra otuz beşe düşüyor, trafik ışıkları, benzin istasyonları ve fast food restoranları beliriyor. Birkaç yeni planlanmış tuğla mantarları gibi mantar gibi çoğalan evlerin bulunduğu mahalleler ve Teksas'ın klasik üçlüsünü barındıran alışveriş merkezleri: donut dükkanları, bronzlaşma salonları ve Meksika restoranları.

"İşte lise," diyor Tank, benim ilgilenmediğim şeyler hakkında A+ notu alacak kadar iyi anlatımına devam ediyor. "Futbol takımları geçen yıl kendi liglerinde eyalet şampiyonluğunu kazandı."

Göz gezdirdiğimde, iki katlı eski bir tuğla bina ve etrafına yayılan bir dizi karavan görüyorum. Futbol stadyumu, doğal olarak parlak ve yeni görünüyor — Teksas'ın öncelikleri!

Lindy orada okula gitmiş.

Zihnimin daha basit kısmı Lindy'ye bir ponpon kız üniforması giydirmiş ve ben de onun bacaklarına baktığım için kendime zihinsel bir tokat atıyorum.

Futbolcularla çıkmış mıydı?

Lindy'nin bizim tanışmadan önce başka erkeklerle çıktığını hayal etmek kıskançlık uyandırmamalı. Yani, ben pek bir hak iddia edemem. Yine de zamanda geriye gidip kızıma dokunan sporcunun ellerini kırmaya hazırım.

Birkaç dakika sonra, şehrin yeni bölgesinden, bana kıyamet sonrası bir filmin başlangıcını hatırlatan bir yere geçiyoruz. Yabani otlar ve yanlmasına asılı, yanıp sönen bir dur işareti var. Az önce ayrıldığımız Sheet Cake bölgesi ile girdiğimiz bölge arasında dikenli tel çit de olabilirdi.

"Peki, tam olarak şehrin hangi bölgesini satın aldınız?" Korkarım cevabı zaten biliyorum.

Tren raylarının üzerinden geçiyoruz ve Aston'un alt kısmı betona sürtünce babam yüzünü buruşturuyor. Hemen önümüzde gerçek şehir meydanını görüyorum.

Biraz TLC mi, Tank böyle mi demişti? Bu kasabanın bir dizi defibrilatör pedalı lazım.

"Raylardan itibaren her şey benimdir," diyor Tank, sesine neşe katarak. "Tarihi Sheet Cake kasabasına hoş geldiniz, burası benim mülküm! İstedığınız yere park edin."

Şaka yapmıyor, çünkü caddedeki tüm park yerleri boş. Hepsinin. Aston'ı bu kavşağın ortasına bıraksam bile

sorun olmazdı. Ama bir yere park edip arabadan iniyorum ve en yakın kaldırımda Tank ile buluşuyorum. Geniş bir gülümsemeyle karşılıyor beni.

Benim gördüğümde farklı bir şey mi görüyor? Çünkü benim gördüğüm bir hayalet kasaba. Tarihi Sheet Cake, birkaç bayat kırıntı bulunan boş bir tava gibi.

Tank kolunu omzuma atıyor. "Sana etrafı gezdireyim."

Kasabanın büyük turu kaldırımdaki bu noktadan yapılabilir, ama Tank'ı memnun etmek için onu takip ediyorum. Eminim ki, ne zaman olursa olsun, altın çağında burası muhteşem bir yerdi. Çoğu binanın geniş ikinci ve üçüncü katlarda ferforje korkuluklu balkonlar—birkaç yerde düşmüş olanlar hariç, kaldırımda duruyorlar,

"Şuna bak!" Babam kolunu kasabanın merkezindeki meydana doğru uzatıyor.

"Şuna bak!" Babam, kasabanın merkezindeki meydana doğru kolunu uzatır.

Eskiden cazibesi olan yerde, şimdi sadece diz boyu otlar ve çiçek tarhları, yıkılmak üzere olan beyaz bir çardak etrafını çevreliyor. Cazibesini anlayabiliyorum — tabii ki sonrasını hayal edersem, bunu değil. Sanki *Hart of Dixie*, *Gilmore Girls* ve *Sweet*

Magnolias'ın terk edilmiş film seti gibi.

Ve tüm bu dizileri bildiğim için BENİ YARGILAMAYIN. Romantizmle dolu küçük kasaba dramalarını seven bir adamım.

Gözlerimi kısıarak, burayı düzeltmek için ne kadar masraf gerekeceğini hayal etmeye çalışıyorum. Mağazaların üstündeki yenilenmiş, loft tarzı bir dairede yaşamayı hayal edebiliyorum. Kasaba bu kadar ölü olmasaydı, oldukça havalı olabilirdi.

Hayatın tek belirtisi, bir blokun sonunda, kütüphanenin yanında beyaz sütunlu bir belediye binasının bulunduğu yerde. Tank'a göre her ikisi de açık, ama ben henüz içeri giren veya çıkan tek bir kişi bile görmedim. Ve ben bakıp duruyorum. Çünkü benim aptal, iyimser tarafım

Lindy'nin köşeyi dönüp geleceğini ummaya devam ediyor.

"Belediye başkanı olacak mısın?" diye soruyorum ciddi bir ifadeyle.

"Zaten bir belediye başkanı var," diyor Tank. "Bana burayı satan kişi o."

Belediye başkanları böyle bir şey yapabilir mi? Bütün bunlar çok tuhaf. "Belediye başkanı olmayabilirim, ama bütün bu işletmelerin sahibi benim..."

Etrafımıza bakıyorum. *Ne işi?*

"—ve mülkler. Burada gördüğünüz her şey. Şu tahıl silolarını ve depoyu görüyor musunuz? Dark Horse'un evi olabileceğini düşündüğüm yer burası. evini kuracağını düşündüm."

Sokağın sonunu işaret ediyor, orada çok benzeyen devasa metal binalar görüyorum—

"Waco'daki Silolar gibi," diyorum, başımı sallayarak. "Joanna Gaines'in burayı yenileyeceği konusunda şaka yapıyordum. *The Fixer Upper*'ı fazla mı izledin?"

Babam gülüyor, sesi boş sokakta yankılanıyor. "Sen benim Joanna'mın Chip'i olabilirsin."

Ona bakıyorum. "Bu cümlede yanlış olan şeylerin sayısını saymaya başlayamam bile. Chip olacağım kısmı hariç. Bu adamı seviyorum."

"Tabii ki seviyorsun. O senin uzun zamandır kayıp olan kardeşin gibi." Tank ellerini beline koyar. "Neyse, ne düşünüyorsun?"

Aklımda birçok düşünce var ve hepsi de tavada yumurta gibi beynimde karışıyor. Lindy çok yer kaplıyor, ama ben bu fikre bir şans vermeye çalışıyorum. Tank'a bu kasaba için ne kadar ödediğini sormaya korkuyorum. Onu yeniden canlandırmak için deneyimli bir HGTV ev yenileme ekibinden çok daha fazlası gerekir. Potansiyelini görebiliyorum, ama dolar işaretlerinin sisinden dolayı.

Pratik değil, ama itiraf etmeliyim ki, ilgimi çekti. Hatta heyecanlandım bile.

Lindy, buraya taşınmam ve onun kasabasını düzeltmem hakkında ne düşündü? ? Onun hayaleti ve benim hatalarımın hayaleti tarafından rahatsız edilmeden burada vakit geçirebilir miyim? Annesi ziyarete geliyor mu hiç?

"Yemek yerken konuşalım," diyor Tank.

"Burada yemek var mı?"

"Görürsün." Tank benden uzaklaşır ve ben de onun yıpranmış kovboy çizmelerinin izinden giderim.

Henüz geçmediğimiz bir caddenin bir tarafına doğru ilerliyoruz. Bir dakika sonra, geniş bir cam pencerede kırmızı ve mavi renkte yanıp sönen bir neon "*Açık*" tabelası görüyorum.

Ne dersin? Sheet Cake'de açık bir iş yeri *var*. Bir iş yeri. Tekil. *Bir tane*.

Babam kapıyı açtığında bir zil çalar. Daha iyice bakamadan lokantanın kokusunu alırım. Pastırma, krep, sert kahve. Ve bu da... salsa mı? Kokusu

Yarısı klasik bir lokanta, yarısı Tex-Mex restoranı ve ben buraya bunun için geldim. Midem bu yeni gelişmeden memnun olarak hemen uyanır.

"Sakin ol," diye karnıma sesleniyorum ve babamı takip ederek muşamba tezgahın önündeki kırmızı vinil taburelere oturuyorum. Keskin kahverengi gözleri ve beyaz saçlarında bir çiçek olan kısa boylu bir kadın, iki menü masaya bırakıyor ve sanki yakında öğreneceğimiz bir sırrı biliyormuş gibi sırıtıyor.

"Merhaba, hola, günaydın," diyor hafif bir aksanla, gülümsemesi daha da genişliyor. "Kahve?"

"Evet, hanımefendi."

"*Hanımefendi*," diyor kadın, dilini şaklatarak. "Hayır, hayır, hayır. Bana Mari deyin, Marisol'un kısaltması."

İki fincanımızı çoktan hazırlamış, hızlıca kahveyi doldurur ve aramıza bir kase krema koyar.

"Teşekkürler Mari," diyor babam, başını eğerek.

O, sallanan mutfak kapısından hızla çıkmadan önce gülümser. "Yine yapıyorsun," derim ona. "Şu Sam Elliot şeyi."

"Ne Sam Elliot şeyi?"

"Sesin kalınlaşıyor ve aksanın daha belirgin hale geliyor. Sana bir bıyık ve bir silah versek, *Tombstone*'da oluruz."

"Ben bıyıklı bir adam değilim ve asla olmayacağım."

"Çok yazık. Bence ciddi bir bıyıkla çok yakışırsın, Pops." "O gün gelmez."

Bu kolay şakalaşma için minnettarım. Hızlı arabalarla dolu bir otoyol gibi olan zihnimi yatıştırıyor. Lindy'yi düşünüyorum; kasaba için fikirler düşünüyorum. Ve şimdi, menüyü incelerken yemekleri düşünüyorum. Hepsinden birer parça sipariş etmek istiyorum.

Mari buzlu suyla geri geliyor. "Karar verdiniz mi?"

"Sanırım verdik," diyor babam.

O, yaşlılar için özel menü sipariş etmeye çalışır, ancak Mari ona henüz yeterince yaşlı olmadığını söyleyince alay ve kıkırdamalar başlar.

"Yaşıma göre çok bilgeyim."

"56 yaş genç bir yaş. Önünde daha nice güzel yıllar var. Sana bu tabağı servis edeceğim," der Mari gülümserken azarlayıcı bir tonla, "ama tam fiyatını ödeyeceksin."

"Öyle olsun," der babam göz kırparak ve ben *Sam Elliot* diye mırıldanırım.

Adam bir sepet dolusu Diamondback çingiraklı yılanı bile büyüleyebilir, ama aslında asla *kasıtlı* olarak flört etmez. Asla gerçek rakipler olabilecek kadınlarla

Gerçek rakipler. Kardeşlerim ve ben, babamın tekrar biriyle çıkmasını isteyip istemediğimiz konusunda fikir ayrılığı yaşıyoruz. James, tüm ilişkilere karşı olduğu gibi buna da karşı.

Harper daha tereddütlü, Collin ise kararsız. Ben ise açıkça

Aşka bir şans ver. Annem öldüğünden beri yıllar geçti. Garip gelebilir, ama babam iyi biridir ve yeterince uzun süre yalnız kaldı. Ama hiç kimseye gerçek bir ilgi göstermedi.

Bir waffle tabağı ve migas tabağı sipariş ediyorum, bu da Mari'nin kaşlarını kaldırmasına neden oluyor. Karnımı okşuyorum. "Bebeği beslemem lazım."

Mari gülerek mutfağa geri çekilir ve babamla baş başa kalırız. Taburede dönerek odayı incelerken, çoğunlukla yalnız olduğumuzu fark ederim. Arka masada, koyu saçlı bir kız etkileyici bir yoğunlukla boyama yapmaktadır.

benim ona baktığımı fark ediyor ve bir yanağında gamzeyi ortaya çıkaran bir gülümsemeye bana bakıyor. Ona, umarım ürkütücü değil, dostça bir selam vermek için parmağımı sallıyorum ve o da boyamaya devam ediyor, eğri örgüleri kağıdın üzerinde sürükleniyor.

Tank bana dönüyor. "Görüyor musun, Pat? Bu yerin büyüsunü hissedebiliyor musun? Ne olabileceğini görüyor musun?" Tüyleri diken diken olmuş gibi kollarını ovuşturuyor.

"Baba, bu yerin bir çekiciliği var, elbette. Ama sen, ben ve diğerleri... Biz Chip ve Joanna Gaines değiliz. Onlara yaklaşıyoruz bile. Böyle bir projeyi yürütecek kadar ünlü değiliz. Grahamlar, Kardashianlar değil."

Hiçbir zaman o kadar önemli olmadık, ama Graham adı eskiden bir anlam ifade ediyordu. Tank aramızda en ünlüsüydü, benden ve Collin'den daha uzun süre oynadı ve ESPN'de yer aldı. Ama üzerinden epey *zaman* geçti. Yaralandığım ve mankenler ve aktrislerle çıkmayı bıraktığım anda ünlü olmayı bıraktım. Collin başını eğip sadece oyuna odaklandı, bu yüzden hakkında çıkan tek haber Graham futbol mirasının bir parçası olduğu ile ilgiliydi. Biz artık eski haberiz.

"Senin gibi birinin Negatif Nellie olacağını hiç beklemiyordum."

"Sadece gerçekçi olmaya çalışıyorum. Burası Dark Horse için olabilecek en kötü yer. Austin'den çok uzaktayız, haritada önemli başka hiçbir yere yakın değiliz ve bu kasabayı yeniden nüfuslandırmak için başka işletmelere ihtiyacın var. Tek bir projeden değil, on projeden bahsediyoruz. Belki yirmiden. İnsan gücümüzün ya da paramızın olup olmadığını bilmiyorum."

Bu, babamın bize her zaman sakınmamızı söylediği türden bir yatırım. Şimdi ise bu yatırıma balıklama atlıyor ve bizi de peşinden sürüklemeye çalışıyor. Söylediğim her şey doğru, ama yine de içimde bir heyecan var. Ancak henüz

Tank'ın şimdiden fazla umutlanmasını istemiyorum. Bu çok önemli bir karar ve hala tüm ailenin birlikte vermesi gerektiğini düşünüyorum.

Birkaç dakika sessizce kahvemizi yudumluyoruz ve Mari, tabaklarımızı dengeleyerek geri dönüyor.

"Bir tane normal fiyatlı senior tabağı, bir tane waffle tabağı ve bir tane de dipsiz kuyu için migas tabağı."

"Daha çok dipsiz Pat gibi," diyor Tank gülerek. "İyi espri, baba."

Migas'ımdan bir ısırık aldığım da, tadı yüzünden gözlerim neredeyse geriye dönüyor. Belki de bu kasaba hakkındaki kararımı bir ısırık bir ısırık vereceğim.

"Orada hayat değiştiren bir deneyim yaşıyor gibi görünüyorsun," diyor Tank.

"Olabilir. Austin, tüm gurme özelliklerine rağmen bunu geçemez. Bir ısırık al." Babam migasımdan bir çatal dolusu alır ve tadı karşısında neredeyse inler.

"Sabahları genellikle Meksika yemeklerini pek sevmem, ama bu muhteşem." Çenesinden sarkan salsa sosunu siler.

Mari geri dönerken babasının omzuna hafifçe vurur. "Başka bir şey ister misiniz?"

"Biraz daha kahve?" diye sorar babam ve Mari fincanlarımızı doldurur. "Her şey çok lezzetli."

Mari memnun bir ifadeyle tekrar mutfağa girer. Tank ve ben nispeten sessizce yemeğimizi yutarız, bu da bana Lindy ve düzeltmek istediğim büyük hatalar hakkında düşünmek için çok fazla zaman verir.

Mesele şu ki, aramızdaki ilişki asla ciddileşmemeliydi. Askerlik zamanımın yaklaştığını biliyordum ve profesyonel kariyerime bağlı kalmak istemiyordum, Lindy ise dünyayı gezmeyi planlıyordu. İlişkimiz eğlenceli ve rahat olması gerekiyordu. Hatta kurallar bile koyduk, ki şimdi bakınca bu çok saçma geliyor, özellikle de onunla aşık olmamı engellemede hiçbir işe yaramadıklarını düşünürsek.

Veda etme zamanı yaklaştıkça, ondan ayrılma konusunda daha da panikledim. Dürüst olmak gerekirse, bunu yapabileceğimden emin değildim.

Yirmi iki yaşındaki aptal Pat, bandajı bir anda kopardı. Veda etmemiz gerekmeseydi, vedalaşmamız daha kolay olurdu diye düşündüm. İkimize de iyilik yaptığımı söyledim kendime. Son gecemizde Lindy ile planladığımız gibi buluşmak yerine, uçak biletimi değiştirdim ve erken uçtum.

Aramadım. Mesaj atmadım. Sadece... gittim.

Eğer bir T.A.R.D.I.S.'e erişimim olsaydı, geri dönüp kendime yumruk atardım. Tekrar tekrar. Ama iyi bir Whovian'ın bildiği gibi, kendi zaman çizgini bozamazsın.

Peki, bandajımı yırtma planım işe yaradı mı? Hayır, yaramadı. Berbat bir haldeydim. Çok, çok berbat bir haldeydim.

Yeni hayatımın ilk ayında, suçluluk, yalnızlık ve mutsuzluk hissiyle, berbat bir kulüpten Lindy'yi aradım. Özür dilemek istedim. Ona büyük bir hata yaptığımı, veda etmeden ayrılmakla kalmayıp, hiç ayrılmamam gerektiğini söylemek istedim. Onun affına ihtiyacım vardı, açıklamam gerekiyordu, kafamı tekrar netleştirmek için onun sesine ihtiyacım vardı. Ondan ayrıldıktan sonra hiçbir şey doğru gelmiyordu.

Hiçbir şey.

Bunun yerine, telefonda neşeli bir Lindy ile karşılaştım. İlişkimizin bitmesinden hiç etkilenmemiş gibiydi. Yalnız seyahat etmeyi, yalnız *olmayı* ne kadar sevdiğini anlatırken, ben neredeyse hiç söz alamadım. Bensiz mutlu olduğunu açıkça belli etti.

Sonra: klik. Kapattı.

O telefon görüşmesinin ardından, daha derin bir mutsuzluk ve daha da kötü kararlar geldi. Ailem ve benim hiç olmamış gibi davrandığımız, iç çamaşırı mankeniyle Vegas'ta yaptığım hızlı evlilik gibi. Padma ve ben hemen iptal ettirdik, yani teknik olarak hiç olmamış sayılır.

Ayak bileğimi kırmak, muhtemelen benim için en iyi şeydi, çünkü bu, kendimi yok eden davranışlarımın sonunu getirdi. Eve dönüp ailemin yanına gelmek beni sakinleştirdi, ama Lindy'yi kaybetmenin acısı hiç geçmedi. Sadece, sürekli kırık bir kalple yaşamıyormuş gibi davranmakta daha iyi hale geldim.

Bu noktada, Lindy hafızamda görüldüğü kadar büyük olamaz. Muhtemelen onu kurguladım, idolize ettim. Kafamda kalan anı kadar güzel, heyecan verici ve önemli olamaz. Şimdi onu düşünmek bile damarlarımda bir tür ninja savaşı parkuru yapmamı sağlıyor.

Mari hesabı getirir ve ben şurup yapışkan ellerimi yıkamak için tuvalete giderim. Geri dönerken, küçük kızın yanında durmadan edemem. Bana, dünyadaki en sevdiğim yeşil gözleri çok fazla hatırlatan yeşil gözleriyle bakar.

"Sen Sheeter değilsin," diyor.

Ben kahkaha atıyorum. "Ne değilim, ne?"

"Sheeter. Yerel halk kendilerine böyle diyor. En azından eski Sheet Cake'de yaşayanlar. Yeni Sheet Cake ise tamamen farklı bir kasaba."

"*Sheeters* mi?"

"Evet. Ya o ya da Cakers. Ben şahsen Caketonians'ı tercih ederdim." Dirseklerini masaya dayadı ve çenesini eline dayadı. "Eminim kasabanın kurucuları bu konuda karar vermeden önce hararetli bir tartışma yapmışlardır. Her neyse, önemli olan şu ki, sen buralı değilsin."

Sesi net ve güçlü, yaşına yakışmayan bir duruş ve kelime dağarcığıyla dolu. Tahminimce beş ya da altı yaşından büyük görünmüyor. Sevimli ve erken gelişmiş bir çocuk, onunla bütün gün konuşabilirim. Onun hakkında tam olarak belirleyemediğim bir şey var, dilimin ucunda takılı kalan bir kelime ya da bilincimin kenarında asılı kalan bulanık bir rüya gibi.

Eğer farklı bir hayat yaşasaydım, hayalimdeki kızı kaybetmek yerine onunla evlenseydim, kendimi bir sürü çocukla, tıpkı bu çocuk gibi yeşil gözlü çocuklarla hayal edebilirdim.

"Biz Sheeters değiliz, yabancıların tehlikesinden endişelenmen gerekmez mi?" diye alay ediyorum.

"Ben Jo. Sadece J-O. Artık yabancı değiliz." Jo gülümser ve gri renkli kalemini parlak pembeyle değiştirir. "Her neyse, Mari'nin tezgahın arkasında bir av tüfeği var. Ve Big Mo, aşçı, bıçaklarını çok keskin tutuyor. Kendimi oldukça güvende hissediyorum."

Beni sessizce eğlenerek izleyen Tank'a bakıyorum. Silahlarla ilgili yorumumu duymamış olmalı.

"Sadece seni kızdırıyorum," diyor Jo. "Ama Mari'nin gerçekten bir av tüfeği var."

Boğazımı temizlerim. "Bunu bilmek iyi oldu. Mari senin annen mi? Yoksa... büyükannen mi?"

Jo'nun kalemi kağıda o kadar sert baskı yapıyor ki, ortasından delik açmak üzere. "Benim annem yok. Babam da yok. Mari, büyükannem gibidir. Ve dünyanın en iyi teyzesi benim teyzemdir."

Şimdi kendimi dünyanın en büyük aptalı gibi hissediyorum. Kafamı kaldırdığımda Tank'ın bana kötü bir bakış attığını ve Mari'nin daha da kötü bir bakış attığını görüyorum. Bu, her zaman olduğu gibi, benim sorunum. Sonuçlarını düşünmeden bir şeyler yapıp söylüyorum. Ta ki bu sonuçlar yüzüme çarpmaya başlayana kadar.

"Teyzen muhteşemdir eminim. Ne boyuyorsun?"

Jo kitabını kaldırıp bana kapağını gösterdi. Sadece bakakaldım. *Jaws* boyama kitabı. Kapak, ikonik film afişinin çizgi film versiyonu, neyse ki karanlık dalgalar, köpekbalığının açık ağzının üzerinde yüzen çıplak kadının detaylarını bulanıklaştırıyor.

"Romanı yeni bitirdim," diyor. "Şef Brody en sevdiğim karakter, ama Quint'i de çok seviyorum. Köpekbalığının sadece bir arkadaşa ihtiyacı olduğunu düşünmek hoşuma gidiyor."

Buna verecek bir cevabım yok. Kelimenin tam anlamıyla, hiç yok.

Jaws en sevdiğim filmlerden biri;

ama romanını hiç okumadım. Peki bu küçük kız okumuş mu? Onun yaşındakiler genelde karton kitaplar falan okumaz mı? Etkilendiğimi saklayamıyorum. Ve belki biraz da tedirgin oldum.

"Geliyor musun, evlat?" Babam, sınırları aşmamam gerektiğini belirten bir bakış attı.

"Evet."

Ben uzaklaşmadan önce, Jo sayfayı yırtıp çıkarır ve gamzeli bir gülümsemeye bana uzatır. "Henüz bitirmedim, ama neredeyse bitti sayılır. Sen sakla."

Sayfayı alıp, Brody Şefinin arkasında köpekbalığının ortaya çıktığı sahnenin pastel tonlarda bir versiyonunu görüyorum, tam da o ikonik replikten hemen önce. Jo, siyah kalemle köpekbalığının ağzını keskin dişli bir gülümsemeye çevirmiş ve boynuna

beyaz ve sarı papatyalar çizip boyamış. Sonuç, korkutucu derecede sevimli olmuş.

Garip bir şekilde duygulanarak ona teşekkür ettim ve Tank'ın yanına, kapıya gittim.

"Biliyorsun," diyor, gözlerinde alaycı bir ışıltıyla. "Her zaman yerleşip kendi çocuğunu yapabilirsin."

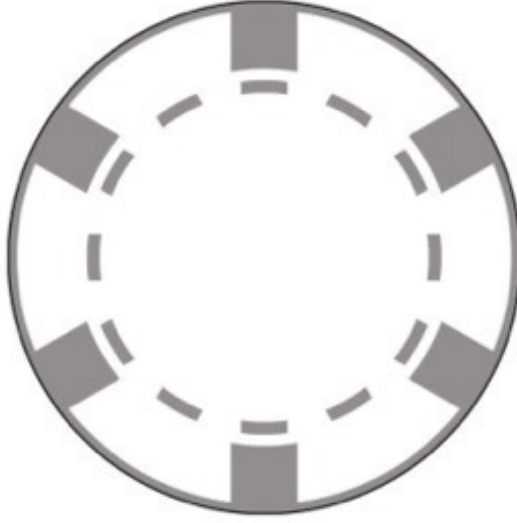
Keşke öyle olsaydı. Ne yazık ki, evlenebileceğimi düşündüğüm tek kadın dünyanın öbür ucunda ve muhtemelen beni tamamen unutmuştur.

Bir ayağım kapının dışında iken arkamdan bir ses duydum. Her yerde tanıyabileceğim bir ses. *Onun* sesi.

Son kez sahada pas yakaladığımdan beri hissetmediğim bir adrenalin dalgası beni sarar. Kalbim göğsümde yanlara doğru çarpar. Saçlarım diken diken olur ve belimin alt kısmında ter damlacıkları oluşmaya başlar.

Yavaşça dönüyorum. Ve sanki tüm düşüncelerimle onu var etmişim gibi, Lindy karşımda duruyor.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Pat

"Jo," diyor Lindy, "bu boyama kitabını nereden buldun?"

Bakışlarım, bir daha asla duymayacağımı sandığım melodik ses tonuna yönelir. Ve işte orada durmaktadır. Lindy Darcy, bir şekilde hem değişmemiş hem de farklı görünmektedir. Onun anısını putlaştırmakla hata etmişim. O, hatırladığımdan *daha fazlasıdır* — *daha* güzel, *daha* çekici, içimdeki benim içimdeki ilkel ve gerçek bir parçama daha çekici geliyor.

Koyu renkli saçları yüzünün etrafında dağınık bir şekilde duruyor, narin elmacık kemiklerini ve öpüşme anılarının içimi burkan hatıralarını taşıyan ağzını çerçeveleyiyor. Yemin ederim, bir an için dudaklarımda onun hayaleti hissediyorum, çilek aromalı dudak parlaticısı ve nane tadı, başka hiçbir yerde işe yaramayacak bir kombinasyon.

Uzun kakülleri yeniydi ve ona yakışsa da, onlarda bir şey, ya da belki de omuzlarının çökmüş hali, Lindy'yi sanki saklanıyormuş gibi gösteriyor. Onda hissedilebilir bir hüznün var ve bu hüznün midemi burkuyor.

koruma duygusu beni sarar. Lindy'yi göğsüme yatırıp, o kadar... o kadar...

Üzgün? Yalnız? Belki... yenilmiş?

Bir zamanlar bu kadına, yüzünde gülümsemeyi korumak için elimden gelen her şeyi yapacağıma yemin etmişim. Tutamadığım sözlerimin ağırlığı dizlerimi titretmeye başlıyor.

Gözlerim yüzünden güçlü omuzlarına ve uzun, ince kollarına kayıyor. Bakışlarım, onun limon yeşili ojesine takılıyor, o kadar

... Lindy'ye yakışıyor. Cesur, parlak ve eğlenceli. Siyah pamuklu elbisesinin altında bacakları çıplak ve benimkiler kadar yıpranmış kovboy çizimleri giyiyor.

Kalbim göğsümün içindeki normal yerinden çıkmış ve kaburgalarımın arkasında, canlı bir tel gibi gevşek ve heyecanlı bir şekilde savruluyor.

"Val teyze verdi," diyor Jo.

Hâlâ kapıda durduğumu fark etmemiş olan Lindy, sinirli bir ses çıkarır. "Peki, Val teyzenle konuşmamız gerekecek."

"Lindy."

Adını ağzımdan çıkardığımda, bu bir nefes, hayranlık dolu bir iç çekiş. Acınası bir durum, işte bu. Ve umurumda bile değil. Şu anda kendimi tutamazdım, denesem bile. Ve neden deneyeyim ki? Karşımda kaybettiğimi sandığım kadın duruyor. Bir şans daha için her şeyi verirdim.

Beni gördüğünde, yanağındaki bir kas seğirdi ve omuzları gerildi. Umduğum tepki değildi, ama o da odanın karşısına koşup kollarıma atlayacağını beklemiyordum. Keşke öyle yapsa da.

Gözlerimiz birbirine kilitlenir ve kalbim, o muhafaza kapılarının içinde patlayan bir bomba gibi tepki verir — tamamen içimde saklı, felaket boyutlarında bir patlama. Çünkü dışarıdan bakıldığında, hâlâ donmuş durumdayım.

Lindy'nin yeşil gözleri şokla parlar, sonra bir kaleydoskop gibi duygular arasında döner ve sonunda benim adlandıramadığım bir şeye konar. Yüzümde ne gördüğünü bilmiyorum

yüzümde ne gördüğünü bilmiyorum, ama muhtemelen gözleri kalp şeklinde ve dili kırmızı halı gibi dışarı sarkan bir çizgi film karakteri gibi görünüyorum.

Yıllarca fırtına mahzeninde kilitli kaldıktan sonra gün ışığına çıkan bir adamım. Gözlerimi kırıştırıyorum ve güneşe aniden maruz kalmanın etkisiyle kör olmuşum.

Kendimi durduramadan Lindy'ye doğru ilerliyorum. Birkaç adım kala, eli birden yukarı kalkıyor.

"Yapma," diye fısıldadı ve ben olduğum yerde durdum, yaklaşmak için vücudumdaki her dürtüyle mücadele ederek. Gözleri elimdeki kağıda, Jo'nun benim için boyadığı kağıda düştü ve yüzünde okunamayan başka bir ifade bulut gibi geçti. Jo kaşlarını çatarak ikimiz arasında bakışlarını gezdirdi.

"O benim babam mı?"

Jo'nun, Jaws'ın bir arkadaşa ihtiyacı olduğunu bana anlatırken kullandığı aynı ciddi ses tonuyla sorduğu soru, içimi parçalıyor. Lindy'nin, Jo'nun bahsettiği dünyanın en iyi teyzesi olduğunu biliyorum. Ben onun babası değilim, ama içimde bir koruma duygusu koruma içgüdüğü yükseliyor.

"Hayır, değil." Lindy'nin sesi yumuşar ve Jo'nun yüzünden sarkan koyu renkli saçlarını eliyle geriye doğru iter. Lindy'nin sözlerini zar zor duyabiliyorum, ama duyuyorum ve bunlar acı verici derecede sert. "Hatırladın mı? Annen babanın kim olduğunu bilmiyordu."

"Tamam."

Jo başını sallar ve bunu bu kadar kolay kabul etmesi kalbimi biraz kırar. Bu, onun babasını bulup onu iyice sarsmak istememe neden olur.

"O zaman kim o?" diye sorar Jo, beni işaret ederek.

Bana bir kez daha bakmadan, Lindy sert ve soğuk bir sesle beni reddeder. "O kimse. Artık değil."

Peki, bunu değiştirmem lazım. Artık Lindy'yi buldum ve o da *Burada*, tekerleklerim çoktan dönmeye başladı. Biraz gıcırıyorlar ama yine de dönüyorlar. "O zaman neden ona kızgınsın?" diye soruyor Jo. "Göğsün her zaman

lekelenir ve kulakların kızarır."

Lindy'nin eli köprücük kemiğine doğru yükselir, sanki oradaki rengi saklamak istercesine. Ve renk kesinlikle yükseliyor. "Kızgın değilim."

"Bence o iyi biri," diye devam ediyor Jo, sanki Lindy cevap vermemiş gibi. "Ona en sevdiğim fotoğrafımı verdim."

Lindy'nin gözleri yine elimdeki kağıda kayar ve iç çeker. "Eşyalarını topla, Jo."

Dudaklarımı yalarım. "Lindy..."

"Burada kalamazsın," der, yüzüme bakmadan.

Boğazımı temizliyorum, ama sesim hala kısık ve çok muhtaç geliyor. "Acaba biz..."

"Hayır. Yapamayız. Ben..."

yapamam." "Ama neden buradasın?" diye soruyorum.

"Neden *buradasın*?"

"Babam ve ben öğle yemeği için uğradık." Bu tam cevap değil, ama tüm hikaye biraz fazla karmaşık. Şu anda verdiği tepkiye bakılırsa, Tank'ın onun memleketini satın alacağı fikrine onu yavaş yavaş alıştırmam gerekecek.

Mari mutfağın sallanan kapısından görüldü. Bana, sonra Lindy'ye baktı.

"Burada her şey yolunda mı, mija?"

"Evet," diyorum, tam da Lindy "Hiç de bile" derken.

Mari başını sallar, elindeki bulaşık bezini sararak bana yaklaşır. "Kapalıyız."

"Neredeyse ögle yemeği vakti." Ayaklarımın üzerinde duruyorum. Mari bulaşık bezini bana doğru çırpıyor. "*Kapalı.*" "Ah!"

Mari beni kovarken, havlu kollarımı, sırtımı, kalçamı vurarak kapıya doğru yürümeye başlıyorum. O, kırbaçıyla vahşi küçük bir aslan terbiyecisi. *Çat!*

"Lindy, lütfen!"

Mari'nin bulaşık bezi koluma çarptığında Lindy'nin dudaklarının köşesinin yukarı kalktığını görüyorum. O hafif gülümseme umut tohumları ekiyor. Onu her zaman güldürürdüm. Yine güldürebilirim, bunu biliyorum.

Sadece bir şansa ihtiyacım var. Neden burada olduğunu, neden bu kadar üzgün görüldüğünü ve bunu nasıl düzeltebileceğimi öğrenmem gerekiyor.

Onun için bunu düzelteceğim. Onun ve Jo için. Her şeyi düzelteceğim. Sadece ihtiyacım olan şey...

Çıt!

"Ah! Mari... Beni sevdiğini sanıyordum!"

"O, seni tanımadan önceydi." Havlu uyluğuma çarptı ve ben bir adım daha geri attım.

Mutfağın kapısı açılır ve Big Mo olduğunu tahmin ettiğim bir adam kapıdan içeri girer. Parlak gözleri, koyu kahverengi teni ve göğsüne kadar uzanan koyu sakalı vardır, saç filesi takmıştır.

"Yardım ister misin?" diye sorar, bana bakarak.

"Anladım. Sadece uno necio—küçük bir baş belası." Mari beni kaldırıma itekler gibi dışarı çıkarır. Kilidin metalik bir sesle döndüğünü duyarım. Sonra içerideki manzara görünmez olana kadar panjurları tek tek kapatır.

Tank, birkaç metre ötede kollarını kavuşturmuş, bir kaşını kaldırmış duruyor. "Biraz zamanın aldı. Yemek aldın mı?"

"Hayır." Dudaklarımı yalayıp, havluyla dövülmenin en kötü izlerini bıraktığı kolumu ovuşturuyorum. Hâlâ Lindy'nin dudaklarında o küçük gülümsemeyi görüyorum. O güzel, öpülesi dudakları.

Tank omzuma hafifçe vurur ve ben irkilirim. "Ee?" "Ne?"

"Kardeşlerini ikna etmeme yardım edecek misin?" diye sorar Tank.

Ah, doğru—bira fabrikası. Buraya gelmemin tek nedeni. Ya da burada *olmamın nedeni.*

Aston'a doğru yola çıkmadan önce omzuna hafifçe vuruyorum, Jo'nun çiziminin buruşmamasına dikkat ederek.

"Dalga mı geiyorun? Burası, birinin elmas çıkarmak için sıkmasını bekleyen kömür gibi." Yüzündeki çok ifadesinden zevk alıyorum.

"Ciddi misin?"

"Kesinlikle. Hadi, Pops." Kapıları açıp arkaya tırmanıyorum. sürücü koltuğuna. "Ailemizin geri kalanını nasıl ikna edeceğimizi konuşalım. Özellikle de James'i."

Tank, yolcu koltuğuna otururken yüzüne sığmayacak kadar geniş bir gülümsemeyle, "Sen onu gördüğünde, büyüsüne kapılacağını biliyordum," dedi.

Sihri gördüm, ama onun düşündüğü türden değil. By tamamen Lindy ile ilgili. Onun büyüsünün etkisinde, yıllar önce olduğumdan daha az değilim. Hatta zamanla daha da güçlendi.

Bununla birlikte, kasabayı düzeltmek mi yoksa Lindy ile ikinci bir şans kazanmak mı daha zor bir görev, emin değilim. Kasaba nispeten ocuk oynacağı olacaktı gibi bir his var içimde. Kelime oyunu yapmıyorum.

Tank, bir köy yoluna girerken n camdan gözlerini kısarak baktı. "Yanlış yöne gidiyorsun."

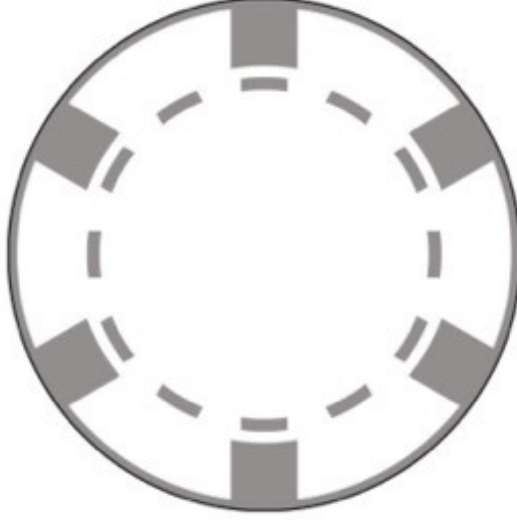
"Austin'e dönmeden önce uğramamız gereken bir yer daha var."

"Burada başka ne var ki?"

Pek bir şey yok, sadece hayatımın aşkı olabileceğini düşündüğüm bir kadın var. Beni bir köpek gibi lokantadan kovduran kadın.

Muhtemelen hak ettiğim bir şeydi, hatta daha fazlası. Ama bunu düzeltmeyi, bugün ve bundan sonraki her gün telafi etmeyi planlıyorum. Ne kadar sürerse sürsün, uzun zamandır gecikmiş olan içten bir özürle başlayacağım.

BÖLÜM BEŞ

Lindy

"Hayalet görmüş gibi görünüyorsun," diyor Jo, yeşil gözleri her zamanki gibi çok fazla şeyi görüyor.

Hayalet görmüş gibi hissediyorum. Kalbim titriyor, içim boşalmış gibi ve ellerim titriyor. "Hayaletlere inanmıyorum, Jojo."

İnanıp inanmamam önemli değil, az önce bir hayalet gördüm. Ghostbusters sınıflandırma sistemine göre, Sınıf IV bir varlık. Ghostbusters sistemine göre sınıflandırılmış gerçek hayalet olayları hakkında yazdığım bir makale sayesinde bu sistemi biliyorum.

Mari'nin lokantasında ortaya çıkan bu hayalet, Patrick Graham, yıllardır beni rahatsız ediyor. Bugüne kadar bunu kişisel olarak değil, anılarımda yapıyordu. Ve kendimi toparlayamadan onu tekrar görürsem, tamamen dağılacığım.

"Renklerini al. Gitmemiz gerek."

Ve *çabuk*, Pat pencereden içeri girmeden veya arkadaki ocağın üzerindeki havalandırma sisteminden aşağı inmeden önce. O ısrarcıdır — ne zaman olmak istiyor ve bir hamamböceğinden daha zor öldürülür. O, kilitli kapılar ve kapalı kalpler olmasına rağmen, ona verdiğim en küçük boşluğu bile kullanacak türden bir adam.

Midem, dirilen kelebeklerin sürüsüyle titriyor. Hâlâ uyanmaya çalışıyorlar, midemde körü körüne uçup duruyorlar ve bunca yıl sonra yönlerini bulmaya çalışıyorlar.

Bu Pat etkisi. Bu yüzden ŞİMDİ gitmemiz gerekiyor. Pat'i kabul edemem. Ya da kelekleri. Hayır.

Öfke çok daha verimli ve çok daha güvenli. Tüm duygularımı yönlendirebilirim. duygularımı saf, beyaz-sıcak bir öfkeye dönüştürebilirim. Dirilen kelekler intikamcı bir zombi ordusu olabilir. Bu onlar için çok daha iyi bir kullanımı.

Kapıya son bir kez bakarak Jo'yu mutfığa çekiyorum. "Çişimi yapmam lazım," diyor, bir ayağından diğerine atlayarak.

Big Mo, lokantanın üstündeki dairesine çıkan dar merdiveni işaret eder. "Benimkini kullan, küçük Jo."

Jo'ya sıcak bir gülümsemeyle bakar. Kalem kutusunu yere bırakıp merdivenlere doğru koşar. Big Mo, Jo'nun en sevdiği insanlardan biridir, bu da onu benim en sevdiğim insanlardan biri yapar. Ayrıca harika kahvaltılık burrito yapar.

Jo merdivenleri koşarken ayak seslerinin gümbürtüsünü sayarım. Bazen stresli veya bunalmış olduğumda, bir şeyleri saymak beni sakinleştirmeye yardımcı olur. Bahçedeki ağaclar, geçen arabalar, makalelerimde "öyle" ve "o" kelimelerini kaç kez kullandığım.

Bir günde veya bir saatte Pat'i düşündüğüm sayı.

Son rakam utanç verici derecede yüksek. Onca yıl geçmesine rağmen. Bana onu düşünmemem için her türlü sebebi vermesine rağmen. Şimdi, onu gerçekten gördükten sonra, onu düşünmemek imkansız olacak.

"Pat'i Düşünmeden Geçen Günlerim" tabelasını güncellemem gerekiyor. Patrick Graham'ı düşündüğümde bu yana SIFIR gün geçti.

Metal tezgaha yaslanıp, doğranmış kişnişin tanıdık kokusuna ve Big Mo'nun yaklaşan öğle yemeği telaşesi için kızarttığı şeyden sıçrayan yağın sesine odaklanmaya çalışıyorum. Bu mutfağın tanıdık olması, içimde biriken gerginliği gidermeye pek yardımcı olmuyor.

Mari beni kucakladığında, onun yumuşaklığı neredeyse, NEREDEYSE, bir iki damla gözyaşı dökmeme neden olacak tehlikeli bir an yaşıyorum. Onu daha sıkı sarıyorum, saçlarının kokusunu içime çekiyorum.

Sadece yedi saat daha dayanmam gerekiyor. Sonra Jo uykuya dalacak ve ben kapımı kapatıp dolabımın arkasına saklanarak istediğim kadar yüksek sesle ağlayıp çığlık atabileceğim. Jo bir keresinde bana, hava o kadar soğuk değilken neden bu kadar çok uzun paltom olduğunu sormuştu. Onlara sesleri ne kadar iyi engellediğini açıklamamıştım.

"Fotoğraflarda görüldüğünden daha yakışıklıymış," diyor Mari ve beni tekrar gerçeğe döndürüyor.

Keşke bu doğru olmasaydı. Pat her zaman gerçekte daha yakışıklı olmuştur, ancak fotoğrafta da kesinlikle yakışıklıdır. İki boyutlu bir fotoğraf kişiliğini ya da cazibesini yansıtamaz. Ayrıca, erkeklerin sinir bozucu bir şekilde iyi yaşlanma özelliği sayesinde, beş yıl öncesine göre

daha iyi görünmeyi başardı, erkeklerin iyi yaşlanma konusunda sinir bozucu bir şekilde yaptıkları gibi.

Çantamın askısını sıkıca tutarak uzaklaşıyorum. "Evet, sorun onun yakışıklı olması değildi."

"İkiniz de çok gençtiniz," diyor Mari. "Belki de trolü köprünün altına bırakmanın zamanı gelmiştir?"

Mari, Val'in annesi evi terk ettiğinde, on beş yıl önce Kosta Rika'dan buraya taşınmıştı. O yaz, Winnie'nin annesi kanserden vefat etmişti. Hayatımın en kötü yaz tatiliydi! Mari'nin İngilizcesi neredeyse mükemmel, ama deyimleri... pek öyle değil. Geçenlerde Val'e, bu kadar çok ezikle çıkmayı bırakıp, onu ayaklarından kaldıracak bir erkek bulması gerektiğini söyledi.

Buradaki bağlamdan yola çıkarak, sanırım o, trollerden değil, geçmişte kalan şeylerden bahsediyor.

Ama yakın zamanda köprümün altındaki trolün beni baştan çıkarmasına izin vermeyi düşünmüyorum. Dışarıdan bakıldığında Pat'i affetmek kolay gibi görünebilir, ama durum bundan daha karmaşık. Acım içimde akan derin, çok derin bir akıntı gibi. Dahası, ona yalan söyledim ve o henüz bunu bilmiyor. Jo'nun şu anda yaşadıklarıyla, Pat ile olan karmaşık ilişkim aklımda olması gereken en son şey.

"Göreceğiz," diyorum Mari'ye.

O sadece mırıldanıyor. "Sence hâlâ dışarıda mı? Öğle yemeği için açmam lazım. Israrcı bir tip gibi görünüyor."

Alaycı bir şekilde gülüyorum. "Sandığın kadar ısrarcı değil."

Pat, eski Harry Houdini gibi, parlak kelepçelerden kurtulur gibi ilişkilerden sıyrılır. Beni kolayca terk etti. Sonra Vegas'ta hızlı bir evlilik yaptı (ki bu da neredeyse aynı hızla sona erdi) ve kariyerini sona erdiren sakatlığı başına gelene kadar bir dizi çok kamuoyuna açık ilişkiler ve ayrılıklar yaşadı, ta ki kariyerini sona erdiren sakatlığı yaşayana kadar. O zamandan beri, internette neredeyse bir hayalet gibi—onun ama onun karakterini oldukça iyi anladığımı düşünüyorum.

Mari başını eğdi. "Onun peşine düşmesinden mi, yoksa düşmemesinden mi daha çok korktuğuna karar veremiyorum."

Sen ve ben, ikimiz de.

Pat'in peşimden gelmesini istiyorum, sırf onun aptal, yakışıklı yüzüne hayır diyebilmek için. Ama içimde hayır demek istemeyen bir ses giderek yükseliyor. Yıllardır, Pat'in beni bulmaya gelip özür dileyip bana sonsuz aşkını ilan edeceğini hayal ettim.

Ve şimdi, işte burada. Yol kenarında bir koca bulmakla ilgili şaka yaptıktan sadece bir saat sonra. Pat hiçbir şekilde koca malzemesi değil, ama sanki onu yoktan var etmişim gibi hissediyorum. Tam da Jo'yu almaya geldiğim anda Mari'nin lokantasında olması çok büyük bir tesadüf.

"Jo'nun durumu hakkında yeni bir gelişme var mı?" diye soruyor Mari.

"Jo'nun durumu hakkında yeni bir gelişme var mı?" diye soruyor Mari.

Harika, konuşmak istemediğim bir konudan başka bir konuya geçtik.

Omuz silkiyorum. "Duruşma birkaç hafta sonra. Ashlee elinden geleni yapacak."

Ama durum oldukça umutsuz görünüyor.

Mari koluma dokunur. "Ne zaman ihtiyacın olursa yardım etmeye hazırım, biliyorsun. Yalnız değilsin."

Başımı sallıyorum, boğazımda duygularım o kadar yoğunlaşıyor ki cevap veremiyorum. Normalde, Sheet Cake kasabasının tüm duygularını Val taşır. Mutlu, üzgün, kızgın, coşkulu... Val ne hissederse, onu büyük bir coşkuyla hisseder. Bugün ise, görünüşe göre, tüm duyguları taşıyan benim.

Mesele şu ki, kendimi yalnız *hissediyorum*, çünkü yalnızım.

Etrafımda destek var, ama Mari burada durup yardım teklif etse bile, bu destek ulaşılamaz gibi geliyor. Mari annemin en iyi arkadaşıydı — ya da, annemin en iyi arkadaşıdır. Bazen annemin demansıya ilişkilerini nasıl konuşacağını bilmek gerçekten zor — ama Mari annemin yerini tutamaz.

"Teşekkür ederim." Şu anda söyleyebileceğim tek şey bu. "Val'e bundan bahsetme, tamam mı? O da Winnie'ye söyler, ikisine de kendim söylemek istiyorum."

"Bu geceye kadar mı?" diye soruyor Mari.

İçimden inlemek geliyor ama kendimi tutuyorum. Sabahki tüm olaylar yüzünden, bu akşamki LLLS toplantısını hiç düşünmedim bile.

"Tabii."

Toplantıdan önce Winnie ve Val'e söylemeye çalışacağım. Söyleyemezsem, yarın da var. Ya da gelecek hafta. Pat ve Tank'ın haberi Neighborly'ye henüz ulaşmamış olmasını umuyorum. Neyse ki restoran boştu ve Big Mo bu konuyu açacak son kişi.

Mari burnuma hafifçe vurur. Ve ben ona izin veririm, çünkü o Mari'dir ve o kesinlikle en iyisidir. Onun nezaketi beni istediğimden daha fazla duygusal hale getirse bile. Yapabilseydim, duygularımı bir beton blok gibi tutardım: sağlam, soğukkanlı ve tamamen tavizsiz.

Mari'nin gözleri yine bana dikildi. "Yüzündeki o ifadeyi görüyorum. Neden sen..."

"Ne söyleyeceksen, duymak istemiyorum. Bugün değil."

Jo'nun ayakları merdivenlerden aŗaęı inmeye baŗlarken Mari kıkırdar. "Emin misin? Sana taco yemeni önerecektim. Hayatın birçok sorununu çözüyorlar."

Dünyadaki tüm tacolar bile benim sorunlarımı çözmeye yetmez. Ama bedava yemeği asla geri çeviren biri değilim.

"Yarım düzine tavuk tacos ve bir pint tomatillo sosu alayım."

NEIGHBORLY UYGULAMASINDAN

Konu: Ana caddede yakalanan seksi polisler!!!

The_Real_Shell-E

Bugün bu iki adamı gördüm ve VAY CANINA. Kesinlikle Sheeters değiller. Arkadan fotoğraf çektim ama önden de aynı derecede yakışıklılar. Fotoğrafa bakın! *ateş emoji*

DeltaDeltaDelta

Dostum. Saat kaçtı? Sence hala orada mıdır? BagelBytes

Lütfen erkekleri veya kadınları nesneleştirmeyi bırakabilir

miyiz? Vanz

Hayvanları unuttun.

BagelBytes

Bunun söylenmesi gerektiğini düşünmemiştim. Ayrıca, izin almadan insanların fotoğraflarını paylaşmak hoş bir şey değil.

The_Real_Shell-E

Onların yüzlerini paylaştığım falan yok. Bu kadar sinirlenmenize gerek yok. BagelBytes

Yani... popolar sorun değil

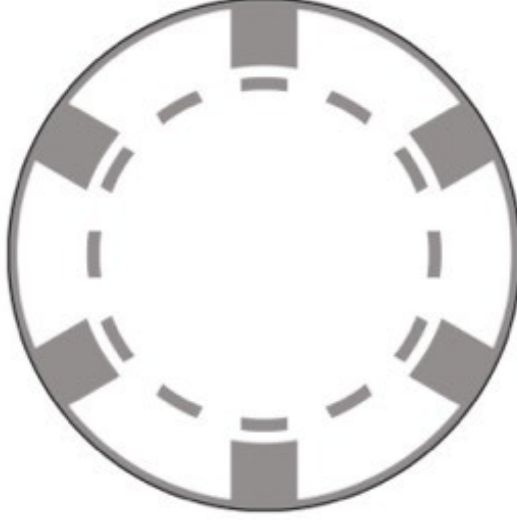
mi? DeltaDeltaDelta

Bu bir soru mu ki? Popolar HARİKA! Özellikle de o popolar. Neighborly Mod

Bu başlıktaki yorumlar, uygunsuz içerik ve/veya zorbalık nedeniyle kapatılmıştır. Fotoğraf da gizlilik ihlali nedeniyle kaldırılmıştır. Sorularınız varsa Topluluk Kurallarımızı inceleyin.

Lütfen nazik ve her şeyden önce komşuluk ruhunu unutmayın!

ALTINCI BÖLÜM

Lindy

"O benim babam olmadığına emin misin?" diye soruyor Jo, arabam neredeyse tüm hayatımı geçirdiğim küçük eve giden yolda ilerlerken. Bir daha bu kasabada yaşamayacağıma yemin etmeme rağmen geri döndüğüm ev.

Bir çukuru kaçınmak için hafifçe direksiyonu kırdım ve Jo kıkırdadı. Yolun bakım gerektirir, ancak benim garaj yolumun ne kadar berbat olduğu düşünülürse bu hiçbir şey. Çakıl bir garaj yoluna sürekli çakıl eklemek gerektiğini kim bilebilirdi ki? Ben bilmiyordum. Ev sahibi olmanın bir başka keyfi! Çakıl eklediğim için, son birkaç yaz yaşadığımız şiddetli yağmurlar, bebek havuzu büyüklüğünde çukurlar oluşmasına neden oldu. Yağmur şiddetli yağdığında, tam da öyle oluyorlar. Geçen ay, hava biraz ısındığında, Jo'nun mayosunu giyip onlarda oynamasına izin verdim.

"Eminim, bebeğim."

"Ben bebek değilim," diyor Jo ve en sevdiğim oyunlardan birini başlatıyor, umarım bu oyundan hiç sıkılmaz.

"Eminim, patates."

Kıkırdar ve bu ses göğsümdeki bir şeyi rahatlatır. "Ben patates değilim."

"Eminim, krep."

"Ben yiyecek değilim!" diye kıkırdarak cevaplar.

"Peki. Chickadee?"

"Daha iyi."

"Ayı yavrusu

mu?"

"Evet! Ayı yavrusu."

Tabii ki ayı yavrusu en iyisi. Bu ay onu büyüleyen tek şey büyük beyaz köpekbalıkları değil. Tüm üstün avcılar menüde. Üstün avcılardan önce Jo pişirmeyle ilgileniyordu.

Ben ise krema ve şekerleme arasındaki farkı konuşmayı tercih ediyordum. (İtiraf: Hala aradaki farkı bilmiyorum, ama Jo bana açıklayabilirdi.) Kutuda satılan kek karışımından başka bir şey pişirmeyi öğrenemediğim için hayal kırıklığına uğramıştı, ki o karışımla en iyisini yapabiliyorum.

"O adamın benim babam olmadığını nereden biliyorsun?" "Neden öyle olduğunu düşünüyorsun?"

Ve neden bu soruya bu kadar takıntılı ki, bu da beni Pat'in nasıl bir baba figürü olabileceğini merak ettiriyor. Çünkü içimden bir ses, yeterince uzun süre kalırsa harika bir baba olacağına dair bir his veriyor.

"Çünkü ona kızgın görünüyorsun," diyor Jo. "Ve anneme ve babama kızgın olduğunu biliyorum."

Hay aksi! Bu kızın sorularıyla ve gözlemleriyle beni karnımdan yumruklamaya gücü yetmeyen bir gün geçebilir mi? Beş yaşında olmasına rağmen Jo son derece meraklı ve olağanüstü zeki. Üç yaşında okumaya başladı —evet, ÜÇ—ve bu, onun bir

. Bu kadar erken yaşta okumaya başlamasının bir efsane olduğunu düşünüyordum, tıpkı insanların çocuklarının bir gün kendi kendilerine tuvaleti kullanmaya karar verdiklerini söyledikleri gibi. (Hala o insanların yalan söylediğini düşünüyorum. Tuvalet eğitimi kolay bir şey değildir.) Her neyse, o normal bir beş yaşındaki çocuktan çok daha fazlasını kavrayabilme yeteneğine sahip.

Mesela, annesine ve babasına, kim olursa olsun, kızgın olduğumu.

Jo'yu geçmişinin en çirkin kısımlarından korumak için elimden geleni yaptım ve Rachel'ı kötülememeye çalışıyorum. Dürüst olmak ve aynı zamanda Jo'nun hassas, gelişmekte olan kalbini korumak arasında çok ince bir çizgi var. Yaklaşan duruşmayı ona söylediğimde çıldıracağını düşündüm, ama Jo sadece omuz silkti ve "Kimse Rachel gibi sorumsuz birinin çocuk yetiştirmesine izin vermez" dedi.

Katılıyorum. Ama onun kayıtsız cevabı beni biraz üzdü. Ayrıca, bugün Ashlee ile yaptığım konuşmaya göre, bu doğru değil.

Derin bir nefes alıp ciğerlerimi dolduruyorum, zihnimde ciğerlerimin genişlediğini hissediyorum. Oksijen moleküllerinin kanıma bağlanıp vücudumda dolaşarak sakinlik yaydığını hayal ediyorum. Eğri büğrü posta kutumuz görüldüğünde, önümde uzanan çit direklerini sayarım.

"Bazen annen ve babana kızıyorum. Senin etrafındaki en iyi ayı yavrusu olduğunu bilmiyorlar." O kıkırdıyor, ben devam ediyorum. "Lokantadaki adamın baban olmadığını biliyorum çünkü annenle hiç tanışmadı."

"Ama seni tanıyordu?"

"Evet, ayı yavrusu. Uzun zaman önce, öyle yaptı."

Jo'nun bu bilgiyi zihninde, inceleyecek parlak bir taş gibi çevirdiğini neredeyse duyabiliyorum. "Ve annenin beni terk ettiği gibi seni de terk mi etti?"

Hayır, tam olarak öyle değil. İşte sorun da bu.

Boğazım düğümleniyor ve elimi göğsüme bastırıyorum. Ama bu, sadece parmaklarınla bir barajdaki çatlağı tıkamaya çalışmak gibi bir şey.

"Beni terk etti, ama annen gibi değil. Ve bir bakıma ben de onu terk ettim," diye itiraf ediyorum, sözlerin gerçeği boğazımda viski gibi yakıyor. "İnsanlar bazen birbirlerine zarar verirler, istemeden bile olsa." "Neden?"

"Bilmiyorum, Jojo. Öyle oluyor işte."

Ben araba yoluna girerken, Jo arka koltuktan seslendi. "Eh, şimdi gitmiyor."

O anda, çukurdan çok çöküntüye benzeyen bir çukura saplanmış lüks bir spor araba görüyorum. Çekici ya da forklift olmadan kesinlikle çıkamaz.

Ve ön verandamızda: bugün kaçamadığım adam.

Pat, küçük çiftlik evimizin çökmüş ön merdivenlerinde otururken hiç de evindeymiş gibi görünmemeli. Bu adil değil. Hain köpekler onu mülkten kovmalı. Bunun yerine, Amber onu sarı labrador sevgisiyle yüzünü yalıyor. Beast, aşırı kilolu terrier melezi, Pat'in dizlerine tünemiş, o kucağı kalıcı yeni evi haline getirmeye hazır görünüyor.

O kadar dikkatim dağılmış ki, son çukurları unutuyorum ve araba o kadar sert bir şekilde çukurun üzerinden geçiyor ki, kafam neredeyse tavana çarpıyor.

"Vay!" Jo, arabayı durdurduğumda kıkırdıyor. Emniyet kemerinin sesini duyuyorum.

"Jo, bir saniye bekle!"

Ama o bahçeden kaçan kişiye doğru koşmaya başlar. Pat ayağa kalkar ve Beast'i kıllı bir futbol topu gibi kolunun altına alır.

Pat, Jo'ya gülümsediğinde, donmuş kalbimi eritmeye başladığı için ondan nefret etmek istiyorum.

konusmaya başladığında, ağzı dakikada bir gülümsüyor ve kolları sallanıyor.

ve kolları sallanırken, onunla konuşmaya başladığında, kalbim tamamen eriyip bir su birikintisine dönüştü. Jo, bir posta pulu gibi ona yapışmış durumda. Bu da beni daha da kızdırıyor.

Buraya gelip köpeklerin gönlünü kazanıp Jo'yu kendine çekemez. O gittiğinde durum daha da kötüleşecek, benim için değil, onlar için, çünkü ben İYİYİM. Ve o gidecek.

Kapıyı çarparak kapatınca Pat'in gözleri bana kayıyor. Beast kollarından kurtulup bana doğru koşuyor. Ayak bileklerimi dürterek çizik var mı diye bakıyor, ama Pat tüm dikkatimi çekiyor.

Hafifçe eğri, *utangaç* gülümsemesi ve o sıcak espresso rengi gözleri, direncimin geri kalanını da ortadan kaldırmak için yalvarıyor. *Affet beni*, diyorlar sanki. *İsteddiğini biliyorsun*. Bunun nasıl işlediğini biliyorum, çünkü üniversitede onunla *çıkmayı* kabul ettiğimde direncimi ortadan kaldırmıştı.

Gündelik ilişki nasıl sonuçlandı? Doğru, ben, burada tek başıma, bunca yıldır kırık bir kalbi iyileştirmeye çalışıyorum. Ve midemde yeniden canlanan zombi kelebeklere göre, hala ölmeyen duygular besliyorum.

"Hey, Lindybird."

Sadece onun kullandığı takma adımı kullanması, bir Görünmez bir yumruk göğüs kafesimi sıkıca kavrar, nefes alamayacak kadar sıkışır. "Neden buradasın? *Nasıl* buradasın?" diye bağırırım.

Pat tüm boyuyla ayağa kalkar ve Jo boğazını temizler, bana ne kadar kaba davrandığımı ima eden bir bakış atar. Kabalık yapmanın yeri ve zamanı vardır ve bu da onlardan biri. Pat'in eski duyguları uyandırmasına ve eski yaraları yeniden açmasına izin veremem.

Ama dürüst olmak gerekirse, her iki konuda da artık çok geç.

Duygular: uyanık. Boş mideye on espresso içmiş gibi uyanık.

Yaralar: açılmış. Ne saat yedide açılan ne de saat on birde kapanan bir 7-11 market kadar açık.

Pat cevap veremedi, başka bir adam evin yanından geliyor, yürüyüşünde hafif bir topallama var. Pat'in babasını görür görmez tanıdım. Sadece ünlü olduğu için değil, gülümseyen gözlerinin kıvrımlarında ve yukarı doğru kıvrılan ağzında Pat'i görebildiğim için. Bu, yıllar sonra Pat'in bir fotoğrafı gibi ve keşke bunun Pat'in lehine olmadığını söyleyebilseydim.

"Merhaba. Ben Tank." Gülümsayarak elini uzatıp benimle tokalaşır.

Yakından bakınca Pat'ten daha iri olduğunu görüyorum, bu da bir şey ifade ediyor. Tank,

... neden bu lakabı aldığını anlayabiliyorum. Tereddüt ettim, sonra elimi

elini tutuyorum. Eli sıcak ve sıkı. "Merhaba."

Bu an gerçeküstü. Sadece Pat'in burada olmaması gerektiği için değil - ne benim verandamda, ne benim kasabamda, ne de hayatımda - aynı zamanda kuralları çiğnediği için.

Pat ve ben tanıştığımızda, yollarımız çoktan ayrılmaya başlamıştı. Pat, NFL draftında kesin seçilecekti ve ben de bir profesörümün bağlantıları sayesinde seyahat yazarı olarak bir iş bulmuştum.

gelecek yoktu, sadece *o an vardı*. Ben daha iyi biliyordum. Üniversitenin ilk döneminde kimseyle çıkmamalıydın

çünkü herkes hala kendini bulmaya çalışıyor. Üniversitenin son döneminde biriyle çıkmaya başlamamalıydın çünkü planlarını bozmak istemezsin.

Pat ve ben bu bilgeliği bir kenara attık ve sadece eğlenebileceğimize kendimizi ikna ettik. İlişkiyi rahat tutmak için kurallar koyduk: ailelerle tanışmak yok, arkadaş gruplarını paylaşmak yok. Birbirimize "seni seviyorum" demedik. Ve ... seks yapmadık.

Eminim çoğu insan buna inanmayacaktır, özellikle de üniversite sporcularının itibarı göz önüne alındığında, ama bu doğru. Herkes sanki kadınlar fiziksel ilişkiye girerek duygusal bağ kurabilirlermiş gibi konuşuyor, sanki erkekler sadece ayrılmış seks robotlarıymış gibi. Ama Pat bu kuralı istedi, hatta önerdi, bu da onu daha da sevmemi sağladı. Kampüste ünlü, profesyonel olmaya hazırlanan, büyük, seksi bir futbolcu, bu beklenmedik sınırı saygıyla karşılıyordu.

Ve şunu söyleyeceğim: Pat kadar tutkulu ve çekici bir erkekle çıkıyorsanız ve birlikte yatmıyorsanız, öpüşme sanatında seminer düzeyinde bir eğitim alacaksınız.

Pat'in babasıyla el sıkışırken Pat'le öpüşmeyi düşünmeyi bırakın.

"Özür dilerim," diyorum, elimi geri çekip elbisesini düzeltiyorum, aniden gerginleşiyorum.

"Sonunda sizinle tanıştığıma gerçekten çok mutluyum." Tank'ın gülümsemesi genişliyor.

Sonunda mı? Boynunun arkasını ovuşturan ve kovboy çizmesini toprağa sürten Pat'e bakıyorum. *Benim hakkımda ne söyledi? Ne zaman?*

"Ben Lindy. Bu da Jo. Yeğenim."

Tank, Jo'nun yanına doğru büyük adımlarla yürür ve Pat'in yaptığı gibi çömelir. Büyük elini uzatır ve Jo'nun minik eli içinde kaybolur. Jo, yetişkinlerin ilgisinden açıkça hoşlanarak sırıtar. Ben de bundan hoşlanmamak için elimden geleni yapıyorum.

İşte böyle olurdu, diye fısıldıyor içimden bir ses. *İşte böyle olabilir.*

Bu fikri zihnimde kapattım ve üzerine büyük bir asma kilit taktım, anahtarı da bir maden kuyusuna attım. Bu tür düşüncelerin benim zihnimde yeri yok.

"Bu senin araban mı?" diye soruyor Jo, araba yolunu işaret ederek.

"Sıkışmışsın galiba."

Tank ayağa kalkar ve Pat'e kızgın bir bakış atar, ama yüzündeki alaycı ifadeyi görebiliyorum. "Evet, bu benim arabam. Biri biraz fazla hızlı sürüyordu ve çukuru görmedi. Sanırım aks kırılmış olabilir."

Bunun Pat'in arabası değil, Tank'ın arabası olduğunu fark edince midem düğümlenir. Ben

markasını veya modelini tanıyorum, bu da bana pahalı olduğunu garanti ediyor. Pat olduğunu düşünerek kendimi çok kötü hissetmedim, çünkü habersizce buraya geldiği için lüks arabasını bir çukurda parçalamayı hak ediyor. Ama eğer bu onun babasının arabasıysa...

"Çok üzgünüm," diyorum aceleyle. "Çukurların yerini bilmezseniz, araba yolu berbat bir hal alıyor. Ben... yapabilir miyim... yapmalı mıyım..."

Ne teklif edeceğimi bilmiyorum, çünkü hiçbir şey yapmaya gücüm yetmez. Ne garaj yolunu ne de arabasını tamir ettirebilirim, çekici çağırmam da mümkün değil. Alnımda ter damlaları belirir.

Tank elini kaldırır ve nazıkçe gülümser. "Hey, sorun değil. AAA üyesiyim ve çekici yolda. Sorun yok. Oğlum hasarı karşılayacak. Değil mi, Patty?"

Jo gülüyor. "Adın Patty mi?"

Pat yüzünü buruşturur. "Adım Patrick. Çoğu kişi bana Pat der."

"Ama ona Patty diyebilirsin," diyorum Jo'ya. "O bu takma adı çok seviyor."

"Bu takma adı *seviyor*, değil mi Patty?" Tank kolunu

Pat'e sarılır, sonra bana göz kırpar. Onu bunun için seviyorum.

Pat hemen cevap vermezse, Tank onu sıkıca sarar. Pat'in, hiç de küçük bir adam olmamasına rağmen, babasının yanında cüce gibi kalması komik.

İki adam arasındaki bariz yakınlık içimi acıtıyor. Babam hayatımda hiç olmadı, en eski anılarımda bile. Öldükten sonra bile onu özlemedim, ama *bunu* özlüyorum. Nefesim kesiliyor ve boğazımı temizleyerek içimdeki yapışkan duyguyu atıyorum.

Ailen var, diye kendime hatırlatıyorum. *Jo var. Mari ve Val var. Winnie ve kardeşi Chevy var. Big Mo var. Ve bu kasabada son beş yıldır sana destek olan pek çok insan var.*

Yine de, Pat'in Tank'ı şakacı bir şekilde ittiği ve Tank'ın gürültülü kahkahası benim huysuz kalbimi bile gülümseten bu manzara, benim sahip olmadığım *bir şey*.

"Size bir şeyler ikram edelim mi?" diye soruyor Jo, benim düşünmem gereken misafirperverliği bu kadar kolayca sunarak. "Suyumuz, tatlı çayımız ve o gazlı aromalı sularımız var." Ona burun kıvrıyor ve Pat'i güldürüyor.

"Su bize yeter," diyor Tank. "Peki, bana etrafı gezdirir misin? Bir ahır gördüm galiba."

"Ahır gösteririm. İki su, hemen geliyor!" Jo merdivenleri tırmanır, ortasında kocaman bir delik olan basamağı atlayarak.

Kapı arkasından çarpar, Beast'in aylar önce bir sincap kovalarken koştuğu yerden perde sallanır. Evimin ne kadar kötü durumda olduğunu ve onlara nasıl görüldüğünü hatırlayarak aniden ve şiddetle utanırım.

Pat ve Tank muhtemelen lüks evlere alışkındırlar, ya da en azından garaj yolunda kocaman çukurlar olmayan, her an evden kopacak gibi görünen bir verandası olmayan ve bahçesinde çim yerine diz boyu otlar bulunan evlere. Şu anda dış cephedeki beyaz boya, ahşaptaki boyadan daha fazla dökülmüş durumda.

"Jo bana etrafı gezdirse olur mu?" diye sorar Tank. "İkinizin konuşmanız gereken şeyler olduğunu hissediyorum."

Pat rahatsız bir şekilde kıpırdanır ama hiçbir şey söylemez. Acaba bu, hayatında sürdürdüğü en uzun sessizlik mi?

En son istediğim şey geçmişimizi incelemek. Bu ilişkinin otopsisine gerek yok çünkü bu ilişki ÖLDÜ. Ya da, zombi kelebeklere bakılırsa, ölümsüz.

Yine de, Pat'e burada bir gelecek olmadığını kesin bir dille söylemem gerekiyor. Bu sefer kapıyı sertçe kapatmazsam, şu anda açıkça yapmaya çalıştığı gibi, botunu kapının aralığına sokup kapıyı tekrar açacak.

Kabul edersem, görevim Patrick Graham'ı kaçırmak. Bu sefer temelli olarak. Sonra da karnımda dolaşan tüm ölümsüz böcekleri öldürmek.

"Sorun yok," diyorum. "Sadece yılanlara ve kırık tahtalara dikkat et." Tank'ın gözleri, Pat'inkilerle aynı koyu kahverengi, yılanlardan bahsedilince iri iri açılıyor. "Bence tüm yılanları çıkardık, ama bazen bir yere yuva yaptıklarında geri gelirler."

. Jo hangi yerlerden uzak durulması gerektiğini bilir. Bir şey olmaz."

Jo ön kapıdan geri uçar, verandanın ortasında uykuya dalmış olan Amber'a neredeyse çarpacak. Jo iki şişe su uzatır, sonra Tank'ı elinden tutar. Dev adamı arkasında sürüklemesini izlemek çok komik. Beast de peşlerinden koşar.

Onlar evin köşesinden kaybolurken, onun "Lindy teyzen yılanlardan kaçınman gereken yerleri bildiğini söyledi mi?" diye sorduğunu duydum.

"Merak etme," diyor Jo, sesi giderek azalıyor. "Yılanlar dost canlısıdır, ben seni korurum!"

Birdenbire her şey çok fazla geliyor. Pat'in gözlerine bakmadan, verandanın en üst basamağına çöküyorum. Amber'ın kuyruğu sallanıyor ama kalkmıyor. Onu sakinleştirmek için kulaklarının arkasını hızlıca kaşıyorum.

"Oturabilir miyim?" diye sorar Pat, botunun burnuyla yanımdaki yeri işaret ederek.

"Olur," diye cevap veriyorum. "Yoksa senden kurtulmam imkansız."

O oturur ve ben onun kokusuyla sarsılırım. Bir keresinde Pat'e hangi kolonyayı kullandığını sordum, çünkü ona takıntılıydım. Bana genel bir mağaza markasının vücut şampuanı ve deodorantının adını verdi. Yıllar sonra bir anlık zayıflık anında, ikisini de satın aldım. Ama Pat'in cildinde veya özünde bir şey, bu ürünlerin kokusuyla birleşiyor olmalı, çünkü tek başlarına bana hiçbir etki yapmadılar.

Ağlamama neden olmaktan başka.

Şimdi, aynı ürün ve Pat kombinasyonu ellerimi titretir. Onu gömleğinden tutup öpmek için kendimi zor tutuyorum. Duygularım karmaşık olabilir, ama Pat ile fiziksel bir bağ kurma isteğim çok *basit*. Ağzının benimkine nasıl mükemmel uyduğunu, vücudunun sıcaklığını ve güçlü kollarına sarılmanın nasıl bir his olduğunu çok iyi hatırlıyorum.

"Bir tavuğun var," diyor Pat ve ben de Elvis'in verandada dolaştığını görmek için bakıyorum.

"Aslında bir horoz."

Bu Pat'i gülümsetir ve ben onun gülümsemesinden hoşlanmam. Çoğunlukla onu çok sevdiğim için.

"Verandanda."

Omuz silkiyorum. "Bazılarının ev cinleri var. Bizim ise verandada bir horozumuz var." Pat gülüyor ve ben şakacı davrandığımı için kendime kızıyorum. Ama durmak zor.

Şu anda bile, incinmek ve kızmak için iyi bir neden varken, Pat beni... hafifletiyor. O her zaman böyle bir etki yaratırdı, sanki onunla birlikteyken normal yaşamın üstünde bir yerde var oluyormuşuz gibi. "Elvis kendini ev kedisi sanıyor. her zaman içeri gizlice girmeye çalışıyor."

"Elvis." Pat başını sallar ve horoza elini uzatır. Horoz ona kuşların tipik yan bakışını atar ve uzaklaşır.

Akıllı horoz. Hala fırsatın varken kaç!

Pat hareket eder ve uyluğu benimkine sürtünür. Kot pantolonun içinde olsa bile kumaşı sınırlarına kadar zorlayan kaslarını hissediyorum. Bacaklarının ve kalçalarının pantolonlara sığmaması her zaman hoşuma gitmiştir. Bir keresinde Austin'de bir country barda dans etmeye gitmiştik ve o saçma sapan bir dans hareketi yaparken pantolonunun arkası dikiş yerinden yırtılmıştı.

Pat'e bu kadar yakın olmak, en dikkatli şekilde kendimi kontrol etmemi gerektiriyor. Tüm acımı ve öfkemi, tutkulu, lezzetli bir öfke dolu öpüşme seansına dönüştürmem için kolayca ikna edilebilirim.

Bu çok mu yanlış olur? Onu mülkünden kovmadan önce öfkeli bir öpücük?

Evet. Evet, yanlış olur.

Ondan uzaklaşıyorum, bu da beni verandadaki basamağın deliğine yaklaştırıyor. Pat ile parçalanmış tahta arasında bir seçim yapmak zor, ama sanırım kırık basamak daha güvenli.

Ellerimi sıkıca yumruk yapıp dizlerimin arasına sarkıtıyorum. "Demek buradasın. Benim kasabamda, hem de benim evimde. nerede yaşadığımı biliyorsun?"

Pat boğazını temizler ve parmak eklemleriyle verandaya vurur. "Aslında daha önce buraya gelmiştim."

Başımı ona doğru çeviriyorum, ki bu bir hata. Hala çok yakın oturuyoruz, yüzlerimiz sadece 30 santim kadar uzaklıkta. Geriye doğru eğiliyorum, onun gözlerindeki eğlenceye bakılırsa, garip ve açıkça komik görünüyorum.

"Ne zaman? Ne zaman buraya geldin?"

"Yaklaşık iki buçuk yıl önce olmalı. Yaralanmamdan hemen sonra, Teksas'a döndüğümde. Annen sana buraya geldiğimi söylemedi mi?"

Tabii ki, annem hala buradaydı.

Küçük siyah noktalar görüşümü engelliyor. Daha önce hiç bayılmamış olmama rağmen, bunun ne olduğunu hemen anlıyorum.

Kısa bir süre önce, eski kelimelerin geri dönüşü hakkında bir makale yazdım. Bu, bayılmadan hemen önce söylediğim şey için verebileceğim tek açıklama.

"Bayılıyorum."

Her şey eğiliyor ve karanlıklaşıyor. Sersemlemiş durumdayım, ama biraz da farkındayım, sanki garip bir rüyadaymışım gibi. Güçlü kolların beni kucakladığı bir rüya.

Sıcak eller vücudumu yumuşak ve sıcak bir şeyin üzerine yatırıyor. Bir kucak. Pat'in kucağı.

Uzuvlarımda biraz his var, ama hareket edemiyorum ve tepki veremiyorum. Pat'in "Seni tutuyorum. Seni tutuyorum, Lindybird" diye mırıldanmasına nasıl tepki vereceğimi bile bilmiyorum.

Eğer tüm yeteneklerime sahip olsaydım, bahçede bir sopa bulur ve Pat'i onunla döverdim. Bunun yerine, çaresizim, ona karşı kıvrılmış bir bez bebek gibiyim. Burası güzel, özellikle de bilinçli zihnim saniyeler, dakikalar veya saatler boyunca kaybolduğunda. Burada zaman yok, bu da geçmişin olmadığı anlamına geliyor. Telafi edilecek hatalar yok.

Tam da zamansızlıkta süzölmek istediğim sırada, kendime gelmeye başlıyorum, ayağınız uyuştuktan sonra hissettiğiniz karıncalanma hissi gibi bir his duyuyorum. Bir şey yanağıma değiyor — Pat az önce beni öptü mü? Ondan benden uzaklaşmasını söylemeye çalışıyorum ama ağzımdan çıkan tek şey mırıldanan bir inilti.

"Aferin kızım. Gel bana, tatlım."

Tamamen kendime geldiğimde, başımın Pat'in geniş göğsüne gömülü olduğunu fark edince utanıyorum. Parmaklarım onun gömleğini sıkıca tutuyor. Gömleğin önünü tamamen açmışım, kesinlikle bakmamam gereken bronzlaşmış ve kaslı karnını ortaya çıkarmışım. Pat'in karın kaslarını saymanın sırası değil.

"Bırak beni, seni koca ahmak," diye homurdanıyorum.

Pat sadece gülümser ve saçımı yanağımdan geriye doğru tararken sesinde bir şefkat vardır. "Bir daha bayılmayacağından emin olur olmaz. O kelimenin sadece romantik romanlara özgü olduğunu sanıyordum romanlarda kullanıldığını sanıyordum."

Bayılmak dedim, değil mi? Tamamen dağınık bir haldeyim. Bir deliğe girip, Rip Van Winkle tarzında farklı bir on yılda ortaya çıkmak istiyorum. Bu sabah yemek yemedim galiba ve Mari'nin bana verdiği tacolar hala arabada. Düşündüm de, en son ne zaman yemek yediğimi bile hatırlamıyorum. Açlık ve duygusal bunalımın birleşimi beynimi kısa devre yaptırmış gibi.

"İyi misin?"

"İyiyim." Hala biraz başım dönüyor ama tamamen oturmayı başardım. Pat'in kucağından kalkmaya çalıştığımda, beni koruyucu bir şekilde kollarıyla sardı.

koruyucu bir şekilde kollarıyla beni sarmaladı.

"Rahatla," diyor.

Yapamıyorum. Onun kokusu duyularımı ele geçirirken ve tanıdık hissi beni sararken yapamıyorum. Sanki, onun dokunuşuna açgözlü bir şekilde, onun kollarında güvenle dinlenebileceğim sürenin bir son kullanma tarihi olduğunu bilerek, mümkün olduğunca çok zaman geçirdiğim günlere geri dönmüşüm gibi.

Son tarih fikri, Pat'i bırakmanın ne kadar acı verici olduğunu acı bir netlikle hatırlamak, geri çekilmemi sağlıyor. "Ciddiyim. Bırak beni, Patrick."

O isteksizce kollarını açıyor ve ben merdivenlerdeki delikten kaçınmaya dikkat ederek geri çekiliyorum. Kendimi korkuluğa yaslayıp, onu uzak tutmak için ayaklarımı öne çıkarıyorum. Bir botumu kaybetmişim, Pat onu kaldırımdan alıp

kaldırıma gidip onu bulur ve nefesimi kesen bir rahatlık ve samimiyetle ayağıma geçirir. Elini hemen çekmez, eliyle dizime dokunur. Şu anda onunla mücadele edecek fiziksel veya zihinsel gücüm yok, ama o geri çekilir ve bana su şişesini uzatır.

Dudaklarıma götürmeden önce tereddüt ediyorum, kendime bu şişenin üzerinde onun dudaklarını düşünmemem gerektiğini söylüyorum. Neredeyse işe yarıyor.

"Dediğim gibi, seni aramak için buraya geldim," diyor Pat. "Sen burada değildin, ama annenle çok güzel bir sohbet ettik. Bana uzun zamandır ortalarda olmadığını söyledi. Bana bir parça turta ikram etti ve yolcu etti."

Pat buraya geldi. Benim için. Bu, her zaman istediğim, gizlice umduğum şeydi. Bugün onu lokantada görmek şok ediciydi, ama aynı zamanda, bu senaryoyu zihnimde o kadar çok kez canlandırmıştım ki, bana tanıdık geliyordu. Sanki Pat'in bir gün buraya geleceğini bekliyormuşum gibi. Sanırım öyle de oldu. Şimdiye kadar iki kez.

Gözlerimi kapatıyorum. Annemi bir bakımevine yerleştirmek zorunda kalmadan hemen önce olmalı, ki bunu ancak bakımevinin sahibi Lynn Louise bize büyük bir indirim yaptığı için karşılayabiliyorum. Jo ve ben muhtemelen mağazadaydık ya da kütüphanede hikaye saatine katılıyorduk, belki de parkta. Eminim annem Jo'nun varlığından ya da benim burada yaşadığımdan haberi bile yoktu. Belki o gün benim hala üniversitede olduğumu düşünüyordu. Asla bilemeyeceğim.

"O... vefat mı etti?" diye sorar Pat, kahverengi gözleri yavaşça benimkilere doğru kayarak.

Ona sıkı bir gülümsemeyle cevap verdim. "Hayır. Erken başlangıçlı demansı var. Onu Sheet Cake Acres adlı bir tesise yerleştirmek zorunda kaldım. Onu burada tutmak tehlikeli olmaya başlamıştı

Beni bırakamazdım."

Pat elini uzatıp dizimi sıkıyor. Ona durmasını söylemediğim için -söylemem gerekirken- parmakları botumun kenarına kadar inip tekrar yukarı çıkıyor. Büyük ve kaba bir adam olmasına rağmen, acı verecek kadar nazik. Dokunuşu, şu anki konuşmamız göz önüne alındığında, beni utandıracak şekilde vücudumda her türlü elektriksel his uyandırıyor. Annenin sağlık sorunlarını konuşurken heyecanlanıp rahatsız olmak gibi bir şey yok.

Ayrıca, ben daha iyi bilirim. Bu adamın beni bir kez incitmesine izin verdim. Sağduyumu bu adamın dokunuşuna değişmem. Bacaklarımı kendime doğru çekip onun ulaşamayacağı bir yere koyuyorum. Bir grup karga — teknik terimle bir sürü — başımın üstünden uçuyor ve ben onlar kaybolurken tekrar sayıyorum. Yalnız bir karga geride kalıp ölü meşe ağacının dallarından dramın gelişmesini izliyor. Param olduğunda o ağacı gerçekten kaldırmam gerek. Sürekli uzayan listeye ekleyeceğim.

"Çok üzgünüm," diyor Pat.

Gözleri, Tank'ın birkaç dakika önce Jo ile birlikte kaybolduğu evin yan tarafına kayıyor, sonra tekrar bana dönüyor. Gözlerindeki şefkat beni ağlatıyor. Ailelerimiz hakkında pek konuşmasak da (yine kurallara bakın), annesini genç yaşta kaybettiğini biliyorum. Onu birkaç kez bahsettiğinde, onu ne kadar sevdiğini anlayabiliyordum.

"Jo'ya bakmaya o zaman mı başladın?" diye soruyor.

Oh, tanrım. En iyisi tüm yalanları karanlıktan çıkarıp güneşe serip inceletmek.

Titrek bir nefes alıyorum. "Jo bir aylık olduğundan beri ona bakıyorum. Kız kardeşim, sen gittiğin hafta onu terk etti."

Pat, zamanlamanın ne anlama geldiğini anlayınca yüzü değişir. "Ama o zaman aradığımda," der yavaşça. "Avrupa'da olduğunu söylemiştin."

Yavaşça başımı sallıyorum. "Öyle demiştim."

Onun telefon görüşmesinin hatırası kafatasımın içine acı bir şekilde kazınmış durumda. Avrupa'ya gitmemiştim. Mutfak lavabosunun başında durmuş, biberonları yıkıyordum, mama karışımının ekşi kokusu, bulaşık deterjanının parlak ve temiz limon kokusuyla karışıyordu. Telefonum çaldığında o kadar yorgundum ki, arayanın kim olduğunu bile bakmadım.

Pat'in sesini duyduğumda, telefonu lavaboya düşürmek üzereydim.

Bir kulüpte ya da barda olmalıydı, gürültülü bas sesleri ve konuşma sesleri yüzünden onu zar zor duyabiliyordum. Bana veda etmeden terk ettiği gece bana mesaj atmaya bile tenezzül etmemişken neden aradığını anlamadım.

"Sadece haber almak istedim!" dedi, neredeyse telefona bağırarak. "Nasılslın Lindybird?"

Sohbet etmek mi istiyor? Ben nasıl mıyım?

Lavabonun üzerindeki pencerede kendimi gördüm. Günlerdir aynı at kuyruğunda tuttuğum saçlarım sarkmıştı. Gözlerimin altında koyu halkalar, yanaklarımda çukurlar vardı. Giydiğim lekeli gömleğin o kadar çok yeri kismukla lekelenmişti ki, onu yıkayıp temiz bir şey giymek saçma geliyordu. O hafta kurutma makinesi bozulmuştu.

Hala bozuk. Ben de öyle.

Bir şey söylemeden önce, başka bir kadının Pat'in adını söyleyip ona bir içki daha ısmarlamasını istediğini duydum. Sesi o kadar netti ki, *tam orada* olduğunu, muhtemelen ona yaslanmış, dudakları kulağına yakın olduğunu anlayabiliyordum ve...

Birden patladım. Gördüğüm şehirler, kaldığım yerler, özgür ve bağlanmamış olmanın ne kadar harika olduğu hakkında yalan üstüne yalan söyledim. Yalanlar akarken gözyaşları da yüzümden akıyordu. Yalan söylemek, Pat'i hayatımdan çıkarmak ve arkasından kapıyı çarpmak için bir yoldu. İsteddiği zaman beni arayıp kalbimi yeniden kırmasına izin veremezdim.

Sonra tezgâhın üzerindeki bebek monitöründen Jo'nun hareket ettiğini duydum. Pat'e gitmem gerektiğini söyledim ve cevap beklemeden telefonu kapattım. Jo'yu emzirmek için yukarı çıktım, sevdiğim adamı unutmak umuduyla rutinime geri döndüm.

Şimdi, Pat'in anlayışla dolduğu bu anda, onun incinmişliğini ve öfkesini bastırmak için mücadele ettiğini görebiliyorum. Bir patlama bekliyorum, ama o tüm bunları sıkı çenesi ve kaşlarını çatarak bastırıyor.

Pat değişti, ya da belki de sadece olgunlaştı. Kendini tutmak hiçbir zaman onun güçlü yanı olmamıştı. Hisleri, yeraltı kaynağı gibi, sınırsız ve kontrolsüz bir şekilde dışa vururdu.

"Hiç Avrupa'ya gittin mi?" diye soruyor.

"Çocuk yetiştirmek ve anneme bakmak tüm planlarımı değiştirdi." *Beni* değiştirdi. Bazen daha iyiye doğru olduğunu düşünüyorum, ama bunu söylemek gerçekten zor.

"Neden makalelerini hiç bulamadığımı merak ediyordum. İnternetteki tüm seyahat dergileri ve web sitelerinde senin imzanı aradım."

Öyle mi yaptı?

Bu ayrıntı beni ona karşı yumuşatmasına izin veremem, ama içimde bir şeyleri değiştiriyor, sanki bu ifade küçük bir pirinç anahtar gibi.

"Hâlâ yazıyorum, sadece başka bir isimle. Ve tabii ki seyahat hakkında değil."

Düzensiz bir nefes alır ve kasları koşacakmış gibi gerilir, ama koşmaz. "Yani, aradığımda buradaydın?"

"Evin içindeydim." Başımı kapıya doğru eğiyorum. "Sen veda etmeden ayrıldığından beri birkaç gün sonra buradayım. Hatırlıyor musun?"

Acıyı, ikinci el mağazasından alınmış küçük bir palto gibi üzerimde taşıdığımdan nefret ediyorum. Ama gerçeği söylediğim için kendimi kötü hissetmeye izin vermeyeceğim. Yalan söylediğim için ona bir özür borçlu olabilirim, ama şu anda ihtiyacım olan şey uzlaşma değil. Onun *gitmesi* gerekiyor.

Ona tüm cephanemi ateşlemem, onu duygusal ve gerçek mülkünden uzaklaştırmam gerekiyor. Pat'e olan hislerim, yün çoraplara yapışan bir çalı gibi. Ama onu verandanı uzaklaştırmak çok da zor olmamalı. Bu adamı ilk seferinde kolayca başımdan savmışım.

Ama belki de öyle değil. Beni aramaya geldi.

Bu düşünce beni tedirgin ediyor. Ya o gün burada olsaydım? Ya eve geldiğimde eve geldiğimde onu annemle otururken bulsaydım? Ya ilk başta yalan söylemeseydim de ona Jo'dan bahsetseydim? Ya... *Hayır*. Bu oyunu oynayamam. Çok tehlikeli.

Bir de Pat'in beni terk ettiği için özür dilemediği gerçeği var. Hâlâ bunun acısını hissediyorum, kalbimdeki açık yaraya limon sıkılmış gibi.

"Ve sen... kimseyle birlikte değilsin?" diye sorar Pat. Ben ona sert bir bakış attığımda, iki elini de kaldırır. "Bunu sorma hakkım olmadığını biliyorum."

"Kesinlikle yok."

Ona söylemek istemiyorum. Ona söylemeyeceğim. Söylemeyi reddediyorum... "Kimseyle birlikte değilim," diyorum, sanki hain dilim artık o zombi kelebeklerin kontrolü altında gibi. "Biraz çıktım."

Tamamen abartılı bir ifade. Lise boyunca çıktığım Billy Waters ile tam olarak bir kez çıktım. Yetişkin olarak, gençken olduğundan daha da hak iddia eden ve berbat biriydi. Bunun beni neden şaşırttığını bilmiyorum. Bana dokunmaya çalıştığı için hala elleri olduğu için şanslı.

Pat'in gözlerindeki kıskançlık parıltısından keyif almaktan kendimi alamıyorum. *Bu nasıl bir duygu, Patty? Şimdi, benim flört hayatımın tüm magazin dergileri ve popüler web sitelerinde yer alsaydı.*

"Lindy, sözlerimin sadece sözlerden ibaret olduğunu biliyorum. Çok az ve çok geç kaldılar. Ama öyle bir şekilde ayrıldığım için çok üzgünüm. Düşündüm ki... veda etmeden ayrılmak daha kolay olur diye düşündüm. İkimiz için de." O çekiniyor. "Kulağa çok aptalca geliyor, ama o zamanlar aptaldım. Uçağa bindiğim anda bunun ne kadar büyük bir hata olduğunu anladım. Aradığımda sana gerçeği söylemek istedim... sana aşık olduğumu, Lindy."

Aşık olmuş... HAYIR. Bu cümleyi hiç söylememiş gibi davranacağız. Bu cümle kategorik olarak yanlış ve bu nedenle varolmaz.

Onu kesiyorum. "Beni bir kulüpten aradın. Kadınlar senin adını haykırıyordu. Beni sevdiğini söylemek için aradıysan, bu aklıma gelen en inandırıcı yol değil."

Kendini savunmaya çalışmasını bekliyorum. Yapmayınca biraz hayal kırıklığına uğruyorum.

Devam ediyorum. "O telefon görüşmesinden bir ay bile geçmeden Padma ile evlendiğini unutmayalım."

Padma, iç çamaşırı mankeninin gerçek adı. Benim kafamda ise o, Booby McUnderpants. Gerçek hayatta, eminim çok sevimli biridir ve Pat'in ilişkisi olduğu düzinelerce ünlü kadından sadece biridir. Ama en çok canımı yakan en çok inciten kişi Padma'ydı.

Pat gittiğinde yıkılmıştım. Evlendiğini duyduğumda yıkılmıştım. Val ve Winnie bir hafta boyunca beni zorla yemek yedirmeye çalıştılar.

"Sen ve ben, ilişkimizi ciddiye almamamız ve rahat tutmamız için bir sürü kural koymuştuk, ama sen çok çabuk başka biriyle evlendin. Bunun hakkında ne düşünmeliyim?"

"Evliliğimizi iptal ettirdik," diyor.

Ellerimi havaya kaldırıyorum. "İptal edilmesi, bunun gerçekleştiği gerçeğini ortadan kaldırmaz. Bir yargıç, tanıklar, Elvis taklitçisi ya da başka birinin önünde durup yemin ettin. Ben senin ailenle tanışamadım, arkadaşlarınla vakit geçiremedim. Seninle..." Son kısmı söyleyemiyorum.

"Seninle olmak istedim."

Sesi sessiz ve ölçülü, ama etkisi yıkıcı bir top gibi vuruyor. Sadece bu anın, bu konuşmanın, bu acının bitmesini istiyorum. Bu konuşma yerine, her gün dışçı matkabını tercih ederim. Kadın doğum uzmanı ziyaretini de ekleyin. Hatta, bu acı verici geçmiş kazımaktansa ikisini birden aynı anda tercih ederim.

"Beni terk ettin." Bunun için özür dilediğini biliyorum, ama hala bunu sindirmeye çalışıyorum. Çünkü onun sözleri mantıklı gelmiyor.

"Hayatımın en büyük pişmanlığı," diyor Pat. "Ve çok pişmanlığım var, bana inan." Bir süre durur, çenesini hareket ettirir ve tekrar konuşmaya başlar. "Aradığımda bana gerçeği söyleseydin, gelirdim."

"Senden bu ıssız kasabaya gelip benimle birlikte bir çocuk yetiştirmeni isteyebileceğimi gerçekten düşünüyor musun? Partilerde geç saatlere kadar eğlenmeyi, yeni doğmuş bir bebekle geç saatlere kadar uğraşmakla takas eder miydin? İçkileri bebek bezleriyle takas eder miydin?"

"Yapardım."

Ona bakıyorum. Ve kahretsin, koyu kahverengi gözleri samimi görünüyor.

Her şey çok fazla. Özrü, itirafı, tüm bu konuşma.

Başım yine tehlikeli bir şekilde dönüyor.

"Hayatından çok mutlu görünüyordun," diyor Pat. "Sanki bensiz her şey yolunda gidiyormuş gibi. Özür dilemek için aradım, ama sesinden umursamıyormuş gibiydin."

"Umursadım. Hem de çok." *Ve bu hatayı bir daha yapmayacağım.*

"Ama şimdi denemek istiyorum. Eğer izin verirsen. Lindy, seni incittiğim için çok üzgünüm. Sana veda etmeden gittiğim için. Zor zamanlarında yanında olmadığım için. Lütfen bana çok geç olmadığımı söyle," diyor Pat ve ses tonunu tarif etmem gerekirse, yalvarıyor diyebilirim. Bu ses tonu bana biraz fazla hoş geliyor. "Lütfen Lindy, beni affet. İşleri düzeltmeme izin ver. Değiştiğimi sana göstereyim. Bana bir şans daha ver. *Lütfen.*"

Hayır, hayır ve hayır. Romantik romanlardaki ıslah olmuş kötü çocukları ne kadar sevsem de, kendi hayatımda buna hazır değilim. Özellikle de halihazırda başa çıkmaya çalıştığım diğer tüm duygusal çalkantılar varken. Şu anda bir ilişki için duygusal kapasitemi ayıramam. Özellikle de böyle bir ilişki için.

bagajla dolu bir kargo uçağıyla. Ama Pat'e hayır diyemiyorum. Bu tek heceli küçük kelime ağzımdan çıkmak istemiyor.

Pat daha fazla konuşacak gibi görünüyor, ama bir çekici kamyonun benim yoluma döndüğünü ve arkasında toz bulutları yükseldiğini görüyorum.

Ayağa fırlıyorum. "Sohbet etmek çok güzeldi. Özrünü kabul ediyorum. Görünüşe göre aracın geldi." "Lindy..."

Daha fazla bir şey söyleyemeden, daha önce hiç duymadığım kadar tiz bir çığlık duyulur.

Sonra Tank evin yanından koşarak gelir. Jo bir dakika sonra küçük kahverengi bir yılan tutarak onu takip eder. Yılan, Jo'nun ellerinin kenarlarından sarkacak kadar küçüktür.

"Merak etmeyin Bay Tank! Bu yılan zehirli değil," diye bağırır. "Bu bir toprak yılanı. İnsanları değil, solucanları yerler."

Ama Tank hala koşuyor. Kalbim peynir rendesi üzerinde sürülmüş gibi hissetmeseydim, gülerdim belki.

Bunun yerine, merdivenlerden inip Jo'nun yanına gidiyorum. "Yılanı bıraksan iyi olur, Jojo. Tank'ın yılanın türünü umursadığını sanmıyorum."

Jo derin bir nefes alır, sonra yılanı çimlerin üzerine bırakır. "Peki." Yılanın parmaklarından kurtulması biraz zaman alır. Birkaç saniye içinde çimlerin arasında kaybolur. Keşke arkamda yürüyen insan da bu kadar çabuk kaybolursa.

"Hoşça kal, yılan," der Jo ciddiyetle.

"Dur tahmin edeyim," diyor Pat, ellerini ceplerine sokmuş halde Jo'nun yanında durarak. "Yılanlar köpekbalıkları gibidir, sadece bir arkadaşa ihtiyaçları vardır, değil mi?"

Jo gülümser. "Aynen öyle."

Pat bana bir bakış atar, sonra başka yere bakar. "Gidip Tank'ı alsam iyi olacak. O, Indiana Jones'tan daha çok yılanlardan korkar. Hoşça kal, Jo."

Jo'ya gülümser ve yumruklarını tokuşturur, sonra çekicinin bozuk spor arabanın yanında durduğu araba yoluna doğru yürür.

Pat'in uzaklaşmasını izlerken kendimi parçalanmış hissetmekten tiksiniyorum. Bugün beni mahvetmiş olabilir, ama bu onun kot pantolonlu poposunu takdir edemeyeceğim anlamına gelmez.

Onun gitmesini istiyorum, ama aynı zamanda onu içeri alıp eski tahta sallanan sandalyeye bağlayıp bir daha asla gidememesini istiyorum.

Ona evet, onu affettiğimi söylemek istiyorum.

Ona, bize ikinci bir şans vermek istiyorum.

"Hey!" diye sesleniyorum. Pat dönüp şaşkınlıkla gözlerini kırıştırıyor.

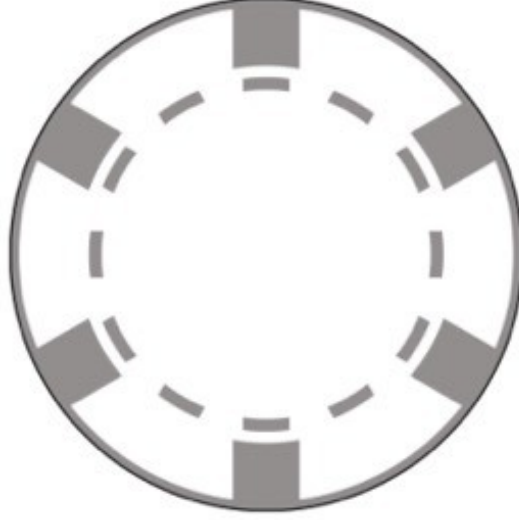
"Ne tür bir pasta?" Kaşları çatılıyor. "Ne?"

"Annem sana ne tür bir pasta verdi?"

Gözlerini kısıyor, güneş yanaklarına muhteşem bir şekilde vuruyor.

"Buttermilk." Başımı sallıyorum. "Onun en iyi tarifi oydu."

YEDİNCİ BÖLÜM

Pat

"ONLAR İĞRENÇ ŞEYLER," diyor Chase, Tank'ın arka terasında poker masasında puroları dağıtırken burnunu kırııştırıyor. "Yakılmamış olsalar bile. Bunu biliyorsun, değil mi?"

"Öyle bir şey bilmiyorum. Ayrıca, onları içmiyoruz bile," diyorum ona. "Ve sen artık aileden birisin. Kardeş olarak, bu puroyu alacaksın ve içmeyeceksin. Teşekkürler."

Bu gece poker gecesi, yıllardır mümkün olduğunca sık sürdürdüğümüz bir gelenek. Genellikle ayda bir kez, ama bazen yıldızlar ve programlarımız uyuşursa daha sık da oluyor. Harper, Chase'in köpekleriyle birlikte evde film izliyor. Pokerden nefret ediyor, ama oynasa Collin'e rakip olacak tek poker suratına sahip olacağını düşünüyorum.

"O zaman neden puro içiyorsun?" diye soruyor Chase.

Ama ona uzattığım puroyu alıyor. "Sigara içmiyoruz da neden itiraz ediyorsun?"

"Sigara içmediğimiz halde neden sigara bulunduruyoruz?"

"Sadece hissettirdiği şey için," diyor Collin, puroyu burnunun altına götürerek.

"Teşekkürler!" Kardeşlerimden en sorumluluk sahibi olana işaret ediyorum. Puroyu bana doğru eğiyor ve Chase gözlerini deviriyor.

"Peki, ben içiyorum," diyor James.

Tank dahil hepimiz ona sert bir bakış attığımızda, içini çeker. Poker gecelerinde sigara içilmez kuralı, XX kromozomuna sahip tek kişi ve ailemizin en etkili üyesi olan Harper'ın bu yıl vefat etmesinden sonra yürürlüğe girdi. kromozom sahibi ve ailemizin en etkili üyesi olan Harper,

otizm spektrumunda olduğunu ve duyuşal işleme bozukluğu olduğunu öğrendikten sonra yürürlüğe girdi. O her zaman puro kokusundan şikayet ederdi ve biz de, vahşî insanlar gibi, onu alaycı bir şekilde görmezden gelirdik. Gerçekten vahşî insanlar olduğumuzu fark ettiğimizde, poker gecelerinden puroları hemen yasakladık.

"Sonra," diye düzeltir James. "Evde içeceğim."

Barışçı olan Chase, bu konuyu bir türlü bırakamıyor. "Nedenini anlamıyorum..."

Tank boğazını temizler. "Devam edebilir miyiz, çocuklar?"

Babam beni kurtarmaya çalışmaktan çok, soruyu geçiştirmeye çalışıyor. Eve dönerken, yeterli sayıda el oynayana kadar Sheet Cake hakkında konuşmamaya karar verdik. Herkesin keyfi yerine geldikten sonra haber daha iyi karşılanırdı.

Puroların nedeni ise, benzin istasyonunda bir anlık hevesle satın almıştım. Onları kasada gördüm ve almadan edemedim. İçim

Lindy'yi tekrar gördüğüm için kendi konfeti geçit törenini düzenliyor. Bugün her şey yolunda gitmemiş olsa da, kutlama yapma isteğini bastıramıyorum.

Aston'a verilen hasar kesinlikle kazanç değildi. Ve daha da önemlisi, Lindy ile yaptığımız konuşma da kazanç değildi. Bunu bir başlangıç olarak görmek istiyorum, giriş cümlesinden sonra gelen hoş, dostane bir virgül gibi. Ama eminim ki o bunu cümlelerin sonundaki nokta olarak gördü, THE END kelimesinden önceki son cümle.

İçimde çok fazla kötü his var: suçluluk, pişmanlık ve hatta öfke. Bunlar mutlaka Lindy'ye yönelik değil, çünkü bana neden yalan söylediğini anlıyorum. Kırıldım. Ama aynı zamanda umutluyum. Belki de beni affettiğini söylemedi. Belki de

Bana ikinci bir şans vermeyi kabul etmedi. Ama hayır da demedi, ben de buna tutunacağım.

Hâlâ onun bu kadar yakınımnda olduğuna inanamıyorum. *Hâlâ* çok yakınımnda, kırk iki dakika uzaklıkta, ve şu anda geri dönmek için tüm irademi kullanmam gerekiyor. Elvis adındaki horozla birlikte onun ön verandasında kamp kurabilirdim. Ama bir plana ihtiyacım var. O bu kadar kırılgan görünürken, kendimi bir top mermisi gibi ateşleyemem. O artık eskisinin gölgesi, elbette güçlü bir hayatta kalan, ama tanıdığım kadının karton bir kesiti gibi.

Lindy'ye olan hislerim hiç azalmadı. Dürüst olmak gerekirse, sesini duyduğum anda içime işleyen hislerim, zamanla daha da güçlendi diyebilirim.

Evet, biliyorum. Kulağa saçma geliyor. Konuşmadığın birine uzaktan daha fazla aşık olamazsın. Ama yine de... tam olarak böyle hissediyorum.

Söndürülmemiş puroyu dişlerimin arasına sıkıştırıp kollarımı genişçe açarak Tank'a göz kırptım. "Hayatı kutluyoruz, arkadaşlar. Hayatı, aşkı, aileyi ve geleceği. Şimdi, kim ilk dağıtacak?"

"Bir kasabayı öylece satın alamazsın." Collin, Tank'a keskin bir bakış attı.

"Ama ben bir kasabayı satın aldım." Babam tam savunma moduna geçmiştir. Sandalyesi masadan geriye çekilmiş, kolları göğsünde kavuşturulmuş ve çenesi sıkılmıştır.

Ben sessiz kalıyorum, bu an geldiği için biraz korkuyorum. Tank şu ana kadar benim katılımımdan bahsetmedi ve ben kaçıp gitmek istiyorum. Ama artık bunu yapmıyorum. Artık kaçan biri değilim. Kalacak olan kişi olacağım. Bitirecek olan. Kendini adayacak olan. Şu andan itibaren.

"Bazı ayrıntılara odaklanalım." Chase'in sesi tarafsız ve dostça. "Yani, bu işin hukuki yönü nedir? Bir kasabayı satın almak nasıl olur?"

Ne yazık ki bu masada İsviçre'ye yer yok. Chase'in barışçıl tavırları bile duyguları yatıştırmaya yetmiyor. Hepimiz kritik seviyelere ulaşmış nükleer reaktörler gibiyiz.

Şu ana kadar Collin Tank'a sorular yağdırırken, James sessizce öfkeleniyor. En büyük ve en düşünceli ağabeyim söz konusu olduğunda sessizlik her zaman iyi bir şey değildir. James'in gözlerinde fırtına gibi bir gerginlik birikiyor.

Evde Harper'ın dikkatini çekmeye çalışıyorum. Onun dikkati televizyona odaklanmış durumda ve benim lazer gibi bakışlarımı ve telepatik mesajlarımı tamamen görmezden geliyor. Brutus, bir boksör değil de bir çay fincanı chihuahua gibi kucağında kıvrılmış, beni görüyor ama açıkça çaresizliğimi anlayamıyor. Ya da umursamıyor.

"O kadar da karmaşık değil," diyor Tank. "Kasabanın tüm arazileri benim. Buradaki işletmelerin tüm kira sözleşmeleri bana devredildi. Belediye binası ve kütüphane hariç, onlar eyaletin mülkiyetinde."

"Oraya taşınmayı mı planlıyorsun?" diye sorar Chase. Etrafına bakınır. "Ve, şey, burayı satmayı mı?"

İtiraf etmeliyim ki, bu kadar ileriye düşünmemiştim ve babamın hepimizin büyüdüğü, annemin yaşadığı evi satacağı düşüncesi midemi bulandırıyor.

Sanırım düşünmediğim çok şey var. Lindy'yi gördüğümde, düşünmeyi tamamen bıraktım. Bu plana zaten tamamen girdim, mecazi anlamda fişlerimi masanın ortasına ittim. Tank'ı izlerken yanağımın içini ısıırıyorum.

"Bu evi satmıyorum. Biz" — annemden bahsedince boğazı düğümleniyor — "nakit ödedik ve değeri iki katından fazla. Bu evi satmayacağım."

Duygusal nedenlerden bahsetmiyor, ama buna gerek de yok. Anlıyoruz.

Verandada büyük bir gerginlik azalıyor. Hiçbirimizin bu değişime hazır olduğunu sanmıyorum. Bir kasaba satın almak - harika bir fikir değil, ama başa çıkabiliriz.

Annemizle yaşadığımız evi satmak mı? Hayır.

Tank öne eğilir, dirseklerini masaya dayar. Kazanan eli hâlâ önünde yayılmış durumda, bir ful. Biraz ironik görünüyor. Ya da belki tersine bir ironi? Sanırım bundan sonra ne olacağına bağlı.

Harper *sonunda* başını kaldırır ve ben ona çılgın gözlerle bakarak, "*Çık buradan tatlım*" diyen bir bakış atarım. Babam, "Sonunda oraya taşınmayı planlıyorum. Ve umarım yalnız değilim. Bunu bizim için yaptım" derken, Harper Brutus ve Smoky ile birlikte odadan çıkar. Tank masaya parmak eklemlerini vurur. Tek ses, başımızın üstünde gıcırdayan vantilatördür.

"*Bizim* için bir kasaba satın almak nasıl oluyor?" diye sorar Collin.

Masada ellerimi yumruk yapıyorum, çünkü fırtına öncesi havada elektrik çatırdamasını hissediyorum.

"Bence burası bira fabrikasını açmak için mükemmel bir yer." İşte bu kadar, millet. Tank bombayı patlattı.

Beş saniye boyunca kimse konuşmuyor. Kimse kıpırdamıyor. Sadece Smoky, Harper ve Chase'in neredeyse yetişkin olan köpeği, etkilenmemiş gibi görünüyor, kendi pençesini boş boş çığnıyor, sonra kuyruğunu kovalamaya başlıyor.

"Baba, bu senin yapacağın bir şey değil," diyor Harper. "Alınma ama bu Pat'in yapacağı bir şey gibi geliyor bana, riskli ve dürtüsel."

"Hey!" diye itiraz ettim, ama kimse beni dinlemedi.

"Belki de daha fazla risk almaman zamanı gelmiştir," diyor Tank.

"Pat demişken..." Collin bana dönerek, "Çok sessizsin," dedi.

Onun sözleri, terasta tüm dikkatleri benim üzerime çekiyor. Şimdiye kadar etrafımda tartışmaların devam etmesine izin veriyordum. Beni fark etmediklerini düşünmüştüm. Ama ben asla sessiz kalmam. Konuşmak daha az dikkat çekici olurdu.

"Evet," diye ekler James ve uzun zamandır ilk kez bana yönelttiği sözleri hoşuma gitmez. "Neden koca ağzını kapatmışsın?"

Bir cevap bulamadan ya da kurtuluş kartımı bulamadan, Tank çift katlı bir otobüsle gelip beni otobüsün altına atar.

"Pat bugün benimle kasabayı gezmeye geldi. O da tamamen aynı fikirde."

James şişeyi düşürdü, şişe taş döşeli verandada parçalandı ve tüm o biriken gerginlik kirli bir bomba gibi patladı.

Chase, Smoky'yi cam parçalarının üzerine basmaması için yakalarken, Harper süpürgeyi almak için içeri koşar. Ben, "*Tamamen destekliyorum*" demediğimi savunmak için bir şeyler söylemeye çalışırken, Collin ve James birbirlerine bağırmaya başlarlar.

"Senin çok sessiz olduğunu biliyordum!" Collin purosunu ile beni suçlayarak işaret eder.

James, yakındaki pencereleri neredeyse sarsıyor. "İkinizin de arkamdan iş çevirdiğinize inanamıyorum! Bana danışmadan Dark Horse hakkında bu tür kararlar alamazsınız!"

Gördün mü! Böyle hissedeceğini biliyordum.

Bir an için onun benim tek müttefikim olduğunu unutarak babama sert bir bakış attım. Ya da ÖYLEYDİ. Benim bakışımı pek hoş karşılamadı ve masadan kalkarak geri çekildi.

"Hepiniz sakinleştiğinizde bu konuyu konuşabiliriz. Hepinizi seviyorum ve bunun ailemiz için ne kadar harika olabileceğini göreceksiniz. Hepimiz için."

Bunun üzerine babam eve girer. Hepimiz buradan yatak odasının kapısının çarpma sesini duyabiliriz.

Ve sonra suçlanacak tek bir kişi kaldı.

James tiksintiyle başını sallar. "Sana inanamıyorum. Babam... onu bir şekilde anlayabilirim. O yaşlı."

"O kadar da yaşlı değil," diyor Chase, sonra hepimiz ona bakınca ellerini kaldırıyor.

"Ama haklı," diyor Collin. "İkisi de suçlu." "Kasabayı satın alan ben değilim!" diye tartışıyorum.

"Sadece bunu sır olarak sakladın ve babamla bu konuda işbirliği yaptın."

Harper

camları süpürmeyi bitirir. Çöp kutusunun içindekileri çöp kutusuna boşaltmadan önce bana yargılayıcı bir bakış atar.

Yani, onun haklı olduğunu inkar edemem. Ve Harper bana karşı olduğunda, ben de bu işe bulaşmış oldum.

"Tamam. Evet, biliyordum. Tank bana bunu yapmayı planladığını söylemedi ya da önceden haber vermedi. Ben de bugün öğrendim, tıpkı diğerleri gibi."

"Diğerlerimiz gibi *değil*," diyor Collin, hala purosunu ile beni işaret ederek.

"Sen oraya gittin. Saatlerdir biliyordun. Orada oturup, her şey normalmiş gibi gülüp şakalaşıyordun. Bu puroları bu yüzden mi aldın?"

"Hayır," diyorum ona, ama sesim beni bile ikna etmiyor. Yalan söylemiyorum, sadece buraya gelmemin asıl nedenini saklıyorum. Lindy'nin haberini şu anda onlara vermek en iyi seçenek mi, emin değilim. Tank da bunu açıklamadığı için minnettarım.

"Ben gidiyorum," diyor James, masadan kalkıp kapıya doğru büyük adımlarla ilerliyor.

"Jamie," diyor Harper. Ona böyle seslenebilen tek kişi o ve bunu sadece büyük silahları gerektiğinde yapıyor.

Bu gece, daha çok top gibi bir şeye ihtiyacı var.

James, bir elini kapıya koyarak durur. Arkasını dönmez ama başını hafifçe eğirir.

"Biraz zaman ayır," diyor benim çok bilge kız kardeşim. "Sonra babamızı dinleyelim."

Belki Pat'i de dinleyelim. Belki."

Ellerimi havaya kaldırıyorum. "Alışverişi ve planlamayı yapan Tank iken, ben nasıl buradaki kötü adam oluyorum?"

"Senin yerinde olsam daha fazla bir şey söylemezdim," diyor Chase fısıldayarak ve Harper ona gözlerini kısınca omuz silkiyor.

"James?" Harper tekrar seslenir.

O, "*Mağara adamı ailesine kızgın. Ben mağarada düşünmeye gidiyorum. Belki sonra affederim*" anlamına gelen bir cevap verir.

Sonra, gider.

"Neden bize söylemedin?" diye sorar Collin, James'in motosikletinin boğuk uğultusu caddede yankılanmaya başlar başlamaz.

"Tank telefonumu çaldı."

Harper, masanın üzerinde yanımda duran söz konusu cihaza keskin bir bakış attı.

"Oraya gittiğimizde çaldı," diye açıklığa kavuşturuyorum.

"Hala oraya *gittiğine* inanamıyorum." Collin ayağa kalkar, havuzun kenarında volta atar, saçlarını parmaklarıyla tarayarak diken diken yapar.

O zaman orada *gördüğüm* kişiye kesinlikle inanmayacaktır. Lindy ile sözde gündelik ilişkimizle ilgili kurallarımızdan biri, aile üyelerinin dahil olmamasıydı. Onlarla görüşmemek, onlar hakkında konuşmamak. Ailemin ne kadar yakın olduğunu düşünürsek, bu zor bir şeydi.

Lindy'nin bana ne kadar mutlu olduğunu anlattığı, şimdi yalan olduğunu bildiğim telefon görüşmesinden sonra, yıkılmıştım. Sanki o araba sıkıştırıcı makinelerinden birinin içine sıkıştırılmış gibi YIKILMIŞTİM.

Ailem onun adını veya tam olarak ne olduğunu bilmiyor olabilirdi, ama herkes kalbimin kırıldığını biliyordu. Dürtüselliğim yeni zirvelere ulaştı. Ya da bakış açınıza göre yeni dibe vurdu. Padma ile evlenmek ve sadece şöhretimle ilgilenen kadınlarla ilişki kurmak gibi aptalca kararlar aldım.

Oradan itibaren hiçbir şeyi umursamayan bir duruma düştüm, ki bu benim tipik umursamaz neşeli iyimserliğimle aynı şey değil.

Futbol umurumda değildi. Sağlığım, zihinsel ya da fiziksel. Param. Sözleşmem. Geleceğim.

O olmadan bunların ne önemi vardı ki?

Kardeşlerim Lindy'den BBC'nin Sherlock uyarlamasındaki Irene Adler gibi "Kadın" diye bahsetmeye başladı. Onu savunmaya çalıştım, kardeşlerime bunun benim hatam olduğunu söyledim. Ama yine de suçu yüzde yüz Kadın'a yüklediler. Belki yüzde doksan gibi. Çünkü onlara her şeyi mahvettiğimi söyleyip durdum ve, şey, daha önce ilişkilerimde pek de iyi bir sicilim yoktu.

Aileme Tank'ın teklifini kabul etmemin sebebinin Kadın olduğunu kesinlikle söyleyemem. Aklını kaçırlılar. Beni göz önünde bulundurarak bu fikri reddederler. Bunu mümkün olduğunca gizli tutmam gerekecek. Sır tutma konusunda beceriksiz olduğum için, bu muhtemelen uzun sürmeyecektir.

Harper bir kaşını kaldırır ve bu bakış, beni anında mumyalanmış gibi hissettirir. Artık solmuş, buruşmuş ve tozlu yaşlı bir iskelet gibiyim. "Gerçekten bahanen bu mu?" diye sorar. "Tank telefonunu mu aldı?"

"Daha çok yarı kaçırılma gibiydi. Zorla yapıldı."

"Bu tam olarak nasıl oldu?" Chase sırtıyor. "Koli bandı mı? İçeceğine bir şey mi kattı ve seni SUV'sinin arkasında bağladı mı?"

"Ona her şeyi yapabilirim. Ama hayır." Yüzümü ellerimle kapattım ve mırıldanarak cevap verdim.

"Ne dedin?" diyor Harper.

"Babam Aston'ı sürmeme izin verdi." Hepsi inliyor.

"Sadakatinin bedeli çok düşük," diye hayıflanıyor Collin.

"Kapa çeneni. Sen de aynısını yapardın."

"Hayır. Aston'ın direksiyonuna geçip, sizlerden birinin yanına gider ve yaşlı adama mantıklı davranmasını söyledim."

Neden bunu düşünemedim ki?

Ah, tabii ya. Tank kafamı, benim birleştirici ve vizyon sahibi olduğum gibi saçma sapan fikirlerle doldurduğu için. Sonra Sheet Cake'den bahsettiğinde Lindy aklıma geldi ve ben de bir anda kendimi kaybettim.

"Onun fikri hakkında ne düşünüyorsun, Patty?" diye soruyor Harper ve benim fikrimi sorması hepimizi tekrar sessizliğe boğuyor.

Elimdeki puroyu inceliyorum, nemden biraz gevşemiş olan kağıt bandını çıkarıp parmağıma takıyorum. Yüzük parmağım çok büyük olduğu için küçük parmağıma takıyorum. Henüz erken olsa da, Lindy'nin benim yüzüğümü takıp beyaz bir elbise giydiğini düşünüyorum.

Tank'ın bir kasaba satın alarak beyin hücrelerini kaybettiğini düşünmüştüm.

Şaka bana döndü!

Ben onun Tweedledee'sine karşılık Tweedledum'um.

"Hala bizimle misin, Patty?" diye sorar Collin.

"Evet."

En azından yarısı öyle. Çünkü geri kalanını Sheet Cake'de bıraktım. Lindy'nin cebinde unutulmuş bir fiş ya da kurutma makinesinden çıkan tüyler gibi buruşuk bir haldeyim. Ama bu şekilde kalmayı düşünmüyorum. Henüz bir stratejim yok, ama zihnimde oyuncak çekiçle vurulması gereken benler gibi fikirler belirmeye başladı bile.

"Ee," diye ısrar ediyor Harper, "ne düşünüyorsun?"

Smoky ve Brutus bile sanki domuz pastırmasından yapılmış bir gömlek giyiyormuşum gibi bana bakıyor. Bu soruya dürüstçe cevap verebilmek için, ama Lindy hakkında hiçbir şey açıklamadan nasıl cevap verebileceğimi düşünüyorum.

"İlk başta Tank'ın şaka yaptığını sandım. Sonra vitamin veya beyin hücresi eksikliği olduğunu düşündüm. Jüri henüz karar vermedi." Sandalyeye biraz yaslanıp, ahşap masanın üzerine dağılmış fişlere ve kartlara bakıyorum. "Ama ... itiraf etmeliyim ki, bu fikir beni meraklandırıyor."

"Bu *kasaba*" —Collin bu kelimeyi sanki inek pisliğı hakkında konuşuyormuş gibi söylüyor— "Dark Horse için uygun olur mu? Yani, James bunu mantıklı bir şekilde değerlendirmek isterse."

Çenemi kaşıyorum. "Bu... bir proje olurdu."

"Potansiyel bira fabrikasının yeri bir proje mi? Yani bina harap mı?" diye soruyor Harper.

Kendimi kıkırdarak buluyorum. Gülmüyorum. Kıkırdarak. Sahip olabileceğim tüm aptalca sinir tikleri arasında benimki küçük kızlarla ortak olanı.

"Hayır," diye kıkırdarak cevap veriyorum. "Bütün yer bir proje. Temelde bir hayalet kasaba. Zombiler olmadan *The Walking Dead*. Ya da zombilerle savaşan insanlar olmadan."

Collin ağır ağır masaya geri oturur ve purosuna doğru fırlatır. Puro alnıma çarpar ve yere düşer. Harper onu kapar.

Smoky onu yemeden önce. O, hiçbir standardı olmayan bir köpek çöp öğütücüsüdür. Çorapları, dergileri, kanepelerinin ve kapıları yedi ya da yemeye çalıştı. Evet, bir kapının bir kısmını yedi. Chase, Harper ile evlenmeden önce evlerini yeniledi. Sonra yıkıcı köpek yüzünden sürekli tamirat yapmak zorunda kaldı.

"Ne *düşünüyor* bu?" diye sorar Collin.

"HGTV'yi çok fazla izliyor," diye cevaplıyorum. "O ve onun küçük kızı gidip evlendi."

"Beni suçlama," diyor Harper. "*Sen* ne düşünüyorsun?"

Bu zor bir soru. Kadınıma nasıl geri kazanacağımı düşünüyorum, ama bunu onlara henüz söylemem mümkün değil.

Sözlerimi dikkatlice seçiyorum. "Bu uygulanabilir bir seçenek gibi görünüyor. Uygulanabilir gibi. Ve şu anda bir işim ya da odaklandığım bir şey yok. Neden katılmayayım ki?"

Harper'ın bakışını nasıl yorumlayacağımı bilmiyorum, ama kesinlikle duymak istemeyeceğim bir şeyden önce gelen türden bir bakış. "Ya başarısız olursa ne olacak?"

başarısız olursa ne olur?"

"Neden başarısız olsun ki? Başarısız olursa, yoluma devam ederim." Omuz silkiyorum. "Ne?"

Neden bana öyle bakıyorsun?"

"Sadece tekrar karanlığa gömülmeni istemiyorum," diyor Harper.

"Karanlığa mı? Bu bana pek uymuyor." Gömleğimin yakasını çekiştiriyorum.

"Hepinizin söylediği şey neydi... Ben büyük bir güneş ışığı mıyım?"

"Genelde öylesin," diyor Harper. "Ama öyle olmadığın zamanlarda karanlık bir ruh haline giriyorsun. Bu aslında ADHD ve

—
Elimi kaldırıyorum. "Terapi seansı bu kadar yeter. Ben iyiyim. konuyu Tank ve onun büyük fikrine geri döndürelim."

ADHD testi yaptırmamın sebebi Harper'dır. Ailemize teşhisini anlattığında içimde bir rahatsızlık hissettim, cevaplanması gereken sorularım varmış gibi bir his. Ama aldığım cevaplar, yıllarca sınıfta mücadele ederken bana daha çok yardımcı olurdu. Yetişkin olarak, bunun hayatımı çok etkilediğini düşünmüyorum ve her şeyi psikanaliz etmeye ya da davranışlarımı ve eylemlerimi bu etikete bağlamaya gerek yok. Bu durum kesinlikle *buna* uymuyor.

"Aklıma bir şey geldi." Chase öne eğildi, üçümüzün arasında bakışlarını gezdirdi ve sonra Harper'ın elini tuttu.

"Sadece bir düşünce mi?" Harper alaycı bir şekilde sorar.

Gülümsüyor. "Belki biraz. Baban bir süredir biraz boşlukta. Sizler varsınız, yanlış anlama, aileniz harika. Ama *kendine ait* bir şeyi yok. Seni tanıdığımdan beri yok."

Chase'in bu gözlemi biraz canımı sıkıyor. Ama o bir yabancı değil, çünkü Harper ile ilk arkadaş olduklarında onu evlat edindik sayılır. Çoğu zaman, bizim çok yakın olduğumuz için göremediğimiz ailevi konularda içgörüsü var. Bu sadece *biraz* canımı sıkıyor. Yanılıyorsa daha çok canımı sıkardı.

Chase omuz silkiyor. "Belki de bu projeyi üstlenmek, kendi şeyini bulma yoludur."

"Evet, ama bu yine de bir aile meselesi," diyor Collin, başını sallayarak. "Bira fabrikası için kasabayı satın aldı, bu da hepimizle birlikte yaptığı bir şey."

"Tabii," diyor Chase rahat bir şekilde. Tam olarak tartışmıyor, ama geri adım da atmıyor. "Aile için, ama bu onun fikri, onun girişimi, onun katkısı."

"Ne demek istiyorsun?" diye sorar Collin, biraz fazla düşmanca bir tavırla, bu da Harper'ın ona karanlık bir bakış atmasına neden olur. Ses tonunu yumuşatır.

"Üzgünüm. Yani, bu konuda ne yapmamız gerektiğini düşünüyorsun?"

"Bilmiyorum," diyor Chase. "Ama ona karşı yumuşak davranın derim. Bu olasılığa açık olun."

"Sen öyle mi yaptın?" diye sorar Collin, bakışlarını bana çevirerek. "*Zihnini mi açtın?*"

Onun alaycı tavrını görmezden geliyorum. "Belki de öyle yaptım. Ve Tank'ın vizyonunu gerçekten görebildim." Lindy'yi de gördüm, ama bunu da kendime saklıyorum.

"Belki tam zamanlı bir işin olmadığı için bunu görebiliyorsundur," diyor Collin. "Ya da bir işin. Ya da sosyal takviminde Tank ile film gecelerinden daha fazlası olduğu için."

Onun iğnelemelerine boyun eğmeyeceğim. "Ne istersen düşün. Ben sadece fikrimi söylüyorum. Tank'la geçirdiğim film geceleri ise kıskanılacak bir sosyal etkinlikler."

Collin iç çekiyor. "Bu satın aldığı kasaba nerede?"

Yine kıkırdamaya başlıyorum. Collin sinirli bir nefes verirken, Chase eğlenmiş görünüyor. Harper gözlerini deviriyor.

"Kırk dakika kadar uzaklıkta," diye cevaplıyorum. "Orası... orası..."

Kıkırdamalar yerini gözyaşlarına boğan, karnımı ağrıtan kahkahalara bırakır. Masadan geri çekilip, karnımı tutarak eğilmem gerekir. Smoky, benimle ilgili sorunu çözmeye çalışarak, yanıma atlar ve dilini kulağıma sokar.

"Çıkar şunu, Patty," diyor Collin.

Smoky'yi okşuyorum, gözlerimdeki yaşları siliyorum ve Collin'den Chase'e, oradan da Harper'a bakıyorum. "Davullar lütfen." Hiçbiri yapmıyor, ben de hepsi beni havuza atmaya hazır görünene kadar uyluğuma vurmaya başlıyorum. "Tank, Sheet Cake, Texas adında bir kasaba satın aldı."

Diğerlerimiz gibi Teksas'ta büyümemiş olan Chase, gözleri yuvalarından fırlayacakmış gibi görünüyor. Bu eyalette yaşamamanın özelliği, sadece... garip şeyler beklemektir.

Austin'in tuhaflığı gibi her şey tuhaf değildir — ki Austin gerçekten tuhaftır, garip, hippie sanatçı tuhaflığı gibi — ama Teksaslılar diğer yerlere göre daha büyük ve genellikle daha tuhaf şeyler yaparlar. Ve sonra kendimizi tamamen adarız. Klasik bir kek tarifinin — Texas sheet cake — adını taşıyan bir kasaba varsa, elbette o kasaba

burada olur. Ve bununla gurur duyar!

"Onların bir festivali var, değil mi?" Harper başını eğerek sorar. "Bu onların ün kaynağıdır," diye cevaplarım.

Ve bu, Anahuac, Teksas'taki Timsah Festivali'nden çok da garip değil. Orada, biri timsah yakaladığında çan çalıyorlar. Ya da Poteet Çilek Festivali, Irving'in Zestfest Festivali veya New Braunfels'teki Wurstfest Festivali.

Bu festivallere orantısız bir şekilde çok mu sık katıldım? Evet. Ama Sheet Cake Festivali'ne hiç katılmadım. Sanırım bu durum değişmek üzere.

"Yani, kasaba tamamen ölü olamaz," diyor Chase.

"Sadece çoğunlukla ölü." *Princess Bride* şakası yapmaktan kaçınıyorum çünkü Collin bunu tahmin ediyor ve bana "*Dene de ne olacağını gör*" der gibi bakıyor.

"Thayden'dan imzaladığı belgelere bakmasını isteyebiliriz. Belki bir kaçış maddesi bulabilir," diyor Chase.

Thayden, Harper'ın arkadaşı Delilah ile evlendikten sonra bizim için vazgeçilmez avukatımız oldu. Bu da onu aileden sayılır hale getirdi. Açıkçası, ona ne kadar çok iş gönderdiğimizden dolayı biraz utanıyorum. Yani, hepimizin başı belada değil. Ama sanki her gün birisi "Thayden'ı arasana" ya da "Thayden bu işi halleder" diyor gibi.

biraz utanıyorum. Yani, hepimizin hukuki sorunları olduğu için değil. Ama sanki her gün biri "Thayden'ı arasana" ya da "Thayden halleder" diyor gibi.

Bizimle tanıştığına sevindi mi, üzüldü mü emin değilim. Banka hesabı muhtemelen mutlu.

"Patrick," diyor Collin. "Bunun gerçekten işe yarayacağını düşünüyor musun?" Ah, milyon dolarlık soru.

Sandalyeye yaslanıp, kadifemsi gece gökyüzüne bakarken Sheet Cake'in ana caddesini hayal ediyorum. Eski mimari ve boş ama büyüleyici sokaklar. Lokanta ve Mari'nin en iyi migas'ı. Kendimi balkonlardan birinde, sokak sonundaki silolara doğru bakarken hayal edebiliyorum, dışarıya ışıklar asılmış. Canlı müziğin hafif seslerini duyuyorum.

Yalnız değilim. Kolum ince omuzlara dolanmış — çok ince ama ona iyi yemekler yedirip iyi uyumasını sağlayarak bu sorunu çözmeye çalışıyorum. Rüzgar estiğinde kestane rengi saçları boynumu gıdıklıyor ve çilek aromalı dudak parlatıcısı ile nane kokusu, vücuduma giren bir uyuşturucu gibi.

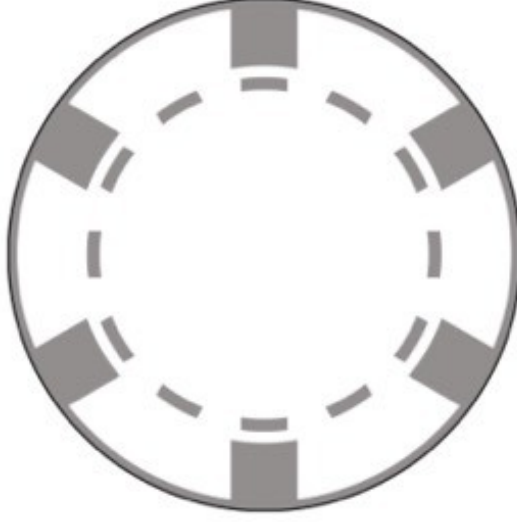
Çatı katı dairesinde, kan bağıyla benim olmayabilir ama aynı derecede sevdiğim küçük bir kız uyuyor.

"Pat? Hadi ama dostum. Ne düşünüyorsun?" diye soruyor Collin.

"Evet," diyorum uzun bir duraksamadan sonra, "bunu görebiliyorum."

Ve o kadar yakın, o kadar gerçek, o kadar güçlü ki, neredeyse tadını alabiliyorum.

BÖLÜM SEKİZ

Lindy

KÜTÜPHANE GENELLİKLE

benim mutlu olduğum yerlerden biridir. Bina, temelde filmlerdeki tarihi kütüphaneler gibi görünür: yüksek tavanlar ve kitaplarla dolu uzun raflar, zengin ahşap zeminler ve ikinci kata çıkan kavisli bir merdiven. Ladies Literary and Libation Society toplantıları için, kütüphane ve gerçek mumlar birbirine uymadığı için, sadece elektrikli mumlarla aydınlatılır.

Val, kütüphanenin kapanış saatinden sonra ürkütücü olduğunu defalarca söyledi, ama ben harika buluyorum. Jo, *From the Mixed-Up Files of Mrs. Basil E. Frankweiler* kitabını okuduktan sonra buraya taşınmayı tartıştık. Taşınmayacağız. Muhtemelen.

Ama bu gece, kütüphanenin atmosferi bile ruh halimi düzeltemiyor. Kendimi eski bir çizgi filmin kahramanı gibi hissediyorum, rayların üzerine bağlanmış, trenin beni ezmesini bekliyorum.

"İyi misin, evlat?" diye soruyor Val, dizimi sıkarak.

Arkadaşlarım ve ben, kasabamızın görkemli ve umut dolu olduğu dönemlere ait tarihi fotoğrafların sergilendiği cam vitrinin yanında kendi köşemizi oluşturduk.

Burası, tatil yemeklerinde küçük çocukların masası gibi.

tatil yemeğinde küçük çocukların masası gibi. Bizim için sorun değil, çünkü alaycı, fısıldayarak yorumlar yapabiliriz ve çoğu bizden en az on yıl büyük olan diğer bayanlar duymamış gibi davranabilirler.

"Tamam," diyorum ve ona yapabildiğim en iyi gülümsemeyi gösteriyorum.

Val buna inanmıyor ama beni yeterince iyi tanıyor ve baskı yapmıyor. Bu iyi bir şey. Çünkü tek bir iyi itme, Pat'in bugün geleceği haberini ağzımdan kaçırmam için yeterli.

haberini dökülmem için yeterli. Ve Mari'ye en iyi arkadaşlarıma söyleyeceğime söz vermiş olsam da, bu konuşmayı yapmaya hazır değilim.

Yapacağım. *Yapacağım*. Ama onların nasıl tepki vereceğini şimdiden tahmin edebiliyorum — Val

kader gibi hissedecek, Winnie ise Pat'in şu anda nerede olduğunu öğrenip ona birkaç şey söylemek isteyecek. Onların fikirlerini değerlendirebilmek için önce *kendi* hislerimi anlamam gerekiyor. Ve şu anda, sadece bunalmış ve kafam karışık.

Diğer tarafımda, Winnie beni sanki keskin bakışlarıyla düşüncelerimi okuyabiliyormuş gibi izliyor. Onu şaka yapmadan "neşter" olarak adlandırıyoruz, hem keskin sezgileri hem de dürüstlükten başka her şeye karşı olan nefretinden dolayı. Val'in yumuşak soruları ve Winnie'nin keskin bakışları arasında bu sırrı saklamak zor. Özellikle de en iyi iki arkadaşımın arasında sıkışıp kaldığımda.

Ben hepimizin ortasındayım, neredeyse her açıdan orta yolcuyum. Sıkıcı kahverengi saçlarım Val'in siyah ve Winnie'nin altın sarısı saçlarının arasında; zeytin rengi tenim Winnie'nin soluk krem rengi ve Val'in Mari ile paylaştığı zengin sepya renginin ortasında. Val sözleri ve duyguları konusunda tam gaz giderken, Winnie ise alaycı sözlerle sarılmış, sıkı bir kontrol yumruğu gibidir. Ben ise, tahmin ettiğiniz gibi, tam ortadayım.

Ben de stil olarak ikisinin arasında bir yerdeyim, ben buna Teksas casual chic diyorum. Her zamanki kıyafetim kovboy çizmeleriyle basit elbiseler veya kot pantolonlarla eşleştiriyorum. Val'in bu gece giydiği orman yeşili Dickey's tulumu, dizlerinde birden fazla boya katmanı ve göğsünde sıçramalar bulunan, onun moda temel parçalarından biri. Çoğu kadında bu işlevsel sanatçı görünümü işe yaramayabilir, ancak tulumlar bile Val'in kıvrımlarını gizleyemiyor.

Winnie ise sanki 1950'lerin pin-up takviminden çıkmış gibi giyiniyor. Açıkçası, daha kapalı giyinen pin-up türünden. Fazla cilt göstermeden seksiliğin vücut bulmuş hali. Bu gece, kısa siyah pantolon ve belinden bağlanmış yumuşak krem rengi düğmeli gömlek giyiyor. kollarını dirseklerine kadar sıvamış, üst kollarını ve omuzlarını kaplayan gerçek sanat eserleri olan dövmelelerini hafifçe göstermiş. Dövmelerin çoğunu Val tasarlamış. İpeksi pembe kurdeleli yüksek at kuyruğu ve siyah çerçeveli gözlükleri, Winnie'nin sekizinci sınıftan beri sürekli olarak sergilediği görünümünü tamamlıyor.

İlk bakışta, birbirimize hiç uymayan arkadaşlar gibi görünebiliriz, ancak ortaokuldan beri ayrılmaz bir ikiliyiz, üniversite yıllarında ayrı yollara gitmemiz hariç. Arkadaşlığımız, mesajlaşmalar ve üçlü video görüşmeleri sayesinde bir şekilde devam etti. Hiçbirimiz Sheet Cake'e geri dönmeyi planlamamıştık, ancak Val ve Winnie ile birlikte olmak, eve dönmeyi katlanılabilir hale getiriyor.

Tabii onlardan çok önemli bir bilgiyi sakladığım zamanlar hariç.

Ashlee toplantı başlamadan birkaç dakika önce gelir, elinde tahta bir tepsi ve çay setiyle içeriye koşar. Acaba o da çayına viski katıyor mu? Avukatım muhafazakar lacivert takım elbisesini kısa pantolon ve ipeksi beyaz tişörtle değiştirmiş. Kütüphanedeki herkesin gözleri, odanın diğer ucuna doğru uzun adımlarla yürüyen uzun bacaklarına dikili değilse, yarın bir yabancıya böbreğimden birini bağışlayacağım.

bağışlarım.

Kitty Bishop'un yanına otururken bana küçük bir gülümseme atıyor. Kitty'nin üç genç kızı var, bu yüzden onun ve Ashlee'nin yaklaşık aynı yaşta, otuzlu yaşların ortasında olduklarını hatırlamak zor. İkisi, küçük kasaba tarzında iki şehrin hikayesi gibiler: biri kalıp hemen çocuk sahibi olurken, diğeri kariyer yapmak için oradan ayrıldı.

"Büyüyünce Ashlee gibi olmak istiyorum," diye fısıldıyor

Val. "O kadar şanslı olmalıyız," diye cevap veriyorum.

"Rachel'ı yerden silip süpürecek," diyor Winnie, ve bunun beni rahatlatmak için söylediğini biliyorum. Ama duruşmayı düşünmek istemiyorum.

Rachel'a karşı hislerim ne kadar karmaşık olsa da, bunu bir rekabet olarak düşünmek istemiyorum. Bu, Jo'yu bir insan değil, bir ödül olarak görmek gibi tehlikeli bir düşünceye çok yakın ve Rachel tam da böyle davranıyor.

Lynn Louise tokmağını vurunca cevap vermek zorunda kalmam. Kasaba kütüphanecisi, çıplak ayakları, üniforma gibi giydiği yıpranmış sundresi ve başının üstündeki beyaz saç yumağına rağmen, kütüphane masasına bir kraliçe gibi oturuyor. Sık sık başlığından kalem çıkarıyor ve yemin ederim, bir keresinde saçının içinden bir anahtar çıkardığını gördüm. Bu, Mary Poppins'in çantasının saç versiyonu gibi bir şey.

"Bayanlar Edebiyat ve İçki Derneği toplantısını açalım," diyor Lynn Louise, etkileyici bir şekilde tokmağı bir kez daha vurarak.

"Düzen sağlanmıştır," diye yankılanarak cevap veriyoruz ve çeşitli içkilerimizi havaya kaldırıyoruz.

Ay ışığı içkisinden bitki çayına kadar her şey grubumuzda temsil ediliyor. Val ve Winnie shot bardaklarını tokuşturur ve tekila gibi kokan içkilerini bir dikişte içerler.

Kadınlar Edebiyat ve İçki Topluluğu'na kabul edilen tek erkek olan Big Mo, kök birasını yudumlar. Yargıç Judie — evet, ünlü yargıç gibi, sadece -ie ile biten — tulumundan gümüş bir matara çıkarır, muhtemelen ailesinin ünlü kaçak içkisiyle dolu. Ashlee porselen fincandan bitki çayı yudumlar, Kitty mason kavanozdan şarap içer ve diğer yarım düzine kadar üye de kendi seçtikleri benzersiz içecekleri var.

LLLS'de içkilerimizi ciddiye alıyoruz, edebiyatı o kadar değil ve noktalama işaretlerini de pek umursamıyoruz. Üye olduğum iki yıldır her toplantıda, ya *Ladies* apostrof kullanılması gerekiyor, ya da *Ladies* ve *Literary* kelimelerinin arkasına virgül koymamız gerekiyor. Kimse bu noktalama sorununu umursamıyor gibi görünüyor.

Ama bu ölmekte olan kasabayı önemsiyorlar, bu yüzden ayda bir kez kapalı kütüphanede, kasabanın önemli kadınlarından yaklaşık yirmi kişi ve Big Mo ile bir kasaba meclisi toplantısı ile resmi bir dedikodu seansı arasında bir şey için bir araya geliyoruz. LLLS, belediye meclisi kadar kamuoyunda etkisi olmayabilir, ama bu güçlü kadınlarla dolu oda bu kasabayı bir arada tutuyor.

Ve bunu tek bir Waters bile olmadan yapıyoruz. O ailenin kadınları da erkekleri kadar berbat: kibirli, hak iddia eden ve sanırım ruhsuz. Billy'nin kuzeni Spring benim sınıfımdaydı ve beni, Val'i ve Winnie'yi dışlamayı kişisel görevi haline getirmişti. Ailesinin ona *Spring Waters* adını verdiğini düşünürsek onu neredeyse affedebilirim, ama saçma bir isim kötü davranış için mazeret olamaz.

Americano'mu yudumluyorum, buraya gelirken kendime izin verdiğim nadir bir zevk. Kafeine ihtiyacım var çünkü eve gittiğimde yapmam gereken işler var. Anlayışlı çevrimiçi gazetecilik kimseyi beklemez ve en iyi öpüşme sahnelerinin olduğu kitaplar hakkındaki makalemi sabaha kadar bitirmem gerekiyor. Dürüst olmak gerekirse, belki de fazla araştırma yaptım.

Ama şu anda, öpüşme fikri aklımı, bugün habersizce ortaya çıkıp küçük dünyamı altüst eden adama götürüyor. Benim dünyamın ihtiyacı olan son şey, zaten altüst olmuş halinden daha fazla altüst olmak. Şu anda tek odak noktam Jo olmalı.

Lynn Louise yine tokmağı vuruyor. Bu, Yargıç Judie'nin yakın zamanda verdiği bir hediye ve kafamdaki zonklama, Lynn Louise'in bu konuda daha az hevesli olmasını tercih ederdi.

"Bir yudum daha alalım..."

"Ya da bir yudum!" diye bağıyor biri. Birkaç kişi gülüyor.

"Ya da bir yudum," diyor Lynn Louise gülümseyerek, "sonra ciddi işlere geçelim."

Val ve Winnie su içmeye başlar. Hiçbirimiz çok içki içen insanlar değiliz. Ben, Rachel yüzünden. Winnie, çünkü o hafif içki içen biri. Ve Val, çünkü yalnız içmenin eğlenceli olmadığını söylüyor. Sheet Cake Festivali'nden bahsederek başlıyoruz. Bu yıl, kasabanın veterineri Maddie Nguyen törenin sunucusu olacak, bu da temelde önümüzdeki aylarda ikinci bir işte çalışacağı

. Buraya sadece bir yıl önce, yaşlı doktor Butts (evet, gerçek adı bu) vefat ettikten sonra taşındı. Maddie'nin neye bulaştığının farkında olup olmadığını bilmiyorum, ama yüzündeki şaşkınlık ifadesinden, yavaş yavaş anladığını söyleyebilirim.

"Yabani domuzlar konusuna geçelim," diyor Lynn Louise, sarı bir not defterinden okurken.

Esnememi bastırıyorum. Domuzlar yıkıcı ve potansiyel olarak tehlikeli olsalar da, şu anda domuz sorunlarına kafa yoracak kadar zihnim çalışmıyor. Aklımı meşgul eden çok daha büyük bir insan sorunu var. Ayrıca, Amber ve Beast'in varlığı domuzların tarlalarını mahvetmesini engelliyor.

"Kitty, bu hafta Clark'la birlikte domuz avına çıkabilir misiniz?" diye soruyor Lynn Louise.

"Evet, hanımefendi."

Bu odaya bakan herkes, domuz avı konusunda Big Mo'ya danışılacağını düşünür, ilçedeki en iyi huylu üç kızın annesine değil. Ama Kitty ve kocası Tim avlanıyor ve kızların hepsi ehliyet almadan önce tüfekleri vardı. Big Mo, biberonla beslenmesi gereken sokak kedilerini eve alması gibi işleri yapması istenen kişidir. Bu, şaşırtıcı sayıda kez olmuştur. Yabani kediler, yabani domuzlar kadar büyük bir sorundur.

"Sıradaki gündem maddesi." Lynn kaşlarını kaldırır ve not defterini yüzüne biraz daha yaklaştırır. "Bugün kasabada bazı Sheeters olmayan kişiler görülmüş."

Mari gözlerimi yakaladı ve dudaklarını büzdü. İşte bu yüzden toplantıdan önce Winnie ve Val ile konuşmalıydım.

Lynn Louise not defterini telefonuyla değiştirir ve ekrana gözlerini kısarak bakar. "Neighborly'deki bu gönderiye göre, kasaba meydanında dolaşmışlar ve Mari's'te yemek yemişler."

Aptal Neighborly! Sır saklama konusunda bu uygulama, hasat mevsimindeki Kaliforniya'daki dedikodu ağacından daha kötüdür.

Val beni dürterek başını eğip fısıldadı. "Az önce Mari'nin evine Jo'yu almaya gitmedin mi?"

Sessizce yüzümle pazarlık yapıyorum. *Kızarmazsan, söz veriyorum, cildini nemlendirmeye başlayacağım ve, tamam, peki, her gün yıkayacağım.*

Tam olarak işe yaradığından emin değilim, ama Val kızardığım konusunda hiçbir şey söylemiyor. Bu akşam eve giderken, cildimin bana uyum sağladığı için teşekkür etmek amacıyla

yüz yıkama jeli ve nemlendirici almayı unutmamak için zihnimde bir not alıyorum. Bunu yarına bırakalım, çünkü Backwoods Bar'da işimiz bittiğinde Sheet Cake'de hiçbir şey açık olmayacak

. Wolf orada her şeyi satıyor, ama güzellik ürünleri konusunda sınırını çizdiğinden eminim.

"Evet."

"Bu adamları gördün mü?" Val ısrarla sorar.

Hiçbir şey. Sadece bir zamanlar hayalini kurduğum geleceğin hayaleti. O kadar yakışıklı, o kadar çekici ve o kadar sorunlu bir adam ki, günün geri kalanında nefes almakta ve kalp atışlarımı yavaşlatmakta zorlandım.

"Görünüşe göre onlar yatırımcılar," diyor Yargıç Judie burnunu çekerek. Kasabamızın yatırımcılara ihtiyacı olmasına rağmen, LLLS ve Old Sheet Cake nüfusunun çoğu, Sheeters olmayanların işlerimize karışmasına şiddetle karşı çıkıyor.

Bir dakika, yatırımcılar mı?

Pat'in Sheet Cake'deki görünüşü birdenbire yerine oturduğunda kalbim avlanan bir köpek gibi parçalandı. Umarım Pat ve Tank, bir Main Street'e kısa bir bakış, ne kadar yararsız olduğunu gösteriyor. Muhtemelen, yıkılmakta olan binaları yeniden canlandırmak yerine, kasabayı hayalet kasaba olarak tanıtmak daha kolay olurdu. Mari's, burada kamu fonlarıyla işletilmeyen tek işletme.

"Daha önce yatırımcıları korkutup kaçırdık," diyor Eula Martin. O tek başına bu işi yapabilecek kadar korkutucu. Sıkı beyaz topuzu, yoğun makyajı ve sivri kırmızı tırnaklarıyla, masal kitabındaki cadıları andırıyor. Kasaba yakınındaki Viktorya tarzı kulübesi, oymalı süslemeleri ve detaylı kaplamalarıyla kurabiye evi gibi görünüyor. Korkutucu kişiliğini tamamlamak için, gözleri hiç kırpmayan gerçekçi bebeklerle dolu bir odası var. Söylentilere göre, bu bebeklerin gerçek insan saçı var.

Çocukken, bisikletlerimizle onun evinin önünden geçerken nefesimizi tutardık.

"Eminim sorun çıkmayacaktır," diyor Lynn Louise. "Gözümüz üzerinde olacak. Herhangi bir şey duyan olursa bize haber versin."

Big Mo bana bakmıyor, ama Mari kesinlikle bakıyor. Şimdi sadece yanaklarımın kızarmaması için değil, koltuk altlarımın terlememesi için de uğraşıyorum. Sessizce, gizemli Sheeters'lar konusundan uzaklaşmamızı sağlayacak herhangi bir konu bulmayı diliyorum.

Daha fazla yaban domuzu lütfen! Ya da çok kısa bir trafik döngüsü - bu konu son toplantımızda otuz dakikalık bir tartışmaya neden olmuştu. Hatta

Daylight Donuts Shop'un kasabayı yavaş yavaş zehirleyip zehirlemediğini konuşmaktan bile mutluyum. Eula Martin, donutlar hala içindeyken cam vitrinin içini temizlik spreyi ile temizlediklerine yemin ediyor.

Ama hayır, görünüşe göre kaçınmak istediğim tek konu o kadar da kolay kaçınılabılır değil.

Lynn Louise yine telefonuna gözlerini kısarak bakıyor. "Oh! Neighborly'de onları teşhis eden yeni bir gönderi var gibi görünüyor."

Kapıya doğru koşmayı düşünüyorum ama burada oturup kaderimi kabullenmeye karar veriyorum. Bu da en yakın iki arkadaşımın öfkesini ve gazabını çekmek anlamına geliyor.

"Büyük olanı Theodore Graham, daha çok Think Tank olarak bilinir. Emekli oldu ama eskiden herkesin tanıdığı bir isimdi. Oğlu Patrick, Pittsburgh'da oynadı. Anlaşılan Austin'den geliyorlar." Lynn Louise burnunu çeker. Austin'den olmak kadar kötü olan tek şey, New Sheet Cake'den olmaktır.

Val dirseğiyle kaburgalarım vuruyor, Winnie ise kolumu çekiyor. bana lazer gibi bakan gözlerini hissediyorum ve etkilenmemiş gibi davranıyorum. Bu arada, yan tarafında indirim fiyat etiketi kalıntıları bulunan kahve fincanımı inceliyorum. Yapışkan dikkdörtgeni tırmalıyorum, bir türlü çıkmaması beni sinirlendiriyor. Bu kadar stresli ve panik olmasaydım, eminim burada bir metafor görürdüm.

"O senin eskiden çıktığın adam değil mi, Lindy?" diyor Eula Martin ve odadaki tüm gözler bana dönüyor.

Ben cevap veremedim Winnie beni kurtarmak için araya girer. "Sanırım Belediye Başkanı Whitehead kasabayı terk etti!"

Teşekkürler, Winnie.

"Onu en son ne zaman gördün?" diye sorar Lynn Louise. "Dört gün önce." Winnie, belediye başkanının sekreteridir.

Waters ailesi kadar yapmacık olan bu adam için çalışmak için bana ne kadar para verseniz de olmaz. Ama Sheet Cake'de işler kıt ve Winnie'nin bir yığın öğrenci kredisi var. Muhasebeci erkek arkadaşı Dale evlenme teklif edene kadar ya da uygulamasını satana kadar, belediye başkanına çalışmaktan başka çaresi yok.

"Garip davranıyordu. Her zamankinden daha fazla," diye ekliyor Winnie.

"Nasıl garip?" diye soruyor Yargıç Judie.

Winnie boş shot bardağını parmakları arasında yuvarlar ve yüzünü buruşturur. "Bana bahşiş verdi. Tavsiye değil, para olarak. İkisini de istememiştım," diye ekler, Val ve beni güldüren alçak bir sesle.

Winnie'ye belediye başkanının bahşişi *nereye* bıraktığını sormayacağım. Tahmin etmek gerekirse, şehvet düşkünü yaşlı herif onu gömleğinin içine koymaya çalışmıştır. Ama öyle yapsaydı, Winnie ona yumruk atardı herhalde. Minyon yapısına rağmen, yumrukları çok serttir. Üniversitede roller derby oynuyordu, bu da onun ne kadar kavgacı olduğunu gösterir.

Babanız size en sevdiği tüfeğin adını verirse böyle olur. Ağabeyinin adı Chevy, Chevrolet'in kısaltması, onların babasının en sevdiği araba. İronik bir şekilde, Chevy bir Ford kullanıyor. Anneleri, bir çocuk daha doğursa, ona ESPN adını vereceğini şaka yapardı.

Yargıç Judie, Winnie'den değil, belediye başkanından açıkça tiksinierek dudaklarını kıvrır. "Sen onun sekreterisin, garson değilsin."

"Faturada bir numara yazıyor," diyor Winnie. "Sanırım bir telefon numarası."

Winnie cüzdanından yirmi dolarlık bir banknot çıkarır. Ayağa kalkarak, onu Yargıç Judie'ye verir, o da Lynn Louise'e verir ve sonra Ashlee'ye verir.

"Bu numarayı aramayı denedin mi?" diye sorar Lynn Louise.

Winnie burun kıvrır. "Hayatta olmaz."

"Akıllı kız," diyor Yargıç Judie.

Ashlee telefonunu çıkarır. "Hoparlörden arayacağım. Winnie, onunla konuşabilir misin?"

"*Gerekirse*," der Winnie ve tekrar ayağa kalkar.

Ayağa kalkarken ona cesaret vermek için sırtına hafifçe vururum. Val, takım arkadaşı gibi iyi bir maç dilemek için poposunun bir tarafına hafifçe vurur. Winnie bunu neredeyse fark etmez, savaşa hazırlanır gibi boynunu çıtladır.

Telefon iki kez çalar ve ardından belediye başkanının iğrenç sesi hoparlörden yankılanır. "Bebek yüzlü! Sen misin?"

Winnie dişlerini gösterir. Belediye Başkanı Whitehead'in sürekli seçilmesinin tek nedeni, kimse onunla rekabet edecek kadar umursamamasıdır. Bir de Waters ailesi onun kampanyalarını destekliyor. Waters ailesi sadece zengin değil, petrol parasıyla zengin ve petrol kadar da kaygan.

"Benim adım Winnie, *efendim*."

"Tabii, tabii. Sonunda benim tropikal cennetime katılmaya hazır mısınız?"

Odadaki sessizlik yoğunlaşır ve şaşkın bakışlar yayılır.

Tropikal cennet mi?

"Hala orada mısın, bebek yüzlü?"

Winnie ayağında kıpırdanır. "Tekrar söylüyorum, ben Winnie. Ve buradayım."

Belediye Başkanı Whitehead güler. "Senin *burada* olmanı tercih ederim, tatlım. Senin için bir yer ayırdım. Tam kucagımda."

İğrenç! Odadaki yüzler benim tiksintimi yansıtıyor ve Big Mo, adama saldırmaktan mutluluk duyacakmış gibi görünüyor. Winnie'nin ifadesi sertleşir ve Ashlee, onu sakinleştirmek istercesine başını sallayarak koluna dokunur. Winnie tekrar konuşmadan önce birkaç derin nefes alır.

"Neredesin?" Winnie'nin sesi samimi olmaya çalışmaktan gergin. "Hangi tropikal cennet bu?"

"Yeni evim," diyor belediye başkanı. "Güneş, kum ve sörf dışında hiçbir şey yok.

Detayları paylaşamam ama sana seve seve bir uçak bileti gönderirim. O zaman sırrım ortaya çıkmış olur."

Winnie'nin yanakları pembeden kırmızıya dönmüş ve elleri önünde sıkı bir yumruk haline gelmiştir. "Ne zaman döneceksin?"

"Oh, o sefil küçük kasabaya geri dönmeyeceğim."

Sheet Cake'de yaşamayı hiç planlamamış olsam da, onun sözlerine ben bile alınmıştım. Peki ya karısı? Winnie de aynı fikirde gibi görünüyor.

"Peki ya Bayan Whitehead? Karın?"

Bir kez daha kıkırdadı. "Bir örgü fuarına gitti. Eve döndüğünde benim gitmiş olduğumu ve boşanma belgelerini hazırladığımı görünce oldukça şaşırarak. Kasabayı küçük bir yuva bir miktar para karşılığında sattım."

Bunun üzerine, birkaç kişi aynı anda sessiz olmaya çalıştığımızı unutmuş gibi görünüyor, çünkü birden fazla kişi aynı anda bağırıyor.

"Kasabayı mı sattın?"

"Kasaba onun mu *oldu*?"

"Bir KASABAYI satamazsın!"

Lynn Louise tokmağını vurmaya başlar ve oda bir anda sessizleşir. Yeterince hızlı değil. Ashlee başını sallar. "Telefonu kapattı."

Winnie bize geri döner. "Beynimi ve kulaklarımı temizlemem gerektiğini hissediyorum."

Val, Winnie'ye sarılmak için neredeyse üzerime atlıyor. "Aferin sana, Winnie. O adam tam bir pislik."

"Tamamen pislik," diye katılıyorum.

"Sümüklü böceklerin bıraktığı izler," diyor Winnie titreyerek. "Ama artık gitmiş gibi görünüyor," diyorum.

Val normal yerine geri döner. "İyi ki gitti."

"Benim patronum olması dışında. Belediye başkanı giderse benim bir işim kalır mı?" diye sorar Winnie.

Bu sağlam bir soru. Etrafımızda dile getirilen birçok sorudan biri.

"Bunu yapabilir mi? Kasabayı satabilir mi?" Lynn Louise kimseye özel olarak sormuyor. Yargıç Judie omuz silkiyor ve hepimiz Ashlee'ye dönüyoruz.

Yüzü asık. "Biraz araştırma yapabilirim. Bu büyüklükte bir belgeyi bulmak zor olmamalı. Belediye başkanının, *eski* belediye başkanının mı, sahibi olduğunu bile bilmiyordum. Ya da herhangi bir vatandaşın sahibi olduğunu. Tropikal bir yerde olduğunu söylemesi, satışın gerçekleştiği ve parasını aldığı anlamına geliyor sanırım. Bir tür dolandırıcılık yapıp yapmadığını bilmiyorum. Benim aracılık ettiğim bir anlaşma olmadığını biliyorum."

"Waters Firması bu konuda yardımcı olur mu sence?" diye sorar Yargıç Judie, şüpheci bir ifadeyle.

Onların kasabayı sabote etmeleri pek mantıklı değil. Daha çok kendileri satın alırlar. Waters ailesi tam anlamıyla Sheeters'lardır. Billy Senior'ın büyük büyükannesi yıllardır festivalde ödüllü tabak kek tarifine sahipti. Belediye başkanının kampanyasını desteklerken akıllarında olanın bu olduğunu sanmıyorum.

"Pek sayılmaz," diyor Ashlee. "Bunu yapacak paraları olsa da. Bir kasabanın piyasa değerini bilmiyorum, ama tahminimce altı ya da yedi haneli bir rakamdır."

Parçalanmış ve çoğunlukla boş olan kasabamızın bu kadar paraya satılacağını hayal etmek zor.

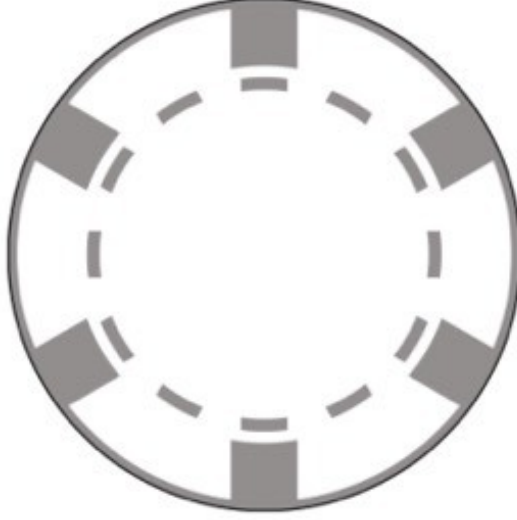
"Kim Sheet Cake'i satın almak ister ki, hele ki bunu yapacak parası olan..." Lynn Louise sormaya başlar, sonra durur, çünkü tüm oda bir anda kasabamızı satın alacak paraya sahip olabilecek kişinin kim olduğu konusunda anlaşmaya varmış gibidir.

Profesyonel sporcular isterdi. Bugün kasabada bulunan iki profesyonel sporcu *yatırımcı* gibi.

Yanaklarımın kızarmasıyla ilgili tüm anlaşmalar ve bahisler iptal oldu. Yüzüm, boynum ve hatta kulaklarım yanıyor. Eğer tahminim doğruysa, Pat ve babası sadece ilgilenen yatırımcılar değiller.

Onlar kasabanın yeni sahipleri.

BÖLÜM DOKUZ

Pat

Üç şeyi düşünmeden duramıyorum. Aslında bir kişi, bir yer ve bir fikir. Yani, temel olarak isimler. İSİMLERİ düşünmeden duramıyorum.

Aklımdaki *kişi* Lindy. Düşünmek, yaptığım şey için çok hafif bir ifade. Takıntılıyım. Hayal kuruyorum. Zihinsel ve duygusal olarak çöküntü yaşıyorum. Plan yapıyorum. Umut ediyorum.

Aklımdaki *yer* de oldukça açık: bir kekin adını taşıyan, ölmekte olan küçük bir kasaba. Son birkaç gün içinde neredeyse dört kez oraya gitmek üzereydim. Artık Lindy'nin nerede olduğunu bildiğim için, sadece orada olmak istiyorum.

Fikrim, onu nasıl geri kazanabileceğim. Şu ana kadar bu konuda bir sonuç alamadım, bu yüzden Sheet Cake'e geri dönmedim. Henüz. Silahlarımı ateşleyerek gidemem. Lindy için son beş yılın nasıl geçtiğini artık daha iyi bildiğim için, ona nazik davranmam gerektiğini biliyorum. Telafi etmem gereken birçok hata ve zamanım var.

Lindy için nasıl geçtiğini daha iyi bildiğim için, ona nazik davranmam gerektiğini biliyorum. Telafi etmem gereken birçok hata ve zaman var.

İhtiyacım olan şey, başlamak için iyi ve sağlam bir eylem fiili. Kafamdaki ve kalbimdeki karmaşık düğümleri çözmek için. Hiç izci ya da denizci olmadım, bu yüzden düğüm atmakta iyi değilim. Sadece el yordamıyla uğraşıyorum ve her geçen saniye daha da fazla sinirleniyorum. Buna, Tank'ın Sheet Cake'i satın alma kararı konusunda ailemizin hala çoğunlukla anlaşmazlık içinde olduğunu da ekleyin, ben de tamamen bağlanmış durumdayım.

Biraz olsun hayal kırıklığımı gidermek ve çatışmayla yüzleşmek için James'in garajındaki spor salonuna, ki burası aynı zamanda atölyesi de, katıldım. James bira yapmanın yanı sıra marangozluk da yapıyor. Masa, bank ve diğer sanatsal ahşap parçalar yapıyor. Onun sadece

mi yoksa öfkesini becerilerine mi yönlendirdiğini bilmiyorum. Her halükarda, bu adam şanslı. Ve öfke dolu.

Bu egzersizle beni cezalandırıyor gibi görüldüğüne bakılırsa, öfkesinin çoğu bana yönelmiş durumda. Bütün bu süre boyunca bana homurdanmaktan başka bir şey yapmadı. Sanırım babamın satın aldığı şey ve benim onunla işbirliği yapmamdan dolayı hâlâ kızgın.

"Neden John Mayer şarkısı mırıldanıyorsun?" diye soruyor James, burun delikleri genişleyerek.

Farkında değildim. Öfkeli görünmesinin nedeni, aptalca bir ağırlık kaldırdığı için mi yoksa müzik zevkim mi, emin değilim, ama bahse girerim ikincisi. En büyük ve en huysuz ağabeyim, deadlift için bu çubuğun üzerindeki neredeyse tüm plakaları kaldırmasına rağmen neredeyse hiç terlemedi.

Gösterişçi.

"Mayer'i sevmeyen biri olma. Adamın inanılmaz yetenekleri var."

"Çılgın yetenekler mi? 2000'lerin başı aradı. Jargonlarını geri istiyorlar." "Ha, ha." John Mayer'in müzikal ve lirik yeteneklerine inanıyorum

(kişisel olarak sevimsiz olmasına rağmen),

"Daughters" şarkısını mırıldanmamın nedeni Jo. Onunla tanışmak bende her türlü ekstra duyguyu, koruyucu duyguları uyandırdı. Daha iyi bir terim bulamadığım için, *babacan* duygular.

Ve evet, bunun bir atın önüne elli araba koymak gibi bir şey olduğunun farkındayım.

Hayatımın hikayesi.

Jaws resmini çerçevelettim bile, şu anda kamyonetimin ön koltuğunda, sonsuza kadar kalacağı evini bekliyor. Bu hafta normalden daha ürkütücü bir şekilde boş görünen daireme asmak istemiyorum. Görmek

Bu resim bana Jo'yu hatırlatıyor, bu da Lindy'yi hatırlatıyor, bu da buradan bir an önce çıkmak istememi sağlıyor. Tank ve ben en azından aynı fikirdeyiz ve şehir merkezinde, umarız iş yeri olacak iki çatı katını yenilemeye karar verdik. Müteahhitlere biraz ekstra para vererek

onlar da hemen işe koyuldu. Demolaşma çalışmaları başladı bile, görmek için sabırsızlanıyorum.

Collin artık sadece saldırmakla kalmıyor, gerçek sorular da soruyor.

Harper ve Chase tarafsız ve olumlu. Şimdi, sadece en huysuz ve en inatçı kardeşimizi de ikna etmemiz gerekiyor.

Huysuzluktan bahsetmişken, James ağırlık sehpasının yanındaki yastıklı zemine barı bırakır ve alnındaki teri siler. "Senin için o ağırlığı biraz azaltmamı ister misin, Patty?"

Bana meydan okuyor. Ama ben meydan okumaları *severim*.

"Hayır, sorun yok. Deadlift yapabilirim, sorun yok." Ama eğilip barı kaldırmaya çalıştığımda, yerden 15 santimetreden fazla kaldıramıyorum. "Tamam, belki biraz ağırlık ayarlaması yapmalıyız."

James memnun bir gülümsemeyle, en küçük plaka hariç diğerlerini hızla çıkarır. "Bu senin için daha iyi olur, *küçük* kardeş."

Beni alay etmek onun huysuzluğunu yatıştırıyorsa, sorun yok. Yine de bir seti bitirmek bir zorluk. Bunu kabul edip James'in saçma egosunu besleyeceğimden değil tabii.

Kaslarım isyan ederken, bu antrenmanın nihai amacını kendime hatırlatıyorum. İki yönlü bir amaç. James'i Sheet Cake fikrine ikna etmek istiyorum. Bu en önemli olanı.

Diğeri ise biraz daha yüzeysel. Lindy sadece görünüşüme ilgi duymuyor olsa da, hiçbir kadın iyi bir karın kasını geri çevirmez. Lindy'yi geri kazanma planlarım bu kadar.

Birinci adım: Seksi vücudumu geri kazanmak.

İkinci adım: Stratejik olarak gömleğimi çıkararak yukarıda bahsettiğim seksi vücudumu sergilemek.

Gerektiği kadar tekrarla.

Üçüncü adım: Ona değiştiğimi göstermek.

Dördüncü adım: Gözlerindeki ışıltıyı geri getirmek için ne gerekiyorsa yap.

İlk iki adım en kolayı ve muhtemelen bir fark yaratmada en az etkili olanıdır. Lindy'yi derinden incittim ve yaşadığı onca şeyden sonra, özür dilemememe rağmen bana karşı direnç göstermesini anlayabiliyorum.

İçimizi parçalayan konuşmamızda bile, aramızda her zaman olduğu gibi aynı gerginliği, aynı çekişmeyi, aynı çekimi hissedebildiğime yemin ederim. Ve tüm gücümle buna tutunuyorum.

"Thayden'dan haber var mı?" diye soruyor James.

Babamın Sheet Cake'i satın almasıyla ilgili bir şeyden bahsetmesine şaşırılmış gibi görünmemeye çalışıyorum. "Evet. Thayden, gözü kulağı evrak işlerinde olmasına rağmen, sözleşmenin sağlam olduğunu söylüyor. Geri dönüş yok."

Thayden'la görüntülü konuşarak ona hangi evrakları neden gönderdiğimi açıklarken, yüzündeki ifade paha biçilemezdi. Kahkahası muhtemelen Sheet Cake'de bile duyuldu. "Ailenle tanıştığıma çok memnunum," dedi ve ben bunun bir onur mu yoksa hakaret mi olduğunu bilemedim.

"Sanırım Tank'ın bira fabrikası için bir kasaba satın aldığı gerçeğini görmezden gelmeyi bıraktın?"

James, tabakları bara geri itip agresif bir şekilde deadlift yapmaya başlarken neredeyse homurdanıyor. "Görmezden gelmek biraz zor."

"Sırtını incitme kardeşim." "Ben iyiyim,"
diye homurdandı.

"İyi görünüyorsun."

Barbellayı bırakıp ellerini beline koydu. Yüzümü incelerken gözleri yargılayıcı bir şekilde kısıldı. Ben de onun pozisyonunu taklit ettim ve birkaç dakika boyunca birbirimize böyle baktık. Bu, Tank'ın bana Sheet Cake'den bahsettiği gün yaptığımız göz kırpmaya yarışmasını hatırlattı. James'in tam olarak ne olduğunu bilmiyor.

O, babamızın daha huysuz bir versiyonu gibi. Ve bunu James'e söylemeye niyetim yok.

En azından bugün değil. Onu gerçekten kızdırmam gereken bir an için saklayacağım.

"Ne düşünüyormuş ki?" diye soruyor James, sonunda gerginliği bozarak. Kafasını sallıyor. "Bu kadar *zeki* bir adamın bu kadar *aptalca* bir karar vermesini hala kafam almıyor."

Duygularımı kontrol etmek için yavaşça nefes alıyorum ama yine de sinirlenmeden edemiyorum.

Bana bak! Soğukkanlı, sakın ve ölçülü bir adam. Bana Ice de. Rapçiler Ice Cube, Ice-T veya Vanilla Ice ile karıştırılmasın. Sadece Ice.

Konuşurken sesim sakindir. "Babam bizi düşünüyordu, James. Ailemizi düşünüyordu. Bir miras ve gelecek yaratmayı düşünüyordu. Bunun Dark Horse için geçerli bir seçenek olduğunu görebiliyorum."

"Öyle mi? Öyle mi düşünüyorsun?" James kollarını kavuşturur ve neredeyse tembelce bir kaşını kaldırır. Ama bu hareketinde tembel ya da alçakgönüllü bir yan yoktur.

yoğun ve kasıtlı olarak yavaş. Yırtıcı. Bu bakışı tanıyorum ve hiçbir zaman iyi bir şeyin başlangıcı olmadığı için midem bulanıyor.

Oh, hay aksi. Şimdi başımı belaya soktum.

James'in kaşları çok azcık yukarı kalktı. "Yoksa bu saçma plana girmenin *başka* bir nedeni mi var?"

Lindy'yi bilemez. Bilemez. Babam ona söylememiştir. Eve dönerken yalvardığım için söylememiştir. James bilmiyor.

Yine de... James biliyor gibi *görünüyor*. Yüzündeki ifade, babamın Collin'in iç çamaşırını çekmecesine kaşını tozu koyanın ben olduğumu öğrendiği ve itiraf etmemi istediği zamanki ifadesine tıpatıp benziyor.

Ama... bu bir blöf, değil mi? Çünkü James bilemez.

Biliyor.

Bilmemesi lazım!

Biliyormuş gibi görünüyor!

Barbellayı kaldırırken bile terlemediğim yerlerde terlemeye başladığımı görmezden geliyorum. Pes etmeyeceğim. Kırılmayacağım. James Lindy'yi bilmiyor. Kimse bilmiyor. Sadece Tank biliyor ve ona en azından şimdilik sır olarak saklaması için yemin ettirdim.

Bir damla ter burnumun kenarından aşağı damlıyor ve onu silmekten başka bir şey istemiyorum. Ama hareket edersem, tamamen kontrolümü kaybedeceğim. Kıkırdamaya başlayacağım ve James, bir şey sakladığımı kesin olarak anlayacak.

Tehlike bölgesinden neredeyse çıkmıştım ki James, "Bir kadının yine kararını etkilemesine izin vermen çok üzücü," dedi.

"Tank hiçbir şey söylemeyeceğine söz verdi!"

James'in sinir bozucu yüzündeki kendini beğenmiş ifadeyi görünce ağzım kapandı. O bilmiyordu. Ama artık biliyor.

Kardeşimin tuzağına düştüm. Şimdi bacaklarımdan asılı, baş aşağı bir ağaçta sallanırken, o etrafımda dolanıp sırtıyor.

Tamam, belki hala garajda duruyorum, ama kesinlikle bir tuzak vardı ve o kesinlikle sırtıyor.

"Ciddi misin? İşe yaradı mı? İşe yaradığına inanamıyorum. Ben bir aptalım!" diye bağıryorum.

James gülümsüyor. "Tartışmayacağım. O kim?"

Arkamı dönüp su şişemi tekmeliyorum, ama bu beni hiç de iyi hissettirmiyor. Şişe açık garaj kapısından dışarı sıçrayıp, Chase'in onu aldığı Chase onu alır.

Çünkü Chase ve Collin'in bu uygun anda habersizce ortaya çıkması olmadan bu gece tamamlanmış sayılmazdı. Harika. Şimdi bu ikisine de Lindy'den bahsetmek zorunda kalacağım.

"Yine mi Padma?"

Tiksinmiş bir yüz ifadesi takınıyorum. "Hayır."

Padma iç çamaşırı mankeni olabilir, ama çok sıkıcı biriydi ve benden çok daha fazla selfie ve sosyal medyayla ilgileniyordu. Oh, ve yeşil kart almak için benimle evlendi. O da oldu.

"Ne hakkında konuşuyoruz?" Collin ve Chase garaja girerken soruyor. "Ve benim bir spor salonum varken neden burada çalışıyorsunuz? Gerçek bir spor salonu. Pat, gidip bir kız arkadaş mı buldun?"

"Hayır." *Keşke öyle olsaydı.*

"Tank'ın planına bu kadar sıcak bakmasının sebebi bir kadın," diyor James.

"Detayları öğrenmeye çalışıyorum."

"Bir kadın mı?" Chase sırtarak sordu.

"Sıradan bir kadın değil," dedim.

Ve şimdi yaptım işte. Neredeyse hiç baskı uygulanmadan, gidip her şeyi itiraf ettim. Ben gelmiş geçmiş en kötü casus olurdum. Bana bir pense veya keskin bir bıçakla yaklaşırsalar, kafes dolusu kanarya gibi şarkı söylerdim.

"O kadın mı?" James ve Collin aynı anda soruyor. Bu kadar sinirli görünmeselerdi komik olurdu.

Tekmeleyecek su şişesi kalmadı ama şu anda bir şeyi tekmelemek istiyorum. Bilginin bu şekilde ortaya çıkmasını istemedim.

"Uh, çocuklar?" Chase boynunu ovuşturarak aramızda bakınıyor. "Hangi kadın?"

"O KADIN," diye cevaplar James ve Collin.

"Kadın, küçük kardeşimizi iyice mahveden kişidir," diyor Collin, parmaklarıyla saçımı karıştırmaya çalışarak. Onu itiyorum. "O, onun Irene Adler'ı."

"Kesinlikle değil," diyorum. "Filmlerdeki Irene Adler bile değil, ki o BBC versiyonundan tartışmasız daha iyiydi."

"Her iki versiyon da Sherlock'un kalbini kırdı," diye ekliyor James. "Kadınlar her zaman yaptığı gibi. Bu kadın da sana yaptığı gibi."

Gözlerimi deviriyorum. "Öyle olmadı. Benim hatamdı. Aramızdaki ilişkiyi tamamen mahvettim. Ben. O değil."

"O senin kalbini kırdı," diyor James. "Berbat oynadın, çok fazla partiye gittin ve futbol kariyerini erken bitirdin."

"Yaralandım! Ayrılmamızdan iki yıl sonra!"

"Çünkü kafan oyunda değildi!" diye bağırır James ve ben...

Onun kasabaya kızgınlığından Lindy'ye kızgınlığına nasıl geçtiğimizi biliyorum. İlerlemek istersem, bunun yerine birkaç büyük adım geri attım.

"Profesyonel ligde şansın vardı ve onu mahvettin," diye devam ediyor James. "Hepsi bir kadın için. Ve şimdi yine mahvediyorsun."

Onun öfkesini biraz anlıyorum, ancak bu öfke yanlış yere yöneltilmiş. James hiç profesyonel olarak oynamadı, bu da çok adaletsiz çünkü aramızda en fazla potansiyeli olan oydu. Kariyerini sona erdiren sakatlığı,

dizinden geçirdiği bir sakatlık sonucu sona erdi. Bazı diz sakatlıklarından sonra geri dönebilirsin. Onunki öyle değildi.

İkisine de tüm öfkemle bakıyorum. "Adı Lindy," diyorum. "Ve sakatlığım onun yüzünden olmadı. Ayrılmamız daha karmaşıktı. Size hiç açıklamadım çünkü siz aptallar böyle davranıyorsunuz."

Chase elini kaldırır. "Ben aptal gibi davranmıyorum."

"Kapa çeneni!" James, Collin ve ben böyle deriz, sonra ben kıkırdamaya başlarım.

James inler, ellerini saçlarına geçirir ve tavana bakar. "Yine kıkırdama."

Evet. Kıkırdama. Ne diyebilirim ki? İyi ya da kötü — oh, kesinlikle kötü — bunlar Pat'in alametifarikası.

"Neden açıklamaya çalışmıyorsun?" Collin zoraki bir sabırla sorar. "Tamam.

Üniversitenin son döneminde tanıştık. Seyahat yazarı olmayı planlıyordu

. Benim de taslak hazırlamam gerekiyordu. İlişkimizi rahat tutacağımızı

söyledik." "Belli ki bu iyi sonuç verdi," diye mırıldanır James ve Collin onu iter.

"Her şeyin biteceğini biliyorduk, ama bu bir hataydı. Onu da yanımda götürmeliydim ya da gelmesini istemeliydim ya da... Bilmiyorum, *bir şeyler* yapmalıydim. Bunun yerine, kasabadan erken ayrıldım ve ona veda bile etmedim. O andan beri pişmanlık duyuyorum. Evet, o Sheet Cake'de yaşıyor. Ve evet, bu fikre ilgi duymamın bir nedeni de o. Ama tek neden bu değil."

"Yani, seni aldatmadı ya da sana korkunç bir şey yapmadı mı?" diye sorar James.

"Hayır." Avrupa'da olduğu yalanı dışında. Ama dürüst olmak gerekirse, tüm bu bağlamda Lindy'nin bana gerçeği söylememesinin nedenini anlıyorum.

"Bu ilişkide aptal olan *sendin*," diyor Collin. "Bu çok daha mantıklı."

Yine kıkırdamaya başlıyorum. Eğilip ellerimi dizlerimin üzerine koyduğumda bile durduramıyorum.

ellerim dizlerimin üzerindeyken bile. Kıkırdamalar, Collin ve Chase de katıldığında kahkahalara dönüşüyor.

James, elbette, kahkahalara karşı bağışık. Sanki birkaç on yıl erken huysuz bir ihtiyar olmuş gibi. Onu beyaz saçlı, bastonlu ve yüzünde aynı öfkeli ifadeyle düşünmek beni daha da güldürüyor.

"Neden gülüyoruz?" diye soruyor Chase.

"Hepsi," diyorum nefes nefese. "Hiçbir şey için kavga ediyoruz ve Tank, bir korku filminin seti olabilecek bir kasaba satın aldı."

"Dur," diyor Collin, kahkahası aniden kesiliyor. "Korku filmi ne demek?"

"Potansiyel gördüğünü söylemiştin," diyor James.

Ve bir anda, kahkahalarım kesildi. "Evet, gördüm." Boğazımı temizledim. "Sadece, şey, kasabanın kendisi için yapılması gereken çok iş var. Ama Tank bir şeyin peşinde olabilir."

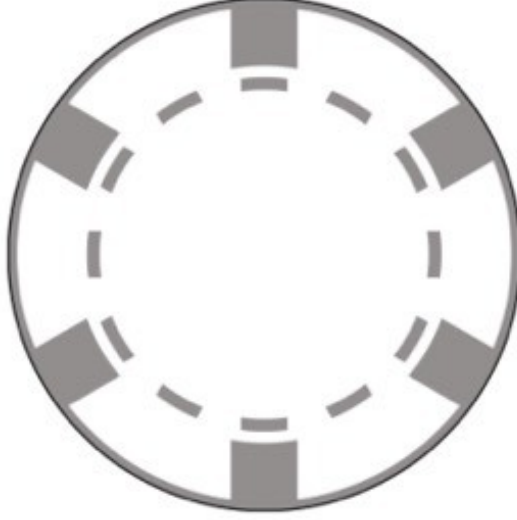
Collin, benim hoşuma gitmeyecek kadar testereye yakın bir şekilde James'in çalışma tezgahına atlar, ama bu onun kıcı, benim değil. "Kadınla ilgili olmayan üç neden söyle," der.

Garaj sessizleşir ve ben bir an için gözlerimi kapatıp terli boynumun arkasında parmaklarımı birbirine geçiririm. "Sanırım açıklayamam. Anlamak için gidip görmen gerek."

Bazen çok iyi olduğu için ona "Boy Wonder" dediğimiz Chase, parmağında anahtarlarını çevirmeye başlayıp yüzünde yaramaz bir ifadeyle baktığında hepimiz şok oluyoruz.

"Yolculuğa çıkmak isteyen var mı?"

ONUNCU BÖLÜM

Pat

Saat 10'a yaklaşırken Lindy'ye rastlama ihtimalim çok düşük. Ama zaten onu göreceğimi hiç düşünmemiştim. Geceleri ne yaptığını kesinlikle bilmiyorum. Şu anda dışarıda olması, belki bir erkekle ya da bir barda olması düşüncesi midemi bulandırıyor. Bekar olduğunu söylemişti. Buna tutunacağım.

Onun Jo ile birlikte olduğunu düşünmek hoşuma gidiyor. Sadece, ben de bu denkleme dahil olmak istiyorum.

James'in onu evinin önünden geçmesini düşünmüştüm, ama balkonda Romeo gibi davranmayacağım. Ya da boom box'lı John Cusack gibi. Daha büyük bir şey yapmam gerekecek. Lindy'nin beni istikrarlı ve ciddi biri olarak görmesi gerekiyor, ki bu iki özellik benim pek bilmediğim özellikler.

Bu, uzun vadede sadık kalabilen bir erkek olmam gerektiği anlamına geliyor. Bu benim en güçlü yanımdan değil, ama belki de doğru motivasyona sahip olmadığım içindir.

Collin, tren raylarını geçip kasabaya girerken camına hafifçe vurur.

"Haklıydın, Patty."

"Teşekkürler," diye cevap veriyorum. Meğer çok çabuk cevap vermişim.

"Burası bir kasaba değil, bir korku filminin başlangıcı," diye bitirir.

"Buranın cazibesini görebiliyorum. Temeli sağlam," diyor Chase, buna inandığını göstermeye çalışıyor ama başaramıyor.

"İskelet gibi kemikler," diye mırıldanır Collin. "Yani, ölü. Çok, çok ölü."

James hiçbir şey söylemiyor, ama çenesi yumruk sıkamak kadar sıkı. Arka koltukta kambur oturmuş, ne düşündüğümü merak ediyorum.

Tank ne düşünüyordu? Bu fikirle ilgili şüphelerim grip virüsünden daha hızlı çoğalıyor.

James ana kavşağın ortasında durur ve kamyoneti park eder. Bana agresif bir şekilde dönerek şöyle der

"Burası mı? Sen, yeni kurulmuş, daha başlangıç aşamasında olan bir bira fabrikasını buraya taşımamız gerektiğini mi düşünüyorsun?"

Onun bakış açısını anlayabiliyorum.

Ama Tank'ın vizyonunu da görebiliyorum. Elbette, düşüncelerim Lindy'nin sisinden biraz bulanık, ama bunun hepsi bu kadar olduğunu sanmıyorum. Boş sokakları tekrar yukarıdan aşağıya doğru gözden geçiriyorum, düşünerek, günün nasıl geçtiğini hatırlayarak

"Bir ödül kazandın," diyorum. "Henüz emekleme aşamasında değilsin."

James hiçbir şey söylemiyor, hala bana o karanlık bakışını atıyor.

İç çekerek, ana caddenin sonundaki devasa metal binaları işaret ediyorum.

"Oraya park et."

Gözleri parlar, ama James dediğimi yapar. Bir dakika sonra kaldırıma park eder, hepimiz kamyonetten ineriz ve ben onları kilitli olmayan tel örgü çitin içinden geçiyorum. Dönüp, bir tur rehberi gibi geriye doğru yürürken, çöp ve diz boyu otlarla kaplı beton avludan geçiyorum.

"Şunu hayal edin." Kollarımı genişçe açtım. "Piknik masaları. Tepede asılı ışıklar. Şurada canlı müzik yapılan bir sahne."

Beni dinliyorlar ve itiraz etmiyorlar, ama sadece Chase başını sallıyor. Bazen Boy Wonder işe yarıyor.

Küçük depo yapısının metal duvarlarından birine dokundum. "Burada bir kesik olacak. Bar için ahşap bir tezgah. Dark Horse'un en son seçkileri muslukta. Orada yemek kamyonları."

Arka tarafta çakıllı bir otopark var ve onunla bu avlu arasında birkaç yemek kamyonuna yetecek kadar yer var.

Onları, üzerinde tahıl siloları bulunan en büyük binaya doğru yürütüyorum. "Bira fabrikasının üretimi burada yapılacak. Küçük başlayıp büyümek için bolca alan var. En iyisi de, kira yok, çünkü bu mülk kasabanın bir parçası ve şu anda babamızın mülkiyetinde."

Collin ellerini beline koyuyor. "Sence insanlar bunun için Austin'den buraya kadar gelir mi? Kasabada gidebilecekleri düzinelerce yer var."

"Belki başka bir cazibe merkezi olsaydı," diyor Chase tereddütle. "Kasabada başka bir şey olsaydı. Herhangi bir şey."

Hepimiz James'in kamyonunun ötesindeki hala ıssız olan şehir merkezine bakıyoruz. Caddeyi geçen bir sokak kedisi tek hareket eden şey. Aslında yarım düzine sokak kedisi. Birkaç tane daha olursa, darbe planlıyorlar mı diye merak etmeye başlayacağım.

Parmaklarımla şıklatıyorum, çünkü ani bir deha anında böyle yaparsınız. "Sheet Cake Festivali!" Neden daha önce bunu düşünmedim bilmiyorum. "Bu büyük bir etkinlik. Yemek dergileri ve blogları bile bu festivali haber yapıyor. O zamana kadar burayı, bu kasabayı, bir turizm merkezi haline getirmeliyiz."

"Gerçekten bunun mümkün olabileceğini düşünüyor musun?"

James dakikalar sonra ilk kez konuşuyor. Sesi hiç de sıcak sayılmaz. Ama düşmanlık da yok. Küçük bir zafer. Umut göğsümde bir hava kabarcığı gibi yükseliyor ve göğüs kafesime baskı yapıyor.

"Sheet Cake Festivali çok büyük bir etkinlik. Binlerce insan buraya akın ediyor. Festival için geliyorlar ve kasabanın nasıl değiştiğini görüyorlar. Mağazalar, restoranlar, Dark Horse Brewery. Kasaba için kalıyorlar ya da geri gelmek için planlar yapıyorlar. Şehir merkezindeki mağazaların üstüne loftlar inşa edeceğiz. Balkonları görüyor musunuz? Tarihi, ama içi modern bir estetiğe sahip. Bira fabrikasına yürüme mesafesinde."

"Hepimizin buraya taşınıp işleri yürütmemizi mi düşünüyorsun?" diye soruyor James. "Hepimiz Austin'den ayrılacağız?"

"Yolun hemen yukarısında," diyorum.

"Ben yokum," diyor Collin. "Spor salonumu işletmem gerekiyor ve orada olmam lazım. Ama Dark Horse'u destekleyeceğimi biliyorsun, sadece maddi olarak olsa bile. Burada, orada, nerede en iyi olduğunu düşünürsen."

Chase hiçbir şey söylemiyor. O ve Harper evleneli bir yıl bile olmadı ve evlerinin tadilatını yeni bitirdiler. Yakın zamanda taşınacaklarını sanmıyorum.

"Ve sen bu işe gerçekten tüm varlığınla mı giriyorsun?" diye sorar James, sesinde meydan okuma tonu vardır.

Ellerimi ceplerime sokup, topuklarımla üzerinde sallanıyorum. "Tank ve ben iki loftun yıkımına başladık bile."

Bu sözün ardından derin bir sessizlik hakim olur. İşleri hızlandırmak için ekibe ekstra ödeme yaptığımı söylemiyorum.

James ağzı açık kalır. "Hepimiz aynı fikirde olmasak bile, bu işi devam ettiriyor musun? Sanki kesinleşmiş bir şey gibi?"

"Tank kasabayı çoktan satın aldı, hatırladın mı? Dark Horse bir dayanak noktası olabilir, ama bu kararı senin yerine biz veremeyiz," diyorum. "Elimizdekiyle çalışmaya başlayabiliriz. Ben bir şans vereceğim."

"Diğer her şeyde olduğu gibi, bu konuda da fikrini değiştirirsen ne olacak?" diye sorar James.

Eskiden bu beni incitirdi. Ama şimdi, bunu kararlılığımın yakıtı olarak görüyorum. Herkes iyi bir mazlum hikayesini sever, değil mi? Bu, bir şeyden bir şeye atlayan adamın sonunda hayatında bir şeye, birine bağlanıp yerleşmesi hikayesi olacak.

"Değişmeyeceğim. Bu sefer değil."

"Bunu daha önce de duydum," diyor James.

"Her şeyin bir ilki vardır," diyor Chase hafifçe.

"Bence biraz sert davranıyorsun," diyor Collin, James'e bir bakış atarak.

"İkimiz de hayatımızda ne yapmak istediğimizi anlamak için biraz zaman harcadık "

"Ne istediğimi biliyorum," diye ısrar ediyorum, James'in bakışlarını karşılayıp tutuyorum. "İşte bu. *O*, aradığım kişi."

Tiksinti dolu bir ses çıkararak James uzaklaşır, ayın loş ışığında gölgeli bir siluet gibi. Kendime, hala fikrini değiştirebileceğini söylüyorum. Tank ve ben, Dark Horse olsun ya da olmasın, kasabayı canlandırmak için çalışabiliriz. Ama Collin ve James ile burada olmak, tüm büyük planı özlememi sağlıyor. Tank'ın vizyonunu, kadını ve sonsuza dek mutlu yaşamayı istiyorum.

"Büyük festival ne zaman?" diye sorar Collin. "Bunu ne kadar sürede gerçekleştirmemiz gerekiyor? Bay Broody'yi de ikna edersek tabii."

Sorusundaki "*biz*" kelimesi içimden sevinç çığlıkları attırıyor. "Ocak ayında."

"Tamam." Başını sallıyor, sonra James'in arkasından giderek geri dönüyor. kamyonete hiçbir şey söylemeden biner. Midem düğümlenir ve tezahüratlar yuhalamaya dönüşür.

Chase omzuma elini koyar. "Hey dostum. Anlıyorum. Gerçekten anlıyorum. Ama zaman çok kısıtlı. Yenileme çalışmaları bile bundan daha uzun sürebilir. Ve burada iş kurmaya istekli bir sürü işletme gerekir.

Aslında sadece umut ve dua üzerine buraya taşınmak için risk almaya hazır bir sürü işletme lazım."

Chase'i kolayca ikna edebileceğimi düşünmüştüm. Ve o da ikna olmazsa...

Kamyonun kapısının çarpıldığını ve motorun gürültüyle çalışmaya başladığını duyarım. Konuşmadan, Chase ve ben oraya doğru yöneliriz. Kabinin içi gergindir ve James şehre doğru yola çıkarken kimse konuşmaz.

Dönmek üzereyken, üç çamurlu kamyonet kasabanın ortasından geçerek neredeyse bize çarpıyordu. James frene bastı ve içinden küfretti. Önümdeki Collin'in koltuğuna tutunurken kalbim düzensiz bir ritimle çarpıyordu.

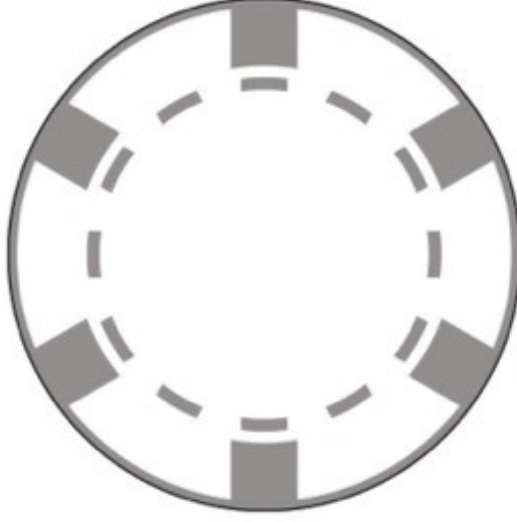
Birkaç bağırış duyulur ve son kamyon kornasını alar. Biri pencereden bir bira kutusu atar.

"Refleksin iyi, dostum," diyor Chase, sesi gergin.

James başını sallar ve aynadan gözlerime baktığında gözlerindeki ışıltı hoşuma gitmez.

"Sanırım Sheet Cake sakinlerinin eğlenmek için ne yaptığını görme zamanı geldi."

ONBİRİNCİ BÖLÜM

Pat

Diğerlerinin ne beklediğini bilmiyorum ama ben, bu kamyonetlerin bizi ormanın kenarında, yanında bir tarlada sıralanmış araba ve kamyonların bulunduğu, harap, oluklu metal bir barakaya götüreceğini düşünmüyordum.

James diğer kamyonları uzaktan takip etti ve şimdi farlarını kapattı. Bir grup adamın üç araçtan inip

Açık sürgülü kapılara doğru ilerlediklerini izliyoruz. James camı indirirken, bir yerlerden hoparlörlerden country müziği geliyor.

"Bu pek iyi bir fikir gibi görünmüyor, kardeşim," diyor Collin.

Ama James gaza basar ve bizi neredeyse ezip geçecek olan park edilmiş kamyonlardan birinin yanına yanaşır. "Yerel halkla tanışsak iyi olur," der, hiç hoşuma gitmeyen bir sırtışla. "Değil mi, Patty? Yani, burada yaşayıp dükkan açacaksak. Eminim yeni ev sahipleriyle tanışmaktan mutlu olacaklardır."

Bazen, en büyük ağabeyimin ölüm arzusu olduğunu düşünüyorum. James kapısını açıp dışarı çıkarken, Chase, Collin ve ben kamyonun kabininden tedirgin bakışlar

bakışlar atıyoruz.

"Bu iyiye işaret değil," diyor Chase, James geriye bakmadan binaya doğru uzun adımlarla ilerlerken.

"Muhtemelen onun oraya tek başına girmesine izin vermemeliyiz." Emniyet kemerimi çözüyorum.

"Eğer işler ters giderse, seni suçlayacağım," diyor Collin. Gözlerimi deviriyorum. "Açıkçası, ben ailenin günah keçisiyim."

Üçümüz kulübeye vardığımızda, James elinde bir kutu bira ile selam veriyor. Barın önünde duruyor, bar aslında uzun bir tahta birkaç büyük metal varil ile desteklenmiştir. Arka duvarda birkaç beyaz soğutucu vardır ve bunların başında, hipster'dan çok Duck Dynasty'deki karakterlere benzeyen sakallı bir adam durmaktadır.

"Bira?" James bize soruyor, tenekesini bize doğru eğerek. "Ben ısmarlıyorum." Chase başını hayır anlamında sallıyor, ki bu şaşırtıcı değil, ama Collin ve ben başımızı sallıyoruz.

James, barın arkasındaki adama yirmi dolar verir ve adam soğutucudan iki tane daha damlayan kutu çıkarır ve onları geçici tezgahın üzerine koyar. "Bir dahaki sefere kaçak içkiyi denemelisin. Ben Wolf."

"Tabii ki öylesin," diye mırıldanır James uzaklaşırken.

"Teşekkürler, Wolf." Kutumu ona doğru kaldırıyorum ve o gülümser.

"Dışarıda dikkatli olun, beyler," diyor Wolf, şaka mı yapıyor emin değilim.

Oda, dışarıdaki araç sayısına göre beklediğim kadar dolu değil, ama başka bir açık kapıdan müzik ve boğuk konuşmalar duyuluyor. Tulum giymiş iki beyaz saçlı adam dart oyununu bırakıp bizi izlemeye başlar.

Biradan bir yudum alıyorum, tadı daha çok ekşi su gibi. Mikro bira üreten bir kardeşe sahip olmanın sorunu, ucuz içkilerin tadını çıkaramamaktır.

"Geldik, gördük, belki de eve dönme zamanı gelmiştir?" diye öneriyorum.

"Henüz pes etme," diyor James, daha çok bir tehdit gibi görünen bir gülümsemeyle

"Gece daha yeni başlıyor."

O arkaya doğru gider, ben de peşinden giderim, Chase ve Collin de hemen arkamdadır. James'in havalı yürüyüşünde ve çenesinin duruşunda bir sorun var. Onu buradan ne kadar çabuk çıkarabilirsek o kadar iyi. Ama o bu haldeyken, ona hiçbir şeyi zorla yaptıramazsınız.

Parti burada. Ama bunun tek seferlik bir parti olduğu izlenimini almıyorum. Bu yerin her şeyi, yerli kaçak içki barı olduğunu haykırıyor.

Yasalara hiç uymuyor ama tüm yerliler bunu biliyor ve umursamıyor, bu yüzden görmezden geliniyor.

Birkaç projektör, ormanın kenarına giden toprak açıklığı aydınlatıyor. Küçük gruplar saman balyalarının üzerine oturmuş, diğerleri ise kamp sandalyelerine veya ahşap Adirondack sandalyelerine oturmuş. Belirli yaş gruplarına hitap eden Austin barlarından farklı olarak

, burada oldukça geniş bir kesim var. Arka duvara bantlanmış bir hoparlörden eski country müzik çalıyor ve birkaç çift ortadaki toprak alanda

alanında sallanıyor. Açıklığın bir tarafına bir itfaiye aracı park edilmiş, ancak üniformalı kimseyi görmüyorum.

Her ihtimale karşı kalabalığın içinde Lindy'yi arıyorum. Onu görmeyince hem rahatlıyorum hem de hayal kırıklığına uğruyorum.

Tıpkı filmlerdeki gibi, dışarı çıktığımızda konuşmalar kesiliyor. Country şarkıcısı kayıp aşkı ve dökülen viskisi hakkında haykırırken, herkes başını ve vücudunu ona çeviriyor. Şarkı yazarı kadını o kadar da sevmemiş olmalı, çünkü viski konusunda daha çok üzgün görünüyor.

"Zor bir kalabalık," diye mırıldanıyorum ve bir yudum daha biramdan içiyorum. "Belki de gitmeliyiz," diyor Chase.

"Sorun yok." James birasını bir dikişte içer. "Bu kadar endişelenmeyin. Cornhole oynamak isteyen var mı?"

Kesinlikle oyun oynama havasında değilim. En son bu kadar düşmanlık hissettiğimde, futbol sahasında snap için sıraya girmiştım. Bizim gibi, Sheeters olmayanların bu mekanda hoş karşılanmadığını hissediyorum. Chase'in fikri doğru bence. Gitmeliyiz.

Bunu söyleyemeden, gür bir ses "Hey! Siz o adamlarsınız!" diye bağırdı.

Küçük gruplardan birinden bir adam çıkar. Düğmeli gömleğinin altından çıkan etkileyici koyu renkli göğüs kılları vardır. Bu, kafasındaki ağartılmış sarı saçlarıyla uyuşmamaktadır.

"Hangi *adamları* kastediyorsun?" diye sorar Collin tarafsız bir ses tonuyla.

Göğüs Kıllı bize doğru yaklaşırken tüm vücudum gerilir. "Sizler o futbolcular mısınız?"

Gözlerinin dördümüz arasında gidip gelmesinden, kim olduğumuzu tam olarak bilmediği ama çoğunlukla haklı olacak kadar bir fikri olduğu anlaşılıyor. Tank'ın satın almasıyla ilgili haber yayılmış olmalı. Olağanüstü.

"Belki öyleyiz," diyor James yavaşça. "Neden? İmza mı istiyorsun?"

Göğüs Kıllı, çabuk parlayan en büyük ağabeyime çok fazla yaklaşır. *İyi bir seçim değil dostum.*

James'in yanına gidip omuz omuza duruyoruz, Collin ise küfürler mırıldanarak diğer tarafımıza geliyor. Grubumuzun en zekisi olan Chase ise geride kalıyor.

Göğüs Kılları, açıkça en uygun olanın hayatta kalması için gerekli genlere sahip olmadığı halde, sadece daha geniş bir gülümsemeyle karşılık veriyor. "Bir imza alabilir miyim? Sol kalçama imzalar mısın? Ya da benim..."

"Ya da göğüs kıllarına?" Onun yapmak üzere olduğu uygunsuz öneriyi kesiyorum. "Bu biraz zor olabilir, ama önce örgü yaparsak belki olur. Ya da üzerine baş harflerimizi kazıyabiliriz. Ne dersin James?"

En büyük ağabeyim kıpırdamıyor, ama hem onay hem de homurtu arasında bir ses çıkıyor.

Göğüs Kılı yaklaşıyor. Bu aptalın kasabanın temsilcisi olduğunu düşünmekten nefret ediyorum. Ama sonra, kimse onun arkasını kollamak için ayağa kalkmadığını fark ediyorum. Yani tek başına olabilir.

"Siz zengin çocukları, buraya gelip belediye başkanını dolandırarak bu kasabanın tapusunu ele geçirebileceğinizi mi sanıyorsunuz? Benim gözümün önünde olmaz, evlat. Benim gözümün önünde olmaz."

"Sence öyle mi oldu?" diye soruyorum, biraz daha yaklaşıyor. Hayır. Çünkü James'in desteğe ihtiyacı var, ama Chest Hair'ı hastaneye gönderecek olan bizden ziyade bu adamın bana vurmasını tercih ederim. "Çünkü aksini belirten bir sözleşmemiz var. Her şey yasal ve düzgün. Anlaşılan hikayeleri karıştırmışsın. Bunun nasıl olabileceğini anlayabiliyorum. Hem akıllı hem de güzel olmak zor."

Bunu anlaması bir dakika sürer, sonra kaşlarını çatıp tüm dikkatini bana çevirir ve alaycı bir gülümsemeyle beni baştan aşağı süzer. "Hepiniz güzelsiniz, o yüzden çok akıllı olamazsınız."

"Sanırım öyle, çünkü sen ve ben birbirimizi çok iyi anlıyoruz. Şimdi, dostça bir cornhole oyunu oynarsak sakıncası olur mu?"

"Evet, sakıncası var."

Yere tükürdü ve botlarıma ispatlamadığı için minnettarım.

Bu aptalca fikrin peşine düşmeden önce, James'in evinde hızlıca duş alıp temiz kıyafetler giydim. Belki kader Lindy ile yollarımızı tekrar kesiştirirse diye. Bu adam botlarımı mahvederse, işler çok daha az barışçıl bir hal alacaktır. Harper ve arkadaşları bu konuda bana hep zorluk çıkarırlar, ama ben kıyafetlerimi ve ayakkabılarımı seven bir adamım.

çok daha az barışçıl bir şekilde sonuçlanacak. Harper ve arkadaşları bu konuda bana hep zorluk çıkarırlar, ama ben kıyafetlerimi ve ayakkabılarımı seven bir adamım.

"Bizi durdurmaya mı çalışacaksın?" James, her heceyi ölümcül bir hassasiyetle telaffuz ederek konuşur. Göğüs Kılı, dikkatini aptal ağabeyime geri çevirir.

"Evet, durduracağım."

Arkamda bir ses duydum ve eminim ki Chase'dir, derin bir nefes alıyor. Collin dikkatlice etrafına bakınıyor, muhtemelen işler kötüye giderse başımıza ne tür bir dava açılabilirliğini değerlendiriyor. O her zaman durumun pratik yönünü değerlendiren biridir.

Ben mi? Ben sadece ağızım.

"Burada işimiz bittikten sonra, birazını kesebilir miyim? Banyomda yeni bir halıya ihtiyacım var ve bu renk tonu zemine çok yakışır. Gram başına ödeme yapmaktan memnuniyet duyarım." Dramatik bir şekilde burnumu çekip, burnumu kırıstırıyorum. "Ama önce duş almanı rica edebilirim. Biraz şampuan ve saç kremi çok işe yarar."

Göğüs Kılı bana doğru atılır ama vücudu bana değmeden, birdenbire güçlü bir su jeti onu yere devirdi.

O yere düşer ve ben tepki veremedem, yangın hortumundan geldiğini görebildiğim su akışı bize doğru yönelir.

Collin, Chase ve James bowling pinleri gibi yere yığılırlar. Son olarak, bir su fişkırması göğsüme çarpar ve bacaklarımın altından kayar. Sert bir şekilde yere düşerim ve düşerken nefesim kesilir.

Sırılsıklam olmuş, bacak ve kollarımız birbirine dolanmış haldeyiz. Bir şekilde yüzüm, Göğüs Kılı'nın en dikkat çekici özelliğinin tam ortasına bastırılır. Onun kesinlikle şampuana ihtiyacı var, benimse bir şişe gargara. Günlerce saç yumağı öksüreceğim. Ondan uzaklaşmak için sertçe çekince, o da çığlık atar.

Sprey durmuyor ama doğrudan bana çarpmadığında o kadar da kötü değil. Kamyon için buraya nasıl su kaynağı getirdiklerini bile bilmiyorum. Elbette, tarlanın ortasında bir hidrant yoktur, değil mi? Her halükarda, önemi yok. Hasar çoktan verildi. En azından kavgadan kurtulduğumuz için şükredebiliriz, değil mi?

Sprey durduğunda kahkahalar ve birkaç yuhalama sesi duyuluyor. Hoparlörlerden "The Devil Came Down to Georgia" çalmaya başlıyor, bir şekilde son derece uygun görünüyor. Toprak çoktan çamura dönüşmüş. Islak çamurun içinde debelenirken, ellerim birinin ayakkabısını kavırıyor. Rengini bile anlamak imkansız. Ayakkabıyı ters çevirdiğimde, çamur dışarı akıyor.

"Aferin," diye homurdanıyor biri ve onun James olduğunu anlıyorum. Yüzünü su birikintisine sokma isteğine direniyorum, çünkü nedense tüm bunlar onun suçu gibi geliyor.

O da benim için aynı şeyi hissediyor olmalı, ama daha az kısıtlı, çünkü bir sonraki hatırladığım şey, yuvarlanıp yumruklarımızı salladığımız. Gözlerime damlayan çamur, görmemi neredeyse imkansız hale getiriyor. Eminim ki bir Beni çenemden yakalamadan hemen önce bir yere vurur.

Biri "Soooie! Buraya domuzcuklar!" diye bağırır.

"HEY!" diye bir ses bağırır, saygı uyandıran türden bir ses. Müzik bile kesilir, James ve ben dururuz.

Gözlerimi kırıpıştırarak, geniş ve dostça bir yüze sahip, sağlam görünümlü bir adamı seçebildim. Bizim yaşlarımızda, geniş göğüslü ve bir futbol oyuncusu gibi yapılı bir adamdı. Belki de birkaç yıldır antrenman yapmayan biri, çünkü karnı kemerinin biraz üzerinde sarkıyordu. Bize sırtarak baktı, sonra dilini şaklattı ve gösteriyi izlemek için toplanan kalabalığa göz gezdirdi.

"Domuz şakaları hakkında size ne demiştim?" diye sorar ve o anda kemerindeki rozeti görürüm. O bir polis. İlerim ve James'in gömleğini bırakıp uzaklaşıyor.

"Peki," diyor memur, şimdi bize doğru gülümsüyor. "Hepiniz ayağa kalkın bakalım."

Göğüs Kılı ayağa kalkar. Ellerini pantolonuna silmeye başlar, sonra onların da çamurlu olduğunu fark eder. "Tabii ki, Chevy."

"Hadi git artık," der Chevy, başını otopark tarafına doğru eğerek. Göğüs Kılı bize yan gözle bile bakmadan geri çekilir ve ışık çemberinden kaybolur.

"Sana yardım ederdim," diyor Chevy, "ama sanırım elimden kayıp giderdin."

Dördümüz ayağa kalkarız, tıpkı çamurdan yapılmış canavarlar gibi. Aklıma gelen ilk şey, bu şekilde eve dönmek zorunda kalırsak James'in kamyonetinin içini nasıl mahvedeceği olur.

Chevy hala gülümsüyor ve bu kadar dostça görünürken sözlerinde hafif bir tehdit barındırması etkileyici bir başarı. "Sanırım bu partiyi bitirme zamanı geldi, sence de öyle değil mi?"

"Ben buna tam olarak parti demezdim." Çenemi ovuşturuyorum. "Daha çok içki yasalarını oldukça aşan bir işletme gibi görünüyor."

"Kapa çeneni, Pat," diye mırıldanıyor Collin.

Chevy sadece daha geniş bir gülümsemeyle, gamzeleri daha da belirgin hale geliyor. "Yasadan bahsetmen komik," diyor. "Bu yüzden buradayım. Ve birbirimizi çok daha iyi tanıyacağız. Dördünüz de tutuklusunuz."

"Küçük kasaba misafirperverliğinden bahsediyorlar," diyor James.

"Sessizce gelersen, sana kelepçe bile takmayacağım. Bu misafirperverlik nasıl?"

"Bizi neyle suçluyorsun?" diye Collin öfkeyle sorar.

Chevy düşünerek başını eğdi. "Bu gece için, huzuru bozmakla suçlayacağız." Bahçeyi gözden geçirdi, sonra zaten yüksek olan sesini daha da yükseltti. "Burada huzuru bozulduğunu düşünen var mı?"

Çayırda eller havaya kalkar ve onaylayan sesler yükselir.

"İşte bu kadar," diyor Chevy. "Şimdi, hepiniz için yeterince büyük bir kasası olan bir kamyonet bulalım. Bütün bu çamurun arabamı kirletmesini istemiyorum." Bize tekrar sırtıyor. Başka bir durumda, onunla bira içip birlikte gülebiliriz diye düşünüyorum.

Chevy hafifçe eğilerek ekler: "Söylemeyi unuttuysak, Sheet Cake'e hoş geldiniz çocuklar."

NEIGHBORLY UYGULAMASINDAN

Konu: Belediye başkanı

skandalı mı? Cal_45

Eğer bir kayanın altında ya da yeraltında yaşıyorsanız (sana bakıyorum Wolf Waters) ve duymadıysanız, Belediye Başkanı Whitehead Sheet Cake'i bazı Sheeters olmayanlara sattı. Sizinle tanışmak güzeldi! Bana ihtiyacınız olursa, Amarillo'ya gidiyorum.

1BigBass

Belediye Başkanı Whitehead her zaman tam bir yılan olmuştur! Onu cadaloz karısını terk ettiği için suçlamıyorum. Cadalozlara alınmayın. Gerçekten bir ada mı satın aldı? Kasabayı kim yönetiyor?

TheRealBob

Anladığımı kadarıyla, Graham ailesi kasabayı satın aldı. Belediye Başkanı Whitehead'e karşı futbol mirasını her zaman tercih ederim.

JB

Bunu yıllar önce öngörmüştüm. Son seçimlerde kimse dinlemedi ama eminim şimdi dinliyorsunuzdur! Billy Waters belediye başkanı olsun!

BagelBytes

Bunu politik bir mesele haline getirmeyelim. JB

Bu kelimenin tam anlamıyla politik bir konu. Belediye başkanı, belirli bir partiyi temsil eden seçilmiş bir yetkili, dolayısıyla politik bir konu. Senin kime oy verdiğini tahmin edebileceğime eminim.

1BigBass

Belki de bunu Think Tank'e yaptırmalıyız. O, belediye başkanından kasabayı satın aldı! Tank Graham belediye başkanı olsun!!!

B_WatersJR

Merhaba, millet! Burada birçok soru görüyorum ve belediye meclisi temsilcisi olarak araya girmek istedim. Özel bir toplantı düzenledik ve önümüzdeki ay bir halk toplantısı düzenleyerek, bu benzeri görülmemiş olaylar dizisinde atacağımız sonraki adımları tartışmak ve Sheeters'ın görüşlerini dinlemek istiyoruz. Pozitif kalmanızı, paniğe kapılmamanızı ve asılsız söylentiler yaymamanızı rica ediyoruz. Bu sorunu çözeceğiz ve bu kasabayı ayakta tutacağız! Sabrınız ve desteğiniz için çok teşekkür ederiz.

-Billy Waters

JB

Başkalarını bilmem ama bu çok belediye başkanına yakışır bir yazı gibi geldi bana. Benim oyum Billy'ye. Graham klanının tamamı [sansürlenmiş

[dil nedeniyle sansürlendi] ve [dil nedeniyle sansürlendi] bir at da!

Vanz

Billy ve Waters klanı, büyük, beyaz [sansürlenmiş] [sansürlenmiş]
[sansürlenmiş] [sansürlenmiş] [sansürlenmiş] [sansürlenmiş] [sansürlenmiş]
[sansürlenmiş] [sansürlenmiş] [sansürlenmiş] [sansürlenmiş] [sansürlenmiş]
[sansürlenmiş] [sansürlenmiş] [sansürlenmiş] [sansürlenmiş] [sansürlenmiş]
[sansürlenmiş] [sansürlenmiş] [sansürlenmiş] [sansürlenmiş] [sansürlenmiş]
[sansürlenmiş] [sansürlenmiş] [sansürlenmiş] [sansürlenmiş] [sansürlenmiş]
[sansürlenmiş] [sansürlenmiş] [sansürlenmiş] [sansürlenmiş] [sansürlenmiş]
[sansürlenmiş] [sansürlenmiş] [sansürlenmiş] [sansürlenmiş] [sansürlenmiş]
[sansürlenmiş] [sansürlenmiş] [sansürlenmiş] [sansür

Komşuluk Modu

JB ve Vanz kullanıcıları, topluluk kurallarını ihlal ettikleri için geçici olarak susturulmuştur. Bu konu da kapatılmaktadır ve tüm üyelerin belediye meclisinin resmi duyurusunu dikkate almalarını rica ederim. Aşağıdaki bağlantıya tıklayabilirsiniz. Lütfen nazik ve her şeyden önce komşuluk kurallarına uygun davranmayı unutmayın!

[yorumlar kapatılmıştır]

Konu: BELEDİYE MECLİSİ'NDEN RESMİ YANIT: BELEDİYE

BAŞKANLIĞI

Belediye_Meclesi_Resmi

Çoğunuzun bildiği gibi, Belediye Başkanı Whitehead belediye ile olan sözleşmesini feshetti ve belediye başkanlığı görevinden istifa etti. Kendisine ulaşamıyor. Belediye meclisi, sonraki adımları tartışmak için özel bir toplantı düzenliyor ve mümkün olan en kısa sürede bir halk toplantısı düzenleyeceğiz.

Belediye başkanlığı görevi doldurulana kadar, belediye meclisi Sheet Cake yönetmeliği 4.11 uyarınca hükümetin yönetim organı olarak görev yapacaktır.

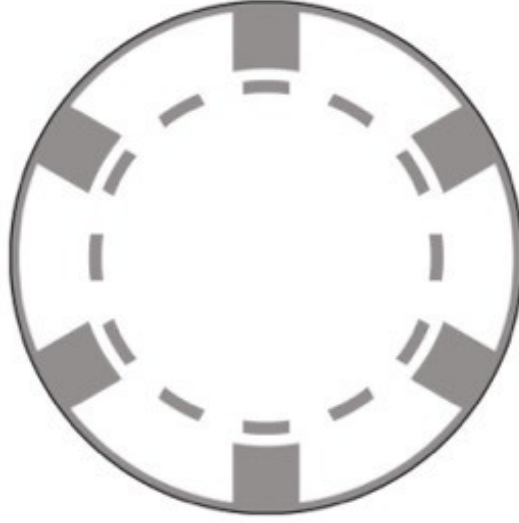
Ayrıca, Sheet Cake'in şehir merkezinin Theodore Graham adlı bir kişiye satıldığını da biliyoruz. Hukuk ekibimiz satışın geçerliliğini kontrol ediyor ve bu konuyu da Belediye Meclisi toplantısında ele alacağız. O zamana kadar, belediye meclisi tüm yönetmeliklerin uygulanmasını ve yapılan her türlü çalışma veya değişiklik için gerekli izinlerin alınmasını sağlayacaktır.

Belediye meclisi, bize verdiğiniz görevi çok ciddiye almaktadır ve Sheet Cake'i koruyacağımızdan emin olabilirsiniz.

-seçilmiş yetkilileriniz

[yorumlar kapatılmıştır]

ON İKİNCİ BÖLÜM

Lindy

"HAYVANLARIN RUHU VAR MI?"

Bir saniye önce uyuyordum. Bir saniye sonra, kulağımın dibinde bir ses duyuyorum ve çılgılık atarak yataktan yuvarlanıyorum. Jo, yatak kenarında oturmuş, özür diler gibi bakıyor.

"Üzgünüm. Buz torbası ister misin?"

"Hayır," diye inliyorum. En kötüsü dizimdeki ağrı ya da yatak altında artık mükemmel bir şekilde görebildiğim toz topakları değil, bunların Toz topakları neredeyse gerçek tavşan boyutuna ulaşmış. Birisi bu konuda gerçekten bir şeyler yapmalı.

Kendimi ayağa kaldırıyorum, kendimi yirmi yedi değil yetmiş iki yaşında hissediyorum.

Gördüğüm rüya — arka bahçede bir sirk çadırı, filler ve trapezde sallanan bir maymunla ilgili bir şey — kaybolur.

Jo'nun beni sorularla uyandırmasına ya da minik parmaklarıyla göz kapaklarımı açmasına alışmış olmam gerekirdi. Ama hayır. Jo, neredeyse her sabah alarmım çalmadan önce beni uyandırmanın bir yolunu buluyor. uyandırmanın bir yolunu buluyor. Bazen, bugün gibi sabahlar, yataktan düşüyorum.

"Bugün göster ve anlat günü mü?" "Hayır, göster ve anlat günü değil."

Sanmıyorum. *Bugün günlerden neydi?*

Jo, banyoya topallayarak giderken peşimden geliyor. Kapağın üzerindeki koli bandı ve Jo'nun el yazısıyla yazdığı tuvaletin bozuk olduğunu belirten not, bana tuvaletin bozuk olduğunu hatırlatıyor.

Karar vermek için henüz çok erken. Küçük kararlar bile: merdivenlerden aşağı inmek mi, yoksa duşta tuvalete gitmek mi?

Duğu açıyorum ve aynaya bir göz atıyorum. Evet, neredeyse hiç uyumamış gibi görünüyorum. Jo hakkındaki endişelerim ve Pat hakkındaki düşüncelerim arasında, beynimin zıplayan fasulye gibi çalışmasını engelleyemiyorum.

"Cevap vermedin, hayvanların ruhu var mı?"

"Emin değilim, Jojo. Sabahın ilk saatlerinde cevaplanması zor bir soru bu," diyorum ona.

"Kahvaltıda ne var? Mısır gevreği bitmiş."

Sanırım süt de bitmiş. Ve neredeyse her şey bitmiş. "Okula giderken donut almaya uğrasak nasıl olur?"

"Yaşasın! Donut!"

"Önce bir kolache yemelisin. Protein için."

Onun, domuz eti ile sarılmış hamur işinden ne kadar protein aldığını bilmiyorum, ama yine de önemli. En azından ben kendime böyle söylüyorum.

"Köpekleri dışarı çıkaracağım," diyor Jo. "Ve bence onların ruhları var."

Jo, donut düşüncesiyle enerji dolu bir şekilde merdivenlerden aşağı koşar. Bunun benim de adımlarıma biraz canlılık kattığını itiraf etmeliyim. Ama sadece biraz.

Duğa girmeden önce banyo kapısını aralık bırakıyorum. Jo ile birlikte yaşamaya alıştığım bir şey bu: kapılar asla tamamen kapanmaz. Mahremiyet benim için öldü. Tanrı korusun, bir şeyi kilitlersem, Jo hemen ve acilen bana ihtiyaç duyar.

Sıcak su nihayet akmaya başladığında borular gürültüyle çalışır, ama geçen ay tuvaletin çıkardığı ses kadar kötü değildir. Keşke biraz daha fazla harcanabilir gelirim olsaydı da bir tesisatçı çağırabilseydim.

Belki de avukata ödeme yapmam gerekmeseydi... ama her zaman bir şeyler çıkar. Aşınmış lastikler, dişçi randevusu, bozulan su ısıtıcısı, Jo'nun kulak enfeksiyonu ya da rastgele bir sanat ücreti gibi sürpriz masrafların olmadığı bir ay hatırlamıyorum. Evde çalışan bir tuvalet olduğu sürece, şimdilik iyi diyelim. (İyi sayılır. Açıkçası, o kadar da iyi değil.)

Ashlee'nin istikrarlı bir ev hayatı hakkındaki sözleri aklımdan geçiyor. Ama bunun için iki tuvalet olması gerekmez, değil mi? Söylentilere göre Wolf Waters'ın sığınağında üç banyo var, yani istikrarın tuvalet sayısıyla ilgisi olmadığı açık.

Sıcak duş suyu yüzüme çarptığı anda, rüyam endişe verici bir netlikle aklıma geliyor. Hugh Jackman veya Zac Efron'dan daha iyi bir ringmaster şapkası ve frak giyen Pat, bir filin sırtından bana gülümsüyor. Düzgün bir takla atarak önüme iniyor, kalın yelesi bir aslan kıvrılıyor.

bacaklarının etrafında ev kedisi gibi dolanıyor. Ve şimdi Pat, Indiana Jones'un kırbacını şaklatarak "Ben senin huckleberry'sin" derken Doc Holliday bıyığı takıyor.

Ringmaster Pat, Pat'in aslında burada, benim evimde olduğunu hatırlatıyor, frak giymiş ya da bıyıklı değil, kovboy çizmeleri giymiş ve içten bir özürle.

Hala tüm bunlar hakkında ne hissettiğimi anlamaya çalışıyorum.

Kızgınım.

Onu özlüyorum.

Özür dilediği için

mutluyum. Onu

affetmiyorum.

(Muhtemelen.)

Geri gelmesini diliyorum.

Keşke sonsuza kadar gitsin.

İnleyerek eğilip alnımı soğuk fayansa dayıyorum. "Uyurken bile beni rahat bırakamaz mısın?" Görünmez, hayali Pat'e soruyorum, o ise sadece göz kırparak bana şapkasını kaldırıyor.

Tabii ki beni rahat bırakamaz. Rüyalarımda bile.

Ve kendime karşı gerçekten, derinden, korkutucu derecede dürüst olursam, onun gitmesini istemiyorum. Rüyamın büyük çadırının hemen dışındaki falcı, muhtemelen bana gelecekte kalp kırıklığı göreceğini söylese bile.

Otuz dakika sonra, Jo'nun burnundaki pudra şekerini silmek için arkama uzanıyorum. Donutla kirlenmiş yüzüne rağmen, parlak gözleri ve çilleriyle benden daha sevimli görünüyor. Ben ise son beş yıldır iyi bir uyku çekmemiş gibi görünüyorum, ki bu doğru sayılır. Gözlerimden önümdeki saçlarımı üfleyerek, onları uzatmaya devam mı etmeliyim yoksa tekrar kesmeli miyim diye düşünüyorum.

Pat benim kâkülleri seviyor mu?

Kimin umurunda!

Ama... seviyor mu?

Açıkçası, umurumda. Umurumda olmaması gerekse bile. Pat ve babasının kasabaya yatırım yaptığını öğrendiğimden beri, paranoyaklaşmış durumdayım, sanki her an ikisinden biri çalıların arkasından çıkacakmış gibi.

Bugün göz kalemi sürmemin nedeni bu olabilir de olmayabilir de.

"İyi günler, böcek," diyorum, bırakma alanına yaklaşırken. "Ben böcek değilim!"

Kıkırdaması anında ruh halimi neşelendiriyor ve endişemi gidermeme yardımcı oluyor. "İyi günler, tatlım."

"Ben kek değilim!"

Sonunda bırakma noktasına gelene kadar yavaşça ilerliyoruz ve ben dönüp elimi öpüp, gönüllü bir anne kapıyı açarken hızla onun dizine bastırıyorum.

Camımı indirip, "Seni seviyorum, Jojo!" diye sesleniyorum. "Uslu dur!" diye cevap veriyor Jo, beni güldürüyor.

Arabayı sürmeye hazırlanıyorum, ama kapı açık kalıyor. Yolcu tarafındaki açık pencereden bir kafa çıkınca neredeyse zıplıyorum.

Bu Tabitha Waters-Graves, PTO Mafyası'nın en sevmediğim üyesi. Tabitha, PTO Mafya'nın kraliçesidir. Ya da, sanırım, patronudur. Ve, en azından kısmen kuzeni Billy Jr. ile olan kötü geçmişimden dolayı, Tabitha benimle uğraşmayı

benimle uğraşmayı en sevdiği spor haline getirmiştir. O, kötü kızların asla modası geçmediğinin ve sadece filmlere ya da çarşamba günleri pembe giymeye mahkum olmadığının canlı kanıtıdır. Sanki bir döngü tamamlanmış gibi hissediyorum, bir ama Tabitha'nın kötülüğü, Spring'i lisedeki en iyi arkadaşım gibi gösteriyor.

"Merhaba Linda," diyor Tabitha. Onun doğal olmayan beyaz gülümsemesi bana Jo'nun *Jaws* boyama kitabını hatırlatıyor. Tabitha ile sohbet etmektense köpekbalıklarıyla yüzmeyi tercih ederim "Adım Lindy."

"Galaxy Günü'ne yardım etmek için kaydoldun mu? Gönüllü listesinde adını görmedim galiba."

"Çalışmam gerek." Galaxy Day'in ne olduğunu ben de bilmiyorum, ama bunu ona söylemeyeceğim, yoksa onun çöp yangınına körükle gitmiş olurum.

PTO Mafyası, gerçek bir ofise gitmesem veya belirli bir patronum olmasa da, yazdıklarımın gerçek bir iş olduğunu anlamıyor gibi görünüyor. Dollar Tree'de hangi ürünlerin gerçekten para tasarrufu sağladığını araştırmak, düşündüğünüzden çok daha fazla zaman alıyor. Tabitha veya Melinda, sınıf annesi ve Tabby'nin en yakın arkadaşı, Muffin Günü, Çılgın Çorap Günü veya Çarşamba Günü Cuma Günüymüş Gibi Davranma Günü'ne katılmadığım için hayal kırıklığına uğramışlar ve bana sürekli pasif

agresif e-postalar alıyorum. Tabitha ya da Melinda, sınıf annesi ve Tabby'nin en yakın arkadaşı, Muffin Günü'ne, Çılgın Çorap Günü'ne ya da Çarşamba Günü Cuma Günüymüş Gibi Davranma Günü'ne katılmadığım için hayal kırıklığına uğramışlar. Yemin ederim, ayda üç dört kez, kayıt ve isteğe bağlı ebeveyn katılımı gerektiren başka bir etkinlik oluyor.

Tabitha dilini şaklatıyor ve ben onun kirpik uzantılarına hayran kalıyorum. Neredeyse kaşlarına değiyorlar. Bu rahatsız edici değil mi?

Ağır olmalılar. Göz kapakları hiç ağrıyor mu acaba? Birdenbire, kirpik uzantılarının en büyük tehlikeleri hakkında bir makale yazma fikri aklıma geldi.

"Galaxy Günü hakkında haftalardır bilgi geliyor. Bu büyük bir olay. Ama bazı ebeveynlerin veya *bakıcıların* kendi hayatlarıyla çok meşgul olduklarını biliyorum."

Tabitha'ya hakkını vermeliyim, o aptal değil. O ok tam da hedeflediği yere isabet ediyor ve ben bir an nefes alıp önümdeki çitin üzerindeki Park Yasak tabelalarını sayıyorum. Sinirlenip ona beni üzgün görmekten zevk almasına izin vermeyeceğim.

Belki kağıt üzerinde Jo'nun yasal vasisi, koruyucusuyum. Ama bu sadece resmi unvan ve zaten bu *benim* işim. Jo için elimden gelenin en iyisini yaptım ve tuvaletlerin bozuk olması dışında, bunun oldukça iyi olduğunu düşünüyorum. Mutluyuz. Onu çok seviyorum ve o da bunu biliyor.

"Her aktiviteye yardım edemem, Tabby." Bu takma ada sinirleniyor, bu da bana aptalca büyük bir zevk veriyor. Arabalar solumdan geçmeye başlıyor ve bana kötü bakışlar atıyorlar. Sanki trafiği durdurmakta bir seçimim varmış gibi. Tabby arka kapıyı kapatana kadar hareket edemem, ama o bunu yapmakla hiç ilgilenmiyor gibi görünüyor.

"Her aktiviteyi kastediyorsun. Sanırım okulda en azından bir şekilde gönüllü olarak çalışmayan tek ebeveyn, pardon, bakıcı sensin. Önemli şeyler için zaman ayırırız, Linda."

"Bu cümleyi şans kurabiyesinden mi çıkardın?"

Bana ters ters bakıyor. Tabby'nin kocası, Sheet Cake'in aile hekimliğinde tek doktor. Bu da Tabitha'nın seçenekleri olduğu anlamına geliyor: çalışmak, çalışmamak, gönüllü olmak, pahalı kirpik uzantıları yaptırmak, diğer, daha az önemli anneleri taciz etmek - pardon, bakıcıları taciz etmek.

Umarım uzantıları tüm doğal kirpiklerini dökülür. Bu beni kötü hissettiriyor. Tamam, doğal kirpiklerinin *yarısı* dökülsün istiyorum.

Tabitha bana sahte bir acıma bakışı atıyor. Onun yüzünden bu bakışı, torpido gözümdeki plastik buz kazıyıcıyla silmek istiyorum. Sheet Cake'de nadiren donma olduğu düşünülürse, bu alet çok işime yarayabilir.

"Her şeyi dengelemek zor olmalı," diyor Tabby ve konuşmasını bitirmeye hazırlandığını görebiliyorum. Hızlı bir top gibi görünüyor. "Muhtemelen bu yüzden kız kardeşin Jo'nun velayetini almak istiyor."

Yanılmışım. Bu bir kavisli top ve ben çılgınca sallanıp ıskalıyorum. "Rachel, Jo'nun velayetini almayacak."

"Ben öyle duymadım. Ama bu iyi bir şey. Bebekler annelerine aittir. Sen iyi bir iş çıkardın, şimdi Jo'nun *gerçek* annesinin devreye girme ."

Tabby'yi öldürmek Jo'yu elimde tutma şansımı azaltır mı acaba?
Hayır, bu sadece kamu hizmeti olarak değerlendirilir.

Sonra aklıma geldi. Ashlee, Jo'nun okuluna daha fazla katılmam gerektiğini söylemişti. Dişlerimi sıktım, azı dişim kırılmasın diye. Bu ay dişçiye gitmeye kesinlikle param yetmez. Ya da bu yıl.

Bunu yapabilirsin Lindy. Sadece onun kirpiklerine bakmamaya çalış, yoksa taşa dönüşürsün.

"Aslında, Galaxy Day'e yardım etmek isterim."

Tabby şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı, dev kirpikleri anten gibi sallanıyordu. "Gerçekten mi? Zaman ayırabileceğinden emin misin?"

Bu kararımdan şimdiden pişman oldum. Bana el kalemi açacağıyla on bin kalemi açmak gibi korkunç bir görev verebilir.

Abartılı bir şekilde iç çekiyorum. "Sadece yardım edeceğimi söyledim. Şimdi gitmem gerek, Tabby. Kapımı bırakabilir misin?"

"Yazman gereken önemli gazetecilik yazıları mı var?"

Ya da Jonas kardeşleri Hanson kardeşlerle karşılaştıran bugünkü makale.

"Evet. Şu sinir bozucu iş meselesi. Sen bilemezsin."

Bu alaycı sözleri söylediğime hemen pişman oldum. Çalışmayı seviyorum. Para sorun olmasa bile muhtemelen çalışırdım. Ama evde çocuk bakmakla uğraşan kadınları kesinlikle küçümsemek istemiyorum. Teorik olarak, seçimler konusunda tamamen özgürüm.

Bazen kendi seçimlerim çok az olduğunda bunu hatırlamak zor oluyor. Ve Tabby gibi insanlar tarafından kontrol edemediğim şeyler için suçlu hissettirildiğimde.

Tabitha'nın gözleri kısılır, kirpikleri daha da örümcek gibi görünür. Gülümsemesi mide bulandırıcı bir tatlılığa dönüşür. "Büyük bir servet kazandığını duydum sanırım. Bir tür piyango bileti gibi."

"Herhangi bir piyangoyu kazansam, bunu ilk bilen ben olurum, Tab."

"Patrick Graham'ı kastettim. O senin eski sevgilin değil mi? Şehre geri döndüğünü duydum ve bunun avantajını kullanabileceğini düşündüm."

Onu para için kullanacağım yönündeki suçlama canımı yakıyor. Tabby arabamdan uzaklaşırken, ona bir cevap vermek için ağzımı açıyorum.

"Galaxy Günü hakkında seninle iletişime geçeceğim. Hoşça kal!" Kapıyı çarparak kapatır ve ben şüphesiz doğru olan ama

pişman olacağımı bildiğim bir şey söylemeden uzaklaşıyor.

Çıkmak için bir fırsat beklerken öfkeleniyorum. Sonunda sıradan kurtulabilmem için on araba daha önümden geçiyor.

Üniversitede, Pat bana "cleat chasers" (futbolcuların peşinde koşan kadınlar) hakkında bilgi verdi. "Ya da jersey chasers" (formaların peşinde koşan kadınlar) diye hatırlıyorum, acı bir gülümsemeyle söylemişti. "İstediğin ismi seç." Kadınlar, isimleri, şöhretleri ve banka hesapları nedeniyle ona, babasına ve kardeşine kendilerini atıyorlardı. Draft yaklaşırken durumun daha da kötüye gideceğini biliyordu.

"Bazı erkekler kariyerlerine başlarlar, ancak birkaç ay sonra şunu fark ederler: *sürpriz!* — bebek babası olduklarını fark ederler," demişti. Bu da bizim seks yapmama kuralımızı onun için daha mantıklı hale getirmişti.

Pat ile şöhret, para veya başka bir şey için birlikte olmadım. Her zaman ve sadece *onun* için oldu. Bu değişmedi. Şu anda onunla birlikteyim ama onu *asla* kullanmam. Çaresiz durumlarda olabilirim ama bu, çaresiz önlemler anlamına gelmez. Tabby'nin ima ettiği gibi değil.

Winnie, eve yarı yolda, hâlâ öfkeden kudururken arar. Merhaba bile demeden Tabby hakkında bir tirada başlarım. "Tabitha'nın yaptığına inanamayacaksın..."

"Erkek arkadaşının hapiste olduğunu bilmek isteyeceğini düşündüm."

Bu sabah insanların bana attığı türden şeyler için ihtiyacım olan kahveyi henüz içmedim.

"Benim erkek arkadaşım yok."

"Tabii ki yok. Ama Chevy'ye göre, erkek arkadaşın olmayan adam ve kardeşleri geceyi sarhoşlar koğuşunda geçirmişler. Gelip sevinmek istersin diye düşündüm."

Konuşmaya odaklanabilmek için bir banka otoparkına çekmek zorundayım. "Chevy Pat'i tutukladı mı? Burada mı? Ne için?"

Winnie gülüyor. "Backwoods Bar'da huzuru bozmak."

Pat'in Backwoods Bar'da ne tür bir belaya bulaştığını ancak tahmin edebilirim. O adamın ağzı İsviçre'de savaş çıkarabilir. Artık bütün kasaba belediye başkanının Graham'lara satış yaptığını bildiğine göre, durumun pek hoş olmadığını tahmin edebiliyorum. Winnie bir keresinde Austin'den gelen Dale'i Backwoods'a götürmüştü ve adam ütülü polo gömleğiyle oradan zar zor çıkabilmişti. Dürüst olmak gerekirse, sorunun yarısı Dale'in ütülü polo gömlek giyen türden bir adam olmasıydı. Zevklerin tartışılmaz olduğu söylenir ve bu, tuzsuz Saltine kraker kadar heyecan verici olan Winnie ve Dale'in durumunda kesinlikle doğrudur.

Pat iyi mi? Yanlış düşünce, kökünden sökülmesi gereken bir yabancı ot gibidir.

Pat iyi. Hastanede değil, hapishanede. Ve o senin sorunun değil.

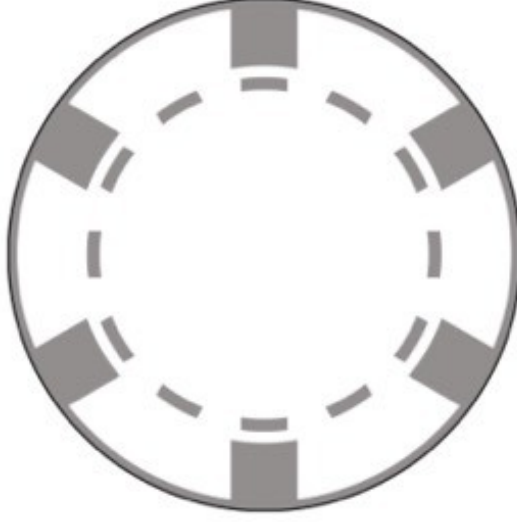
Endişem hızla yön değiştirir ve Tabby'nin başlattığı öfkeye geri dönerim. Pat böyle ortaya çıkıp bana duygularımı *yaşatmaya* devam edemez. Onu ringmaster kostümüyle hayal etmeme neden olamaz. şu anda Jo'ya odaklanmalıyım, *sadece* Jo'ya.

Pat'i tekrar görmek, ona olan ilgimi daha da artırdı ve bunu kabul edemem. Özü, karakterini veya karakterindeki kusurları değiştirmez. Sonunda Pat, Sheet Cake'den bıkacak. Böyle küçük bir kasaba, onun kişiliğine ya da egosuna uygun değil. O gidecek, ama ben bu süreci hızlandırmaya yardım etmeliyim. Tekrar incinmek için kendimi bağlanmaya izin vermeyeceğim. Ve kesinlikle, her gün onu ve Bay Tank'ın ne zaman döneceğini merak ederek onu büyüten Jo'yu incitmesine izin vermeyeceğim. Jo'nun en son ihtiyacı olan şey, birinin daha onu terk etmesi.

"Chevy, avukatlarının yolda olduğunu söyledi. Bir saat içinde çıkmaları gerek," diyor Winnie.

Trafiğe geri dönüp şehir merkezine doğru yola çıkıyorum. "Ne var Ne var biliyor musun? Ben yola çıkıyorum. Pat'in şehirden ayrılması için biraz cesaretlendirilmesi gerekiyor ve ben ona bir neden vermekten mutluluk duyarım. Val'e mesaj at ve bizimle orada buluşmasını söyle. Yapacak işlerimiz var."

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Lindy

Belediye binasına park ettiğimde, "Eye of the Tiger"ı en az dört kez dinlemişim ve rakibimin meydan okumasına hazırdım. Bu durumda rakibim Patrick Graham'dı.

"Başarabilirsin," diyorum kendime. "Başarabilirim," diye onaylıyorum. Çünkü arabada kendine moral vermek tamamen normal bir şey. Bunu bir tezahür olarak kabul edeceğim ve şu anda kendime biraz güç vermem gerekiyor.

Winnie ve Val binanın dışında bekliyorlar, sanki iki farklı gezegendeki zıt kutuplar gibi birbirlerinin tam zıttı görünüyorlar. Win yüksek bel kot pantolon, pembe kısa kollu kazak ve bandana saç bandı takmış. Val bugün tulum giymiş, tulumu da iş tulumu kadar boya lekeli ve çıplak ayakla. Saçları bir boya fırçasıyla düğümlenmiş.

Bir an için, üçümüz küçük bir daire oluşturarak ellerimizi tutuyoruz, alınlarımız birbirine değiyor. Bu, grup kucaklaşmasından çok grup toplantısı gibi. "Biz tam birer salakız," diyorum.

"Tamamen salak," diye onaylıyor Winnie.

"Dorktonia'nın kraliçeleri," diyor Val. "Ama neden buradayız? Winnie popolarla ilgili bir şey söylemişti."

Geri çekiliriz ve Winnie'ye sert bir bakış atarım. "Ona böyle mi söyledin?"

Win gülümser, hiç pişmanlık duymuyor gibi. "Onu buraya getireceğini biliyordum."

Val'in ilgilendiği tek popo Chevy'nin poposu. Ve bence bunu bilmeyen tek kişi kasabada o.

"Ayrıca, mesele popolarla ilgili. Lindy'nin kasabadan bazı popoları kovmak için yardımımıza ihtiyacı var."

Val şaşkın görünüyor.

"Gerçekten kış tekmelenmeyecek," diyorum.

"Sadece mecazi olarak kış tekmeleme." Winnie'yi anlamak zor, her iki şekilde de olabilir. Dürüst olmak gerekirse, Winnie'nin 1,57 metrelik öfkesini Pat'in üzerine salmak hoşuma giderdi.

Val iki elini beline koyar. "Biri bana neler olduğunu anlatabilir mi lütfen?"

Belediye binasına çıkan merdivenleri çıkarken Backwoods Bar'daki kavgayı Winnie'ye anlatmasını sağladım. Bu, Kütüphane, sadece Waters ailesi bakım masraflarını karşıladığı için yıkılmıyor. Önünde kocaman bir plaket var. Her sabah birinin gelip onu parlatıyor olabileceğini düşünüyorum. Yanından geçerken, parlak yansımada gözeneklerimi görebildiğime yemin edebilirim.

Lobideki metal dedektörler, mahkeme binasına ve belediye başkanının ofisine çıkan büyük merdivenin korkulukları ve kavisli ahşap tırabzanlarıyla keskin bir tezat oluşturuyor.

"Geri döndüm, Burt!" diye sesleniyor Winnie. Aynı zamanda Yargıç Judie'nin kocası olan güvenlik görevlisi taburesinden atlayıp bıyığını okşuyor.

"Lindy, Val. Bu güzel sabah sizi buraya getiren nedir?" "Mahkumları ziyaret ediyorlar," diyor Winnie.

"Eğlenceli bir ziyaret olacak galiba," der adam. Val çantasını konveyör bandına koyar ve Burt iç çeker. "Hâlâ botunda o bıçağı taşıyorsun, değil mi Val?"

Val gülerek çıplak ayağını ona doğru salladı. "Tabii ki hayır. Tasere geçtim."

Burt başını sallayarak çantasını alır. "Buraya şok tabancası getiremezsin Val."

"Merak etme. Arabamda bıraktım."

Yazık. İşe yarayabilirdi.

Burt bizi içeri alır ve biz de şerifin ofisine açılan çift kapıdan geçerek ilerleriz. Belediye başkanı gibi, kasabamızın şerifi de seçilir ve belediye başkanı gibi, şerif de tamamen işe yaramazdır. Chevy'nin bir gün aday olmasını umuyorduk, ama şu ana kadar pek niyetli görünmüyor. Tam olarak tembel olduğu için değil, daha çok rahat görünüyor.

İçeri girmeden önce Val beni durdurur. "Pat'e gitmesini söylemek istediğinden emin misin?"

"Evet," deriz Winnie ve ben aynı anda. "Ama neden? Özür dilemedi mi?"

LLLS toplantısından sonra, arkadaşlarıma Pat'le karşılaştığımızı ve verandamda yaptığımız konuşmayı anlattım. Her zamanki gibi romantik olan Val, ona ikinci bir şans vermem gerektiğini düşünürken, Winnie daha çok arabasını ateşe vermemiz gerektiğini düşünüyor.

"Valentina," diyor Winnie, başını sallayarak. "Özür dilemek yetmez."

Val hayal kırıklığıyla iç çeker. "Ama ona bir şans verirsen..." "Artık şans yok." Kafamı sallarım. "Bunun için vaktim yok."

"Keşke tüm dünyayı tek başına üstlenmek zorunda olduğunu hissetmeyi bıraksan. İkiniz de." Val, beni ve Winnie'yi işaret ediyor. "İkiniz bazen beni deli ediyorsunuz. İkiniz de güçlü kadınlarsınız, aferin size! Ama güçlü olmak, başkalarına ihtiyacınız olmadığı anlamına gelmez. Yüksek kulelerinizde sonsuza kadar saklanamazsınız. Bir noktada, insanlar gelip size saçlarınızı açmanızı istemeyi bırakacaklar."

"Ben öyle yapmıyorum," diyorum. Öyle miyim?

Winnie sadece sırtıyor. "Kulemi seviyorum. Harika bir Wi-Fi sinyelim var. Ayrıca, siz ikiniz varsınız. Ve Dale. Daha neye ihtiyacım olabilir ki?"

Val ve ben dikkatlice birbirimizin gözlerine bakmıyoruz. Çünkü, dürüst olmak gerekirse, Dale ve Winnie bizi biraz şaşırtıyor. Neredeyse bir yıldır birlikteler ve ben onun hakkında, tanıştığımız gece bildiğim kadarını biliyorum. Çünkü... bilinecek pek bir şey yok. Austin'de muhasebeci. Yakışıklı. Nazik. Centilmen. Ve çok sıkıcı. Ama Winnie'yi mutlu ediyor gibi görünüyor. Ya da... memnun? Bu yüzden elimizden geldiğince destek olmaya çalışıyoruz.

"Lindy, sadece çaresiz kaldığında yardım istersin. Bize izin versen daha fazla yardım ederdik."

"Bugün yardım istedim, değil mi?"

Val gözlerini devirdi. "Evet, ama sen de Pat'i gördüğün anda bize ondan bahsetmedin."

"Düşünüyordum! Neyse, yardım istemeyi daha iyi yapacağım, tamam mı? Şu andan itibaren. Eski sevgilimi şehirden kovmama yardım eder misin?" Val yine tartışacak gibi görünce, ekliyorum, "Benim için yapmayacaksan, Jo için yap. O zaten

küçük bir ördek yavrusu gibi adama bağlanmaya başladı bile. Onu terk ederse ne olacağını bir düşün." Kalbime bıçak saplanıyormuş gibi mimik yaparım.

"Ugh. Peki," diyor Val. "Ama kayıtlara geçsin, bu karara katılmıyorum."

"Not edildi," diyor Winnie. "Şimdi gidelim. Gün ışığını boşa harcıyoruz millet." Kapıları iterek bizi küçük şerif departmanına götürüyor.

İçeri girmeden önce, kalbimin üzerinde tuttuğum özel yapım kurşun geçirmez yeleği zihnimde hızlıca kontrol ediyorum. Babam gittikten sonra yapımına başladım ve sonra Rachel ile devam ettim. Pat beni terk ettikten sonra, o bebeği sıkıca kapattım. Bugün, önümüzdeki hafta ve muhtemelen ondan sonraki haftayı atlatmak için, bu güvenilir yeleğin kalbimin etrafında sıkıca durması gerekiyor. Pat'e gitmesini söyleyeceğim, böylece bir sorunum azalacak. Engellerimi aşmaya, beni kırmaya niyetli görünen bir kişi azalacak.

İçeri girerken Chevy bize "Bayanlar" diye selam veriyor. Açık odada görevli tek kişi o. Odada birkaç masa, yan tarafta bir dinlenme odası ve en arkada iki nezarethane var. Nezarethaneler hemen dikkatimi çekiyor.

Bakma. Bakma. BAKMA.

Sanki Pat'in varlığını etrafımdaki bir elektromanyetik alan gibi hissedebiliyorum. O burada olduğu için oda farklı geliyor. Hava farklı geliyor. *Ben* farklı hissediyorum.

Bu çok saçma ve hemen durması gerekiyor.

Gözlerimi Chevy'ye sabit tutmaya zorluyorum. "Merhaba Chev." Winnie, onu birkaç adım sendeleterek selamlıyor.

Gözlerini kısarak, gözlüklerini alır ve o gözlükleri kapmaya çalışırken ulaşamayacağı bir yerde tutar. Yemin ederim, ikisi ortaokulda olduğu gibi birbirlerine davranmaya devam ediyorlar. Hep alay, şaka ve hakaretler. O, onun bacağına tekme attığında, sonunda gözlükleri geri verir.

Winnie, neredeyse her açıdan Chevy'nin tam zıttıdır. Winnie soğuk ve alaycıyken, Chevy sıcak ve esprili biridir. Winnie, korumak için çok çaba sarf ettiği ince kaslı minyon bir kızken, Chevy güçlü ama aynı zamanda yumuşak, büyük ve geniş gövdeli bir oyuncak ayı gibidir.

O en iyi sarılmaları yapar ve kollarını bana dolayana kadar, onun sarılmasının bana ne kadar iyi geldiğini bilmiyordum. O rahatlık kaynağıdır ve ben onun kollarında rahatlarım.

"Hey! Onu bırak!" tanıdık bir ses duyulur.

Pat'in sesindeki sahiplenme duygusu beni hem heyecanlandırıyor hem de sinirlendiriyor. Pat, kime sarılacağıma ya da sarılmayacağıma karışamaz. O, bana veda etmeden beni terk ettiğinde bu haklarını kaybetti.

Ama onun kıskançlık gösterisi, zombi kelebeklerle birlikte içimde yaşayan çok, çok kötü bir vahşi kedi için kedi nanesi gibidir. Onu bir an önce kısırlaştırmam gerekiyor, çünkü mırıldanıyor ve Pat'in ayak bileklerine sürtünmek istiyor.

Chevy, onu daha sıkı sararken gülüyor. "Oh, öyle mi?" diye soruyor. "Öyle."

Şimdi biraz daha yüksek sesle gülen Chevy beni kaldırıp, ben çığlık atana kadar döndürüyor.

"Polis şiddeti!" diye bağırır Pat ve birkaç erkek sesi ona çeşitli, renkli şekillerde susmasını söyler.

"Sessiz ol ve bana polis şiddetini göstermeye zorlama," diye bağırıyor Chevy. Kolları beni sosis kabuğu gibi sıkmaya başlıyor.

"Bence... bu kadar... yeter," diye nefes nefese söylüyorum. "Emin misin?"

"Kesinlikle. Nefes alamıyorum!"

Chevy beni nazikçe yere indirir, ama uzaklaşmadan önce yanağıma ıslak bir öpücük kondurur. Ona kötü bir bakış atarım, o da sadece omuz silker.

"HEY!" diye bağırıyor Pat ve hücrede kavga çıkmış gibi gelen sese bakmamak için kendimi zor tutuyorum. "Dudaklarını çek!"

"Gerçekten mi, Chevy?" diye mırıldanırım.

O pişmanlık duymadan omuz silkiyor. "Hepsini birden yapalım bari."

Val, Chevy'nin yanında her zaman takındığı aşık ve umut dolu bakışını gizlemeye çalışır. Ben kırmızı halı gibi bir karşılama alırken, o Val'e sadece hızlıca yanından sarılır. "Selam, evlat," der.

Onun karşılıksız aşkını bildiğinden mi yoksa gerçekten farkında olup olmadığını bilmiyorum, ama bunu izlemek acı verici olmaya başladı. Bu arada Val, Chevy'yi kışkırtmak ya da onu unutmasına yardım edecek birini bulmak için çılgınca randevulara çıkıyor. Şu ana kadar ikisini de başaramadı.

Chevy hızla uzaklaştığında, Val görünür şekilde incinmişliğini bastırır ve odanın arkasındaki hücreye yöneltiyor. "Merhaba, ciddi erkek tatlısı."

Bunun olabileceğini bilmeliydim. Ama arkadaşlarımın bulunduğu hücreye kesinlikle kimseyi göndermeyeceğim. Burası gönderim yasak bölge. Neyse ki Winnie beni destekliyor.

"İğrenç, Val. Hayır." Val'in koluna dokundu. "Onlar senin çıkmak isteyeceğin erkekler *değil*."

Winnie haklı, ama ikimiz de Dale ile çıkmak istemiyoruz. Ve görünüşe göre Dale'lerden bolca var, çünkü Winnie ikimizi de onun sıradan arkadaşlarıyla tanıştırmaya çalıştı.

"Ah!" Val o yeri ovuşturur ve Winnie'ye kötü bir bakış atar. "Sen ve senin kemikli parmakların!"

"Bu konuda Winnie'ye katılıyorum. Onlar kesinlikle yasak bölge," diye fısıldarım. "Onlar erkek şekerleri değil. Onları karamel sosuna batırılmış soğan gibi düşün. Dışarıdan karamel elma gibi görünüyorlar ama..."

"Koltuk altı gibi tadı var," diye bitirir Winnie.

Chevy kahkahayı patlatır. Yıllar önce Cadılar Bayramı'nda bize o şakayı yapan oydu. Onun

Ama karamel kaplı soğan, şaşırtıcı bir şekilde karamel elmaya benziyor.

"Doğru," diyor Val, burnunu kırıştırarak. "Ama ne olur ne olmaz, biz de hak iddia edelim mi?"

"Hayır!" Winnie ve ben aynı anda söyleriz.

Val parmaklarıyla saymaya başlar. Önce bana bakar. "Pat tabii ki senin..."

"O benim değil," diye ters bir şekilde cevap veriyorum, gözlerimi hâlâ hücreden ayırmadan. Kendimi kontrol etme konusunda üstün bir yeteneğim var.

"Winnie için birisi olabilir. Belki de iri, huysuz görünümlü olan. Sanırım o Winnie'yi idare edebilir."

"Benim bir erkek arkadaşım var," diyor Winnie. "Merhaba."

"Sürekli unutuyorum," diye mırıldanır Val. "O çok..." Ona dirsek atarım ve o da konuyu değiştirir. "Doğru. Tamam, biri evlilik yüzüğü takıyor, bu da bana süper kaslı olan kalıyor." Val, Chevy'nin dikkatini verip vermediğini görmek için ona yan gözle bakar. Chevy telefonunda bir şeyler arıyor.

"Buradan düğün yüzüğünü nasıl görebilirsin ki? Hele de bu kadar çamur varken?" diye sorar Winnie.

Çamur mu?

"Bu bir beceri," diyor Val. "Peki neden bu kadar kirli?"

Chevy gülüyor. "Backwoods Bar'da hortumla yıkanmış olabilirler."

Sonunda, içeri girdiğimden beri gözlerimin gitmek için yalvardığı hücreye bakmaya izin veriyorum. Bu kadar uzun süre kendimi kontrol ettiğim için kendimi tebrik etmeliyim.

Bu kadar uzun süre dayandığım için kendimi övmeliyim. Bakışlarım hemen Pat'e takılır.

Orada onunla birlikte başka adamlar da var mı? Bana kalırsa, her zaman sadece Pat vardır. Ne yazık ki.

Pat, aslında kurumuş çamur gibi bir şeyle kaplı. Saçlarından botlarına kadar açık kahverengi bir renge bürünmüş, saçları ve giysileri sertleşmiş. Sadece yüzü ve elleri temizlenmiş gibi görünüyor. Kirli olması ve geceyi bir hücrede geçirmesi nedeniyle daha kötü görünmesi gerekirdi. Ama bu benim hayatım – ki hiç de adil değil – buradan bile Pat hala gördüğüm en yakışıklı erkek.

Bana, başkasında kibirli görünecek olan saçma sapan gülümsemesini gösteriyor. Ama Pat kibirli ya da gururlu değil. Dışarıdan öyle görünebilir. Kendine güveni, korkusuzluğu ve hayata karşı coşkusu var. Ama o her zaman kendini aptal durumuna düşürmeye, sonuçları ne olursa olsun tüm duygularını ortaya koymaya hazır bir adam olmuştur. Risklere rağmen atlayacak türden biridir.

Ama bana gelince, *bize* gelince, o zaman gemiyi terk etmekte daha iyiydi. Ve ona bunu tekrar yapma şansı vermeyeceğim. Çünkü Pat'e tekrar aşık olmam çok da zor olmazdı. O adamdan tamamen vazgeçtiğimden emin değilim.

Unutmayın, BU LİMANDA GEMİ YOK! Bu limandan hiçbir gemi kalkmayacak.

Val omzuyla bana hafifçe dokunarak sonunda bakışlarımı kırdı. Bilmiş bir gülümsemeyle bana baktı ve bu beni biraz rahatsız etti. "Buraya gerçekten kış tekmelemeye geldiğimize emin misin?" diye sessizce sordu.

"Eminim."

Chevy kollarını kavuşturur. "Avukatları her an burada olabilir. O parmaklıklar ardındayken konuşmak istiyorsan, acele etsen iyi olur."

Pat ile konuşmak neden iyi bir fikir gibi gelmişti ki? Ah, doğru, çünkü o ve ailesi - çoğu da hücrede sıkışmış ve her yerleri çamurla kaplı - benim lanet kasabamı satın aldı.

her sabah, içimdeki vahşi kedinin mobilyaları tırmaladığı adamla her an karşılaşabileceğimi bilerek uyanamam. Pat çok büyük bir risk.

Onun bunu bildiğinden emin olmalıyım — bu — bir daha asla olmayacak.

Olmaz. Çok şey kaybettim. Ona kalbimi tekrar sunma hatasına düşmeyeceğim. Çünkü Pat bana sadece ikinci bir şans sunmuyor.

Parlak, kurdeleli bir paketin içinde umut sunuyor. Umut, şu anda kendime izin verebileceğim bir lüks değil.

Zihnimde kurşun geçirmez yeleğimin fermuarını kontrol ediyorum.

Kurşun geçirmez yeleklerin fermuarı olur mu? NEYSE.

Güç toplama nefesini almaya çalışıyorum, ama hava nedense bayat kahve ve turşu gibi tadı var ve sonunda öksürüyorum. Winnie sırtımı etkisiz bir şekilde okşuyor.

"Ben iyiyim," diye boğuk bir sesle söylüyorum.

"Evet, öylesin," diyor Winnie. "Keşke bunun için patlamış mısırım olsaydı. Chevy, dinlenme odasında patlamış mısır var mı?"

"Bakayım."

Hepsini görmezden gelerek, derin bir nefes alıp hücreye doğru büyük adımlarla yürüdüm. Gözlerim Pat'e sabitlendi. Ben yaklaşırken gülümsemesi daha da genişledi.

Kalbim, kesinlikle yapmaya izni olmayan bir tür takla atmaya çalışır ve ben ona durmasını söylerim. Zombi kelebekler kıpırdanmaya çalışır ve ben botumun topuğuyla onları ezip geçerim. Yabani kedi, kurşun geçirmez yeleğimin kumaşını nasıl tırmalayacağını bulmaya çalışıyor gibi görünür ve ben onu tekmeleyerek uzaklaştırırım.

Val ve Winnie'nin birkaç adım arkamda yanımda olduklarını belli belirsiz fark ediyorum. Bana yeterince alan bırakarak, arkamı kolladıklarını belli ediyorlar. Henüz ne yapacağımdan emin değilim, ama her zaman bu tür durumlarda oldukça iyi olmuşumdur.

Parmaklıkların önünde duruyorum, ona ulaşamayacağım bir mesafede. Pat'in dokunuşu beni mahvedecek güce sahip, bu yüzden ona bu şansı veremem. Güçlü olabilirim, ama *o kadar da* güçlü değilim. Parmağımı göğsünün ortasına doğrultuyorum. Bir lazerim olsaydı, kalbini delip geçerek bu işi çok daha kolay hale getirirdi.

"Bana öyle gülümseme."

Başlangıçta bunu demek istememiştim, ama sanırım bu da bir başlangıç.

Ağzının bir köşesi biraz daha yukarı kalkar ve bana kirpiklerini kırıştırır. Tabitha gibi insanlar, uzun ve kalın kirpikleri taklit etmek için çok para öderler.

"Ne demek istiyorsun?"

Onu bu kadar iyi tanıdığım için kendimden nefret ediyorum. Çünkü Pat'in *Tombstone'dan* alıntı yaptığını hemen anlıyorum, birlikte en az yarım düzine kez izlediğimiz bir film. Pat'in izlediği ve alıntı yaptığı bir klasik. O günden beri Val Kilmer'ın filmlerini izleyemiyorum. O adam benim için Val Kilmer'ı mahvetti — suç listesine ekleyeceğim bir şey daha.

"Buraya gelip hayatımı bozup, kasabamı satın alıp, sorun çıkarmaya devam edemezsin."

"Sorun mu? Ben mi?" Elini göğsüne koyarak alaycı bir şekilde kırgınlık taklidi yaptı. "Evet. Sen, hücredeki adam. Ben buna sorun derim."

Pat güçlü elleriyle parmaklıkları kavrar. Onun elleri futbol topu yakalamak için yaratılmış gibidir. Ama aynı ellerin yanaklarımı şefkatle okşadığını ya da belimi sahiplenici bir güçle sıktığını da hatırlıyorum. Bu hareketler her zaman midemi olimpik bir jimnastikçinin yer hareketleri yaparkenki gibi altüst ederdi.

Winnie elini koluma koydu ve ben de kendimi biraz kontrol altına alıp büyük bir adım geri attım.

"Ne, bu kasaba ikimiz için yeterince büyük değil mi?" Pat alaycı bir şekilde sorar. "Öyle bir şey."

Pat'in gözleri yumuşar. Ve bu daha da kötüdür. Onun büyük, kendine güvenen kişiliğiyle mücadele edebilirim. Ama bu hassas tarafı... beni mahvedebilir.

"Seni görmek güzel, Lindybird. Seni ailemle tanıştırayım." "Buna gerek yok."

Sözlerim onun kalın kafasından zararsızca seken bir top gibi, Pat geri adım atar ve hücredeki diğer adamları işaret eder. Dürüst olalım, onlar Pat olmadığı için onlara hiç dikkat etmedim.

En iri ve en suratsız görünen adama işaret ediyor, adam arka duvara yaslanmış sıkılmış bir şekilde duruyor. "Bu James. En az sevdiğim adam."

Bunun iyi mi kötü mü olduğunu bilmiyorum. Kimse de bilmiyor gibi görünüyor. Pat, en kısa saçlı ve en geniş omuzlu, göğüs kasları tişörtünden neredeyse fırlayacak olan adama işaret ediyor. "Şu adam

steroid kullanıyor gibi görünüyor - ve açıkça belirtmek gerekirse, tamamen doğal -

Collin." Collin, Pat'e sert bir bakış attıktan sonra bana nazik bir gülümsemeyle selam verdi. "Tanıştığımıza memnun oldum,

Lindy."

"Ve bu da en yeni kardeşim, Chase." Pat, onlara gerçek bir kardeş gibi benzeyen üçüncü adama kolunu atar. "O benim küçük kardeşim Harper ile evlendi."

Chase elini kaldırır. "Harper'ın gerçek anlamda bir bebek olmadığını açıklığa kavuşturmak isterim. O yetişkin bir kadın. Bu arada, tüm bu karışıklık için özür dilerim. Muhtemelen evde kalmalıydık."

"En azından içlerinden biri beyinli," diye mırıldanır Winnie. "Sadece kaslı değil."

Başım dönüyor ve tekrar kendime gelmem lazım. Amaç Pat'i uzaklaştırmaktı, onun hayatına daha fazla karışmak değil. "Tamam, tanışmalar bittiğine göre, sıra sende..."

Bir çarpma sesi ve ardından gelen kakofonik bir ses beni irkiltir. Hepimiz kapıya döneriz ve kalbim durur.

Wolf Waters. Dağınık sakalı, bir sürü çiçek ve... lise bando takımının davulcularından biri mi?

"Bu iyi olacak," diyor Val.

Pat'in kardeşlerinden biri, "Hey, bu bar'daki adam değil mi?" diyor.

Wolf onlara özür dilercesine gülümser. "Hey, millet. Size yangın hortumu tuttuğum için özür dilerim.

Şimdi, sakıncası yoksa. Evlenme teklif edeceğim bir kadın var."

Hayır, evlenmeyecek.

Wolfun evlilik teklifleri genellikle neşeli ve geçici olurdu, geçen hafta kamyonetinin penceresinden "Evlen benimle!" diye bağırması gibi. Bunların ciddi olduğunu hiç düşünmedim, yoksa onu çoktan susturmuştum. Kendi yaptığı yeraltı sığınağında yaşayan ve Backwoods Bar'ı işleten bir adamı hiçbir konuda ciddiye almak zor.

Chevy inler. "Wolf, buraya gelip..."

Wolf bir tür işaret verir ve altı erkek ve bir kız

Göğüslerine bağlanmış davullar çalmaya başlar ve Chevy'nin sesini bastırır. Wolf, klasik Waters gülümsemesiyle ve onların inceliğinden yoksun bir şekilde, bir dizinin üzerine çöker ve çiçekleri uzatır. Çiçekler, ön taraftaki çalılarının birinden koparılmış gibi görünür.

hatırladım. Bir yüzük bile takmış, ama o yüzük, çeyreklik atılan makinelerden çıkmış gibi görünüyor.

"Lindy Mae Darcy," diye bağırır Wolf, sesi davulların sesinden zar zor duyulur. "Benim karım olma şerefini bana bahşeder misin?"

Hücreden, sadece gürleyen bir hırıltı olarak tanımlanabilecek bir ses duyuyorum. Kitaplarda her zaman anlatılan, benim hiç duymak zevkini tatmadığım türden seksi bir ses. Bunu, hiçbir canlıya itiraf edemeyeceğim kadar çok seviyorum.

Davulcular, tam olarak senkronize olmayan bir tür karmaşık bitirme hareketi yaparlar ve sonra dururlar, hepsi de sivilce kaplı yüzleriyle bekleyiş içinde izlerler.

Aniden, Ashlee'nin sözleri zihnimde yankılanır. Eğer evli olsaydım, Jo'yu eğer evli olsaydım. Eğer istikrarlı, iki ebeveynli bir ailem olsaydı. Bu en kötü şaka gibi geliyor. Boğazım düğümleniyor,

parmaklarım titriyor ve Wolf'a bakıyorum. Midem, sıkma programına ayarlanmış bir çamaşır makinesinden daha fazla çalkalanıyor.

"Üzgünüm Wolf. Seninle evlenemem."

Benim reddime hiç aldırış etmeden ayakta duruyor. "Sığınağım sen ve Jo için yeterince büyük. Ayrıca, tuvaletlerinden birinin bozuk olduğunu duydum. Benim üç tane çalışan banyom var. Üç tane." Bunu açıkça belirtmek için üç parmağını kaldırıyor.

Üç banyo, bu teklifin en cazip kısmı. Wolf elini belime doluyor. "Hadi ama Lindy. Emin misin?"

Pat, ağzından köpükler çıkacakmış gibi görünüyor. "O hayır dedi dostum. Kadından uzak dur."

Onun sahiplenici tavırları beni titretiyor diye, bu beni geri kafalı, 15. yüzyıldan kalma bir kadın mı yapar?

Üzgünüm, modern kadınlar. Üzgünüm, feminizm.

Hayır, aslında hiç üzgün değilim. Feministler, sevdiğim şeyi seçme hakkımı desteklemeli ve ben görünüşe göre hırçın, aşırı sahiplenici davranışları seviyorum.

Wolf beni sıkıca sarar ve ben onun kollarından kurtulurum. "Üzgünüm, ama yapamam."

O başını sallar. "Jo'nun velayetini korumak için evlenmen gerektiğini duyduğumda, sadece yardım etmek istedim. Bilirsin, üzerime düşeni yapmak için."

Dünyanın kendi ekseni etrafında dönmeyi bıraktığını söylemek çok klişe, ama o an tam olarak böyle hissettim. Buna bir de plakların aniden durduğu sesi ekleyin, işte size mükemmel bir şekilde aşırı kullanılmış iki tanım.

"Ne duydu?" Sözlerim tıslama gibi çıkıyor.

Önce Tabitha velayet duruşmasından haberdar oldu. Şimdi de Wolf, bir koca bulmam gerektiğine dair söylentileri duymuş mu?

Kim. Kim olmalı. Ashlee'nin kapısının önünde dolaştığını hatırlıyorum. Kim dinlemiş olmalı ve birine söylemiş. Wolf değil, çünkü onlar aynı çevrelerde dolaşmıyorlar. Neighborly'ye bir şey yazmadı, yoksa Winnie onu silmiş olurdu.

Önemli olan şu: Kim *birine* söyledi. Ve biri Wolf'a söyledi.

Basınçlı tencerenin içinde duruyorum ve kapağı patlamak üzere.

Bunun tek ben olmadığımı fark ediyorum. Pat'in vücudundaki görünür gerginlik, benim içimde hissettiğimle aynı. Kardeşleri onu zar zor zaptediyor gibi görünüyor.

Davulculardan biri — evet, bu fiyaskoya tanık olan bir grup lise öğrencisi hala orada — bir davul sopasını düşürüyor.

Chevy, gerginliğin arttığını hissetmiş gibi, yavaşça bir adım yaklaşır.

"Bunu sana kim söyledi?" diye Wolf'a sorarım. Ölümcül bir sakinlik içindeyim, bu da onu benim bu konuda rahat olduğumu düşünmesine neden oluyor.

"Üzgünüm, tatlım." Wolf göz kırpar. "Öpüşüp anlatmam." Daha kötü bir ifade seçemezdi.

Bu, Pat için bir başlangıç tabancası gibi etki eder ve Pat, bir kükremeye Wolf'a doğru atılır. Chevy, Pat'in yumruğu parmaklıklar arasından uçarken, "Hey, durun bakalım, beyler" diyerek ikisinin arasına girer.

Chevy sert bir şekilde yere düşer.

Wolf'a doğru öne doğru savrulur, Winnie çığlık atar ve davul grubu... Belki de sinirlerinden dolayı, Taylor Swift'in "Shake It Off" şarkısının kötü bir versiyonu gibi bir şarkı söylemeye başlar.

Wolf ve Chevy yere düşerler ve bir sandalye ile bir yığın dosyayı da beraberlerinde götürürler. Kağıtlar devasa konfeti gibi etrafa saçılır. Pat hala Wolf'a tehditler savurmaktadır ve kardeşleri onu tutmaktadır.

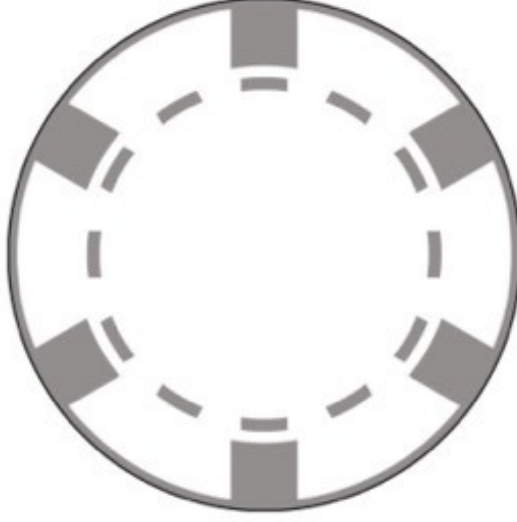
Ve ben... ben kasırganın gözündeyim, etrafımda dönen kaotik karmaşayı izliyorum. Gülsem mi ağlasam mı bilemiyorum.

O anda, buradan bile pahalı olduğu belli olan bir takım elbise giymiş, koyu saçlı bir adam odaya girer. Çantasını yere bırakıp parmaklarını dişlerinin arasına sokana kadar kimse onu fark etmez.

Çıkardığı ıslık o kadar keskin ki, tüm hareketler durur. Austin'deki köpekler muhtemelen uluyorlardır.

Adam odanın durumunu inceler ve sırtarak, "Görünüşe göre birinin avukata ihtiyacı var" der.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Pat

"AVUKATLIK SİHRİM SAYESİNDE, beyler, artık özgürsünüz," diyor Thayden, Chevy hücrelerimizin kilidini açtığından beri beklediğimiz küçük odaya girerken. Köşedeki eski bir cezveden yayılan yanık kahve kokusuna bakılırsa, bu oda hem sorgu odası hem de dinlenme odası olarak kullanılıyor gibi görünüyor. Sertleşmiş, çamurla kaplı giysilerimiz ve

bu metal katlanır sandalyeler arasında, hepimiz bir değişiklik için hazırız.

"Nihayet," diye mırıldanır James, sandalyesini yüksek bir gıcırtı ile masanın altına iterek.

Ama ayağa kalktığımda, Thayden omzumu tuttu ve gülümsemesi genişledi. "Oh, hayır hayır hayır. Sen, sevgili Patrick, bugün benimle birlikte yargıcın karşısına çıkacaksın."

Yemin ederim, avukatımız ve arkadaşımız tüm bu olanlardan çok fazla keyif alıyor. Neredeyse arkadaşılığımızdan düşecek. Otuz dakika önce, ben yanlışlıkla bir polis memuruna saldırdıktan hemen sonra, kavgaya karıştığından beri yüzündeki alaycı gülümseme hiç kaybolmadı.

Chevy'ye vurmak, son yirmi dört saatimin en güzel kısmıydı. Kardeşlerim gelip Sheet Cake'i gördüler ve reddettiler, hepimiz yerel bir "barda" huzuru bozduğumuz için tutuklandık ve Lindy'nin Wolf adında bir adam tarafından evlenme teklifini alıp elle taciz edildiğini gördüm. Onu *Madagaskar* filmindeki gibi bir nakliye konteynırına tıkmak istiyorum.

James, Collin ve Chase kapının yanında durup bana bakıyorlar. "Mahkemeye çıkacak mısınız?" diye soruyor Chase.

"Bugün mü?" Collin kaşlarını çattı. "Bu çok... erken değil mi?"

"Burası küçük bir kasaba. Dava listesi çok uzun değil." Thayden omuz silkiyor. "Bir polis memuruna saldırdığında karar hızlı verilir."

Gözlerimi deviriyorum. "Ben..."

"Sen yaptın," diyor James, bana öfkeyle bakarak. "Diğer adama saldırmak istemiş olsan bile. Ve bunu buraya getirdiğim için benim hatam olduğunu söylemeden önce..."

"Öyle söylemeyecektim. Ama madem sen söyledin..."

James parmağını bana doğru uzatır. "Tank'la güçlerini birleştirip arkamızdan iş çevirerek bunu sen başlattın. Gidelim."

Ve sonra James gider. Chase ve Collin hemen peşinden gitmezler.

Ellerimi masanın üzerine bırakıp sandalyeme çöküyorum. "Beni gerçekten suçluyorlar mı?"

Thayden, sanki bana durumu kabullenmemi söylüyormuş gibi kaşlarını kaldırır. "Bir polisi vurdun. Ve bir vatandaşa saldırdın. Wolf'un avukatı, aynı zamanda kardeşi olan ünlü Billy Waters, Esq., onu suç duyurusunda bulunmaya teşvik etti."

"O adama hiç dokunmadım!"

Ama dokunmak istedim. O tek diz çöktüğü andan itibaren, sanki kıskançlık gözlükleriyle bakıyormuşum gibi hissettim. Lindy'yi bu kadar korumak için Lindy söz konusu olduğunda, mantık arka planda kalır.

Dün gece neredeyse hiç uyumamış olmamızın da etkisi olmuştur. Lindy geçen gün bana bekar olduğunu söylediği için evlilik teklifi görmek şok ediciydi. Jo'nun velayetini korumak için evlenmek zorunda olduğunu söylemesi neydi öyle?

"Ve ben de yargıç önünde senin argümanını savunacağım," diyor Thayden. "Ama sen yardımcısına vurdun, o da Bay Waters'a çarptı. Avukatı tazminat davası açmazsa şanslı sayılırsın. Avukatlar böyle yapar."

"Sen de avukatsın," diyor Collin.

Thayden sandalyesine yaslanarak ellerini başının arkasında birleştirdi. "Öyleyim. Ama ben istenmeyenlerden biri değilim. En azından artık değilim. Yağcı avukat tavırlarımı değiştirdim. Artık işimi sürdürmemi sağlayan senin ailen var. Bunun için teşekkür ederim. Delilah yeni bir halı almak istiyor. Neden halılar bu kadar pahalı ki, üstünde yürüyeceksin sonuçta?"

Thayden'a yumruk atarsam, mahkemede durumum kötüleşir mi? Muhtemelen. Belki de en az yirmi dört saat boyunca kavga etmeden geçirmeliyim. Ve buradan çıkıp Lindy'ye velayet meselesini sormalıyım.

Collin elini çenesine götürdü, sonra bakışlarını bana çevirdi. "Aptalca bir şey yapma."

"Bunun için biraz geç değil mi sence?" diye sorar Thayden.

"Ne demek istediğimi biliyorsun," diyor Collin, şu anda James'e çok benziyor.

Aslında onun ne demek istediğini anladığımı düşünüyorum, ama bunu itiraf etmeyeceğim, bu yüzden sadece omuz silkiyorum. Thayden, bir şeyi kaçırdığını fark ederek aramızda bakışlar atıyor. Chase ise olan biten her şeye boyun eğmiş gibi görünüyor.

"Ooh! Onun ne aptalca bir şey yapacağını düşündüğünü bilmek istiyorum," diyor Thayden. "Avukatı olarak, önceden bilmem daha iyi."

"İnkâr edebilmen daha iyi olur diye düşündüm," diyorum.

"Ne yapmayı düşündüğüne bağlı. Cinayet... onu kendine saklamalısın."

"Daha kötüsü var," diyor Collin. "O Kadınla evlenmeyi düşünüyor."

Haksız sayılmaz. Ama Lindy'yi lokantada tekrar gördüğüm andan itibaren onunla bir gelecek hayal etmeye başladım. Bunun Wolf ve onun aptal davul grubuyla hiçbir ilgisi yok. O ne biçim bir jestti ki?

Wolf'un söylediği doğruysa ve Lindy'nin Jo ile velayet sorunu varsa, yardım etmek istiyorum. Elimden gelen her şekilde. Evet, buna evlilik de dahil. Her şey masada.

Chase'in yüzü paha biçilemez, mükemmel bir şok emoji gibi. Keşke fotoğrafını çekebilseydim, ama polisler hala telefonumu ve cüzdanımı elinde tutuyor. "Şimdi evlenme evlenme teklif etmek mi istiyorsun?" diye soruyor.

Hiçbir şey söylemiyorum, çünkü şu anda en akıllıca seçenek susma hakkını kullanmak gibi görünüyor. Muhtemelen benim davam için de iyi bir uygulama olur.

Thayden beni inceliyor, gözlerinde eğlence parıldıyor. "İlginç bir olay örgüsü."

"İlginç, benim kullanacağım kelime değil," diyor Collin. "Düşüncesiz, aptalca..."

Rahatsız sandalyeme yaslanıyorum. "Evlilik hakkında tek kelime bile etmedim."

"Söylemene gerek yoktu. Wolf denen adam Lindy'nin evlenmesi gerektiğini söylediği anda yüzünden her şey belliydi. Ne tür bir velayet meselesi var ki? Çocuğu mu var?" diye soruyor Collin.

"Yeğenini büyütüyor," diye açıklıyorum. "Ve ben tüm hikayeyi bilmiyorum."

"O zaman, öğrenmeden *Pat Kararı* verme." "Pat Kararı mı?" diye soruyor Thayden.

Onun tarafına eğildim. "Bu bir hakaret olarak söylenmiş. Pat Kararı, hızlıca verilen bir karardır."

"Dürtüselce," diye ekliyor Collin. "Aptalca. Aklınla düşünürken düşündüğünde..."

Thayden elini kaldırır. "Anladım. Bu terimi kullanmamın sakıncası var mı? Kulağa güzel bir tınısı var."

"Sakıncası var," diye mırıldanıyorum. "Kimsenin umurunda değil ama."

"Devam et. Sadece... onu sıkı kontrol altında tut," diyor Collin, Thayden'a. "Ne yaparsan yap, onun seninle Austin'e geri dönmesini sağla. Aksi takdirde evlenmeyeceğinden emin değilim."

"Bu daha önce sorun oldu mu?" diye sorar Thayden. "Evet," der Collin, ben "Hayır" derken.

"Google'da ara." Collin bana son bir bakış atar, ben de bunu *"başka bir şeyi mahvetme ve kesinlikle nişanlanma"* olarak yorumlarım.

Chase boğazını temizler ve bana bakar. "İyi misin dostum?" "Sonunda *biri* benim iyiliğimi düşünüyor. Artık en sevdiğim kardeşim oldun." Onu şövalye ilan eder gibi bir hareket yapıp, sonra elimi sallayarak onu uzaklaştırırım. "Ben iyiyim. Thayden, suçlamaları düşürdüklerinde beni eve bırakabilir."

Chase burun kıvrır. "İyi şanslar. Görünüşe göre ihtiyacın olacak."

"Yükseltmemi geri alıyorum!"

Beni görmezden gelir ve Thayden'ın elini sıkar. Sonra erkekler arasında yapılan sırt sıvazlama kucaklaşmasından yaparlar. Pahalı bir takım elbise giyen bir erkeğin böyle bir şey yapması aptalca görünmelidir, ama Thayden her zaman kendini beğenmiş bir özgüvene sahiptir.

"Sence bu benim sicilimde kalacak mı?" diye sorar Chase.

Thayden elini sallar. "Hayır. Sadece bir gece sarhoşlar hücrelerinde kaldın, resmi olmayan bir şekilde."

"Sarhoş değildik!" diye itiraz eder.

"Ve resmi olarak suçlanmadınız," diyor Thayden. "Sorun yok." "Sence Harper kızar mı?" diye soruyor Chase bana.

Gülümserim. "Bana, James'e ve Collin'e mi? Evet. Ama sen, onun gözünde hiçbir şey yanlış yapamazsın."

"Ve eğer kızarsa," Thayden gözlerinde kötücül bir parıltıyla, "bunu iyi bir barışmaya çevir..."

Eğer söyleyeceğini düşündüğüm kelimeyi söyleyecekse diye ellerimi kulaklarımın üzerine kapatıyorum. Thayden ve Chase gülene kadar anlamsız kelimeler haykırıyorum. Yavaşça kulaklarımı açıyorum ve ikisine de ölümcül bakışlar atıyorum.

"O benim kardeşim! Biz... neyse, ne konuşmak istiyorsan onu konuşmayacağız çünkü öyle bir şey yok!"

Chase odadan çıkıp kardeşlerimin yanına gittikten sonra Thayden hala gülüyor. Kollarımı kavuşturup bekliyorum, ta ki Thayden kravatını düzelterek bana dönüp kaşlarını kaldırıncaya kadar. "Vay vay vay. Kendine güzel, temiz bir hobbit deliği kazmışsın, değil mi?"

"Daha çok bir zindan gibi."

Thayden sesini alçaltıyor. "Cidden, velayet meselesinde birine yardım etmek için evlenmeyi mi düşünüyorsun?"

Öyle mi?

Gerçek şu ki, Lindy'nin içinde bulunduğu durum hakkında hiçbir fikrim yok, sadece Wolf'un söylediklerinden bağımsız olarak zor bir durumda olduğunu biliyorum. Yıkılmak üzere olan evinden, etrafını saran ince yalnızlık perdesine kadar, Lindy'nin yardıma ihtiyacı var. Bu özel durumda ona yardım etmekten mutluluk duyarım.

Geçen gün ona söylediğim gibi, ikinci bir şans istiyorum. Birlikte çok iyiydik ve şimdi en garip şekilde yeniden bir araya geldik. İşaretlere inanmayabilirim, ama gözünün önündeki şeyi görmezden gelmemeye inanırım.

"Evet dersem saçma olur mu?" diye soruyorum.

Thayden bir anlığına yüzümü inceliyor, gözleri yoğun ama meraklı. Sonra gülümsüyor ve sırtıma bir şaplak atıyor. "Pat, ben tuhaf evlilik senaryolarının poster çocuğu sayılırım. Sana şunu söyleyeyim: evlilik hızlı ya da alışılmadık bir şekilde gerçekleşmesi, onu kötü bir fikir yapmaz."

Beklediğim cevap bu değildi.

"Sana evliliğimden bahsetmek için vaktim yok," diye devam eder Thayden, "ama bizimki tipik bir ilişki *değildi*. Ve Delilah başıma gelen en iyi şey. Yani, ne olursa olsun desteklerim dostum. Sadece Collin'e söylediğimi söyleme."

"Hey, avukat-müvekkil gizliliği. Bu iki taraf için de geçerlidir. Demek sen ve Delilah, ha?"

Thayden ayağa kalkar. "Yürürken sana kısa bir özet vereyim. Anlaşılan mahkeme salonu hemen üst katta. Küçük kasabaları sevmemek elde değil."

"Küçük kasabalardan nefret ederim," diyor Thayden bir saat sonra binadan çıkarken.

Üzerine yapışmış çamurdan neredeyse tanınmaz hale gelen kovboy çizmeleri elimde. Tanıdığımdan beri ilk kez Thayden telaşlı görünüyor. Sheet Cake kasabasına şunu söyleyeyim: onlar işlerini şansa bırakmazlar.

Sırtına birkaç kez vuruyorum. "İyi olacaksın dostum. Kaybını fazla kafana takma."

Bana bir bakış attı. "Neden gülümsüyorsun? Ayak bileğinde izleme cihazı var. İkimiz de kaybettik."

Thayden, mahkeme kararıyla takılan bir tür takip cihazının takılı olduğu ayak bileğime tekme atıyor. Bu cihaz, beni süresiz olarak Sheet Cake'e hapsedecek. Ayrıca kovboy çizmeleriyle de uyumlu değil, ki bu da beni en çok üzen şey. Bu kasabaya hapsolmak umurumda değil.

Aslında, daha mükemmel olamazdı. Kalacak bir yerim olmaması dışında. Ya da kamyonetim. Ya da ayakkabılarım. Ayrıca hala kurumuş çamurla kaplıyım, bu da bahsetmek istemediğim birkaç bölgede tahrişe neden oluyor.

"En azından mahkemeye itaatsizlikten para cezası almadım," diye karşılık veriyorum.

Thayden homurdanarak başını sallar ve küçük kasaba hakimlerinden şikayet eder.

"Sheet Cake adaleti nasıl gitti?" diye bir ses duyulur.

Chevy'nin sokak kıyafetleriyle bize doğru yavaşça yürüdüğünü ve yüzünde geniş bir gülümseme olduğunu görüyoruz. Belli ki sonucu çoktan duymuştur.

Ayak bileğimi sallıyorum. "Beni resmi bir Sheeter olarak kabul etmenin yolu bu mu?"

Chevy gülüyor. "Hiç de değil."

Thayden ikimiz arasında bakışlarını gezdirir. "Pekala arkadaşlar, çok güzeldi. Ama ben eve gidiyorum."

"Hey, sana ne için para ödüyorum? En azından beni bir otele götür ya da temiz kıyafet ve ayakkabı almama yardım et."

Thayden kaşlarını kaldırır. "Seni alışverişe götürmem için saatlik ücretimi gerçekten ödemek mi istiyorsun?"

"Boş ver."

"Ben de öyle düşünmüştüm," diyor Thayden ve gülümsüyor. "Ayrıca, yeni bir arkadaşın oldu! Eminim Chevy'yi seni götürmesi için ikna edebilirsin. Önce ona yumruk attığın için özür dilemek isteyebilirsin."

Chevy'ye bakıyorum, yani yanlışlıkla saldırdığım ve şu anda polis tarafından verilen ayak kelepçesini takmamın sebebini oluşturan şerif yardımcısına.

Chevy göz kırıyor.

"Tamam." Boğazımı temizliyorum. "Sana vurduğum için özür dilerim, Chevy. Aslında diğer adamı vurmak istemiştim."

O gülüyor. "Tebrik kartları yazarak gelecekte başarılı olabilirsin. Şimdiye kadarki en iyi özür."

"Aferin," diyor Thayden. "Ve kızını geri kazanmada iyi şanslar!" Bunun üzerine, arabasına doğru koşarak uzaklaşır ve beni gözleri oldukça kısılmış olan Chevy ile baş başa bırakır.

"Senin şık avukatın Lindy'den mi bahsediyor?"

Ayak bileğimi kaşımak için eğildim. Bu şey beni deliye çevirecek. "Uh."

Chevy kollarını kavuşturur ve ben de tam boyuma kadar dikilirim, böylece göz göze geliriz. "Onu geri kazanman hakkında ne dedi?"

Hangi cevabın beni tekrar tutuklatma ihtimalinin daha az olduğunu düşünürken, Chevy'nin kolu bana doğru uzanır. Ben irkilirim, sonra kıkırdarım. Bilirsiniz, gerçek bir erkek tehlikeyle karşılaştığında yaptığı gibi. Chevy kahkaha atar ve ben onun elini sıkmam için uzattığını fark ederim.

"Bu ne için?" diye soruyorum, elini sıkarken. O rahatsız edici bir şekilde sıkıyor, ben de aynısını yapıyorum, ta ki ikimiz de dişlerimizi sıkıncaya kadar.

"Bir centilmenlik anlaşması yapıyoruz," diyor Chevy. "Anlaşma nedir?"

"Eğer Lindy'ye bir daha zarar verirsen, ikimiz de hayatta olduğumuz sürece sana acı çektirmek için elimden gelen her şeyi yapacağım."

Elini bırakıp kendi elimi sallıyorum. O da aynısını yapıyor. "Bu biraz evlilik yemini gibi, Memur Chevy."

"Ve evlilik yemini gibi, bu da ömür boyu geçerli. Hadi, gidelim." Chevy kaldırımında hızlı adımlarla yürümeye başlar.

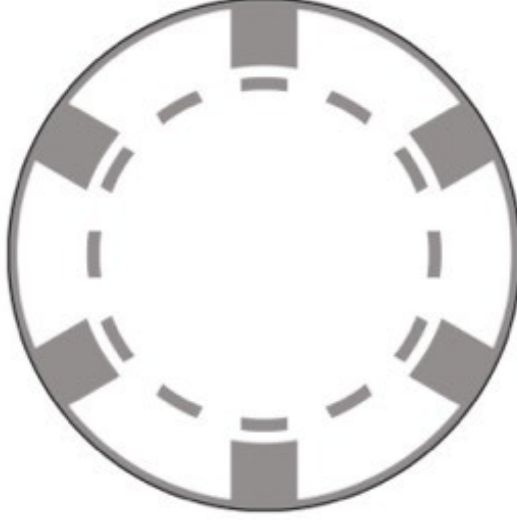
Ben daha yavaş takip ediyorum, başka bir seçeneğim olup olmadığından emin değilim ama bu seçeneği sevdiğimden de emin değilim. "Nereye gidiyoruz?"

"Benim evime," diyor.

"Senin evin," diye tekrar ediyorum. "Bana kalacak bir yer mi teklif ediyorsun?"

Chevy dönerek bana gülümserken geri geri yürüyor. "Ne derler bilirsin, dostlarını yakın tut, düşmanlarını ise daha da yakın. Her halükarda, Sheet Cake için en iyisi sana göz kulak olmam."

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Lindy

Pat ile akşam yemeğinde buluşmayı tamamen bencil nedenlerden dolayı kabul ediyorum: Uzun zamandır dışarıda yemek yemedim. Tek nedeni bu. Günlerdir durmadan bu adamı düşündüğüm için değil. Buraya bu adam için gelmedim, Tex-Mex için geldim. Bu benim tema şarkım, millet.

Bunu kendime kanıtlamak için o kadar çaresizim ki, ilk sepet cipsleri rekor bir sürede, iki dakikada yiyorum. Ağzım doluyorsa konuşamam. Bu Temel görgü kuralları. Yemeğe bu kadar odaklanmak, masanın karşısındaki neredeyse görmezden gelinemeyecek adamı görmezden gelmeme de yardımcı oluyor.

Yardımcı oluyor. Ama sadece biraz. Pat, perdesi olmayan bir odada sabah güneşini göremeyeceğiniz gibi, görmezden gelinemez. Ve o kitleleri cezbeden bir adam; sadece ben değilim. Kadınların ona nasıl baktığını gördüm. Sonra bana bakıyorlar, iki elimle cips yerken parmağımda yüzük olup olmadığını kontrol ediyorlar.

Ben parmaklarımdaki tuzu bir tür kafir gibi yalarken, bir grup kadın Pat'i değerlendiriyor. Çok cüretkarlar. Onlara en iyi "*ellerinizi çekin bayanlar*" bakışımı atıyorum. Ellerimi ona sürmeyi planladığımdan değil. Bir erkek başka bir kadınla birlikteyken ona bakmak kabalıktır. Hiç sağduyuları yok mu? Ya da kendini koruma içgüdüğü?

Pat'in bakışlarının beni yakıp kavurduğunu hissedebiliyorum. Bu bakışların sıcaklığı, yazın klimalı bir binadan çıktığınızda sizi vuran sıcak hava dalgası gibi. Boğazımı temizliyor ve ben de ellerimle peçeteyi sıkıca tutuyorum, ucuz magenta kumaştan güç almaya çalışıyorum. Pat'in orada olmadığını

Pat yokmuş gibi davranma oyununu ne kadar sürdürebileceğimi bilmiyorum. Direnmek, bir uçakta kapıyı açıp dışarıya çekilmemeye çalışmak gibi.

"Biraz daha cips ister misin?" diye sordu Pat ve ben kendimi tutamadım.

Tamam! Ona bakacağım. Evet, hala yakışıklı. Evet, bu benim en sevdiğim sırtıkan gülümsemesi. Bunu kabul ettik. Şimdi devam edelim.

"Aç görünüyorsun," diye devam ediyor, gülümsemesi biraz daha belirginleşiyor.

Oh, açız, vahşi kedi mırıldanır. Açız.

Köpekleri sevmemin bir nedeni olduğunu biliyordum.

"Akşam yemeği için yer ayırmalıyım," diyorum, bir yudum su içip koltukta olabildiğince geriye kayıyorum.

Tuzluğu kurcalıyorum, ama yuvarlak gümüş kapağında bile Pat'in yüzünden kaçamıyorum. Ugh! Bu adam bir veba. *Tamamen seksi bir veba.*

"Buraya nasıl geldin?" diye soruyorum. "Araban olmadığını, sadece ayak bileği izleme cihazın olduğunu duydum. Hem, numaramı nasıl buldun?"

"Chevy. Her iki konuda da." Barın yönünü işaret ederek başını sallar.

Başımı kaldırıyorum ve Chevy, margarita makinelerinin ve bir futbol maçı gösteren televizyonun önünde durduğu yerden el sallar. *Hain!* Umarım bakışlarım, bunun bedelini daha sonra ödeyeceğini yeterince açıkça ifade ediyordur. Öyle olmalı, çünkü başını eğip televizyona geri döner.

"Ee," diyorum.

"Bir iğne," diye cevaplar Pat geniş bir gülümsemeyle ve midem kıpır kıpır olur.

Bu bir oyun. BİZİM oyunumuz. Ben "uzak" demeliyim, o da "çok uzak" diye ekleyecek. Bu, *The Sound of Music*'teki ünlü şarkının bizim kısaltılmış versiyonu.

Pat ve ben çıkarken, film alıntıları ve şarkı sözleriyle dolu kendi dilimizi konuşurduk. Ve kurallarımıza göre arkadaşlarımızla çok az, ailemizle hiç vakit geçirmememize rağmen, bizimle birkaç dakikadan fazla vakit geçiren herkes ciddi şekilde sinirlenirdi.

"Bu da bizi tekrar *aynı noktaya* getiriyor." Benim ölçülü gülümsemem Pat'i neredeyse sevinçten titretir. Bu adam bazen aşırı büyümüş bir köpek yavrusu gibidir. Keşke bu kadar sevimli olmasaydı.

"Hatırlıyorsun," diyor Pat, sesi neşeli. Sadece başımı sallayabiliyorum. Bakışları değerlendirici bir hal alıyor. "Sadece istemiyormuşsun gibi görünüyor."

Kelimeleri bulmakta zorlanıyorum, sonunda çok zayıf bir cevap buluyorum: "Geriye bakmak zor."

Onunla olmak zor. Kabinin üstünden atlayıp kucağına oturmak istememek zor. Bu duygusal bariyeri korumak, yeleği kalbimin etrafına sıkıca bağlamak zor.

"Üzgünüm," diyor Pat. "Bunu söylediğimi biliyorum, ama sen inanana kadar söylemeye devam edebilirim—seni incittiğim için çok üzgünüm."

"Bunu sürekli söylemene gerek yok."

Pat'in şimdi farklı olan yanı nedir? Tam olarak ne olduğunu söyleyemiyorum. Olgunluk olabilir mi?

Pat, beni ona ilk başta çeken aynı çocuksu çekiciliğini, coşkulu ve neşeli halini korumuş. Koyu renkli gözleri her zaman yaramazlık dolu görünüyordu ve bu değişmemiş. Gözlerinin köşelerinde hafif

kırılganlıklar var. Henüz gülme çizgileri değil, ama bir gün olacağına dair bir ipucu. Hala geniş omuzları var, giysileriyle zar zor kontrol edilebilen saf gücü. Mükemmel kesilmiş, mükemmelliğe ulaşmış bir taş parçası gibi görünüyor.

Çok uzun süre bakmışım. Gözlerim onun gözlerine kilitlenir, gördüğüm şeyi beğenip beğenmediğimi soran alaycı bir yorum beklerim.

"Daha fazla cips istemediğinden emin misin?" diye soruyor Pat. "Belki bir sepet daha."

Bu adamı gömleğinden tutmak dışında ellerimle yapacak bir şey bulmam lazım, ağzımla yapacak bir şey bulmam lazım ki aklına başka şeyler gelmesin.

Bununla mücadele etmeyi bırakmak çok kolay olurdu.

Bu düşüncenin nereden geldiğini bilmiyorum, ama ona derhal geçerli olmak üzere tahliye bildirimini sunuyorum. Defol git, seni izinsiz giren!

Pat garsona işaret eder. Başka bir garson taze cips ve salsa getirirken siparişlerimizi veririz. Sonra yine sadece ben, Pat ve cipsler kalırız. Cipslerin çitirtisi sohbeti sürdürür.

"Demek ailen Sheet Cake'i satın aldı, ha?" diye soruyorum.

Pat bana alaycı bir gülümseme attı. "Geçen gün bundan bahsetmemiş miydin?" "Bahsetmemiştin."

"Bu Tank'ın fikriydi. Bir nevi aile projesi. Beni de bu işe dahil etti, ki hangi kasabayı satın aldığını öğrendiğimde bu hiç de zor olmadı. Şimdi kardeşlerimi de bu işe dahil etmeye çalışıyoruz. Ne kadar da olası, değil mi? Babam *senin* kasabayı satın aldı."

"Bunun bir işaret olduğunu düşünüyorsun, sakın söyleme," diyorum.

"Bunun bir işaret *olmadığını* düşünmüyorum. Ve şimdi, bu çok şık ayak bileziği sayesinde, öngörülebilir bir gelecekte burada olacağım."

Bunu saatler önce Chevy'den duyan Winnie'den duydum. Kardeşi ona tüm detayları anlatmamış, örneğin Pat'e benim numaramı verdiği ve onu benimle akşam yemeğinde buluşması için arabayla götürdüğü gibi.

"Benimle akşam yemeği yemeye razı olduğun için teşekkür ederim," diyor Pat. "Ne diyebilirim ki? Tex-Mex'e bayılıyorum."

"Hatırlıyorum. Neredeyse benden daha fazla yiyebilirdin. Ama sadece tacoda. Hatırlıyor musun, o zaman denediğimiz..." "Taco büfesi," diye aynı anda söylüyoruz.

Yüzümdeki aptalca gülümsemeyi saklamaya bile çalışmıyorum. Yüzümdeki kaslar böyle mutlu ifadeler yapmaya alışkın olmadığı için biraz acı verici geliyor. "Seninle aynı hızda, tabak tabak, taco taco yemek yemeye çalışmamalıydım."

Pat gülüyor. "En iyi fikrin değildi."

"En kötü fikirlerimden biriydi. Ama kusmadım!"

"Hayır, sadece birkaç saat boyunca kanepede çok, çok hareketsiz yatman gerekiyordu."

Ve ben sana küçük parmağımla bile dokunsam, çığlık atıyordun." "Benden ellerini çekemiyordun."

"Hayır," diyor, gözleri karararak. "Yapamazdım."

Bakışlarındaki sıcaklık ve dokunuşunun hatırası içimde bir tür ilkel anahtarı çeviriyor. Mesele şu ki, Pat ile aramızdaki ilişki sadece fiziksel değil. Hiçbir zaman öyle olmadı. O her zaman içimde çok daha derin bir seviyeye ulaştı ve hala da öyle.

Şimdi, onun flört tuzağına yüzüstü düşerek bizi rahat bir anılar yolculuğuna çıkardığım için kendime kızmak istiyorum. Biraz fazla büyümüş ve bakımsız, ama manzara hala güzel. Heck No Highway'e geri dönmem gerekiyor.

Pat'e dar gözlerle bakıp aramızda bir hareket yaptım. "Bu olamaz."

Pat masum Bambi gözleriyle göz kırpmıyor. "*Bu...* birlikte akşam yemeği mi? Bir sepet cips paylaşmak mı? Normal insanlar gibi konuşmak mı?"

"Biz sıradan insanlar değiliz. Birbirimize karşı değiliz."

Pat'in yüzündeki rahat gülümseme kaybolur ve yerine içimi burkan bir samimiyet gelir.

Olamaz! Flörtü geri getirin, o adamla başa çıkabilirim! Pat'in hassas, savunmasız haliyle ise pek başa çıkamam.

Bana uzanır ve ben ellerimi güvenli bir şekilde uyluklarımın altına saklarım. Eli masaya düşer, avuç içi yukarıya doğru, sanki

Kararımı değiştirirsem diye teklifim hala geçerli.

Rahatsız bir şekilde kıpırdanıyorum. "Neden beni yemeğe davet ettin? Amacın ne? Eski günleri yad etmek için olduğunu söyleme sakın."

"yle sylemeyecektim. Ama gerçekten hasret gidermek istiyorum."

Dudaklarını ısırır, yüzümü inceler ve i çeker.

"Söyle gitsin. Bu belirsizlik beni ldryor."

"Wolf'un az önce söylediklerini duymadan edemedim." Wolf'un adını duyunca dudakları hafifçe kıvrılır. "Söyledikleri doğruysa, yardım etmek istiyorum."

Onun h-kelimesini kullanması beni rpertir. Val, yardım istemekten ve yardım almaktan hoşlanmadığım konusunda haklı olabilir. Pat'in ne dediğini anlamam biraz zaman alır. Wolf'un yaptığı kadar romantik olmasa da — ki bu da bir şey demek — Pat bana evlenme teklif ediyor galiba.

Ama söylediği bu *olamaz*.

Neyse ki o anda garson tabaklarımızı getiriyor. "ok sıcak," diyor ve fajita tavasını ve tüm malzemeleri önüme kaydırıyor. Fajita sipariş ettim çünkü hazırlaması gerekiyor. Dikkatimi başka yere çekmek için! Ve buna kesinlikle ihtiyacım var.

"Hayır," diyorum, peeteden atal bıçak takımımı çıkartıyorum. "Ama sana henüz söylemedim..."

"Yine de hayır."

Pat koltuğunda kıpırdanarak, dirseklerini masaya dayayarak ne eğildi, güzel n kollarını tamamen sergiliyor. n kolları bir aperatif gibi, bir Onun pazı, omuz, göğüs ve karın kasları gibi ana yemeklere kıyasla alay konusu oluyor ve...

Tavam yüksek sesle patlayarak beni irkiltir. Yağ, az önce hayranlıkla baktığım n koluma sırır. Pat tıslayarak geri çekilir. Onları durduramadan ellerim hareket eder. Bez peetemi buzlu suya batırır, Pat'in kolunu yerinde tutarken soğuk peçeteyi derisindeki küçük kırmızı yanıklara bastırırım. Dikkatlice, bizi cızırdayan tavamın tehlikeli bölgesinden uzaklaştırırım.

Ama şimdi tamamen farklı bir tehlike bölgesindeyiz, aramızda başka bir tür ısı cızırdamaya başladı. Gözlerimiz birbirine kilitlenir ve farkındalık cildimi ağır ve gergin hissettirir. Kaybettiğimiz yıllar ve karmaşık durumumun ağırlığı... Duygularımız aramızdaki elektriği hiç de bastırmıyor. Pat'in başparmağı bileğimin içini okşuyor ve ben o anda yanıp kül olma tehlikesiyle karşı karşıyayım, tüm restoranı da benimle birlikte görkemli bir alevler içinde yok etme tehlikesiyle.

Ve bu kesinlikle olmaz.

Ellerimi çekip peçeteyi uzattım. "Al. Yanıkların üzerine koy."

Pat başını sallar. "Ben iyiyim. Önemli değil." "İyi."

Yemeğime odaklanıyorum ve tek bir fajita hazırlamak için gereğinden fazla zaman harcıyorum. Bu, fajita tarihinin en özenle hazırlanmış fajitası. Aşçılık okulları bunu öğrencilere örnek olarak gösterebilir. Hala

Bir ısırık aldığımda ortasından ikiye ayrılıyor. Meyve suyu kolumdan aşağı akıyor ve düşünmeden, dirseğime ulaşmadan önce damlayan suyu dilimle yalıyorum.

Başımı kaldırdığımda, Pat ağzı açık bir şekilde beni izliyor, espresso rengi gözleri tam önümde daha koyu bir renge dönüşüyor. "Bir kısmını kaçırdın," diyor ve bana doğru yaklaşıyor.

Oh, hayır. Bunu daha önce filmlerde görmüştüm. "*Burada küçük bir şey var*" diye başlar ve adam, kahramanın ağzının köşesinden krem şanti veya başka bir seksi yiyeceği (her zaman seksi yiyecekler olur) siler. Sonra, BAM! Şişkin müzik ve ağır nefes alıp vermeyle dolu öpüşme sahnelerinden biri başlar.

Bir peçete alıp, açıkta kalan tüm cildimi yiyecek izlerinden temizliyorum. CSI ekibi ve küçük kitleri bende hiçbir şey bulamazlar.

Eh, peçete liflerinden başka bir şey yok.

"Buldum. Gördün mü? Artık tamamen temiz. Yeni doğmuş bir bebek gibi." Yüzümü buruşturuyorum. "Aslında, yeni doğanlar pek temiz değildir. Ayrıca bir seferde iki ila üç saatten fazla uyumazlar, bu yüzden bebek gibi uyumak gibi bir şey bir tür komplo teorisidir."

Pat başını eğip eğlenerek bakıyor. "Kolunu yalayarak temizleyeceğimi mi sandın?"

Belki. Ama bunu yüksek sesle söyleyince kulağa çok saçma geliyor. Ayrıca, Pat'in bir daha asla "*yalamak*" kelimesini kullanmasına izin verilmemeli. Bu kelime çok içgüdüsel, çok şehvetli.

"Sana peçetemi uzatacaktım," diyor. "Senin bana uzattığın gibi."

"Senin peçete arkadaşın olmak istemiyorum. Zaten yeterince peçete arkadaşım var."

Pat sadece şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırarak bakıyor, çünkü peçete arkadaşı da ne demek? Ve çok peçete arkadaşım olması ne anlama geliyor? Harika. Artık Sheet Cake'in peçete fahişesi oldum.

Pat öksürüyor ve omuzları titriyor, sanırım eliyle gülmesini saklıyor. Neyse. Gül bakalım. Bir daha seninle peçete paylaşır mıyım, bakalım.

Kendimi daha fazla utanç verici durumlardan kurtarmaya karar verip fajitamı tabaktan çatalla yemeye başlıyorum, ki bu çok yanlış. Ama bu şekilde dil kullanmam, peçete kullanmam ve "yalamak" kelimesini kullanmam gerekmeyecek.

Tabii ki, tam bunu düşünürken, karamelize soğanı kucağıma düşürüyorum.

"Söylediklerim hakkında," diye başlıyor Pat.

"Hiçbir şey söylememişsin gibi davranabiliriz," diyorum ona, çatalla bir parça eti delerek. Belki de gerekenden biraz daha şiddetli bir şekilde.

Pat iç çeker. "Yardım almayı sevmediğini, hatta yardıma ihtiyacın olduğunu kabul etmediğini biliyorum..."

Çatalımı bırakıp ellerimi kucağımda yumruk yapıyorum. "Bunca zaman sonra, gelip beni tanıdığını mı sanıyorsun?"

Sözlerim sert, ama ses tonum sakın ve buz gibi soğukkanlı. Matematik denklemlerinden bahsediyor olabilirim. Göz teması kurduğum tek şey tortillam, ki bu da benim sevdiğim türden bir randevu: ağzını kapalı tutuyor.

"Seni tanıdığımı düşünmek istiyorum."

"Ben de kazanan loto numaralarını tahmin edebileceğimi düşünmek isterim. Ama bu, yapabileceğim anlamına gelmez."

Pat kaşlarını çatıyor ve ben, iki fajita'yı bitirirken onun tabağındaki hiçbir şeye dokunmadığını fark ediyorum. Çatal kullanmış olsam da, hepsi aynı yere gidiyor. aynı yere düşüyor. Bu adam yemek yemeyecek mi? Yoksa ağzını çalıştırırken enchiladas'ının soğumasını mı planlıyor? Bu tam bir israf. Protesto etmek için çatalımı alıp yemeğe devam ediyorum.

Pat boğazını temizledi. "Seni sevmiştim."

Çatalımı düşürüyorum. Masa altındaki Saltillo fayansının üzerine düşüyor, muhtemelen bir daha asla bulunamayacak.

"Sevmiş olamazsın."

"Evet," diyor Pat. "Evet, ve bu hafta hala öyle olduğunu fark ettim. Seni seviyorum, Lindy."

Parçalanmakta olan bir buzdağının üzerinde duruyormuşum gibi hissediyorum. Tek fark, buzdağı benim kalbim ve eriyerek parçalanıyor. Ben ise küçük bir buz parçasının üzerinde kalmış, uzaklaşırken yıkımı izliyorum.

Eriyerek iyi oluyor. Donmuş bir kalbe sahip olmamak iyi bir şey, kendime böyle söylemeye çalışıyorum.

Ama hayır, bu iyi bir şey DEĞİL. Hepimiz o reklamı görmedik mi? Buzulların eridiği ve zavallı anne kutup ayısının yavrularıyla yaşayabileceği bir yer bulmaya çalıştığı reklamı?

yaşamak için bir yer arayan zavallı anne kutup ayısı olan reklamı görmedik mi? Erime kesinlikle kötü, en azından Pat söz konusu olduğunda.

Beni *seviyor* mu? Ne cüret! Onun sözlerini kabul etmiyorum.

"Buna izin yok," diyorum ona mümkün olduğunca makul bir ses tonuyla.

Kaşları kalkıyor. "Seni seviyorum demek yasak mı?"

"Bana söylemene izin yok, bunu içtenlikle düşündüğüne de inanmama izin yok."

"Bunu içten söylemiyorum. İçten söylüyorum."

"Kesinlikle olmaz. Bir gün buraya gelip özür diledikten birkaç gün sonra beni sevdiğini söyleyemezsin. Bu kabul edilemez."

Masada karşılıklı olarak birbirimize bakıyoruz, bu şimdiye kadarki en tuhaf tartışmalardan biri olmalı. Sonunda Pat, çenesini ovuşturarak pes etmiş gibi görünüyor.

"O zaman kaç gün beklemek kabul edilebilir?" Pes etmiyor. Görünüşe göre, sadece kendini toparlıyordu.

"Hiçbiri. Hiçbir gün." Elimi salladım ve yanımdan geçen garson, tabağımı kaldırması için işaret ettiğimi sandı. Soğumuş fajita tabağımı almaya çalıştığında, iki elimle tutarak Gollum gibi koruyucu bir şekilde üzerine eğildim. Sanırım tısladım bile.

Neyim var benim?

"Üzgünüm." Garson, İspanyolca olarak, "*Üzgünüm*" ya da "*Kadınla fajitaları arasına girme*" gibi bir şey mırıldanır. *fajitalarının arasına girme*" gibi bir şey olabilir.

Chevy'nin restoranın diğer ucundan bana şaşkın gözlerle baktığını fark ediyorum. Bu saçma davranışımın en azından bir kısmı onun suçu. Winnie'ye, kardeşinin Pat'in benimle iletişime geçmesine yardım ettiğini söylediğimde, belki o da intikam almama yardım eder. Chevy bakışlarımın altında eriyip gidiyor ve barmenine dönüyor. Elimde kalan azıcık haysiyetimi korumaya çalışıyorum, parmaklarımı tabaktan çekip düzgünce oturuyorum.

"İstersen seninkini de alabilirsin," diyor Pat, tabağını bana doğru iterek. "Yani, o kadar açsan tabii."

Aç değilim. *Kızgınım*. Ayrıca, istesem de istemesen de, ona inansam da inanmasam da, bir tür adrenalın patlaması yaşıyorum çünkü *Pat beni sevdiğini söyledi*. Bunu tekrar düşünmek bile sistemimi aşırı yükleme tehlikesi yaratıyor. Beynimin içinde kırmızı ışıklar yanıp sönüyor ve o gürültülü alarmlardan biri çalıyor

çalışırmuş gibi. Beyaz önlüklü adamların etrafta koşuşturup, ellerini boşuna salladıklarını hayal ediyorum. Tam bir sıfırlama kaçınılmaz.

"Enchiladalarını istemiyor musun?" diye soruyorum, kafamdaki tam bir kargaşayı görmezden gelerek.

Pat yavaşça başını sallar. "Seninle evlenmek istiyorum."

Ve... sıfırlama işlemi başladı. Beynimin MRG'sinde sadece yanıp sönen bir imleçle boş bir bilgisayar ekranı görünecektir.

Pat.

İstiyor.

Evlenm

ek.

Evlenm

ek.

Bir vınlama ve uğultu ile tekrar çevrimiçi oldum, bebeğim, ve hemen tekrar sinirlendim. "Bu daha da kötü!"

"Neden? Benimle evlenmek o kadar kötü mü olur?"

Aslında, hayır. Pat'i benim küçük hayatıma dahil edebileceğimi hayal edebiliyorum. Sadece, o buraya sığmaz. Uzun sürmez. Ben onun için sadece başka bir parlak nesneyim, sıkılmadan önce denemek için başka bir heyecan verici yeni şey. Yani, süper modeller ve

Aktrisler bile Pat'i elde tutamadı. Ben nasıl tutabilirim ki?

Ve o gittiğinde ben nerede olurdum? Hâlâ burada, Jo ile yalnız, ikinci kez kalbi kırık.

Pat kaşlarını çatı. "Peki sana evlenme teklif etmek, seni seviyorum demek neden daha kötü olsun?"

"İnsanlar sürekli *aşk sözcüğünü* kullanır. Bu fajitayı *seviyorum*, kovboy çizmelerimi *seviyorum*, Adele'nin son albümünü *seviyorum*. *Evlen benimle* demek, sözünü tutmak gibidir."

Pat geriye yaslanıp kollarını kavuşturur. "O zaman ben de öyle yapacağım. Seni seviyorum ve sözlerimi eyleme döküyorum. Evlen benimle Lindy."

"Sen çok saçmalıyorsun."

"Aslında öyleyim. Ama bu konuda da çok, çok ciddiylim. Senin ve Jo hakkında."

Pat şimdi öne eğiliyor, parmaklarını birleştiriyor ve bana en ciddi yüz ifadesini takınıyor. Onun bu ifadeyi en fazla on saniyeden fazla sürdürdüğünü hiç görmedim. Yarım dakikadan fazla geçene kadar saniyeleri sayıyorum. Hâlâ yüzünü bozmamış.

Ama ben kırıldım. Benim tepkim, orijinal planıma geri dönmek: yüzüme yemek tıkmak. Çatalımı kaybettiğim için artık parmaklarımla. Yemeğimle birlikte gelen hemen hemen

her şeyi yedim, maydanoz süslemesi ve ekşi krema dolu küçük taco kabını bile.

"Yaptığım hataları değiştiremem," diyor Pat. "Sana bana güvenmemen için her türlü nedeni verdiğimi biliyorum. Sana ne kadar samimi olduğumu ikna edebilecek miyim, bilmiyorum. Ama deneyeceğim."

Kafamı sallıyorum. *Bunu yapmana gerek yok* demek istiyorum. Ağzım dolu olduğu için, ağızımdan çıkan ses daha çok "*Moofomeedtovovat*" gibi çıkıyor.

Pat, Lindy'nin ağızı dolu konuşma tarzına aşına gibi görünüyor, çünkü mükemmel bir şekilde anladığını ima eden bir cevap veriyor. "Sana samimi olduğumu ikna etmeme *gerek* olmadığını biliyorum.

Ama ikna edeceğim. Sen istesen de istemesen de."

Sonunda yutkunmayı başardım. "Biz rıza çağında yaşıyoruz. Ve ben hayır diyorum. Buna rıza göstermiyorum."

"Ben tamamen rıza taraftarıyım. Ama seni sevdiğimi kanıtlamak için iznini istemeyeceğim." Sesi alçalır. "Şimdi, seni öpmek söz konusu olduğunda, senin istediğinden emin olana kadar bekleyeceğim."

Düşüncelerim *öpüşmek* kelimesinde takılır ve Pat'in dudakları gülümsemeye başladığında ona bakakalırım.

"Sana saygı duyacağım," diyor Pat, *neden konuşmayı kesmiyor ki? Durum gittikçe kötüleşiyor!* "Sana saygı duyuyorum. Ama Terminator gibi peşini bırakmayacağım."

Sinirlerim bozulmuş durumda. Beynim, zorla sıfırlanmanın ardından hala temel programlamayı bulmaya çalışıyor, aksi takdirde ağızımdan çıkanları açıklayamam.

"Hangi versiyon? T-800 mi, T-1000 mi?"

Pat bana şaşkınlıkla bakar, sonra bu şaşkınlık hayranlığa ve saf zevke dönüşür. Onun dilini, *bizim* dilimizi konuşmaya geri döndüm. Ağzım durmadan konuşmaya devam ederken dehşete kapılıyorum.

"Çünkü T-800'ü halledebileceğimi düşünüyorum. Ama T-1000..." Kafamı sallıyorum. "O konuda pek emin değilim."

Ben kimim ve Lindy'ye ne yaptım? Kendimle rahat hissettiğim acı, buruşuk halim mi? Göğsümde garip bir sıcaklık yayıldığını hissediyorum. Uyanmak gibi bir his.

Pat gülmeye başlayınca sıcaklık artıyor. Bu, insanların başlarını çevirip konuşmalarını kesmelerine neden olan türden bir kahkaha. Onda utanç, gurur ve bu odadaki insanların onun hakkında ne düşündükleri konusunda hiçbir endişe yok. Ben hariç. Onun tüm dikkatini ve ifadesine bakılırsa hayranlığını çekiyorum.

Pat başını geriye atıyor ve kahkahalarla gülüyor. Nabzının hızlandığını görebiliyorum ve adem elması hareket ettiğinde, üzerinde bir bulut açılıyor ve mükemmelliğine bir güneş ışığı düşüyor. Bana sorarsanız, boğaz bir erkeğin hafife alınan ve inanılmaz derecede seksi bir parçasıdır.

"Bu senin en sevdiğim özelliklerinden biri," diyor Pat, sonunda kendine gelerek. "Sen *ateş* gibisin."

Parmağımı kaldırıyorum. "Backstreet Boys şarkı sözlerinden tek *bir kelime* bile söylersen, seni bitiririm."

Elini kalbinin üzerine koyar. "Asla yapmam. Benim her zaman NSYNC hayranı olduğumu biliyorsun. Hala Justin ve Britney'nin birbirlerine geri döneceklerini umuyorum."

"Öyle yapardın."

Bu, şimdiye kadar yaşadığım en garip, en yoğun konuşma ve birdenbire yorgun düştüm. O kadar bitkinim ki, Pat bana evlilik sorusunu tekrar sorsa, ağızımdan bir "*evet*" çıkabilir. Sanırım bunu engelleyemem.

Pat elimi tuttuğunda, çekilebilecek kadar hızlı davranamadım. Ya da belki de istemiyorum. Sıcak ve güçlü eli, bana bin bir güzel anıyı anında hatırlatarak, benim elimi sarar. Parmaklarımızı birbirine bağlar ve ben içimden çıkan iç çekişi engelleyemem.

El ele tutuşuyoruz.

El ele tutuşuyoruz.

Çekilmek istiyorum. Aynı zamanda masanın üzerinden atlayıp, restorandan atılana kadar onu öpmek, sonra da otoparkta bir çift genç gibi öpüşmeye devam etmek istiyorum.

Ona kızmak istiyorum.

Onu affetmek

istiyorum. İstiyorum...

Boğazım düğümleniyor, bu kadar yoğun duygulara alışkın değilim. Hayatımda her şeyi göl gibi sakın tutarım, sıcak ve rüzgarsız bir günde cam gibi pürüzsüz bir göl kıyısı gibi.

Pat bir fırtına, bana doğru dalgalar ve rüzgarlarla dolu bir fırtına estiriyor. Yıllardır bu kadar güçlü bir şey hissetmemiştim. Kendime hissetmeye *izin vermemiştim*. Bu hem ferahlatıcı hem de korkutucu.

Bunu seviyorum; bundan nefret ediyorum.

Ama tartışmasız, kendimi tamamen *canlı* hissediyorum.

"Lindy, seninle evlenmek istiyorum," diyor Pat ve o fırtına bir tsunamiye dönüşüyor.

Gözlerimi kırpıyorum. Yutkunuyorum. Nefes almayı hatırlatıyorum kendime. Kalbime, yeniden çalışmaya başlaması ve görevini yerine getirmesi gerektiğini söylüyorum, böylece bu vinil koltukta ölüp kalmayayım, saçlarım sonsuza kadar kızarmış soğan kokmasın diye.

"Sana bunu böyle sormak istemedim," diyor Pat, parmaklarımı sıkarak. "Ama Chevy bana Jo ve velayet duruşmasından bahsetti. Beklemenin bir anlamı olmadığını düşündüm."

Midem düğümlenir. Chevy, Pat'e bir kocaya *ihtiyacım olduğunu* söylemiş. Pat *yardım etmek* istiyor.

Yardıma ihtiyacım olduğu için benimle evlenmek istiyor.

Ben aptal değilim — Pat sadece iyi bir adam olduğu ve yardım etmek istediği için istemiyor. Aramızdaki kimya kendi başına yaşayan bir şey. Bir posta kodu var. En azından beni sevdiğini *düşünüyor*. Bu teklif sadece bir iyilik değil. Ama Jo olmasaydı, bana ŞU AN teklifte bulunmazdı. Bundan eminim.

Onun teklifi, beş çeşit alkol içeren karışık bir kokteyl gibi, tadı lezzetli ama ertesi sabah ölmek isteyeceğiniz türden.

Ne diyeceğimi bilmesem de cevap vermek için ağzımı açıyorum. Bir kelime bile söylemeden, bir mariachi grubu üzerimize çullanıyor.

Pat'in etrafını saran grup, coşkulu bir doğum günü şarkısı söylemeye başlar. En az on kişi vardır. Biri gitar çalıyor, diğeri ise marakasları sallıyor. Birinin görevi ise sadece kulakları sağır eden sesler çıkarmak gibi görünüyor.

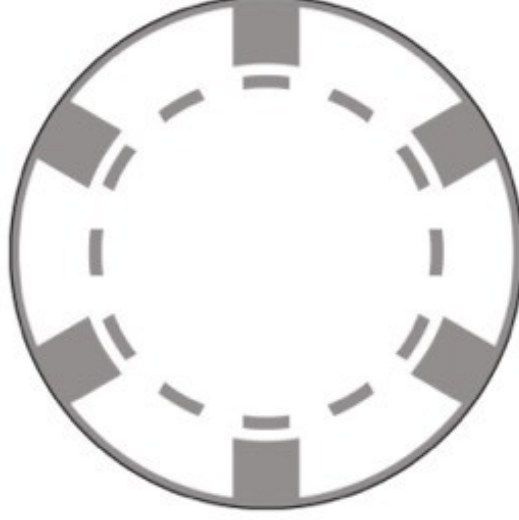
Garson, Pat'in başına büyük boy bir sombrero takıyor ve sonra burnuna bir parça krem şanti sıkıyor. Benim oturduğum taraf bir anlığına boşalıyor ve ben bu dikkat dağınıklığından yararlanarak kaçıyorum.

"Lindy, bekle!" diye bağıyor Pat. Onu görmezden geliyorum.

On kez ölmüş olan Chevy, barda gülerek dizlerine vururken, Pat, hala sombrero şapkası ve yüzü krem şanti ile kaplı halde, grubun arasından geçmeye çalışıyor.

Pat ve onun çok, çok cazip gelen korkunç fikirleri beni yakalamadan önce ön kapıya doğru koşuyorum.

ON ALTI.

Pat

Mustang'ine bindiğimizde, Chevy hala gülüyor ve ben hala burnumdaki krem şantiyi siliyorum. Normalde iyi bir şakayı severim, ama Chevy garsonlara benim doğum günüm olduğunu söyleyerek Lindy'ye kaçma fırsatı verdi. Onu tamamen suçlayamam. Teklifim berbattı. Çok berbattı. Wolf Waters bile davul grubuyla onu geçti.

Motor çalışmaya başlıyor ve ben de ayak bileğimdeki izleme cihazının altındaki cildimi kaşımak için eğiliyorum. "Orada bana destek olduğun için teşekkürler dostum. Aramızda bir tür erkek arkadaşlığı olduğunu düşünmüştüm."

Chevy hala gülerek yanaklarından gözyaşlarını siler. "Erkek arkadaşlığımız hakkında bir şey söylemek için henüz erken, ama teklifin için teşekkür ederim."

Dürüst olmak gerekirse, mariachi grubu dışında, Chevy, roller tersine dönseydi benim olacağımdan çok daha nazikti. Beni belediye binasından aldıktan sonra, Chevy beni evine götürüp duş almamı sağladı, sonra Walmart'a gidip tuvalet malzemeleri ve - ürperdim - geçici bir gardırop aldım. Öngörülebilir gelecekte, onun misafir odasında kalacağım.

Chevy'nin rahat, stereotipik bir bekar erkek olduğu izlenimine kapılmıştım. Onun büyük bir kamyonet sürmesini ve bira kutularının sehpa dekoru olduğu türden bir bekar evi olmasını beklerdim. Ama o, şu anda bindiğimiz 1967 model Ford Mustang'i restore etti. Ayrıca, Lindy'nin yıkık dökük evinin sahip olmadığı tüm cazibeye sahip olan çiftlik evi bungalovunu da yeniledi ve dekore etti. Görünüşe göre Chevy, ev tadilatı yapmayı, eski arabaları restore etmeyi seven ve iç mimarlık da yapabilen küçük bir kasaba şerifi.

Lindy'nin yıkık dökük evinde olmayan tüm cazibeyi barındıran çiftlik evi bungalovunu da yenilemiş ve dekore etmiş. Görünüşe göre Chevy, ev tadilatı ve eski arabaları restore etmeyi seven, iç mimarlık da yapabilecek küçük bir kasabanın şerif yardımcısı.

Oh, ayrıca şakaları da seviyor.

Umarım o da verdiği kadarını alabilir, çünkü işler başladı. Belki de onun misafirperverliğine bağımlı olmadığım zaman.

"Bak dostum," diyor, büyük elleri direksiyonu kavrayarak, "Bu kasabanın tamamı Lindy'nin kalbini bir kez kırdığını bilse de, sana bir şans vermek istiyorum."

Benim tepkimi görmek için bana bir bakış atıyor. Yüzümde hangi duyguların yansıdığını bilmiyorum yüzümde hangi duyguların yansıdığını bilmiyorum, çünkü içimde yedi farklı duygu birden kıpır kıpır. Genelde sözlerimle ifade ederim, ama şu anda sessizlik en iyi seçenek gibi görünüyor.

"Senin iyi bir adam olduğunu hissediyorum. Geçmişe ve bir keresinde bana yumruk attığına rağmen. Hatta Lindy'yi geri kazanma çabalarını destekleyebileceğimi bile söyleyebilirim."

"Gerçekten mi? Çünkü ben, senin ve kasabanın beni kovmak istediğini hissediyorum." Ayak bileğimdeki izleme cihazını sallıyorum. "Bu hariç."

"Bu da ilginç," diyor Chevy, ayak bileğime bakarak başını sallıyor. "Yargıç Judie'nin bunlardan birini verdiği hiç görmedim. Genelde hapse girme, doğrudan hapse girme veya çok yüksek para cezaları ödeme yönünde eğilimlidir. Onun ayak bileği izleme cihazı taktığını hiç görmedim. Özellikle de Sheeter olmayan birine."

"Huh. Peki, sence bu ne anlama geliyor?"

Yüzünde yavaşça bir gülümseme belirir. "Bence," diye dikkatlice söyler, "bu, kasabadaki bazı insanların sana gerçekten bir şans vermek isteyebileceği anlamına geliyor."

Bir nedenden dolayı seni burada istiyorlar. Ve bunun nedeni sadece takımımızın bu yıl bir galibiyete daha ihtiyacı olması değil."

Ayak bileziğimin yanı sıra, yargıç bana bir toplum hizmeti cezası verdi — lise futbol takımının yardımcı koçu olarak çok özel bir toplum hizmeti. Chevy diğer yardımcı koç ve bana baş koçun işe yaramaz olduğunu ve bir ayağı kapıda gibi göründüğünü söyledi.

"Öyle mi? Neden? Beni neredeyse hiç tanıımıyorsunuz. Ve şu ana kadar iyi bir performans göstermedim."

Chevy onaylayarak mırıldanır. "Yargıç Judie adına konuşamam. Ama bunu bir önsezi olarak kabul edin. Senden hoşlandım. Ve Lindy'nin de, tüm protestolarına rağmen"

"Gerçekten mi? Çünkü evlenme teklif ettiğimde benden kaçtı."

"Gerçekten mi? Çünkü evlenme teklif ettiğimde benden kaçtı."

Chevy bana hızlıca bir bakış attı, yüzünde şok ifadesi vardı. "Sen evlenme teklif ettin mi?"

"İyi değil. Ama evet. Sanırım mariachi bandosu gelmeden önce bile batırdım."

"Dostum," diyor Chevy. "Kimse fajita tavası üzerinde evlenme teklifi yapmaz. Wolf

Waters ve davul grubu bile bunu yapmaz."

Bu doğru. "Bazen... dürtüsel davranabilirim. Ama evlilik teklifi gerçekti."

Birkaç saniye boyunca Chevy sessiz kalır, sadece motorun gürültüsü sessizliği bozar. "Şunu bir netleştirelim.

Lindy ile evlenmek istiyorsun, onu yıllar sonra ilk kez gördükten sonra mı?"

"Evet."

"Ve Jo'yu da paket anlaşması gibi alacağını biliyorsun, değil mi? Jo hakkında bir şey söylemiyorum, o en iyisidir. Her erkek başka bir erkeğin çocuğunu büyütmek istemez ya da baba rolüne hazır değildir. Ayrıca, tüm yasal sorunlar... Bunların hepsini bilerek evlenme teklif etmek istiyor musun?"

Belki Chevy'nin listesi beni vazgeçirmeli. Beni sınıadığından eminim. Bu sadece kararlılığımı daha da artırıyor.

kararımdan daha eminim. "Evet, eminim."

"Öyleyse, belki de içgüdülerim doğru." Chevy Mustang'i durdurur ve kapısına yaslanarak bana bakar. "Nerede olduğumuzu biliyor musun?"

Önümdeki, sadece ay ışığıyla aydınlatılmış karanlık yola bakıyorum. tarafta tarlalar ve çitler var. "Birini öldürmek ve cesedi saklamak için mükemmel, ıssız bir yol mu?"

Gülerek, kapımı açmak için eğildi. "Biraz karanlık, dostum. Seni eve yürüyerek gönderip yaptıklarını düşünmen için iyi bir yer gibi."

"Ciddi misin?"

O başını sallar. "Evim iki mil ileride."

Homurdanarak arabasından inerim, sonra eğilip onun gözlerine bakarım.

"Eğer böyle olacaksa, dostluk teklifimi tamamen geri çekebilirim."

"Haklısın. Ama sana bir şey sorayım, kardeşlerin de aynı şeyi yapmaz mıydı?"

Bunu düşünmeme bile gerek yok. "Daha kötüsünü yaparlardı."

Chevy gülümser ve bana el sallar. "Evde görüşürüz tatlım."

Kapıyı kapatıyorum, yürümeye başlarken motorunun uğultusu uzaklaşıyor, her adımda ayak bileğimdeki izleme cihazı biraz daha kaşınıyor. Bu kasaba

alçakgönüllü davranmamı istiyorsa, boynuma plastik bir önlük bağlayıp yüzümü içine sokarım. Ne gerekiyorsa yaparım.

Yürüyüş yapıp Lindy'ye yaptığım gibi evlenme teklif etmenin ne kadar aptalca olduğunu düşünmek için yaklaşık on dakikam vardı ki telefonum titremeye başladı. Burada sinyal alabildiğime gerçekten şaşırdım.

"Selam, baba."

Tank'ın sesi biraz bozuk geliyor. "Sheet Cake'de sıkışıp kalmak nasıl bir şey? Ne yapıyorsun?"

Bozuk bir kulübe ve birkaç ineğin yanından geçiyorum. "Sadece yürüyüş yapıyorum."

"Bunu yapabilir misin?" diye sordu. "Ev hapsinde olduğunu sanıyordum."

"Daha çok *kasaba* hapsi gibi. Sheet Cake'den ayrılamam. Sanırım bir süre burada kalacağım

bir süre burada kalacağım, James Dark Horse hakkındaki fikrini değiştirmezse bile."

Babam mırıldanıyor ve parazitlerden dolayı duyamadığım bir şey söylüyor. Sadece son kısmı net. "... inatçı kardeşim. Kız arkadaşınla durumlar nasıl?"

"Ona evlenme teklif ettim."

Şimdi o bombayı patlatsam iyi olur, tekrar denemeden önce bu fikre alışsın. Bu sefer bir planım ve *gerçek* bir teklifim var, Lindy'ye ne kadar ciddi olduğumu gösterecek bir teklif. Tank bir süre sessiz kalır, ben de hala bağlantıda mıyız diye bakarım. Bağlantı devam ediyor. "Hala orada mısın? Kalp krizi geçirttim mi?"

"Buradayım," diyor Tank. "Sadece düşünüyordum. Ne yaptığının farkında mısın, evlat?"

"Öyle görünmeyebilir, ama uzun zamandır ilk kez, gerçekten, gerçekten biliyorum."

Yine sessizleşti ve ben de akıllıca kararlar hakkında bir nutuk dinlemeye hazırlandım — ki buna karşılık, bütün bir kasabayı satın alan birinin bunu söylemeye hakkı olmadığını söyleyecektim. Ama babam tekrar konuşmaya başladığında sesi kısıldı. "Öyleyse, annenin yüzüğünü almanı istiyorum."

O kadar şok oldum ki, durup yakındaki bir çit direğine yaslandım, bir duygu dalgası beni sardı. Pürüzlü ahşabı kavradım, gözlerimi kapattım ve hafifçe sallandım.

"Baba, bunu kabul edemem."

"Annen ve ben, o vefat etmeden önce bunu konuşmak için zamanımız olmuştu. O, ilk oğlunun bu yüzüğü almasını istiyordu. Size hiç söylemedik ve dürüst olmak gerekirse, bunu size verebilecek bir fırsatın gelip gelmeyeceğinden emin değildim. Eğer hayatınızı birlikte geçirmek istediğiniz kadın buysa, yüzük senindir."

"Ben... teþekkür ederim. Vay canına."

Sonra söylediği þeyler parazit nedeniyle duyulmuyor ve bir dakika sonra bağlantı kesiliyor. Açıkçası rahatladım, çünkü ıssız bir köy yolunda durmuş, küçük bir çocuk gibi ağlıyorum.

Lindy evet bile demedi. Hayır da demedi, ama bu pek de parlak bir onay sayılmaz. Annemin yüzüğü ve ailemin onayı düşüncesi, Lindy'ye kendimi daha fazla kanıtlamak istememe neden oluyor.

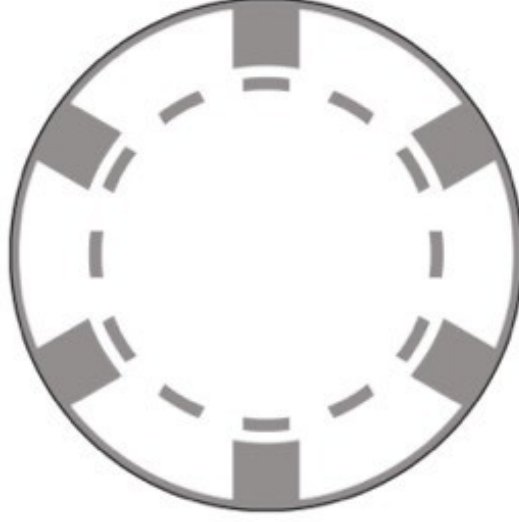
Lindy'ye veya annemin yüzüğüne layık hissetmiyorum kendimi. Ama layık olacağım. Olacağım.

Bir hışırta duyuyorum ve baktığımda, özel anıma izinsiz giren bir inek görüyorum. Yanaklarımı silerken, meraklı ineğin gözlerine bakıyorum.

"Neye bakıyorsun?" diye soruyorum ve cevap olarak kuyruğunu kaldırıp taze bir inek pisliği yığını bırakıyor. "Sen tam bir keyif kaçıransın Bessie. Bunu biliyor musun?"

İnci, benim hakaretime pek aldırmış etmiyor ve sürünün yanına dönüyor. İç çekerek, telefonumu cebime koyup yürüyüşüme devam ediyorum, Bessie'nin tepkisini herhangi bir işaret olarak kabul etmiyorum.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Lindy

"Bana iyi haberlerin olduğunu söyle," diyorum Ashlee'ye, telefonu kulağımla omzum arasına sıkıştırarak arabadan çantamı alıp kapıyı çarpıyorum.

Dürüst olmak gerekirse, Jo ile ilgili yasal mücadele, restorandan ve Pat'ten kaçtıktan sonra düşünmek istediğim son şey. Val ve Winnie'ye bat sinyali, yani 911 mesajı gönderdim, şu anda yoldalar. Arkadaşlarım gelene kadar beynimi kapatmak isterdim, ama Ashlee'nin sesli mesajı kötüye işaret ediyordu. Bu gece bilinmeyen, yaklaşan bir felaket hissiyle uyumaktansa, ondan şimdi haber almak daha iyi.

Bilinir bir felaket, bilinmeyen bir felaketten çok daha iyidir.

Ashlee iç çekiyor ve bu küçük ses kalbimi sarsıyor. Belki de yanılmışım, bilinmeyen bir felaket daha iyidir. "Öncelikle, Kim için tekrar özür dilemek istiyorum. Kovuldu, ama zararın verildiğini biliyorum."

Meğer Kim sadece beni değil, başkalarını da dinliyormuş. Billy Waters ile gizlice çıkıyormuş, bu yüzden Billy'ye Ashlee ile konuştuklarımız da dahil olmak üzere her türlü gizli müşteri bilgisini vermiş. Kardeşler pek iyi anlaşmasalar da, Wolf bir şekilde Billy'den bu bilgiyi almış ve bu da hayatımın en tuhaf ikinci evlilik teklifine yol açmış.

Pat'in Meksika restoranındaki evlilik teklifi, davul grubu olmasa da kazanır.

"Sana dürüst olmak istiyorum," diyor Ashlee. "Bence bu daha zorlu bir mücadele olacak."

Arabaya yaslanarak destek alırken, Ashlee özel dedektifinin Rachel hakkında keşfettiklerini anlatıyor. Ki bu... hiçbir şey.

Aslında hayatını tamamen değiştirmiş gibi görünüyor. En azından kağıt üzerinde. Rehabilitasyon gördü, haftalık AA toplantılarına katılıyor, toplumda çeşitli gönüllü görevlerde bulunuyor ve tabii ki, ideal iki ebeveynli bir aile yaratmak için zengin bir teknoloji devi kocası var

ideal iki ebeveynli bir aile yaratacak zengin bir teknoloji patronu kocası var. Harika bir okulun bulunduğu bölgede büyük bir evde yaşıyorlar.

Rachel artık temiz olabilir, kağıt üzerinde harika görünebilir, ama onun altında yatan sorunların hala *sorun* olduğunu düşünmeden edemiyorum. İstediği zaman beni arayabilir veya evime gelebilir. Yasal yollardan değil, kişisel olarak iletişime geçebilirdi.

önceliği Jo'nun annesi olmak değil, daha çok Rachel'ın kızını bana vermemek gibi görünüyor. Benim *kazanmamı* istemiyor.

Ama olasılıkları değerlendirip bahis oynayacak olursak, ben paramı Rachel'a yatırırdım. Onda bende olmayan üç şey var: tartışmasız biyolojik anne unvanı, para ve bir koca.

Ama benim de bir kocam olabilir. Parası olan bir kocam.

Bu bağlamda Pat'in teklifini düşünmek bile midemi bulandırıyor. Kendimi o para peşinde koşan kadınlardan farksız hissediyorum. Tabitha'nın sözleri aklıma geliyor ve Pat ile evlenirsem insanların benim hakkımda ne düşüneceğini biliyorum. Ama o, Rachel'ın sahip olduğu ve benim şu anda sahip olmadığım üç şeyden ikisini bana sağlayabilir.

Yanağımın içini ısııyorum. Pat'i kullanmak istemiyorum. Pat'i kullanmak *hiç* istemedim. Ama Jo'yu kaybetmemek için çaresizim. Bencil nedenlerden dolayı değil, onu kaybetmek beni öldürür. Rachel'ın, neredeyse bir yabancı olan Rachel'ın, Jo için en iyi seçim olduğu bir dünya hayal edemiyorum.

Mesele şu ki: Ben de kendim için Pat ile evlenmek *istiyorum*. Bu fikir çok cazip.

Pat çok çekici. Kalbim onu istiyor. Vücudum onu istiyor. Sadece Pat'in ulaşabildiği o derin ruhsal yer onu istiyor. Vahşi kedi kesinlikle onu istiyor.

Ama onu tekrar hayatıma sokmaktan çok korkuyorum. Daha olgun görünüyor. samimi görünüyor. Pat'in gerçekten tek bir yerde ya da Sheet Cake gibi bir yerde uzun süre kalıp kalamayacağı kimsenin bilemeyeceği bir şey. Ve onun ayrılması durumunda kendimin ya da Jo'nun incinmesine izin veremem.

Belki de terk etmeyecektir. Belki de gerçekten değişmiştir.

O, bahse girebileceğim bir risk mi?

"Hala benimle misin?" diye soruyor Ashlee.

"Evet. Sadece düşünüyordum."

"Senin için elimizden gelenin en iyisini yapacağım. Bunca yıldır Jo'yu sen büyüttün. O mutlu ve sağlıklı ve burada seninle kökleri var. Terk etme hoş karşılanmaz."

"Evet, ama Rachel onun biyolojik annesi. Ve senin de dediğin gibi, Rachel'ın benim sahip olmadığım istikrarlı bir hayatı ve maddi güvenliği var."

"Keşke bunun doğru olmadığını söyleyebilseydim, ama bu şeyler kesinlikle etkili faktörler."

Ashlee bir an sessiz kalır ve ben başımı geriye eğip, kadife gibi derin gökyüzünü delen iğne ucu kadar küçük yıldızlara bakarım. Çoğu gece, yıldızlı gökyüzü beni sakinleştirir ve bana perspektif kazandırır. Evrende kendimi küçük hissetmek

garip bir huzur hissi uyandırır, sanki sorunlarım o kadar da büyük olamazmış gibi.

Bu gece işe yaramıyor. Bir çöp kamyonu hayatımın kenarına yanaşmış ve ön bahçeme 30.000 pound çöp boşaltmış.

"Her şey için teşekkürler, Ashlee."

"Sanki çoktan kaybetmişiz gibi konuşma, Lindy."

Ama herhangi bir umut beslemek zor.

Telefonu kapattıktan sonra, birkaç dakika nefes almaya zaman ayırıyorum. Ekim başındaki hava serin, ama çok soğuk değil. Yine de, kemiklerime kadar üşüyorum.

Kapının kilidini açtığımda, pırıl pırıl temiz bir mutfakla karşılaşıyorum. Tezgâhlardan yansıyan parlaklıktan gözlerimi korumak zorunda kalıyorum. Yerler bile parlıyor. Bunun tek bir anlamı olabilir: Deedee ve erkek arkadaşı yine ayrılmış olmalılar.

Söz konusu genç bakıcı, sadece akla gelebilecek her yüzeyi ovmakla kalmamış, lavabomda küçük, kirli bir şehir gibi büyüyen kirli bulaşık yığını da halletmiş.

Keşke üzgün olduğumda, temizlik gibi üretken bir şeyden teselli bulsaydım. Genelde işleri basit tutarım: litrelerce dondurma yiyerek kendimi avuturum ya da George Clooney'nin romantik ilişkisi olduğu tüm kadınları bulmak gibi, internette araştırma yaparken kara deliğe girerim. Bu araştırma beni bir hafta boyunca oyaladı.

Deedee'yi birinci kattaki banyoda diş fırçasıyla derzleri fırçalarken buluyorum. Ne yazık ki, benim diş fırçam gibi görünüyor. İyi tarafı, derzlerim hiç bu kadar güzel görünmemiştir. Görünüşe göre kirin altında bembeyazlarmış. Kim bilebilirdi ki? Bu durumdan hem tiksiniyorum hem de biraz şaşkınım.

Kapı çerçevesine yaslanıyorum. "Huh. Derzlerin gri olduğunu sanıyordum." Deedee, kirli fayanslarımı fırçalamak yerine iç çamaşır çekmecemi karıştırırken yakalanmış gibi sığıyor. "Aman Tanrım! Beni çok korkuttun korkuttun!"

Deedee sanki başka bir on yıldan çıkmış gibi konuşuyor, bu genellikle beni eğlendirir, ama bu gece onun kırmızı gözleri dikkatimi dağıttı. Mark'la ayrıldıklarına dair benim teorim doğruymuş gibi görünüyor. Sanki bunu kanıtlamak istercesine, gözyaşlarını siliyor ve ikimiz de farkında değilmiş gibi davranıyoruz.

"Üzgünüm," diyorum ona. "Seni korkutmak istemedim." "Bitirmemi ister misin?"

Aşağıya bakıyorum ve onun ne kadarını temizlediğini net bir şekilde görebiliyorum. "Hayır. Sonra yaparım."

Daha sonra, yani asla.

Deedee bal rengi saçlarını kulağının arkasına koyar ve mahvolmuş diş fırçasını tezgahın üzerine bırakır. Mutfakta tekrar bir araya geliriz, o çantasını alır ve ben bir uygulama aracılığıyla ona ödeme yaparken gergin bir şekilde çantasının askısıyla oynar. Bu tür teknolojilere minnettarım, çünkü para gerçek değilmiş gibi davranmamı sağlıyor. Para gerçek değilse, para *sorunlarım* da gerçek değil. Herkes kazanır!

"Umarım ortalığı topladığım için sorun yoktur," diyor Deedee. Başka biri olsaydı, iltifat beklediğini düşünürdüm. Ama Deedee'nin sınırı aştığını merak ettiğini anlayabiliyorum.

"Burası harika görünüyor. Bebek bakıcısı ve temizlikçi işini yaptığın için sana iki katı ücret ödeyebilmeyi dilerdim."

O eliyle beni durdurdu. "Önemli değil, Bayan Darcy." Bu isim beni rahatsız etti. "Özür dilerim. Yani, Bayan Lindy."

Ebeveynlerin çocuklarına saygılı olmayı öğretmek istediklerini anlıyorum. Deedee ve iki küçük kız kardeşi, nezaketin timsali. Ancak, yirmili yaşlarındaysanız, Bayan diye çağrılmak, cenazenizde trombon çalınmasını dinlemek gibidir.

"Jo ile nasıl gitti?"

Deedee kocaman gülümsedi ve sanki biri kalbimin içindeki kömüre bir kibrit atmış gibi hissettim. "Harika vakit geçirdik. O muhteşem bir insan."

Onun iltifatı kalbimi gururla doldurur. Jo harika *biridir*.

Bunu görebilen herkes otomatik olarak hayatım boyunca sevdiğim insanlar listesine girer.

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Yatmaya gitme konusunda sana sorun çıkarmadım mı?"

Deedee dudağını ısırır ve gülümser. "Birazcık. Ona *Harry Potter ve Felsefe Taşı'nın* birkaç bölümünü okumak zorunda kaldım, sonra sakinleşti."

Jo işte böyle biridir. *Jaws* resimlerini boyayan ve büyücülük dünyasıyla ilgili her şeyi okuyan bir kız. Onu çok seviyorum. Rachel ise onun benzersizliğini asla anlayamayacak ve takdir edemeyecektir.

"Peki senin durumun nasıl?" diye dikkatlice soruyorum.

Deedee sadece ağlayan biri değil, bir kez ağlamaya başladığında histerik bir şekilde ağlayan biri.

Val ve Winnie her an gelebilirler ve Deedee'yi evden çıkarmam lazım. Val, Deedee'yi ağlarken görürse, o da ağlamaya başlar ve o zaman her şey biter.

Deedee'nin yüzündeki kolay gülümseme, yazın külahın üstünden kayan dondurma gibi kaybolur. "Tamam, sanırım."

Mark'ın peşine köpekleri salmak istiyorum. Aslında, köpekler muhtemelen onu sadece yalarlar. Onun peşine yabani domuzları salmak istiyorum. Bu çok şiddetli olabilir. Köpekler ve domuzlar arasında ne var? Hiçbir fikrim yok.

Belki de çocuk o kadar da kötü değildir, ama o bir Waters. Kötü genlerle savaşmak zordur. Wolf hariç, hepsi kadın düşmanı domuzlardır ve Wolf'un da kendine özgü tuhaflıkları vardır. Deedee'nin Mark'a sürekli aşık olmasının bir nedeni olduğuna eminim (ve umarım bu neden karşılıklı bağımlılık değildir). Ama sayabileceğimden daha fazla kez ayrıldılar ve genellikle ayrılan taraf Mark oluyor. O, Deedee kadar tatlı birini hak etmiyor.

Deedee kadar tatlı birini hak etmiyor. Hiç hak etmiyor.

Daha fazla şey söyleyecekmiş gibi görünüyor, ama sonra ikimiz de garaj yolundan gelen farları görüyoruz. Köpekler havlamaya başlıyor ve arka kapıya koşuyorlar. Deedee, üstünden örgü iğneleri çıkan dev bir çanta da dahil olmak üzere eşyalarını toplamak için acele ediyor. O gerçekten eski ruhlu bir kadın ve Mark onu takdir etmeyecekse, ondan çok daha iyi birini bulmasını diliyorum.

"Bu hafta sonu bana ihtiyacın olursa haber ver," diyor Deedee, köpekleri geçip kapıya doğru ilerlerken. "Boş olmalıyım."

Gülümsemesi titriyor ve gözleri yaşlarla parlıyor. Dışarıda araba kapılarının çarpması olmasaydı, onu mutfak masasına oturtup oturtur ve bana ayrılık hakkında her şeyi anlatmasını isterdim. Sonra ona Waters soyadını taşıyan tüm erkeklerden, ya da A-Z harflerini içeren herhangi bir soyadından uzak durması konusunda uyarıda bulunurdum.

Deedee, Val ve Winnie içeri girerken yan kapıdan dışarı çıkıyor. Elvis neredeyse içeri giriyor, ama Winnie, topuklu ayakkabılarıyla onu dışarı kovmayı başarıyor.

Val doğrudan bana gelir ve beni kemiklerime kadar hissettiğim kocaman bir kucaklama verir.

"Teşekkürler, Valley Girl."

"Seni seviyorum, Linds." Omzuma iki kez hafifçe vurup birkaç şişe su aldı.

Winnie'nin kağıt torbadan çıkardığı malzemelere bakıyorum: votka, limon ve büyük bir yığın ot gibi görünen bir şey. "Vay canına. Bu iş ciddiye binmiş," diyorum.

Winnie sadece burun kıvrıyor.

Val bana "*Ciddi misin?*" der gibi bakıyor. "Sana evlenme teklifi edildi, chica. Bence bu ciddi bir şey."

Ayağımı yere vuruyorum. "Nasıl öğrendiniz?" "Komşuluk," diyorlar aynı anda.

"Winnie, senin uygulaman dahice ama aynı zamanda şeytani." "Teşekkürler," diyor.

İnsanlar herhangi bir günde hangi renk iç çamaşırı giydiğimi bilseler bile şaşırmam. Winnie böyle bir paylaşımın kalmasına izin vermezdi. Bana ve Val'e haftada kaç tane iğrenç paylaşım ve fotoğraf sildiğini bilmek bile istemeyeceğimizi defalarca söyledi.

Sıkışık mutfaktan, Winnie'nin hazırladığı su ve içeceklerle birlikte sıkışık oturma odasına geçiyoruz. Val ve ben kanepeye otururken, Winnie Jo'nun okuma koltuğuna oturuyor. Bu koltuk, Jo bebekken annemle birlikte satın aldığımız, yıpranmış kot kumaştan yapılmış bir sallanan koltuk.

"Jo'yu uyandırmayacağımızdan emin misin?" diye sorar Val, Jo'nun odasının kapısına bakarak.

"Hayır. O ölü gibi uyur."

İlk Harry Potter kitabını okuduktan sonra, Jo merdivenlerin altına taşınmak istedi. Bu küçük oda eskiden konserve odası, ekstra kiler veya bir tür dolap olarak kullanılıyordu. Dar bir oda ve sadece bir küçük penceresi var, ayrıca tavanı da eğimli. Jo her zaman küçük alanları sevmiştir ve odada ikiz yatağı ve tüm kitapları için zar zor yer var. Yatağın altından sürünerek girmek gerekiyor, ben de her gece onu uyutmak için bunu yapıyorum. Bazı kitap rafları takmam ya da özel yapım raflar yaptırmam gerekiyordu, ama bu, karşılayamayacağım uzun proje listesinde yer alıyor. Odadaki tüm

kitaplıkta, boyutlarına ve renklerine göre düzenlenmiş kitap yığınları var.

"Teklif sonrası kokteylin hazır," diyor Winnie ve bana bir bardak uzatıyor.

Bardağa bakıyorum, umarım çok fazla votka yoktur. Jo beni erken uyandırmasa bile, ben çok içen biri değilim. Bağımlı bir kız kardeşim varken içki içmek zor. Alkol onun için sadece uyuşturucuya giriş kapısıydı, ama yine de. Bir yanım alkolü çok sevmeye başlayacağımı düşünüyor, diğer yanım ise içtiğimde yanlış bir şey yapıyormuşum gibi

hissediyorum. Ama bu gece tartışmayacağım.

"Bu ne?"

"Buna Dual Po-Pro diyorum," diyor Winnie, Val ve ben ona bakarken gözlerini deviriyor. "Po-Pro, teklif sonrası anlamına geliyor ve Dual, bugün iki kez teklif aldığın için. Merak etme, çok sert değil."

Val bir yudum alır ve takdirle başını sallar. "Aslında Duo ya da Dos olmalı. Dual, tekliflerin aynı anda yapıldığını ima ediyor."

"Peki. Dos Po-Pro," diyor Winnie. "Şimdi mutlu musun?"

"Evet."

Bir yudum alıyorum ve aslında çok ferahlatıcı. Ve biraz... baharatlı? "İçinde ne var? Sanki bütün bir salata getirmişsin gibi görünüyor."

"İyy. Kim içkiye salata koyar ki? İçinde votka, soda ve biraz basit şurup, limon suyu, nane ve biraz rendelenmiş taze zencefil," diyor Winnie. "Beğendin mi?"

"Mükemmel. Hafif ve ferah." Tam da benim hissettiğimin tam tersi. Bir içki aroması olsaydım, ağır ve umutsuz, üzerine de biraz karamsarlık serpilmiş olurdu.

Beast, Val'in kucağına atlayarak neredeyse içkisini deviriyor. Gözlerimi kapatıp, kahve masası olarak kullandığım eski sandığın üzerine ayaklarımı uzatıyorum. Her an sorgulama başlayabilir.

Sanki işaret almış gibi, Val sandığın üzerindeki ayağımı kendi ayağıyla dörter. "Konuşmaya başlamak ister misin, yoksa bunu senden zorla mı çıkaracağız?"

İçkimi içerek iç çekiyorum. "Nereden başlayacağımı bilmiyorum." "Pat'in teklifiyle başlasana," diyor Val. "Romantik miydi romantik miydi?"

"Meksika restoranında patates kızartması yerken oldu, yani hayır. Romantik diyemem."

"Bir günde iki evlilik teklifi aldın ama parmağında yüzük görmüyorum. Kalp kırıcı," diyor Winnie takdirle, kadehini kaldırarak. "Aferin sana."

Val, Winnie'ye topaklanmış bir peçete fırlatır. "Kadın konuşsun. Ve kim diyor ki, hayır demesi otomatik olarak doğru olan şey?" Bana döner. "Bekle, hayır mı dedin?"

"Aslında cevap vermedim. Sadece kaçtım."

"Ama hayır demek *istedin*, değil mi?" Winnie ısrar etti.

Winnie erkek düşmanı değil. Ama Pat kalbimi kırdığında beni yerden kaldırıp, çiğnenmiş sakız gibi temizlemesine yardım ettikten sonra, neden bizim tekrar bir araya gelmemize bu kadar karşı olduğunu anlıyorum.

"İtiraz ediyorum!" Val diyor. "Tanığa yönlendirme yapıyorsun." Winnie homurdanıyor. "Ne demek istedin?"

Val zıplıyor, beni ve Beast'i de sallıyor. "Bize her şeyi anlat! Her ayrıntıyı."

Ben de öyle yapıyorum. Her şeyi yediğimden Pat'in aşk itirafına (bu Val'i şaşkına çevirdi) onun kolumu yalayacağını düşünmemden onun sıradan evlilik teklifine kadar tüm detayları paylaşıyorum. Chevy'nin olaya karıştığını söylediğimde Winnie'nin gözleri kısıldı ve mariachi grubu Pat'e serenat yaparken restorandan kaçtığımı anlattığımda gözyaşları içinde gülüyordu.

Bitirdiğimde, tüm buz içeceğimde erimiş. Suyla seyretilmiş olsa da, hala lezzetli. Val elini kaldırıyor.

"Evet, Val. Bir sorunuz mu var?"

"Wolf'un bu sabah söylediği şey doğru mu? Jo'yu elinde tutmak için evlenmemi gerekiyor?"

Elimde bardağımı çevirip duruyorum. "Evlenmem gerektiği için değil. Ashlee bana bir koca ya da bir şey bulmamı önermedi."

"Bence bu bir tür etik ihlal olur," diyor Winnie. "Muhtemelen. Ama evli olmak Rachel'in konumuna yardımcı oluyor. Bekar olmak bekar olmak durumumu zorlaştırabilir."

Winnie sinirli bir ses çıkarır ve öne doğru eğilir. "Bu çok aptalca ve geri kafalı bir düşünce. Jo için en iyi ebeveyn sensin. Bekar, evli, ne olursa olsun."

"Teşekkürler." Katılıyorum, ama destek görmek çok güzel bir duygu.

Val yer değiştirip bacaklarını çekerek kanepede bana karşı çapraz bacaklı oturdu. "Yani Pat ile evlenmek konumunu güçlendirecek mi?" Winnie ona sert bir bakış attığında Val elini kaldırdı. "Ne? Bu geçerli bir soru."

Winnie başını sallar. "Pat'e evet demek, kendini acı dolu bir dünyaya açmak anlamına gelir. Yine. Ve böyle bir nedenle evlenmek korkunç bir fikir."

"Bu *alışılmadık* bir fikir," diye düzeltir Val. "Korkunç değil. Lindy'nin davasına yardımcı olur ve bence o da Jo için her şeyi yapar. Tıpkı onun yerinde olsak bizim yapacağımız gibi."

Sanki ben orada değilmişim gibi aralarında geçen konuşmaları dinlemek garip bir şekilde haklı hissettiriyor.

Çoğunlukla, çünkü ben de kafamda aynı tartışmaları yapıyordum.

"Ayrıca," diye devam ediyor Val, "hepimiz Lindy'nin Pat'e hala hisleri olduğunu biliyoruz." Elimi kaldırıyorum. "Bir dakika, biliyor muyuz?"

Beni görmezden geliyorlar.

"Bu çok karmaşık," diye ısrar ediyor Winnie. "Gerekçeler karışık. Lindy'nin Jo'yu elinde tutmasına yardım etmek için mi evleniyorlar? Yoksa evlenmek istedikleri için mi?"

Val omuz silkiyor. "Neden ikisi de olmasın?"

İkisi sonunda benim burada olduğumu hatırlar. "Bizim düşüncelerimizi unut," der Winnie. "Bu senin kararın, Lindy. Çabuk düşün: Pat ile evlenmek istiyor musun?"

"Hayır." Cevap refleks gibi, doktorun küçük çekiciyle dizime vurulduktan sonra bacağımın seğirmesi gibi. Ama bu gerçek değil, en azından tam gerçek değil. Daha çok, söylemem *gerektiğini* düşündüğüm şey gibi. "Ve evet."

Yüzümü ellerimle kapatıyorum. Val çılgılık atıyor, Winnie iç çekiyor. Yabani kedi onayını yüksek sesle mırıldanıyor.

"Bir parçam istese bile, evlilik büyük bir adım. Bu evlilik. Ve Pat ... beni gerçekten incitti." Yutkunup başımı eğiyorum, kot pantolonumun kenarını çekiştiriyorum. "Özür diledi ve bu konuda samimi görünüyor. Ama beni bir daha incitmeyeceğine güvenebilir miyim, bilmiyorum. Ve bu Jo'ya yardım etmek için olsa da, o giderse bu onu da incitir."

"Sence gerçekten bunu yapar mı?" diye sorar Val.

Omuz silkiyorum. "O, bir şeyden diğerine atlayan türden bir adam."

Ve kadından kadına, diye eklemiyorum. Hâlâ kafamdan

Pat'in, *benim* Pat'im, başka kadınlarla gülüp eğlendiği fotoğrafları hala aklımdan çıkaramıyorum. Bir kez evlendi, sonra hemen boşandı. Bu düşünceler midemi bulandırıyor.

"Hala ona aşık olduğun için korkuyorsun." Winnie'nin sesi kuru, ama şaşırtıcı bir şekilde onaylamayan bir tonu yok.

Zaten başımı sallıyorum. Bir başka refleks. Bu gece reflekslerle doluyum. Neden hepsi olması gerekenin tam tersini yapıyorlarmış gibi geliyor?

"Hayır, ben..."

"Üzgünüm, chica," diye Val sözümü kesiyor. "Bu doğru. Onu *hiç* unutmadın. Ve onun da seni unutmadığı açık. Yani, o hücredeyken yaşadığı kıskançlık meselesi?" Val yüzünü yelpazeliyor. "Çok seksi."

"Çok ilkel. Tipik erkek." Winnie gözlerini devirir.

"Aynen öyle," Val iç çekerek diyor. "Birinin bana karşı ilkel davranmasını istiyorum."

."

Chevy'nin Val'e kıskançlıktan hırıldadığını hayal etmeye çalışıyorum ama... yapamıyorum.

İlk kez değil, onun karşılıksız aşkının lanetini sona erdirecek birini bulmasını diliyorum.

"Bunu önerdiğime inanamıyorum," diyor Winnie, "ama Jo'nun hatırı için Pat ile evlenebilirsin, daha fazlasını umduğunu bilerek. Gelişmeleri gör. En iyisini um. Buraya başka iyimser sözler ekle."

Winnie'nin bunu söylediğine de inanamıyorum. Dahası...

Winnie ve Val eve döndükten çok sonra bile bunu gerçekten düşündüğüme inanamıyorum.

Yatağa gitmeden önce, Jo'nun kapısını açıp uyuduğunu izliyorum, kahverengi saçları yastığın üzerinde dağınık. Eskiden bunu daha sık yapardım, özellikle de ilk zamanlarda, hala nefes alıp almadığını kontrol etmek için odasına parmak uçlarında girerdim. Birkaç dakika boyunca nefes alıp verişini sayarım, loş ay ışığında sakinlik beni sarar.

Mahkeme Rachel'a velayeti verirse, bu yeni bir yerde yeni bir hayat anlamına gelecektir. Jo Austin'e taşınacak. Yeni bir evi olacak. Yeni bir odası. yeni bir okul. Rachel ve kocası onun birincil bakıcıları olacak. Aklımda bile onlara *ebeveyn* diyemiyorum.

Ya o iyi bir adam değilse? Ya şiddet uyguluyorsa? Ya da Jo'yu umursamıyorsa?

Rachel, Jo'nun benzersizliğini anlayacak mı? Onu okumaya teşvik edecek mi? okumasını teşvik edecek mi? Gülecekler mi? Rachel, Jo'ya sevgi gösterecek mi? İlgi gösterecek mi? Sevgi gösterecek mi?

Son soru beni şaşırttı ve Jo'nun battaniyesini sıkıca kavradığımı fark ettim. Rachel'ın sevdiği tek şey kendisiydi.

Yorganı bırakıp sertleşmiş parmaklarımı esnetiyorum. Hâlâ Jo'yu izlerken, telefonumu çıkarıp Pat'in beni yemeğe davet ettiği mesajlaşmayı açıyorum. Onu henüz telefonuma kaydetmedim bile, ama evlilik teklifini kabul etmek üzereyim.

Jo için.

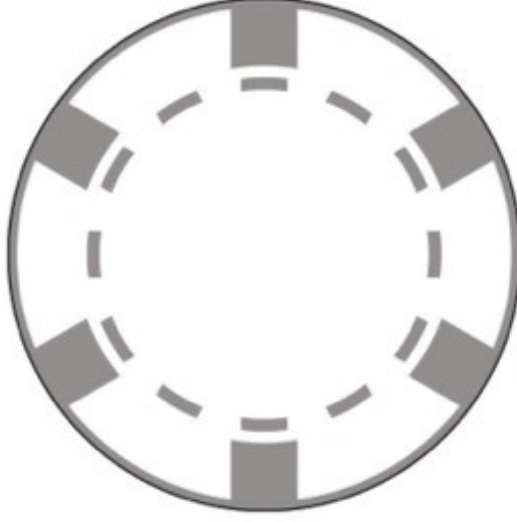
Fikrimi değiştirmeden önce, Pat'in hiç de romantik olmayan teklifine hiç de romantik olmayan bir cevap yazıyorum: *Tamam. Seninle evlenirim. Ama*

sadece Jo için. Sakın aklına başka şeyler gelmesin.

Cevabı neredeyse anında gelir ve tüm vücudumu titretir: *Seni anlıyorum ve sana saygı duyuyorum, ama fikirler konusunda çok geç. Zaten BOLCA fikrim var. Yarın seni ararım, nişanlım.*

Sonunda uykuya daldığımda, yüzümde bir gülümseme ve içimde ince bir endişe ipliği vardı.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Pat

Düğün günümü hayal ettiğimde — evet, insanların ne düşündüğüne rağmen, bazı erkekler düğün günlerini hayal eder — takım elbisenin altında ayak bileği izleme cihazı takmıyordum. Tören de, dekorasyonu en son 1970'lerde yenilenmiş bir mahkeme salonunda gerçekleşmiyordu. İzleyenler tanık değil misafir olarak kabul ediliyordu ve Blake Shelton şarkısını mırıldanan bir mahkeme memuru yerine bir yaylı dörtlüsü vardı.

Hayali düğünüm her zaman görkemliydi. Bu hiç de şaşırtıcı değil, değil mi? Pitoresk bir yerde, güzel havada bir tören - çünkü rüyalarda hava her zaman güneşli ve 24 derece olur - ya da ahşap detayları, yüksek tavanları ve devasa çiçek aranjmanları olan güzel bir kilise şapelinde.

Ardından gece, müzik, dans ve şarap eşliğinde bir resepsiyon olurdu - ama ortamı bozacak kadar çok içki içilmezdi - ve ben, baş başa kaldığımız anda sevgimi göstermek için planladığım her şeyi gelinimin kulağına fısıldardım.

Gerçek düğünümün hayalimdeki düğünle tek ortak noktası gelin. Lindy ile tanışmadan önce, ideal kadın hakkında bir fikrim yoktu. Düğün töreninde yanımda yürüyecek kadının, babamın annemle yaptığı gibi, hayatımı ona adayabileceğim ve bunu içtenlikle yapabileceğim biri olmasını istediğimi biliyordum. Lindy ile tanıştıktan sonra, gözümde hep o vardı. Hep.

Bu yüzden, beyaz bir gelinlik giymese de (basit, çiçek desenli, kemerli ve botlu bir gelinlik) ve koridorda yürümese de, ben mutlu bir adamım.

Bugün, karım olacak kadını kazanmak için zorlu mücadelemın başlangıcı.
Zorlu mücadeleleri ne kadar sevdiğimi söylemiş miydim?

Ve bu gerçekten de bir meydan okuma olacak. Benim basit evlilik teklifimi kabul ederek beni şok eden Lindy, yetmiş iki saatlik bekleme süresi boyunca benden neredeyse tamamen kaçındı. Ayrıca, bugünü özel kılmak için tüm fikirlerimi reddederek kapıyı kapattı. Lindy, törenin mümkün olduğunca kısa sürmesi konusunda ısrar etti. Yüzük yok. Yemin yok. Sadece gelip, şahitlerimizin huzurunda hakim önünde evlilik cüzdanını imzalamak. Resepsiyonu kabul ettiği için şanslıyım, ama bence arkadaşları ona baskı yaptı. Onun arkadaşlarını gerçekten seviyorum.

En azından Jo heyecanlı. Mari ve Val'in yanında ön sırada oturan Jo, sanki Noel ve doğum günü bir arada gibi gülümsüyor.

Bana yaptığı küçük el hareketi kalbimi ısıtıyor ve hayata umut veriyor.

Lindy'yi yıpratacağım. Ona bu işin uzun vadeli olduğunu kanıtlayacağım. Dışarıdan bakıldığında bu, Collin'in dediği gibi başka bir Pat Kararı gibi görünebilir, ama daha fazlası var. Ve tam da bunu aileme grup video görüşmesinde söyledim. Protestolar, tartışmalar ve bir sürü hakaretler oldu, ama Tank sonunda annemin yüzüğünü anlatarak onları susturdu.

"Pat ile bu konuyu zaten konuştum," dedi Tank, hepimizin tartışmanın faydasız olduğunu bildiğimiz ses tonuyla. "Bu konuda ciddi, kısa süreli olsa da ve annenle ben de desteğimizi bu şekilde göstermek istediğimize karar verdik."

Lindy'nin bunu sadece Jo için yaptığını kimseye söylemedim. Sadece Thayden ayrıntıları biliyor ve ben müşteri gizliliği ilkesini uyguladım. Bu da, Delilah ile evliliğini konuştuğumuz bir saatlik telefon görüşmesi için de bana ücret kesmesi anlamına geliyordu, ama neyse.

İlişkileri, Thayden'in babasının miras şartını yerine getirmesi ve Delilah'ın paraya ihtiyacı olması nedeniyle başladı. Ona göre, onu ikna etmiş ve düğünlerine kadar her şey gerçekmiş. Şimdi, gördüğüm en iğrenç aşık çiftlerden biri oldular — en son baktığımda, mahkeme salonunun üçüncü sırasından öpüşüyorlardı yüzleşmelerini izliyorum, bu yüzden parmaklarımı çapraz tutuyorum.

"Bana bir dakika daha verin," diyor Yargıç Judie Lindy'ye. Görünüşe göre acil bir meselesi olan bir avukat var. Birkaç dakikadır kürsünün arkasında çılgınca el kol hareketleri yapıyor. Bu arada mahkeme salonu gittikçe gürültülüleşiyor. Sheet Cake'in yarısı burada, ayrıca büyük ailem ve birçok arkadaşım da burada.

"Acele etme," diyor Lindy, sanki kaçmak üzereymiş gibi görünüyor.

Her ihtimale karşı, elini tutuyorum. Biraz nemli. Dudaklarıma götürüp, parmak eklemlerine bir öpücük konduruyorum. O geniş yeşil gözleriyle bana bakıyor ve kurduğu duvarın arkasına çekilmeye çalıştığını görebiliyorum.

Benim gözetimimde olmaz, canım. Benim gözetimimde olmaz.

Cebimden annemin yüzüğünü çıkarırım. "Bunu sana daha sonra vermem gerekiyordu, ama şimdi tam zamanı gibi hissediyorum."

Lindy, basit altın yüzüğü ve tek ama büyük kare elması izlerken dudaklarını araladı. Tek parmağıyla yüzüğe dokundu, tıpkı bulduğu bir böceği, canlı mı ölü mü emin olamadan dürtmek gibi.

"Isırmaz."

Bana sert bir bakış attı. "Pat, tüm bunları yapacağımızı düşünmemiştim."

"Bu annemin yüzüğüydü," dedim ona.

"Oh," diye nefes alır.

Onun gerginleşmeye başladığını, geri çekilmeye başladığını hissedebiliyorum. Her an, *bunun çok fazla olduğunu, yapamayacağını ya da doğru olmayacağını* söyleyecek. Ve ben bunu kabul etmeyeceğim. Ona tartışma fırsatı vermeden, tuttuğum eli çevirip yüzüğü parmağına geçiriyorum ve uyduğunu umuyorum.

Uyuyor. Sanki Lindy için yapılmış gibi.

"Çok güzel," diyor Lindy. "Teşekkür ederim." "Sen güzelsin."

Aniden annemi özlüyorum. Her zaman özlüyorum. Onu özlemek, kötü ayak bileğimdeki hafif sertlik gibi sürekli bir acı. Ama şimdi bile, onun yokluğu bazen raylarımın üzerinde hızla giden bir tren gibi. Keşke burada olsaydı. Onun kaçırdıkları şeyleri düşünmekten nefret ediyorum. Burada olmak isteyeceğini biliyorum. Ve bu yüzük, küçük bir şekilde, onun burada *olduğunu* hissettiriyor.

Mutluluktan patlayacakmışım gibi hissediyorum ve aynı zamanda gözyaşlarına boğulacakmışım gibi.

Lindy endişeli görünüyor. "İyi misin?"

Gözlerimi takım elbisenin koluyla silerim. "Sadece annemi düşünüyorum."

Yüzündeki ifade yumuşar ve Lindy elimi tutup sıkınca neredeyse bayılacağım. "Ben de annemi özlüyorum," diye itiraf eder. "Doktorlar onun üzülüp kafasının karışabileceğini düşündükleri için bugün onu davet edemedim."

Sözleri şüpheli bir şekilde hıçkırığa benziyor ve sorgulamadan, yetmiş iki saatlik nişanımı kollarıma alıyorum.

Lindy bana yaslanarak titrer.

Bana sarıldı ve ben de ona doğru eğildim, yumuşak bir sesle konuşarak dudaklarımla saçlarını okşadım. "Bunu iptal etmek ister misin?" *Lütfen hayır de.* "Annemi almak ister misin? Ya da töreni onun bulunduğu yere taşımak?" *Karmaşık, ama yapılabilir.*

Nefesimi tutmamaya çalışarak yanıtını bekledim. Lindy burnunu çekti. "Ben iyiyim," dedi, sesi güçlü ama sakindi. "Buraya kadar geldik, yapmalıyız."

Gülümseyorum. "Bu kadar romantik olduğunu bilmiyordum." "Bu benim sırrım. Kimseye söyleme, tamam mı?"

"Asla."

Yargıç Judie o anda tokmağını masaya vurur ve Lindy ile ben irkiliriz. "Başlamaya hazır mıyız?" Yargıç Judie bize bakarak sorar.

Lindy'ye en çekici, karşı konulmaz gülümsememi gösteririm. "Kaçmak için son şansın."

Lindy'nin gözleri kısıılır. "Bu bir meydan okuma mı, Patty?"

"Hayır. Seni kovalamak zorunda kalırsam, biraz esnemem lazım."

"Hazırız," der Lindy yargıca. Jo'ya hızlıca el sallar. Lindy'nin elini tekrar tutarım. Direnmediğini iyiye işaret olarak alırım.

Bu, en basit törenlerden biri, sanki internetten sipariş edilmiş, markasız bir düğün gibi. Yeminlerimizi bile okumadığımız için hayal kırıklığına uğramamaya çalışıyorum — yeminler olmadan evlenmenin mümkün olduğunu bile bilmiyordum.

Yargıç Judie birkaç hızlı cümle söyledikten sonra sözler söyledikten sonra sertifika ve şahitlerimizi sorduğunda, hayal kırıklığına uğrayan bir boşluk hissediyorum. Romantik tarafım ağlamak istiyor. Görkemli törenler, drama ve büyü için can atıyorum. Bana göre düğün, büyük harfle yazılan bir Olay olmalı. Bunun gibi, arabaya servis yapan fast food restoranı gibi bir şey değil.

Ama sonra Lindy bana gerçekten samimi görünen aptalca bir gülümsemeyle baktı. Romantizm, çiçekler, yaylı dörtlüler... *O* varken bunlara ne gerek var ki?

Tank yanıma gelir, gülümseyerek sırtıma vurur. Val, işlemeli mendiliyle gözlerini silerken Lindy'nin yanına gelir. Hayatım boyunca birçok yasal sözleşme imzaladım, ama bunu yaparken hiç ağlamamıştım.

Ben satırı doldurup ismimi yazmayı bitirirken Tank eğilir. "Beyzbolda ağlamak yok, evlat," diye fısıldar, Lindy'nin duyabileceği kadar yüksek sesle.

Lindy gülmemeye çalışır ve Tank'a, sonra bana bakar. "Yani, filmlerden alıntı yapmak genetik mi?"

"Korkarım yle," diyor Tank. "Aileye hoş geldin, Lindy."

Onun sözleri karşısında, sanki şimdiye kadar neye bulaştığını tam olarak anlamış gibi irkilir. Evet, çizgiye adını yazdın ve şimdi tüm Graham'ları aldın. İyi ya da kötü.

Yargıç Judie, lisansın altına imzasını attı ve dünya tarihinin en heyecansız töreninde Lindy ve ben evlendik.

"ıkarken bunu memura verin," diyor yargıç, ruhsatı geri verirken. Lindy onu Val'e uzatıyor ve hiçbirimiz hareket edemeden, Yargıç yine tokmağını vurur. Yemin ederim, ifadesini sertleştirmeden önce küçük bir sırtış gördüm. "Ve şimdi, gelini pebilirsiniz."

Lindy başını kaldırır ve yanakları pembeye döner. "Bekle, ne?"

Belki de Chevy, Sheet Cake'deki bira kişinin benim tarafımda olduğu konusunda haklıydı, çünkü Lindy bana bira kez öpüşmenin gerekli olmadığını söylemişti.

Misafirlerimiz fısıldamaya başlayınca Lindy bankın üzerine eğilir. "Sadece evrakları imzalayacağımız konusunda anlaşmıştık sanıyordum. Diğer düğün işlerini yapmayacağımızı," diye fısıldar Lindy.

Yargıç Judie kaşlarını o kadar yukarı kaldırır ki, alnındaki beyaz sa tutamı da havaya kalkar. "Bana kocanı pmeyi planlamadığını mı söylemeye çalışıyorsun?" diye sorar. Bana tokmakla işaret eder. Gözleri kısıılır. "Mahkeme salonumda evlilik yeminini alay konusu mu ediyorsunuz? Bana bunun gerçek bir evlilik olmadığını, bir tür sahte evlilik olduğunu mu söylüyorsunuz?"

Ben tepki veremeden, Lindy parmak uçlarına yükselir ve hayal edebileceğim en hızlı, en masum öpücüğü dudaklarıma kondurur. Bununla paayı sıyracağını düşündüğünü anlayabiliyorum. Ama kaamadan, yüzünü avularımla kavrar ve ona karşılık veririm.

Mevcut durumumuzda fazla aşk dolu davranmayacağım, ama kapalı ağızlı bir öpücük soğuk ve sert olmak zorunda değil. Ya da hızlı.

Lindy direnmediğinde, onu öpmeye devam ediyorum. Hareketlerim hafif ve ölçülü olabilir, ama aramızdaki kimya, en masum öpücüğü bile ateşli hale getiriyor. Lindy hala nane ve ilek kokuyor ve dudakları benimkilerin altında esnek. Yanaklarının kıvrımları, pürüzlü avuçlarımın altında pürüzsüz. Saçlarının uçları bileklerimi gıdıklıyor.

Hepsinin farkındayım, hepsini içime çekiyorum, ezberliyorum, şu anda bana izin verdiği kadarını alıyorum.

Yemin etmemiş olabiliriz, ama dudaklarım gelecek vaatleri ima ediyor. *Bu sadece başlangıç*, diyorlar. *İzin verirsen çok güzel olabilir. Benim ol, Lindy. Sen BENİM'sin.*

Ve tam da bana karşı erimeye başladığını hissettiğimde, sanki mahkeme salonunun varlığını unutmuş gibi, geri çekiliyorum. Onu korkutup kaçırmaktansa, daha fazlasını istemesini sağlamak daha iyi. Açık dudaklarından ve gözlerindeki donuk bakıştan, daha fazlasını isteme sınırının tam ortasında durduğumu anlıyorum. Mükemmel.

Yargıç Judie, tokmağını vurarak onayını gülümseyerek gösterir. "Şimdi size Bay ve Bayan Patrick Graham'ı takdim ediyorum."

Oda alkışlar ve ayak sesleriyle cınlar. Bu duygu, stadyum tünelinden sahaya koştuktan daha güzel. Touchdown pasını yakalamaktan daha güzel. Ellerimi Lindy'nin yanaklarından indirip bir kolumu beline dolayarak onu yanıma çekiyorum ve arkadaşlarımızla ailemize dönüp bakıyoruz. Bir güzellik kraliçesi gibi el sallıyorum ve Lindy'ye baktığımda, yüzünde aptalca bir mutluluk gülümsemesi var.

Pat, bir. Mantık evliliği, sıfır.

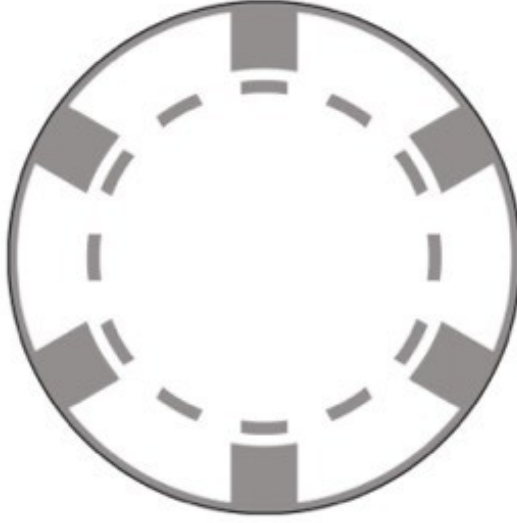
Jo *bize*, bana doğru koşar ve tereddüt etmeden onu omuzlarıma kaldırıyorum. Sıska bacakları göğsümden sarkar ve küçük elleri saçımı çeker. Dürüst olmak gerekirse, biraz sertçe, ama şu anda beni kel yapsa bile sorun olmaz.

Yargıç Judie tekrar tokmağını çıkararak "Çıkın dışarı! Başka bir dava var. Adalet kimseyi beklemez!" diye bağırınca kutlama yarıda kalır.

Lindy'nin elini tutuyorum, annemin yüzüğünü hissediyorum ve Jo hala omuzlarımda, üçümüz mahkeme salonundan çıkıyoruz. *Evlendik! Lindy benim karım!* Belki bu, tipik sıranın tersi, ama şimdi onu etkileme zamanı.

Mahkeme salonuna getirilen kelepçeli adamın somurtkan bakışları bile keyfimi kaçırıyor.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Lindy

Bugün hayatımdaki ^{herkese,} bunun büyük bir olay olmadığını ^{çok kesin bir şekilde söyledim.} Büyük harflerle ve her şeyle. Mari'nin arka masasından izlerken, bunun böyle *olmaması gerektiğini* düşünüyorum. Çok kutlama havasında. Çok... mutlu.

Yani, teknik olarak, evet, düğünler mutlu olmalı. Teknik olarak konuşursak, hayatınızın en mutlu günü. Bir keresinde Hayatının en iyi ve en kötü günleri, sıralı olarak. Düğün günün en üstteydi, ardından bebek sahibi olmak geliyordu.

Ama Pat ile evliliğim gerçek değil. Yani, kağıt üzerinde gerçek, ve önemli olan tek yer de orası, mahkemelerin belgeyi inceleyip bir şekilde Jo için daha uygun bir vasi olduğumu düşünebilecekleri tek yer orası. Saçma.

Ancak diğer her yerde, bu evliliğin GERÇEK olması gerekmiyor. Bu yüzden burada oturmuş, arkadaşlarımızın ve ailemizin tüm bu şatafat ve törene gerçekten ihtiyacımız olmadığını anladıklarını diliyorum. Dans etmek, içmek ve gülmek yerine, hepimiz normal Salı öğleden sonra aktivitelerimize devam edebiliriz.

Vay canına, tam bir Grinch gibi konuşuyorum. Tam bir keyif kaçırın. Çocuklara bahçesinden çıkmaları için bağırın adamı bir gemi turu direktörü gibi gösteriyorum.

Onlara katıl, diyor vahşi kedi. *İstediğini biliyorsun.*

Kesinlikle hayır! Kendime bunu kanıtlamak istercesine kollarımı kavuşturup, gerçek bir duvar çiçeği gibi dansçıların arasını taradım.

Sheeters, sadece bugünlük Graham'ları nefret etmekten vazgeçmeye karar verdi. Korkunç Eula Martin, ceketini çıkaran, gömlek kollarını sıvayan ve çok yakışıklı görünen Pat ile dans ederken gülümsedi.

Collin, dans pistinde gerçekten çok iyi olan Lynn Louise'e ayak uydurmaya çalışıyor. Ben izlerken, o başlığından bir mendil çıkarıp alnını siler, sonra mendili tekrar saçına koyar.

Tank, Jo'nun bir elini tutuyor, Ashlee ise diğer elini. Jo'yu *hiç* bu kadar mutlu görmemiştim. Tank, yüzünde aptalca bir gülümsemeyle Ashlee'ye hayran hayran bakmaya devam ediyor. Yemin ederim, avukatımın süper model Belle olduğunu fark ettiğinde neredeyse düşüyordu. Anlaşılan, onun büyük bir hayranıymış.

Harper ve Chase, hızlı tempolu müziğe rağmen köşede yavaşça dans ediyorlar. Dale hafta ortasında işten izin alamadı, bu yüzden Winnie ve Val, Graham'ların bazı arkadaşlarının arasında dans ediyorlar. Onlarla daha önce tanışmıştım, ama her şey bulanıktı. Tıpkı tüm gün gibi, farklı hızlarda oynatılan bozuk bir video gibiydi; bazı anlar şekerleme gibi uzun ve yavaş uzarken, diğerleri ise bir anlık gibi geçiyordu. Adrenalin patlaması ile baş döndürücü bir bunaltı arasında kalmış durumdayım.

Gözlerim kendilerini tutamıyormuş gibi Pat'e kayıyor. Suçu öpücüğe atıyorum. Yıllar boyunca, Pat'in ustaca hareket eden dudaklarını ve aramızdaki fiziksel çekimin ham gücünü unutmamıştım. Ama hatırlamak ve *yaşamak* iki farklı şeydir.

Uzun bir öpücük değildi. Ağızlarımız kapalı kaldı. Yine de, dudaklarının dokunuşunu düşünmek bile cildimi kızartıyor. Ağızının bir köşesi gülümsemeye dönüşünce nefesim kesiliyor.

O öpücüğü rüyamda göreceğim. Ve bu *sadece* rüyalarımda tekrarlanacak, çünkü öpüşmek kurallara aykırı. Evet, kurallar koydum. Yeni kurallar. Çünkü onlar olmadan, Patrick Graham'ın denizinde çoktan kayboldum.

Val ve Winnie karşımdaki koltuğa oturuyorlar. "Hey, chica! Düğün resepsiyonu için çok somurtkan görünüyorsun. Özellikle de kendi düğün resepsiyonun için."

"Bu bir düğün resepsiyonu değil. Daha çok yasal olarak bağlayıcı bir sözleşmeyi kutlamak için yapılan bir parti."

Winnie başını eğip gözlüklerinin üstünden bana baktı. "Hayret. Sana Eeyore demeliyiz."

Big Mo masanın ucunda belirir ve en sevdiğim tres leches kekinden dilimler içeren bir tepsiyi sallayarak gelir. Ona kötü bir bakış atarım, ama ben canavar değilim. Ben de büyük bir dilim alırım.

Winnie ve Val da kendi dilimlerini alırken, "Teşekkürler" diye mırıldanıyorum.

Mo sakalı titreyerek gürültülü bir kahkaha atar. "Minnettar olmaya çalışıyorsan, ses tonuna dikkat etsen iyi olur. Ayrıca, tebrikler."

"Teşekkür ederim." Ses tonum şimdi biraz daha yumuşak. Belki de kekin etkisiyle yumuşamıştır.

"Sana çok uzun ve mutlu bir evlilik diliyorum," diyor Big Mo, ellerini önlüğüne silip yoluna devam etmeden önce. "Her günün tadını çıkar."

Masamız bir an için sessiz kalır ve ben, sakallı tres leches perisi gibi kekleri dağıtırken onu izlerim. Onun basit sözlerinin özel bir anlamı vardır. Big Mo, karısı ve kızı sarhoş bir sürücü tarafından öldürüldükten sonra Sheet Cake'e gelmiştir. Evini satmış, büyük enerji şirketlerinden birinde çalıştığı işinden ayrılmış. Mari bir gün onu lokantanın tezgahında, gözleri kızarmış ve kederden bitkin bir halde bulur. Val ve ablalarını yaptığı gibi onu da evine alır ve üst kattaki daireyi ona verir. O günden beri burada yaşıyor.

Bana evlilik için hayır duası ediyorsa, bunu gerçekten kabul etmeliyim.

"Evlilik hayatı nasıl?" diye sorar Val, kolundaki kremayı yalayarak.

"Kapa çeneni." Kekten bir ısırık alırım. Tabii ki çok lezzetlidir, ama şekerin ruh halimi yumuşatmasına izin vermiyorum.

Winnie çatalını bırakıp masaya doğru eğilir ve keskin bir bakışla ona bakar. "Bunu sadece bir kez söyleyeceğim. Muhtemelen. Bundan zevk almaya hakkın var, biliyorsun. Mutlu olmaya hakkın var. Bir şeyler istemeye hakkın var. İsteddiğin şeylere sahip olmaya hakkın var."

"Biliyorum."

"Biliyor musun?" diye sorar Winnie. "Çünkü benim gördüğüm kadarıyla, yıllardır başkalarının için yaşıyorsun ve kendinin de bu denklemin bir parçası olduğunu unutuyorsun. Pat'i seviyorsun."

"O onu çok seviyor," diyor Val.

Tartışmaya başlıyorum, ama Winnie devam ediyor. "Pat'e karşı hislerin var. Belki bunu Jo için yaptığını kendine söylüyorsun, ama bu, kendin için de yapamayacağın anlamına gelmez."

Kek birdenbire ağızımda tatsız hale geliyor. Bir yudum su içiyorum. Cevap vermeden önce. "Karışık niyetlere karşı dikkatli olmam gerektiğini söyleyen sen değil miydin?"

"Eh. Motifler ne zaman saf olur ki? Pat ile evlendin, o yüzden bunu kabullenmelisin. Keyfini çıkar."

Val kaşlarını oynatıyor. "Ve biz gerçekten *tadını çıkar* demek istiyoruz."

Homurdanarak, parmağımı tabağın üzerinde gezdirip, son kalan krema parçalarını alıyorum.

"Keyif demişken, o adamın üç metrelik bir alanda neşeyi emip bitirme süper gücü mü var?" diye sorar Winnie. Köşede duran, bira yudumlayan ve cenazedeymiş gibi görünen James'i işaret ediyor.

"Sanırım o bunu onaylamıyor," diyorum. "Ya da bu sadece onun varsayılan tutumu olabilir."

"Onun kadın versiyonu olmak istemiyorsan, dans etmelisin," diyor Val. "Bugün senin düğün günün."

"Sahte düğün günü. Ve ben burada gayet iyiyim. Big Mo bana pasta getirmeye devam ettiği sürece."

"Sahte değil," diyor Winnie. "Belgeleri imzaladın. Yasal olarak, ayak bileği izleme cihazı takan yakışıklı adamla evlisin. Bu çok gerçek."

"Önemli olan yerde değil," diye mırıldanıyorum. "Sadece Jo ile ilgili, velayetle ilgili."

Yasal konular. Pat bana büyük bir iyilik yapıyor. Hepsi bu."

Val, Pat'e *evet* cevabını gönderdiğimden beri kendime tekrar tekrar söylediğim tüm bahanelerime yüksek sesle itiraz ediyor.

"Sadece duyguların gerçek olduğu için korkuyorsun," diyor Winnie.

"Korkmuyorum."

Val kollarını çırparak tavuk sesleri çıkarır. "Korkuyorsun."

"Korkmuyorum!"

Mari masanın üzerinde ellerini çırparak bizi keser. "Çocuklar, lütfen! Bu kutlama gününde kavga etmeyin." Bana döner, koyu renkli gözleri sıcak ve köşeleri kırışık bir şekilde gülümser, elini uzatır. "Mija, ilk dansının zamanı geldi."

Odanın diğer ucunda Pat'in gözleriyle gözlerim buluşuyor. Onun ellerini umutla birleştirip yalvaran bir bakış ve alaycı bir gülümseme bekliyorum. Ama onun kolları yanlarında sarkık duruyor. Eula Martin ile twist yaparkenki gülümsemesi yok olmuş. Gergin görünüyor.

Onunla dans etmeyi reddedeceğimi mi düşünüyor?

Muhtemelen öyle. Sonuçta, tören bittiği andan itibaren ondan kaçınıyorsun, aptal. Ve düğüne kadar geçen üç gün boyunca. Güven verici bir davranış değil.

Pat'in gözlerindeki kırılmanlık, beni kabinden kalkıp odanın diğer tarafına geçmeye itti. Bir adım uzaklıkta durdum ve Ben Howard'ın "Only Love" şarkısı çalmaya başladığında öylece durduk.

"Bu bizim şarkımız," diyorum. "Eski şarkımız."

"İstersen yeni bir tane seçebiliriz," diyor Pat.

Yüzündeki ifadeyi görünce kalbim sıkışır, yavaşça karanlık ve çamurlu bir gölün dibine doğru batar. Birdenbire ne kadar bencil davrandığımı fark ederim. Pat'in büyük bir düğün seçeceğini biliyorum, üç gün planlama süresi olsa bile bunu gerçekleştirebilirdi. Bana bunu söylemişti, ama söylemesine gerek yoktu. Büyük bir düğün tam da Pat'e yakışırdı.

Yine de benim ısrarımla her şeyi en temel düzeyde tutmayı kabul etti. Bu resepsiyonu bile istemiyordum, ama Mari ısrar etti. Belki de bugün Eeyore benim için mükemmel bir isimdir, çünkü her şeye yağmur yağıdırıyorum. Özellikle de Pat'e.

"Bu dansı bana ayırır mısın?" diye soruyorum, elimi uzatarak. "Sadece seninle dans etmeyi sevdim."

Pat, göz kamaştırıcı gülümsemesiyle beni ödüllendirir ve hiç vakit kaybetmeden beni kendine doğru çeker. Etrafımızda alkışlar yükselir, ama umurumda bile değildir, çünkü burada korunuyorum, yanağım Pat'in göğsüne yaslanmış, kolları belime dolanmış, benimkiler ise onun ensesindeki saçlara dolanmış. Burada sadece biz varız.

Bu yavaş bir şarkı değil, ama Pat bizi yönlendirirken ayaklarım ritmi buluyor. Vücudum her zaman onun vücuduna uyum sağlıyor, sanki ikimiz de özel bir frekansta çalışıyormuşuz gibi. Diğer her şey ve herkes sadece statik.

"Kesmem lazım," diyor Pat.

"Ne?" Geri çekilip ona bakmak istiyorum, ama bu büyüü bozacakmış gibi hissediyorum. Ayrıca, çok güzel kokuyor.

"Saçım," diyor. "Mullet kesimi kadar uzamaya başladı."

Parmak uçlarım saç uçlarıyla oynuyor ve Pat dokunuşumla titriyor. Gülümsüyorum. "Mullet saçların tekrar moda olduğunu duydum."

Pat alaycı bir şekilde gülüyor. "Hiç moda olmadılar ki."

"Buzzfeed'e sor. Her neyse, saçını beğeniyorum. Tutunacak bir şey veriyor bana."

Bir an donup kalır ve ben neredeyse tökezlerim, ama o beni daha sıkı sarar ve yürümeye devam eder. Bunun nasıl algılanabileceğini fark edince yanaklarım kızarır.

"Demek istediğim..."

Cümlemi tamamlayamıyorum çünkü Pat beni daha sıkı çekiyor ve göğsümdeki havayı bir anda boşaltıyor. Ağzı yakınımı yaklaşıyor ve kulağımda sıcak nefesini hissediyorum.

"Benden ne istediğini biliyorum, Lindy. Ama sana yemin ederim, sana çok daha fazlasını verebileceğimi ikna edeceğim. İşim bittiğinde,

bir şeyler istemenin, umut etmenin sorun olmadığını anlayacaksın. Ve onları elde ettiğinde, her zaman ortadan kaybolmayacaklar. Ben ortadan kaybolmayacağım."

Bununla birlikte, aniden beni döndürür, sıkı bir şekilde tutarak beni geriye doğru döndürür ve aşağıya doğru eğilir. Daha fazla tezahürat, yuhalama ve bağırma olur. Oda kaybolur. Sadece ben ve Pat vardır, yüzü benimkine yaklaşır, burunlarımız birbirine değir.

Korkuyorum. Ama ona da güveniyorum.

Gözleri iki parlayan çikolata kömürü gibi, sıcaklığı içimi yakıyor. Vücudum arzuyla kızarıyor, kan ve kötü fikirler beynime hücum ediyor.

Pat'in bakışları dudaklarıma düşüyor ve kalbim deli gibi atmaya başlıyor.

Öp beni, diye düşünüyorum. Ama bunu söyleyemiyorum. O kadar cesur değilim. Ve o haklı, gerçekten istediğim şeyi istemeye ya da herhangi bir şey istemeye alışkın değilim.

Pat'in gözleri tekrar benimkilerle buluşur ve ifadesinde kararlılık vardır, sanki ben bir meydan okuma, elde edene kadar pes etmeyeceği bir ödülüm.

O, ağzımın köşesine hızlıca bir öpücük kondurup beni ayağa kaldırdığında, onu kendime çekip dudaklarını dudaklarımla ele geçirmemek için kendimi zor tutuyorum.

Annemin kaldığı tesisin lobisinden geçerken, hemşireler beni tebrik ediyorlar. Sheet

Cake'de haberler uzun süre gizli kalmaz. Sanırım, hızlı bir mahkeme düğünüyle bile, dikkat çekmeden geçip gitmeyi beklememeliydim.

"Annenizin odasına size bir düğün hediyesi bıraktık," diyor Neve, kolumu sıkarak. "Hepimiz para topladık."

"Buna gerek yoktu. Gerçekten."

Gülümsemesi geniş ve naziktir, neredeyse lokantadan buraya gelirken tükettiğimi sandığım gözyaşlarını geri getirecek kadar. Val ve Winnie'den Jo'ya göz kulak olmalarını ve Pat'i meşgul etmelerini istedim, böylece annemi görmeye gidebilecektim.

"Saçma," diyor Neve. "Hepimiz çok mutluyuz. Hayatında biraz mutluluğu hak ediyorsun. Ve o da çok yakışıklı bir adam."

Buna karşı çıkamam.

"Yakışıklı adam demişken." Neve içini çekip, sadece argyle desenli yelek ve beyaz külot giymiş bir adamın peşinden koridora koşar.

Bu durumda, daha çok gri, bol ve sarkık bir iç çamaşırı gibi görünüyor. Gözlerimi kaçırıyorum, ama bu görüntü beynime istenmeyen bir iz bırakmadan önce.

"Mutlu düğün günüm olsun," diye mırıldanarak annemin kapısını açtım.

"Anne?"

En sevdiği yerde, pencerenin yanındaki rahat koltukta, kuşları izleyebiliyor. O zaman ancak bu hafta yemlikleri yeniden doldurmaya söz verdiğimi hatırlıyorum.

Her şey o kadar yoğun ki, unutmuşum.

Ağzımdan bir özür çıkmak üzere, ama bunun tamamen gereksiz olduğunu fark ediyorum. Kuş yemlikleri dolu olmakla kalmamış, birkaç tane daha eklenmiş. İki vantuzlarla pencereye yapışmış, üç tanesi de dışarıdaki meşe ağacına asılmış. Jo'nun en sevdiği ilk kitaplarından biri olan *Go, Dog, Go'nun* sonundaki köpek partisi gibi, ama kuşlar için. Kuşlar şehre gidiyor, uçuyor, kavga ediyor ve şarkı söylüyor. Tam bir kuş partisi.

Annem bana gülümsüyor, o kadar tanıdık ve aşina bir gülümseme ki midem bulanıyor. Yumuşak yanağına bir öpücük kondurup yanındaki sandalyeye oturuyorum.

Penceredeki yemlikteki kuşlar bir anlığına dağıldıktan sonra hemen geri döndüler.

"Ben Lindy, anne."

Elini sallar. Tırnakları şeker elma kırmızısı renkte boyanmıştır. "Kızımı tanırım, aptal. Sonbahar tatili var, seni bekliyordum."

Tamam, üniversite yıllarımdayım. En iyisi ona ayak uydurmak. Annemi gerçeklerle ikna etmeye çalıştığımda, bu onu sadece sinirlendiriyor, bu da beni de üzüyor. Onun dünyasında, o gün ne olursa olsun, var olursam, hoş sohbetler edebiliriz. Neredeyse her şey yolundaymış gibi davranabilirim.

Onu düğüne davet etmemek doğru bir karardı. Ama onun yokluğunu zonklayan bir çürük gibi hissettim. Pat'in bugün annesi yanında olmadığı için nasıl hissettiğini ancak tahmin edebilirim. Parmağımdaki yüzüğü çeviriyorum, onu takmaya layık olmadığımı hissediyorum.

Pencereye dönüyorum. "Vay canına, anne! Kuşhaneyi genişletmişsin."

Annem kuşlara ilgi duymaya başladığından beri, Jo ve ben yavaş yavaş yemlikler ekledik ve eve güzel bir kuş banyosu koyduk. Artık gerçekten bir kuş kafesi gibi görüldüğü için ona kuş kafesi demeye başladık.

"Ne kadar güzel, değil mi? İşe aldığım yeni bahçıvan koydu."

Muhtemelen bakım görevlisi Kevin'ı kastediyor. Bu birkaç normal görevlerinin ötesine geçiyor. Belki de Lynn Louise'e teşekkür etmeliyim. Zaten annemin indirimli ücretiyle özel muamele görüyoruz. Burası çok güzel bir tesis, benim bütçemin çok üzerinde ve korkunç haberlerde sürekli yazılanlar gibi değil. Jo ve ben Sheet Cake'den ayrılırsak,

ya Mama'yı geride bırakmak ya da onu çok daha düşük seviyede bakım sunan bir yere taşımak zorunda kalırız. Her iki durumda da kendimle yaşayabileceğimi sanmıyorum. "Bana bunları da getirdi," diyor Mama, komodinin üzerinde duran büyük bir papatya buketini işaret ederek.

"Çok güzeller."

"Birkaç günde bir yenilerini getiriyor," diyor annem. "Neyse. Benim hakkımda bu kadar yeter! Okulda neler olduğunu anlat. Anlatacak yeni bir erkek var mı?"

Keşke bilseydi.

Anne, eskiden sevdiğim ve belki hala birazcık sevdiğim bir adamla evlendim, böylece Rachel'ın çocuğunun velayetini elimizde tutabilecektik. Ah, doğru ya, Rachel'ın bir çocuğu vardı, sonra kaçıp onu bize bıraktı, sonra sen buraya geldin ve ben ona bakmak zorunda kaldım, şimdi de Rachel onu geri istiyor.

Bu da bizi başlangıca geri getiriyor: Bugün evlendim. "Ah, tatlım. Buraya gel. Ağlama."

Ağlıyor muyum?

Annem beni kendine doğru çeker ve ben kollarımı beline dolayarak, onun magnolia losyonunun tanıdık kokusunu içime çekerim. Neden ağladığımı bilmesem de, gözlerimden sürekli akan gözyaşlarının farkındayım. Ve şimdi hıçkırarak ağlıyorum, her şeyiyle.

Annem saçlarımı okşuyor, kuşlar camın hemen dışında şarkı söylüyor ve cıvıldıyor, ben ise küçük odanın içinde kendimi parçalanmaya bırakıyorum.

Neden olan biteni hiç anlamayan tek kişiye karşı böyle davranmak daha kolay geliyor?

Ya da belki de o benim annem olduğu ve hangi yıl olduğunu bilse de bilmesede her zaman benim annem olacağı içindir.

"Hadi ama," diye şefkatle konuşur, "sen benim güçlü, cesur kızımsın. Biri kalbini mi kırdı?"

Bu soruyu cevaplayamam. Kalbim şaşırtıcı derecede hafif ve umut dolu, ama umut artık güvenebileceğim bir şey değil. Hayatımın düzeni Mutluluğu bulduğum anda, o mutluluk benden koparılıyor gibi geliyor. Düğün günümde düşünülmesi gereken en kötü şey olsa da, bunun ne zaman sona ereceğini ve beni yıkılmış ve yalnız bırakacağını merak edip duruyorum.

NEIGHBORLY UYGULAMASINDAN

Konu: Yılın Düğünü mü?

The_Real_Shell-E

ICYMI Lindy Darcy adliye binasında evlendi. Graham kardeşlerden birini nasıl kapabildiğini bilen varsa, lütfen bana da söylesin. En azından iki tane daha var! Ayrıca, ne giyiyordu öyle?!?! Çok zevksiz.

BagelBytes

Bence çok güzel görünüyor. Onlar için çok sevindim!

TheRealBob

Patrick Graham, Sheet Cake futboluna yıllardır olan en iyi şey olabilir. Mutlu çifte tebrikler. Haydi Sheet Cake!

DeltaDeltaDelta

Babalarını da unutma! Yaşlı ama o kadar da yaşlı değil. Seçebileceğin üç Graham kaldı.

Duyduğuma göre Lindy üniversitede Pat ile çıkmış ve Pat onun kalbini kırmış. Belki de onu hamile bırakmıştır? Çok şişman görünüyor. Zorunlu evlilik mi?

The_Real_Shell-E

Jo'nun Lindy ve Pat'in bebeği olmadığına emin miyiz? Rachel'ı yıllardır gören var mı? Pat'in onun için Billy ve Wolf ile kavga ettiğini duydum. Bu kadar SADE bir kadına erkeklerin nasıl bu kadar ilgi gösterdiğini anlamıyorum.

Kimmie

Jo kesinlikle Pat ve Lindy'nin çocuğu değil. Lindy'nin erkeklerin peşinde koştuğunu da söyleyemem. O ve Billy YILLAR önce çıkmışlardı. Birisi bana Pat ile evliliğinin gerçek olmadığını söyledi.

Vanz

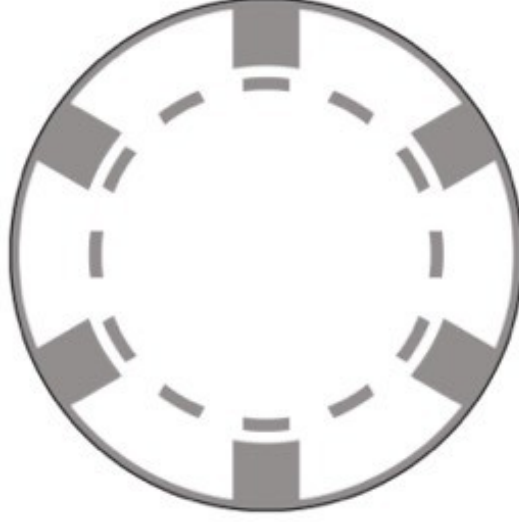
Çok gerçek olan şey, büyük ilaç şirketlerinin tehlikesidir. BagelBytes

Görünüşe göre bu kasabada, dedikodu ve söylenti yaymaktan başka yapacak işi olmayan birçok kıskanç insan var. Yorumlarınızı bildirdim. Umarım engellenirsiniz.

Komşu Mod

[Bu konu kapatılmış ve silinmek üzere işaretlenmiştir]

YİRMİNCİ BÖLÜM

Lindy

PAT EVİMDE.

Çantalar ve kamyoneti ön kapının önünde. Ucuz vücut ürünleri ve Patrick Graham parfümünün karışımından geldiğini bildiğim kokuyla. Jo ve köpekler aynı heyecanla etrafında dönüyorlar, bu da onun oturma odasından geçmesini bile zorlaştırıyor.

Pat, hala düğün takımını giymiş halde evime taşınıyor. Zeminin gıcırtısı ve ayak seslerinin gümbürtüsü, *bunun bir tatbikat olmadığını* bana garanti ediyor. Ailesinin resepsiyondan sonra bıraktığı çantaları içeri getirme ihtimalinden daha mutlu olamazdı. Bu arada ben mutfakta saklanıyorum, ellerim bir fincan kahveye kelepçelenmiş gibi, sanki bu benim akıl sağlığımı koruyan tek şey gibi. Belki de öyledir.

Şimdi Jo'nun ve benim hayatımızı Pat'in gözünden gördüğümde, çok küçük ve yetersiz geliyor. Pat'e üst kattaki tuvaleti kullanamayacağını söylediğimde ne diyeceğini merakla bekliyorum. Tabelayı ve bunu anlayacaktır.

Kendime bunun iyi olacağını, burada bir yerlerde mutlu bir son olduğunu söylüyorum. Jo'yu elinde tutabileceğim, Pat'in kalbimi kırmayacağı ve üst kattaki tuvaletin tekrar çalışmaya başlayacağı bir son.

Jo, Pat'in en küçük çantasını yukarı taşırken gevezelik ediyor. "Tehlike olduğunda anne timsahların yavrularını ağızlarında sakladıklarını biliyor muydun?"

"Öyle mi?" diye soruyor Pat.

Sesinde en ufak bir rahatsızlık bile yok, bu da bana onun boynuna sarılmak istememe neden oluyor. Jo'yu seven insanlar bile

bazen onun bitmek bilmeyen bilgi haznesinden bıkıyor.

Hâlâ devam ediyor. "Oraya yirmi kadar yavru sığabilir."

Pat'in sesi merdivenlerden aşağıya kadar geliyor. "Bu çok etkileyici. Lindy bunu seninle hiç denedi mi? Çünkü sığabileceğinden emin değilim. Özellikle de şu anda. Ama bunu araştırmalıyız. Buraya gel, seni ölçeyim."

Ev hiç ses geçirmez olmadığı için onun çığlık attığını duyuyorum.

Pat'e ayrı yatak odalarında uyuduğumuzu söylememiş olsaydım, bu gerçekten keyfimi kaçırırdı. PAZARLIKSIZ.

Ağlamak için kullandığım dolabım dışında, son beş yıldır ses yalıtımına ihtiyacım olmadı ve şu anda da ihtiyacım yok, çünkü ben...

Ben...

Ben... *evliyim*.

Bu kelime gerçek gelmiyor. Pat'in öngörülebilir gelecekte koridorun karşısında yaşayacağı fikri de öyle. Koridor bile aramızdaki mesafeyi kapatmaya yetmiyor.

. Zaten ayak bileğine izleme cihazı takıyor, belki elektrikli çit için köpek tasmalarından birini takıp yatak odalarımızın arasına kurabilirim. Ne olur ne olmaz.

Bunun sadece kağıt üzerinde bir evlilik olduğunu ısrarla savunuyorum, ancak gözlerindeki parıltıyı gördüm, bu yüzden bir dizi kural yazdığım için mutluyum. Jo yatağa girer girmez, o ve ben bu kuralları gözden geçireceğiz ve o da bunları kabul edecek.

O zaman onlara uyacağız ve her şey yoluna girecek. Ve eğer, duruşma bittikten sonra, bir noktada, tüm bu çekicilik ve duygular meselesini düşünmek ve buna gerçek bir şans vermek istersem, kuralları bir kenara atabiliriz. Ama şimdilik, onlar benim kalkanım.

Tezgaha yaslanıp gözlerimi kapatıyorum. Bu bir hata. Değil mi? Hayatımdaki her şey sonsuz derecede kırılgan geliyor. Ben kürdan ve kağıt mendilden bir ev yapan küçük domuz gibiyim ve Pat da tek nefeste onu yıkmaya gelen büyük kötü kurt.

"Neden eşyalarını misafir odasına koyuyorsun?" Jo'nun titrek sesi bana ulaşıyor. Ağlamak üzere olan sesi.

Kupamı bırakıp merdivenlere koşuyorum. Jo'ya ulaştığımda, tam zamanında. Dudakları titriyor, gözyaşları akmak üzere. Pat bana kocaman gözlerle bakıyor.

Jo'nun sesi nefes nefese ve titriyor. "Boşanıyor musun?"

Henry'nin anne babası boşanmış ve farklı yatak odalarında uyuduklarını söylemiş. Sen daha yeni *evlendin*.

Sanki unutulabilirmişim gibi. Ayrıca, Henry kim?

Jo'nun sözlerinin ardından küçük
bir hıçkırık duyulur. "Oh, Jojo.

Ağlama."

Pat ile aynı anda ona uzanıyorum ve birdenbire üçümüz birbirimize sarılıyoruz. Pat ve ben diz çökmüş olduğumuz için dengesiz bir şekilde sallanıyoruz. Özellikle de Jo sıksa kollarıyla bize sarıldığı için.

Başlarımız Jo'nun sırtının arkasına düşüyor, yüzlerimiz istediğimden çok daha yakın. Bakışlarımız kesiştiğinde, sıcak ve elektriksel bir şey vücudumu sarar. Pat'in koyu renkli gözleri daha da koyulaşır.

Jo *burada* ağlarken onu öpmek aklımın *ucundan bile* geçmemeli, ama yine de bir şekilde geçiyor. Pat'i öpmek *tek* düşünebildiğim şey Jo hafifçe burnunu çekene kadar, dikkatimi olması gereken yere geri çekene kadar.

"Boşanmıyoruz, ayı yavrusu. Pat eşyalarını misafir odasına koyuyordu çünkü benim dolabımda yer yok," diye açıklıyorum, gözlerim hala Pat'inkilere yapışmış halde.

Bu doğru. Dolabım ağlayan paltolarla dolu. Ama onun benim çift kişilik yatağımı paylaşmayacağı da doğru.

Ama paylaşabilir, diye fısıldıyor vahşi kedi, imalı bir mırıldanmayla. *Boşuna evlilik yatağı demiyorlar.*

Kafamdaki bu aptal vahşi kediden kurtulamıyorum. Beyaz tişörtteki ruj lekesi gibi, çıkarmak neredeyse imkansız ve görmezden gelmek de bir o kadar zor.

"Tamam," diyor Jo.

Geri çekilmeye çalışıyorum ama Jo beni daha sıkı tutuyor ve dengemi kaybediyorum. Çömelmede hiç iyi olmadım. Belki bacaklarımı daha fazla çalıştırsaydım...

Devriliriz, Pat yüksek *bir sesle* ağırlığımızın çoğunu üstlenir. Üçümüz yatak odaları ile banyo arasındaki küçük koridorda yere yığılırız. Pat kıkırdayınca, Jo zıplar ve kahkahası yanağıma ve göğsüme titreşir, ikisi de ona yapışmış durumdadır.

Jo kıkırdar ve bu benim gerginliğimi azaltır. Yapmam gereken gibi zıplamak yerine, Pat'e, Jo'ya, bu mükemmel kusurlu ana kendimi bırakırım.

Eğilip, Jo'nun kahkahasının ve Pat'in tanıdık kokusunun, yeni tutuşan bir ateşten yükselen duman gibi etrafımı sarmalamasına izin veriyorum. Kolu beni sıkıca sarıyor, sıcak ve güçlü, ve sadece birkaç saniye için, kendimi ona, o ana bırakıyorum.

Aile, diye düşünüyorum. Bu aile gibi hissettiriyor.

Bu his garip ve yeni, ama aynı zamanda atmaya kıyamadığım, yürürken uyluklarımın sürtündüğü yerlerinde delikler olan kot pantolonum kadar eskimiş. Yıllardır sakladığım yerde tuttuğum şiddetli özlem ateşi beni şok ediyor.

Özlem, umut, hayal kurmak... Bunlar benim karşılayamayacağım yükümlülükler. Sınırsız, faizsiz bir kredi kartım olsa bile bunları düşünemezdim. En azından, daha sonra hayal kırıklığı altında canlı canlı gömülmek istemiyorsam. Yutkunuyorum, ağzım kurumuş ve kağıt gibi hissediyorum. Şimdi bu duyguları hissetmeme izin verebilir miyim?

"Bir fikrim var," diyor Jo neşeyle, aniden doğruluyor. Anın güzelliği sabun köpüğü gibi patlıyor — narin ve güzel, sonra yok oluyor.

Titrek bacaklarımın üzerinde zorlukla ayakta durmaya çalışıyorum, sonra daha iyi düşünmeden Pat'e elimi uzatıyorum.

Yavaşça ayağa kalkıyor, bana çok yakın, gözleri gözlerime sabitlenmiş. Pat ayağa kalktığında elimi bırakmıyor. Birbirimizden birkaç santim uzaktayız, bu mesafe eksikliği garip bir şekilde müstehcen geliyor, oysa az önce birbirimize daha da yakın bir şekilde yapışmıştık. Nefesimi tutuyorum, başının arkasındaki ahşap panelli duvardaki tahtaların sayısını sayıyorum.

"Hey, çocuklar," diyor Jo, ikimizi de tutarak, sızlanarak bize bir şey söylemeye çalıştığını hatırlatıyor. "Bu benim fikrim!"

Pat ona döner, ama elimi kendi elinde tutmaya devam eder. Ben isteyerek tutsak olmuşum, kaçmak istediğimi bile numara yapmıyorum.

Ona gülümser. "Ne oldu, Jojo?"

Pat'in onun takma adını bu kadar kolay kullanması kalbimi sızlatıyor.

"Bazı paltolarını atabilirsin," diyor Jo, bana dönerek. "O zaman Pat eşyalarını senin dolabına sığdırabilir."

Muhtemelen neden bu kadar çok paltom olduğunu merak eden Pat'e hızlıca bakıyorum. "İyi fikir, ayı yavrusu. Bunu dikkate alacağız. Ama şimdilik Pat'in eşyalarını misafir odasına taşımasına yardım edelim." odasına taşımasına yardım edelim."

O da itaat ederek Pat'in peşinden koşar. O paltolara ihtiyacım olacağını hissediyorum. Her birine.

Dolapta çılglık atacak mıyım yoksa ağlayacak mıyım, zaman gösterecek. Her ikisinin de eşit ölçüde olacağına dair güçlü bir his var içimde.

"Neden ölümüne bir kafes dövüşüne giriyormuşum gibi hissediyorum?" Pat, küçük masada oturduğum mutfığa girerken soruyor.

Başımı eğiyorum. "Fena fikir değil. Belki sonra."

Karşımdaki sandalyeyi çekip oturur, uzun, kot pantolonlu bacaklarını yana doğru uzatır. Ayakları çıplaktır, bu da anı birdenbire daha samimi hale getirir ve ben izlerken, masadan bir çatal alır ve ayak bileği monitörünün altını kaşır.

"Kahve kokusu mu alıyorum?" diye sorar.

Ayağa kalkıp kupamı yeniden doldururum ve ona da bir fincan kahve doldururum. "Hâlâ sade mi içiyorsun?"

"Kalbim gibi."

Kafamı sallamaya başlıyorum, sonra kahve fincanlarımızın kenarlarından taşınca duruyorum. Pat'in kalbi kara değil. Aslında, tanıdığım en tatlı insan olabilir.

Benim en sevdiğim türden tatlı. Dişlerinizi ağrıtan yapışkan türden değil, daha çok tuz serpilmiş veya hafif biberle tatlandırılmış bitter çikolata gibi. Pat ile aramızda her zaman bir çekişme vardır. Çok fazla sürtüşme, lezzetli bir gerilim.

Bunu seviyorum. Her zaman sevmişimdir.

"Senin kalbin karanlık olmaktan çok uzak." Kahveyi onun önüne koydum.

Pat elini göğsüne koydu. "Ah. Düşünsene, ben de senin benden nefret ettiğini sanıyordum

senin

bend "Seni asla nefret edemeyeceğimi biliyorsun. Seninle evlendim, değil mi?"

en O milyon wattlık gülümsemesi geri dönüyor. Keşke daha enerji verimli bir şeye nefre geçse

t

ettiği

ni

sanıy

ordu

m."

daha enerji verimli bir şeye geçse, mesela evimi sürekli zindan gibi tutan aptal kırk watt'lık ampuller gibi.

"Evet, *karıcığım*." Ben kıvranınca, Pat'in gülümsemesi parlaklığı kör edici seviyelere çıkar. "Dudaklarınla mühürlenene evlilik."

Öpücük kelimesini duyunca gözlerim yanak kemiklerinden kayar, hafif sakalların üzerinden geçip, gülümsemeyle kıvrılan dolgun dudaklarına ulaşır. Boğazımı birkaç kez temizlerim, sadece iyi, gereksiz bir boğaz temizlemenin yapabileceği şekilde gerginliği gideririm.

"Evlilik," diyorum, masanın üzerinden bir kağıt iterek, "bugün bizi bir araya getiren şeydir."

Pat, ona kalemi verene kadar *Princess Bride*'dan alıntı yaptığım için gülüyor. Kağıdı okudukça gülümsemesi kayboluyor.

"Yeni Kurallar mı?" Pat homurdanır. "Bu ne Lindy?"

Ama o ne olduğunu biliyor. Gözlerindeki acı, şimdi hayal kırıklığına dönüşüyor.

Geriye yaslanıyorum ve vücuduma Pat'in yakınlığından dolayı titremeyi kesmesini söylüyorum. Üzgün olsa bile, beni ona çeken bir çekiciliği var. O odada olduğunda her oda daha küçük, hava daha yoğun hissediliyor, sanki başka bir gezegenden gelen atmosferle çevriliymiş gibi.

Kahveden bir yudum daha alıyorum. Çok sıcak ve boğazımı yakıyor. "Bu işe yarayacaksa, temel kurallara ihtiyacımız var."

Onun kahkahası mizahsız. "Bunu daha önce denedik, hatırladın mı? Kurallar bizim için nasıl sonuçlandı?"

İyi değil. Kurallar koyduk ama ben en önemlisini çiğnedim, aşık oldum. Pat'in dediğine göre o da aşık olmuş, ama ben hala bu fikri kafamda oturtmaya çalışıyorum.

"Bunu evlilik öncesi anlaşma olarak düşün."

Kağıdı masanın öbür tarafına itti. "*Evlilik öncesi* kısmı geçtik. Biz zaten evliyiz." "O

zaman evlilik sonrası anlaşması."

Bu gerçek bir evlilik gibi hissettikçe, o kadar iyi. Bugün birkaç saniye için, bu sahte durumu, bunun arkasındaki nedeni unuttum ve kendimi o anın tadını çıkarmaya bıraktım.

Bu çok tehlikeli bir şey. Bu dayanıksız kağıda ihtiyacım var. Kalbimi korumak, hayatımın en büyük hatasını ikinci kez yapmamak için sahip olduğum tek şey bu.

Pat kağıdı masanın üzerinden geri kaydırır. "Evlilik sonrası anlaşması diye bir şey yoktur."

Aslında var, ama şu anda bu konuda tartışmaya girmeyeceğim. "Ne dersen de, ama buna ihtiyacım var!"

Bağırdıktan sonra bir sessizlik olur, ikimiz de başımızı eğip bağırmanın Jo'yu uyandırmış mı diye dinleriz. Pat'in ona bu kadar uyum sağlamasına neden şaşırdığımı bilmiyorum. Bu gece onu yatırmasını istedi. Pat'in ona kitap okuduğu, kelimeleri biraz karıştırdığı ama

koruyucu kalp yelegimi adeta delip geçti.

Hiçbir şey duymayan Pat ve ben, yıpranmış masadaki savaş alanımıza geri dönüyoruz. Pat kağıdı iki parmağıyla tutup, okuyabilmek için çeviriyor. Onlarca taslak yazdıktan sonra, tümünü ezbere biliyorum. Sonunda, basit tutmaya karar verdim.

Kurallar, İkinci Deneme

1. Gereksiz dokunmak yok (emin değilseniz, muhtemelen gereksizdir)
2. Öpüşmek yok (durum öpüşmeyi gerektiriyorsa, hızlı ve ağzı kapalı olmalı)
3. Özel olarak birbirinize karı koca demeyin veya evlilikten bahsetmeyin
4. Yatak odası veya yatak paylaşmak yok
5. Seks yapmayın
6. Halka açık yerlerde, ilişkinizi doğrulamak için gerekeni yapın, ama daha fazlasını yapmayın
7. Evlilik, her iki tarafın da yararına olacak şekilde, karşılıklı olarak kararlaştırılan bir zamanda feshedilmelidir.

Bir süre sonra Pat başını kaldırır. "Bu gerçekten çok ayrıntılı. Sahte ilişkilerle ilgili bir kitap mı aldın yoksa? Etsy'den bir şablon mu?"

"Ara sıra romantik roman okurum. Yararlı fikirlerle doludurlar."

Pat kalemi alır, sihirbaz gibi parmaklarında çevirir ve el yazısı sayfaya kaşlarını çatarak bakar. "Gerçekten bunu imzalamamı mı istiyorsun?"

"Evet. Lütfen." demek *üzereydim* ama kendimi zar zor durdurdum.

Sayfanın altına adını karalarken, kalem kağıdı neredeyse yırtacak gibi, içim boşalır. Kağıdı bana geri iter, ama kağıt havaya girer ve masadan yere düşer. İkimiz de

onu almak için kıpırdamıyor.

Pat ayakta duruyor. O kadar uzun ve iri ki, mutfak onun yanında minicik kalıyor. Garip bir şekilde, Pat *bana* hiç kendimi küçük hissettirmedi, ama onun boyuna ve iriliğine kıyasla ben küçüğüm. Birlikteyken, her zaman kendi başımıza olduğumuzdan daha fazlası olduğumuzu hissettim en azından o zamanlar öyle hissediyordum. Şimdi ise, kafam karışık olmaktan başka ne hissettiğimi hala bilmiyorum.

"Detaylar üzerinde pazarlık yapmayacak mısın?" diye soruyorum. "Küçük ayrıntılar üzerinde tartışmayacak mısın?"

"Hayır."

O imzayı atana kadar, bu tartışmayı ne kadar dört gözle beklediğimi fark etmemiştim. Bu konuda saatlerce süren sözlü atışmalar bekliyordum. Bu yüzden daha önce bir demlik kahve yapmışım.

"Benimle kelime oyunları oynamayacak mısın?"

Onu kışkırtıyorum, şakacı bir şekilde alay ediyorum. Piyonumu ileri sürdüm, onun atını kışkırtıyorum. Ama Pat sadece başını sallıyor.

"Hayır."

"Bu şaşırtıcı," diyorum ona. "Senden daha fazla mücadele bekliyordum."

Pat iki avucunu masaya koyup bana doğru eğildiğinde, neredeyse sıcak kahveyi kucağıma döküyordum. Gözlerini kırıştırdı, yüzünde tembel bir gün doğumu gibi yavaşça bir gülümseme belirdi.

"Oh, mücadele olacak." Sesi boğuk bir mırıldanmaya dönüşüyor, vahşi kedim buna hemen tepki veriyor. Midem sıkışıyor. Korkudan değil, ruhumun derinliklerinden gelen bir arzudan.

Neden yine bununla mücadele ediyorum?

"Öyle mi?" Boğazımdan çıkabilen tek şey bu ve utanç verici bir ses.

"Unutuyorsun Lindybird. Ben tüm kuralları çiğnemenin kralıyım."

O hafifçe öne eğildi ve ben de aynı şeyi yaptım.

Zombi kelebek ordusu harekete geçti, ama sanırım bir şekilde gerçek kelebeklere dönüştüler, kanat çırpıyor, hafifler ve dudakları, elleri ve diğer şeylerden daha az beyinleriyle ilgileniyorlar. daha az ilgi gösteriyorlar.

Pat beni öpecek. Nefesinin kesilmesinden, espresso rengi gözlerinin üzerine kapanan göz kapaklarından, bana doğru yavaşça yaklaşmasından bunu anlıyorum.

Bu sefer gerçek bir öpücük olacak. Saf bir öpücük değil, mahkeme salonundaki öpücük gibi.

Tüm zamanların en yavaş kafa kafaya çarpışmasına giriyoruz, kaybedeceğimi bildiğim bir tavuk oyunu. Bunu bitirmek, koltuğumdan fırlayıp ağzımı onun ağzına yapıştırmak için can atıyorum, ama neyin tehlikede olduğunu yeterince farkında olduğum için direniyorum. Bu, geri çekildiğim anlamına gelmez, yine de birbirimize yaklaşıyoruz.

Ve daha da

yakınlaşıyoruz.

Ve daha da

yakınlaşıyoruz.

Şu anda onun iki gözüne de odaklanamıyorum çünkü ikisi birleşip bulanık bir görüntü oluşturuyor. Bakışlarımı, zar zor aralanmış dudaklarına indiriyorum. Çok çekici.

Ağızlarımız birleşmeden hemen önce, Pat keskin bir nefes alır ve bir adım geri çekilir. Hayal kırıklığından neredeyse inleyecektim. Sanki soğuk bir rüzgar arka kapıyı açmış ve odaya kış fırtınası getirmiş gibi, ateşi söndürecek kadar güçlü.

Arzu ve kayıpla başım neredeyse dönüyor.

Pat, bir şeye karar vermiş gibi, tahtaya bir kez vurur. "İyi geceler, sevgilim."

Ona, ayak bileğini kaşımak için kullandığı çatalı fırlatıyorum ve keşke daha ağır bir şey, örneğin bir örs falan olsaydı diyorum. Kapıdan çıkarken, benim yapılacaklar listemi fark ediyor, ki bu listeye daha doğru bir isim vermek gerekirse, asla yapılmayacaklar listesi. Liste, limon yeşili bir paket servis menüsünün arkasına

Üç farklı renkte kalemle yazılmış. Estetik için değil. Aynı kalemi bir türlü bulamadığım için.

Pat onu duvardan kapıyor. "Bu ne? 'Sineklik kapısını tamir et, yeni kurutucu al, Jo'nun kitap rafları' mı?"

Anında ayağa kalkıp kağıdı kapmaya çalışıyorum, bu da -şanslı ya da şanssız bir şekilde- ona çok yakınlaşmam anlamına geliyor. "Senin ilgilenmen gereken bir şey değil."

Onu başının üstünde tutuyor, boynunu uzatarak okumaya çalışırken diğer eliyle bana vuruyor. "Yapılacaklar listesi gibi görünüyor, bu çok şanslı çünkü şu anda *yapacak* hiçbir şeyim yok. Sanırım bunu alacağım bunu alacağım."

"Almayacaksın!"

Pat'in omuzlarını tutup ona tırmanmaya çalışıyorum. Bu, romantik romanların kullanmayı bırakması gereken yaygın bir betimleme çünkü fiziksel olarak zor olmasının yanı sıra pek de romantik değil. Sonunda yaptığım şey, kutlama amaçlı göğüs çarpışması ile hafif saldırı arasında bir şey oluyor.

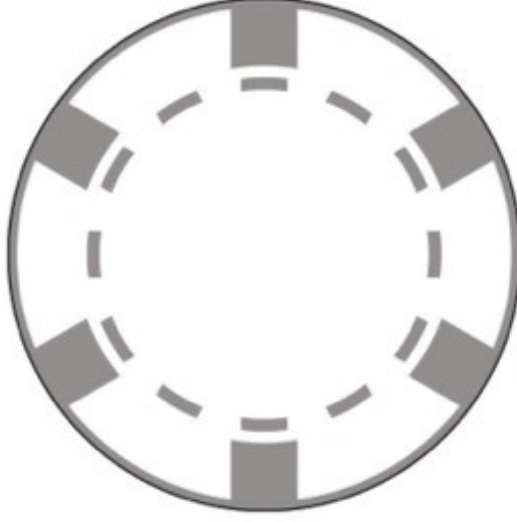
"Ah!" Pat bağırır. "Az önce tekmelediğin benim bacağım. Bir numaralı kuralı çiğnediğinin farkındasın, değil mi? Gereksiz dokunmalarda sert davranmak."

Geri çekilirim, sanki bu gerçekten yorucu bir egzersizmiş gibi nefes nefese kaldığım için utanırım. Açıkçası, spor salonunun içini hiç görmedim, HİÇ. "Pat. Listemi ver."

"Artık o benim listem. Ve buna karşı bir kural yok, o yüzden kabullenmek zorundasın. Mutlu ot toplama günü, dostum."

Pat'in benim kurallarına uyup uymayacağı ya da her birini çiğnemek ya da bozmak için elinden geleni yapıp yapmayacağı konusunda herhangi bir şüphem varsa, bu soru burada cevaplanıyor.

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

Pat

Teksas ve futbol söz konusu olduğunda, antrenmanı kaçırmak için hiçbir mazeret kabul edilmez. Bir gün önce evlenmiş olsanız bile. Yorgunum ama alarmım çalmadan çok önce uyanmışım, saçımda hala konfeti var. *Lindy ve ben evlendik!*

Bir demlik kahve yapıp köpekleri dışarı çıkardıktan sonra peçeteye bir not yazıyorum: *Günaydın sevgilim! Görüşmek üzere.* Bir an düşündükten sonra başka bir peçete alıp şunu yazıyorum: *İyi günler Jojo! Köpekbalıkları ve timsahlardan uzak dur, arkadaşına ihtiyaçları varmış gibi görünseler bile.*

Karanlık evden uzaklaşırken, Lindy'nin koyu renk saçlarının yastığa yayıldığını hayal ederek garip bir hüznü duyuyorum. Kartlarımı doğru oynarsam, belki bir gün gerçeğini görebilirim.

Bu kasabada neredeyse bir hafta geçirdikten sonra sabah antrenmanları rutin hale gelmeye başladı. Sanki zamanda geriye giden garip bir kapı açılmış gibi, ter kokusu, vücutların çarpışmasıyla çıkan pedlerin sesi ve ayakkabılarımı ıslatan çığ çimlerin hissi. Güvensiz duruşlar, çıplak ten üzerinde şapırdayan havlular ve şiddetli rekabet var.

Bunu seviyorum.

Bunu çok seviyorum ve ne kadar özlediğimi fark etmemiştim. Futbol Teksas'ta kraldır, ama bu küçük kasabada daha da öyledir. Antrenman saat altı kırk beşte olabilir, ama her sabah üç yaşlı adam tribünde antrenmanı izliyor. İki siyahi ve bir beyaz adamın hepsi aynı derecede gri saçlı ve göbekli. Ayrıca Sheet Cake futbolu hakkında son derece ciddi bir bakış açısını paylaşıyorlar.

futboluna karşı son derece ciddi bir bakış açısına sahipler. İlk günümde Chevy'ye onları sorarak, kimin ebeveynleri veya büyükanne ve büyükbabaları olduklarını merak ettim.

"Onlar Bob'lar," dedi Chevy gülümseyerek. "Üçü de zamanında Sheet Cake için futbol oynamış."

"Ciddi misin?" Hepsi Bob adında olmaları mı, yoksa eski Sheet Cake oyuncularının olmaları mı daha çok şaşırttı beni, emin değilim.

"Evet. Takımda aileleri yok, sadece Sheet Cake'e karşı büyük bir gururları var."

Her sabah Bob'lara dostça el sallayıp gülümsüyorum. Şimdiye kadar, somurtmaktan başka bir tepki alamadım.

Bugün, donut almak için durdum. "Günaydın arkadaşlar," diyerek kutuyu uzattım. "Takviye getirdim."

Sıcak glaze donutlarla Bob'ların sevgisini kazanmaya mı çalışıyorum? Evet, öyle.

İşe yarıyor mu? Hayır, yaramıyor.

Bobs sadece bakıyor ve ben kutuyu yakındaki metal basamakların üzerine koyup sahaya doğru koşuyorum. Onları yormak için daha çok zamanım var.

"Bana da bir tane getirdin mi?" diye soruyor Chevy.

Ona, hala sıcak olan donut delikleriyle dolu bir kağıt torba uzattım. Bazı yerlerinde beyaz torba neredeyse şeffaf hale gelmişti. "Tabii ki. Ben barbar değilim."

"Göreceğiz," diyor Chevy, ağzı hamurla dolu halde.

Baş antrenör ilk kez geç kalmıyor. Koç Bright'ın ne sorunu var bilmiyorum ama takımdan çok cep telefonuna daha fazla ilgi gösteriyor gibi görünüyor. Bazen antrenmanın ortasında bir telefon alır ve sahadan ayrılır. Bu tür davranışlar, özellikle takım kaybetmeye devam ederse, iş güvenliğini sağlamasına yardımcı olmaz.

Chevy ve ben ısınma ve antrenmanları ritmik bir şekilde yapmaya başladık.

Koç Bright, antrenman maçına başlayana kadar

Bobs'ların ona bana baktıkları gibi karanlık bakışlar attıklarını fark ettim. Ayrıca donut kutusunun üstünün eğri olduğunu ve çocuklardan birinin ağzını sildiğini fark ettim. Gol!

Dikkatimi tekrar oyunculara çevirip ellerimi çırpıyorum. "Hadi bakalım! Hepiniz dün gece hiç uyumamış gibi davranıyorsunuz. Topu alın ve oyunu tekrar oynayın, bu sefer daha önce futbol oynamış gibi!"

Çocuklar dağıldı ve Chevy göz kırparak yanıma geldi. "Uykusuzluk demişken, dün gece hiç uyumamış gibi görünüyorsun."

Doğru. Neredeyse hiç uyumadım. Kesinlikle Chevy'nin kendini beğenmiş sırtışının ima ettiği nedenlerden dolayı değil. Dikkatimi sahaya veriyorum.

"Peki, dün gecen iyi geçti mi?" diye ısrar ediyor.

İyi göreceli bir terimdir, ama değişken bir ölçekte bile gecem *iyi* geçmedi. Sevdiğiniz kadın koridorun karşısında yatarken uyumaya çalıştınız mı hiç? Daha da kötüsü, duvarları o kadar ince ki her hareketi duyabileceğiniz bir evde? Lindy'nin iç çekişleri *işkence* gibiydi.

Tesellim, onun da benim kadar dönüp durduğu anlaşılıyordu. Umarım bunun sebebi beni düşünmesidir. Bu amaçla, gezegendeki en gıcırtılı yatakta milyonlarca kez dönüp durdum ve her seferinde derin bir nefes aldım.

Lindy sonunda uykuya daldığında, onun yumuşak, nefesli seslerini duymak çok hoşuma gitti. Bunlar bana rahatlık veriyordu. Yıllarca ayrı kaldıktan, yıl boyunca bunu nasıl mahvettiğimi düşündükten sonra, Lindy tam oradaydı. Çok yakındaydı.

Hayalimi yaşıyorum! Yani, neredeyse hayalimi.

Lindy benim *karım*. Onun kuralları benim düşüncelerimi kapsamıyor ve ben de bu gerçek gibi hissedene kadar onu bu şekilde düşüneceğim.

Karım. Karım. Karım, karım, KARIM.

Chevy boğazını temizler. Hala bir cevap beklediğini, sinsi bir gülümsemeye beni izlediğini anlayabiliyorum. Kahvemi bir yudum alıp ona sert bir bakış atarım, dikkatimi hala sahaya vermeye çalışıyorum. Bir homurtu, bir şeyi onaylamak veya reddetmekten daha iyi bir cevap gibi görünüyor. Bu benim tercih ettiğim iletişim yöntemi değil, ama James'ten homurdanmayı akıcı bir şekilde konuşmayı öğrendim.

Koç Bright sonunda işini yapmaya karar verdiğinde oyun sona erer. O antrenmanın son birkaç dakikasını devralırken ben geri çekilirim. Chevy hala beni izliyor.

"Ne?" diye soruyorum.

Omuz silkiyor.

"Bak, şerif yardımcısı, bana detayları isteyen türden bir adam gibi gelmedin, ama eğer istiyorsan, ben onları veren türden bir adam değilim. Üzgünüm."

Chevy dehşete kapılmış görünüyor. "Kız kardeş gibi olan bir kadın hakkında ayrıntıları bilmek istediğimi mi sanıyorsun? İğrenç. Hayır dostum. Hayır. Kendine sakla."

"O zaman neden bana öyle bakıyorsun? Neden soruyorsun?"

Ağzı seğiriyor, gülümsemesini zorlukla saklıyor. "Sadece karının seni ayrı yatak odalarında yatırttığını itiraf edip etmeyeceğini görmek istedim."

Bu kasabada *herkes her şeyi* biliyor mu?

Nerede olduğumu düşünseydim, Chevy'yi itmezdim, en azından bu kadar sert itmezdim. Onu sahadan çıkan oyunculara doğru uçuruyorum. Birkaç tanesi neredeyse benim kadar uzun, ama benim kadar geniş değil, yine de hepsi bowling pinleri gibi dağılıyorlar. Neyse ki hiçbirisi yere düşmüyor.

"Kendine gel, Graham!" Koç Bright bağırır. Bıyığı ağzının yarısını kapattığı için bu adamı ciddiye almak zor. Onu bir mors gibi gösteriyor. "Bu Peewee futbolu değil."

Ve sen Tom Select, Alex Trebek veya Sam Elliot değilsin — benim gözümde bıyığı yakıştırabilen tek üç adam. İçimdeki sözleri tutmak için dudağımı ısıırıyorum. Sözlerimi içimde tutmak için dudağımı ısıırıyorum.

"Koni'leri toplayın ve duşa girin," diyor Koç Bright, yüzü telefon ekranına odaklanmış halde. "Ve yarın en iyi performansınızı sergilemenizi bekliyorum, yoksa antrenmanın son yarısını sprint koşarak geçireceğiz."

Koç Bright soyunma odasına geri döner ve oyuncular dağılır. Kulak misafiri olduğum konuşmalar, bana kaç yaşında olduğumu hatırlatır. *Yeet'in* ne olduğunu veya *cheugy* olmanın ne anlama geldiğini bildiğimden ya da bilmek istediğimden emin değilim.

Bir çocuğun konileri toplamadığını fark edemeden edemiyorum. On yedi numara, QB. Yüzü isminden daha akılda kalıcı — dergi kapaklarını süsleyebilecek bir çocuk ve bunun farkında. Ayrıca kendini futbolun tanrısı sanıyor gibi görünüyor. Başka bir oyuncu koniyi almak için eğildiğinde, on yedi numara onu ayağıyla itip uzaklaştırıyor. Koniye daha da uzağa tekmelediğinde diğer birkaç oyuncu gülüyor.

"HEY." Farkına varmadan on yedinin önüne geçip yolunu kesiyorum.

"Herkes konilerini bıraksın. HEMEN."

Oyuncular birbirlerine bakiştılar, sonra Chevy'ye baktılar. O başını sallar. "Koçun dediğini duydunuz."

Rahatsız bir şekilde hareket eden oyuncular, konilerini bulundukları yerde bırakırlar. On yedi numara ile göz teması kurmaya devam ediyorum. Normal bir bakışma yaşıyoruz. Ama Tank'ın yanında çok şey öğrendim. Bu savaşı kaybetmeyeceğim.

Özellikle de takımın önünde.

"On yedi yaşında olan tüm konileri toplayacak."

Alaycı bir şekilde sorar. "Ben mi?"

"Evet. Sen."

"Sanırım beni tanıyorsun. Ben..."

"QB'sin. Bu da takımın havasını belirlemen gerektiği anlamına geliyor. Ve şahsen senin belirlediğin havayı sevmiyorum. Liderler sadece geçit töreninin önünde yürüyüp tüm şöhreti üzerlerine çekmezler. Onlar *hizmet ederler*."

Ağzı açık kalır ve hayatında hiç hizmet etmek zorunda kaldığını merak ederim. Başlamak için şu andan daha iyi bir zaman olamaz.

"Başla, Seventeen. Geri kalanlarınız, duşa girin. Hemen."

An uzayıp giderken, Seventeen'in içsel mücadelesini izlerim. Ona dışlerimi gösteririm, keskin olanlardan. *Hadi bakalım, evlat. Denemek ister misin?* Aslında denemesini umuyorum. Takımın geri kalanı donmuş gibidir, yeni liderlerinin kim olacağını bekleyen bir kurt sürüsü gibi.

Spoiler uyarısı: o kişi ben olacağım.

"Duş mu, sprint mi?" diyorum diğerlerine, gözlerim hala Seventeen'de. "Seçim sizin."

Bu onları harekete geçirir. Tam önümdeki hariç hepsi. Düşündüğümde daha mücadeleciymiş.

"Ya reddedersem?" diye soruyor Seventeen.

"Yapabilirsin," diyorum rahatça. "Sadece yedek QB'nin gerçekten iyi görüldüğünü bil. Ve konileri toplamakta hiçbir sorunu yoktu."

"Beni yedek kulübesine göndermekle mi tehdit ediyorsun?"

"Sana bir ders vermeye çalışıyorum, evlat. *Karate Kid'i* izlemedin mi? Ya da *Kung Fu Panda'yı*?"

"Ben... ne? Evet, izledim."

"Senden bir şey yapmanı istiyorsam, bu eğlence ya da zevk için değildir. Bunun seni sahada ya da saha dışında daha iyi hale getireceğini düşündüğüm içindir. Şimdi, dersleri hızlı mı yoksa yavaş mı öğreneceksin? Sana kalmış."

Yemin ederim, gözlerinde tamamen kötü olmayan bir şeyin izini görüyorum. Tüm o gürültüsünün altında öğretilabilir biri bile olabilir. Zaman gösterecek. Homurdanarak bakışlarını indirir ve konileri toplamaya başlar.

O duyamayacağı bir mesafeye geldiğinde, Chevy yanıma yaklaşır. "Onun Billy ve Wolf Waters'ın yeğeni olduğunu biliyor musun?"

İçimden inlerim. O aileden kaçamıyor muyum?

"Bilmiyordum. Ama şimdi tavırları mantıklı geliyor. Kimse onu yerine oturtmadı mı?"

"Buralarda insanlar Waters'ların istediklerini yapmalarına izin verme eğilimindedir. Bir şey söylediğin için memnunum. Ve tek ben değilim."

Chevy çenesini Bob'ların sırtarak alkışladığı tribünlere doğru kaldırır.

"Bu kadar mıydı? Bilseydim donutları almazdım.
Peki, günün geri kalanında ne yapacaksın?

Lindy'nin üst kattaki tuvaletini tamir etmek için bazı malzemeler almayı planlıyorum. Evde yapılacak uzun bir liste var, ama bu iyi bir başlangıç gibi görünüyor. Üç kişiye bir tuvalet oranı hoşuma gitmiyor ve tuvalet için aşağı kata inmek oldukça can sıkıcı. Lindy ve özellikle Jo evdeyken, pencereden işemek biraz uygunsuz geliyor.

"Pek bir şey yok," diyor Chevy. "Yarına kadar görevim yok."

"İyi." Omzuna bir elimi koyuyorum. "Az önce tesisatçı yardımcılığına terfi ettin. İkimizin de adı yazılı kırık bir tuvaletim var."

Birkaç saat sonra, terli ve gömleksiz, elimde bir İngiliz anahtarı ile tuvaletin arkasına eğilmiş durumdayım. Chevy berbat bir asistan, özellikle de kendi evini yenileyen bir adam için. Parmaklarını kıpırdatmak yerine, sadece benim çalışmamı izliyor, ara sıra tuvaleti tamir etmekteki başarısız girişimlerime gülüyor.

Umarım bu, gelecekte olacakların bir işareti değildir, çünkü Lindy'nin listesinde çok fazla şey var. Tuvaletin yanı sıra, klima, kurutucu ve televizyon da yok. Lindy'nin karşısındaki odada uyumanın cazibesini de ekleyince, özel olarak tasarlanmış bir cehennemde yaşıyorum.

"Giysilerini nasıl kurutuyorsun?" diye sormuştum, Lindy dün bana evi gezdirdiğinde. İhtiyacım olduğu için değil. Ev daha çok bir bungalov gibi. Çamaşır odası, mutfakta çift kanatlı kapıları olan bir dolap. Kadının *ütüsü* bile yok.

Lindy, eğlenerek gülümseyerek çamaşır makinesinin üstüne dokundu. "Giysilerimi burada yıkıyorum. Sonra da arka bahçedeki ipe asıp kurutuyorum."

Mutfak kapısının dışında rüzgarda dalgalanan birkaç gömleğin asılı olduğu, iki direk arasına gerilmiş bir çamaşır ipini gösterdi. Lindy'nin maddi nedenlerden ziyade ahlaki nedenlerle televizyona karşı bir itirazı olup olmadığını sormaya bile tenezzül etmedim. Zaten gelecek hafta teslim edilmek üzere bir tane sipariş ettim. İki günlük hızlı kargo ile gönderilmesini istedim, ama Sheet Cake her şeyden çok uzak.

"Hiç yardımcı olmuyorsun." Chevy'ye kızgın bir bakış attım. "Bütün evini yenilediğini sanıyordum."

Birasından bir yudum alır. "Evimdeki işlerin çoğunu kendim yaptım, ama maaşımın yetmeyeceği işleri biliyordum ve onları başkasına yaptırdım. Bir tesisatçı çağırmalıyız."

Öyle yapmalıyız. Ama bunu yapmama engel olan inatçılığımı açıklayamıyorum. Lindy'yi tamirci becerilerimle etkilemeye mi çalışıyorum becerilerimle mi etkilemeye çalışıyorum, ki bu becerilerim yok, yoksa Tank'ın cimri etkisi mi?

Tank, hepimizi bahçe işlerine yardım etmeye zorlayan türden bir babaydı. "Bir şeyi ödeyebilecek durumda olmamız," diye hatırlıyorum, "bunu *yapmamız gerektiği* anlamına gelmez." Biz, mahallede bahçe hizmeti almayan tek aileydik. Aynı şey, temizliğini ve bakımını kendimiz yaptığımız havuz için de geçerliydi. Bize yemek yapmayı ve temizlik yapmayı da öğretti.

Ne yazık ki, eğitimi sıhhi tesisatçılık alanına uzanmıyordu.

"Bir kadını etkilemenin daha kolay yolları var," diyor Chevy.

Anahtarı ona doğrultuyorum. "Kapa çeneni."

"Tuvalet tamiri ile ilgili bir YouTube videosu falan mı izledin?"

"TikTok," diye mırıldanıyorum, tuvaletin arkasındaki kapağı çıkarıp içine bakıyorum, sanki sorularıma cevap verecekmiş gibi.

"TikTok mu? O videolar otuz saniye falan sürmüyor mu?"

"Özetini anladım."

"Öyle mi?" diye soruyor Chevy gülerek. "Çünkü burada pek bir sonuç göremiyorum."

Ona tekrar susmasını söylemek üzereyim ki, merdivenlerden tanıdık ayak sesleri duyulur. Chevy, Lindy kapıda belirince dikilir. Futbol antrenmanından ve mağazadan döndüğümde yoktu, muhtemelen çalışıyordu. Dün bana sık sık bir kafede yazdığını söylemişti, bence bu aslında benden kaçmak için bir yol. Üst katta bir ofisi var. Küçük ama düzenli ve kullanışlı. Bakmadım tabii ki. Her neyse, o eve gelene kadar bunu halletmeyi umuyordum.

Kapı pervazına yaslanan Lindy kollarını kavuşturur. "Peki, lütfen söyle, tuvaletime ne oluyor?"

Tuvaletin içindeki bir şeyi anahtarla çeviriyorum, önemli bir şey yapıyormuş gibi görünme dürtüsüne karşı koyamıyorum. Kapağı yerine takıp

duvara yaslanıyorum. Belki de bir spor içeceği reklamında kullandığım pozu seçiyorum. Belki de gereksiz yere göğüs kaslarımı esnetiyorum. Lindy *kesinlikle* fark eder. Esneme numarası yaparak kollarımı başımın üzerine uzatırım, bu da kot pantolonumun kalçalarımın yarım santim aşağı kaymasına neden olur. O da bunu fark eder.

Lindy gözlerini devirir. Umduğum tepki bu değildi, ama yine de bir tepki.

Chevy başını sallayarak, "Tuvaletine bir şey olmuyor, çünkü Mario onu tamir etmeyi bilmiyor" diyor.

"Mario mu?" Lindy ve ben aynı anda sorarız.

Chevy sırtıyor. "Mario ve Luigi'nin şöhreti. Onlar tesisatçıydılar." "Sen tam bir salaksın," diyor Lindy.

"Hiç aksini iddia etmedim," diyor Chevy. "Ben gidip bir bira daha alayım, Mario da senin için birkaç kez daha kaslarını gösterir."

Ona atacak bir şey arıyorum ve boş bir su şişesi buluyorum, ama şişe sırtından sekip karo zemine düşüyor. Lindy sırtarak küçük banyoya girip Chevy'nin geçmesine izin veriyor. Tezgâhın üzerindeki aletleri karıştırıyorum tezgâhın üzerindeki aletleri karıştırıyorum, sanki bir planım varmış gibi, oysa bir sonraki adım kesinlikle tesisatçıyı aramak.

Lindy çekici alır. "Bununla ne yapacaksın, tuvalet bozulursa ona mı vuracaksın?"

"Kötü bir fikir değil."

Ona dönerek lavaboya yaslanırım. Banyo küçüktür ve ayak parmaklarımız birbirine değecek kadar yakınız, vücutlarımız sadece 30 santim kadar uzaktadır. Tezgâhı tutarım.

iki elimle tutarak, hafifçe kaydığını hissediyorum. Bütün ev sanki bir vida eksikliği yüzünden yıkılacakmış gibi görünüyor.

Avuç içimi uzattım. "Ver şunu. Tuvalet çok, çok kötü durumda."

Lindy gülüyor, çekici göğsüne sıkıca sarılıyor. Onun gülümsemesinin kıvrımlarına, yeşil gözlerinin parlak ışığına çekiliyorum. Yakınlığımız, onun geçici olarak gardını indirdiği izlenimi veren hali karşısında kalbim çarpıyor.

"Vermesen iyi olur," diyor ve çekiçimi ulaşamayacağım bir yere, yere koyuyor. "Bu konuda sana güvenmiyorum."

"Muhtemelen iyi bir fikir." Saçının bir tutamını hafifçe çekiştiriyorum ve yanakları pembeye döner. Odanın sıcaklığı birkaç derece yükselmiş gibi gelir ve Lindy'nin gözlerinin çıplak göğsüm ve karın kaslarım üzerinde dolaştığını fark ederim. Nefes veririm, karın kaslarımı sıkarak kaslarımın belirginleşmesini sağlarım.

"Kes şunu!" Göğsüme parmağını batırır ve ben de elini tutup onu kendime doğru çekerim. Neredeyse hiç direnmediğini fark ederim.

"Neyi bırakayım?"

"Kaslarını germeyi."

"Bunu yapamam." Kafamı sallarım. "Bu istem dışı bir tepki." "Tabii."

"Doğru," diyorum ona, göğsü benim çıplak göğsüme neredeyse degecek kadar yaklaşıyorum. "Yakınlaştığında tepki veriyorum." Terliyim, ama göz bebeklerinin büyüdüğüne bakılırsa, bu onu hiç rahatsız etmiyor.

Bak, Lindy ile fiziksel bir ilişkiden daha fazlasını istiyorum. Ama çekicilik onu bana bağlamak için bir başlangıç noktasıysa, elimdekiyle yetineceğim.

Lindy'nin nasıl davrandığını da biliyorum. Eğer çok hızlı ilerlersem, kaçacaktır. Ama onu kışkırtır ve sonra geri çekilirsem, peşimden gelecektir. Dün gece mutfakta, onun saçma kurallarını imzaladıktan sonra onu öpmeye çok yaklaştığımda bunu gördüm. Onu öpmüş olsaydım, bana karşılık vereceğini biliyorum — ve sonra hemen listesine bir tür ekstra kural ekleyecekti.

Akıllı davranmalıyım. Lindy ve ben dans ediyoruz ve onu, umarım beni de sevdiğini fark etmesine doğru yönlendiriyorum.

Lindy'nin bileğini bırakıyorum, onu nazıkçe bırakıyorum, ama bu yapmak istediğim son şey.

Bir an için telaşlı görünür, sonra kendini toparlar ve gözlerini kaçırır.

"Tuvaletle ilgili bir sonuca vardın mı?"

"Evet. Bozuk olduğu sonucuna vardım."

Lindy gülüyor, gözleri parlıyor. "Sana bunu zaten söylemiştim. Bir erkeğin bana inanmaması çok normal."

"Oh, sana inandım. Ayrıca tamir edebileceğime de inandım." "Peki şimdi?"

"Şimdi, daha iyi biliyorum. Bir tesisatçı çağırırsam sorun olur mu?"

Hata. Bu kelimeyi söylediğim anda farkına varıyorum. Önce yapmalıydım, sonra af dilemeliydim.

Lindy'nin gözleri hemen kısılr. "Şu anda bir tesisatçı tutacak param yok. Ve senin ödemene de izin vermeyeceğim."

"Önemli değil. Param var."

Kafasını sallar, boyunu uzatır, yine de benden birkaç santim kısadır ama heybetlidir. "Ciddiyim Pat. Bir sürü şeyin parasını ödemeni istemiyorum. Seni paran için kullanmıyorum."

"Biliyorum. Bunu hep biliyordum. Ayrıca, ev işlerine yardım etmek kurallarda yoktu. Şu anda bir işim yok, o yüzden beni evin erkeği olarak gör..."
Tam zamanında kendimi durduruyorum. "Senin tamircisi."

"Sadece bir sürü şey için para ödemeyeceğine söz ver. Ciddiyim, Patrick."

Küçük odada birbirimize bakıyoruz, ikimiz de birbirimiz kadar inatçıyız. "Bir sürü şey ne demek?"

"Pat, söz ver bana!"

"Vermeyeceğim."

Demek istediğim, ona *söz vermeyeceğim*. Ama o bunu duymak istediği şekilde yorumluyor: bir sürü şeyin parasını ödemeyecekmişim. Kuralları esnetme konusunda kral olduğumu söylediğimde, ciddiydim.

"Yardıma olacaksa, bunu Jo için yaptığımı düşün."

Doğru, senin kriptonitini biliyorum. Ve o, benim de kriptonitim olabilecek küçük bir kız.

Lindy başını ellerinin arasına gömer, ama odada çok az yer olduğu için başının üst kısmı göğsüme değiyor. Kollarımı belinin etrafına dolayarak onu kendime doğru çekiyorum, sonra çıplak göğüslü ve terden yapış yapış olduğumu hatırlayınca donup kalıyorum. Ama o direnmiyor, ben de onu tamamen kendime doğru çekiyorum. Ellerini başından indirir ve yanağını göğsüme dayayarak kemer halkalarına tutunur.

"Terli olduğum için özür dilerim. Kokuyor muyum?" Cevabı beklerken yüzümü buruşturuyorum.

"Hayır, bu sinir bozucu. Kokman gerekirdi. Çekici olmamalı ve pislik olmalısın, terlediğinde daha kötü kokmalısın, daha iyi değil."

Bunu anlamak için bir saniye durdum. Bunlar bir nevi iltifatlar... değil mi?

"Ne dedin?" "Öyle olmalı."

"Tamam, özür dilerim,"
diyorum. "Peki, o zaman."

"Tamam." Bir süre durup ekledim. "İlk evlilik kavgamızı mı yapıyoruz?"

Lindy güldüğünde, titreşimi tüm vücudumda hissediyorum. Parmaklarımı sırtında kasıyorum ve saçlarına hızlıca bir öpücük konduruyorum. Saç koklamak kurallarda yazmıyor, ama teknik olarak bu da birinci kuralın kapsamına giriyor sanırım: gereksiz dokunmak yok.

"Sanırım öyle. Birçok kavganın ilki, bahse girerim," diyor.

Daha da yaklaşıarak sakallarımla yanağını hafifçe okşadım ve fısıldadım, "Bu şimdi barışabileceğimiz anlamına mı geliyor? Barışmanın kavganın en iyi kısmı olduğunu duymuştum."

Bir eliyle beni itti, diğer eliyle ise kemerimin halkasını sıktı. Bu, onun ruh halini tam olarak simgeliyor — beni hem uzaklaştırıyor hem de kendine çekiyor.

Yine bana yaslanarak rahatlıyor ve o benim yan tarafımı okşarken kaslarım istemsizce geriliyor.

"Ne yapıyoruz?" diye mırıldanıyor ve ben nasıl cevap vereceğimi bile bilmiyorum.

"Bana bu evliliği tamamlamaya hazırlandığınız gibi geliyor," diyor Chevy kapıdan.

İkimizi de korkutuyor ve Lindy geri atlıyor. Parmakları hala kemerimin halkalarına dolanmış durumda, bu yüzden beni de kendisiyle birlikte çekiyor. Duş perdesi ve tüm vücut ürünleri ile birlikte küvete yuvarlanıyoruz.

Düşerken Lindy'yi ezmek için elimden geleni yapıyorum, bir elimle ve diğer kolumu kullanarak tüm ağırlığımı ondan uzak tutmaya çalışıyorum.

Gözlerimiz buluştuğunda, birdenbire vücutlarımızın birbirine ne kadar yakın olduğunu ve ağızlarımızın ne kadar yakın olduğunu fark ettim. Eğer biraz öne eğilseydim

"Evet. Kesinlikle birleşmek üzereler," diyor Chevy, sesini kaybederek merdivenlerden aşağı iniyor.

Lindy, kendimi kurtarıp ayağa kalkarken, onu da benimle birlikte kaldırırken hayal kırıklığıyla çığlık atar. Gömleğinin arkası vücut şampuanıyla ıslanmıştır ve şampuan şimdi küvette bir göl oluşturmaktadır.

"Burada küçük bir şey var," diyorum, eteğinin kenarını çekerek.

Görmek için boynunu uzatır, sonra seksi bulmamam gereken ama bulduğum bir homurtu sesi çıkarır. "Benim tanışım olur musun?" diye sorar.

"Senin her şeyin olacağım, sevgilim."

Bunu duyunca hızla gözlerini kırıştırdı, dudakları benim sözlerimle aralandı. Aramızda gerginlik bir kırbaç gibi çaktı.

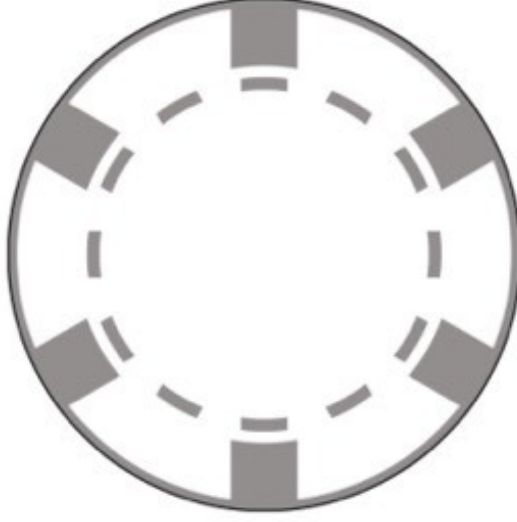
Sonra Chevy'nin derin sesi birinci kattan geliyor. "Öp şunu artık!"

Bunun üzerine Lindy ortadan kaybolur, merdivenlerden aşağı koşar. Arka kapı çarpınca Chevy'nin kahkahası duyulmaz hale gelir.

"Lindy!" diye sesleniyorum. "Ne için tanık olacaksın?" "Cinayet!"

Kapı tekrar çarpar ve aynada yıllardır hatırlamadığım bir gülümsemeyle kendi yansımamı görürüm. Pencereden dışarı baktığımda, Lindy'nin Chevy'ye yaklaşırken, köpeklerin de hemen arkasında olduğunu görürüm.

YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM

Lindy

Pat ile evlenmenin avantajlarından ^{biri}, onun *yemek yapabilmesi*. Ve burada kutudan çıkan makarna ve peynir, kutudan çıkan kek veya dondurucudaki poşetten çıkan tavuk

dondurucudaki poşetlerden çıkan tavuk nuggetları gibi şeyleri kastetmiyorum, ki bunlar benim evimin temel gıdalarıdır. Ben gerçek YEMEKlerden bahsediyorum.

Üniversitede Pat'in önlüğünü giyip ikimiz için harika yemekler pişirdiğini neredeyse unutmuştum: keçi peynirli risotto, ızgara biftek ve kuşkonmaz ya da kızarmış sebzelerle servis edilen glaze tavuk. Sadece hatırlamak bile midemi ağrıttıyor.

Bu gece, düğünden bu yana ilk kez yeteneklerini sergileme fırsatı buldu. Ve sergiliyor da.

Jo ve ben masada oturmuş, sanki burası Kitchen Stadium ve Pat de Iron Chef'miş gibi izliyoruz. Ama ikimiz onu aynı şekilde hayranlıkla izlemiyoruz. Jo etkilenmiş çünkü Big Mo ve Mari dışında, gerçek yemek hazırlama konusunda pek deneyimi yok. Beş dakika öncesine kadar kesme tahtalarımız olduğunu bilmediği gerçeği de bunu kanıtlıyor.

Ben mi? Ben Pat'i, onun hazırladığı lezzetli biftekle, önlüğü içindeki çekici erkek arasında bir yerde bir hayranlıkla izliyorum. Bir erkeğin önlük içinde bu kadar yakışıklı olması normal mi? Ya da sebze doğradığı sırada? Midem gurulduyor ve neye daha çok aç olduğumdan emin değilim: adama mı, yoksa pişirdiği

yemeğe mi?

Oh, emin misin, vahşi kedi mırıldanıyor. Kesinlikle o adam.

Bu sefer onunla zihinsel olarak tartışmaya bile zahmet etmiyorum. Bunun boşuna bir çaba olduğunu kabul etmeye başlıyorum ve ona bir isim verip

ona bir tasma takıp, benim yatağında uyumasına izin vermem gerektiğini kabul etmeye başlıyorum.

"Biftekleri ne yapıyorsun?" diye soruyor Jo.

"Baharatlıyorum. Bu deniz tuzu, kurutulmuş sarımsak, öğütülmüş karabiber ve biraz taze biberiye. Kokla şunu."

Jo'ya yaklaşıp, bu da onu bana da yaklaştırır. O, biberiye dalının kokusunu alır. Ben Pat'in kokusunu alırım.

"Ooh, sanki Noel gibi," diyor Jo.

Kesinlikle öyle.

Pat biberiye ile burnunu gıdıklarken Jo kıkırdar. Sonra Pat tekrar ocağa döner.

Pat bu hafta tuvaleti tamir ettirmenin yanı sıra market alışverişine de gitti. Artık gerçek baharatlarımız ve taze yiyeceklerle dolu bir buzdolabımız var. Hala tüm bu harcamalardan rahatsızlık duyuyorum, ama adam bir yük treni gibi. Ayrıca, ikinci bir tuvalet ve gerçek yiyecek gruplarından oluşan bir akşam yemeği hakkında şikayet etmek zor.

"Şimdi biftekleri fırına koymamız gerekiyor ve... ha?" Pat bifteklerin bulunduğu tavayı tezgahın üzerine geri koyar. "Yemin ederim bu şeyi önceden ısıttım." Fırının düğmelerini kurcalamaya başlar.

"Kısa süre önce kullandık," diyorum, en son ne zaman kullandığımızı hatırlamaya çalışarak. *"Kısa süre önce* yakın zamanda."

Birkaç dakika içinde fırının çalışmadığı anlaşılır. Pat'in doğradığı sebzeleri sote etmeyi planladığı ocak da çalışmaz. Midem yine gurulduyor, ama bu sefer daha çok ağlıyor gibi.

"Yarın yenisini alabiliriz" — Pat benim bakışımı tahmin eder ve *bana* "denemeden vazgeç" diyen dar gözlü bir bakış atar — "ama bu şu anda bize pek yardımcı olmuyor."

"Izgara var!" diyor Jo heyecanla.

Pat elini uzatır ve Jo ona coşkulu bir şekilde beşlik çakar. "Evet! Izgara işe yarayacak. Harika fikir, yardımcı şef. Sadece birkaç şeyi ayarlamam gerekecek. Bana bir paket tereyağı ve biraz folyo getirir misin?"

"Hemen!" Jo malzemeleri almak için koşar.

"Izgaranın en iyi durumda olduğunu sanmıyorum." Fırını uzun süredir kullanmadıysam, ızgarayı da *gerçekten* uzun süredir kullanmadım. Belki yıllardır.

"Gazlı mı, kömür mü?" diye sorar Pat. Ona boş boş baktığımda, sırtarak gülümser. "Düğmeyle mi açıyorsun, yoksa altına kömür mü koyuyorsun?"

"Düğmeleri var," diyorum.

"Mükemmel. Umarım tankta hala propan vardır. Jojo, bu sebzeleri folyoya koymama yardım et, sonra biraz tereyağı ekleyeceğim."

Pat masanın üzerine folyo sepet yapar ve Jo sebzeleri tavadan sepetin içine aktarır. Pat, Jo'nun tereyağını dilimlemesine izin verir ve birlikte sebzelerin üzerine tereyağını sürerler. Bu sırada, karşımda birlikte çalışan onları izlerken kalbimin eriyip gitmesini engellemeye çalışırım. Pat'in benden yardım istememesine kızabilirdim, ama dürüst olmak gerekirse, ben de kendimden yardım istemezdim. Mutlu bir seyirciyim ve akşamın yemek kısmına tam olarak katılacağım.

Üçümüz köpekleri de yanımıza alarak dışarı çıkıyoruz. Pat biftekleri taşıyor, Jo folyo paketi tutuyor ve ben telefonumla ikisinin fotoğraflarını gizlice çekmeye çalışıyorum. Çünkü: *çok sevimliler*.

Pat tek eliyle ızgarayı evin yanından uzaklaştırıyor. çirkin bir bahçe sanatı olarak işlev görüyordu. Paslanmaz çelikten yapılmış, ancak bazı yerleri biraz paslanmış. Daha çok pas renginde ve biraz paslanmaz çelik vurguları var.

"İşe yarayabilir de, yaramayabilir de," diye uyarıyorum. "Her zaman Mari'nin evine gidebiliriz." "Saçma. Harika olacak," diyor Pat, köpeklerin saldırısından kaçarken. Köpeklerin Pat ızgarayı durdurur. Ön tarafını bir saniye inceledikten sonra, bir düğmeyi çevirir ve tıslama sesi duyulur. Pat bir düğmeye basar. Birkaç tıklama sesi ve ardından bir vınlama sesi duyulur. Bana gülümseyerek döner. "İş başlıyor!"

Aniden başka bir ses duyulur — ızgaranın içinden gelen bir tür tırmalama, kazıma sesi. "Bu... normal mi?" diye sorarım.

Amber ve Beast havlamaya başlar, muhtemelen biftek pişirme sürecini hızlandırmaya çalışıyorlar. Kazıma sesi daha da yükselir. Ve bu bir ciyaklama mı?

Pat ızgaraya bakar. "Huh."

Köpeklerden kaçınmak için biftek tabağını daha yükseğe tutan Pat, ızgaranın üstünü kaldırır, ardından bir değil, birden fazla sincap ızgaradan doğrudan vücuduna atlayınca hemen geriye atlar.

Üç tane, evet *üç tane!* Kuyrukları hala dumanlar çıkaran sincaplar, Pat'in göğsünü tırmanma duvarı gibi tırmanıyorlar.

Pat'in küçük bir kız gibi çılglık atma yeteneği olduğunu bilmiyordum, ama varmış.

Yüksek sesle.

Amber, sincapları ya da biftekleri yakalamak için Pat'in üzerine atlar ve Pat, hala çılgılık atıp kollarını çırparak tabağı fırlatır.

Sincaplar Pat'in omuzlarını sıçrama tahtası olarak kullanır, zıplar ve kaçarlar, kararmış kuyruklarının arkasında ince duman izleri bırakarak. Beast ve Amber onların peşinden koşar, sadece biftekleri almak için dururlar. Ve akşam yemeğimiz de gider.

Telefonumun kamerası hala açıktı ve kargaşada bir şekilde video moduna geçerek tüm olayı kaydettim. Daha sonra bunun için gerçekten minnettar olacağım, ama muhtemelen hala etrafta dans edip agresif bir şekilde gömleğini fırçalayan Pat'e bundan bahsetmeyeceğim. Gömleğinin önü ve omuzlarında küçük, is lekeli ayak izleri var.

"Gittiler mi? Gittiler mi?" Pat, çılgın gözlerle soruyor. "Gittiler."

"Akşam yemeği ile birlikte," diyor Jo, ve ben karışıklık içinde, onun folyo paketi düşürdüğünü ve şimdi sebzelerin kırık biftek tabağının kalıntıları ile birlikte toprağa dağılmış olduğunu fark ediyorum.

"Belki de dışarıda akşam yemeği yemeliyiz," diyorum, midem de buna katılıyormuş gibi guruluyor.

"Evet, *lütfen*," diyor Pat, ızgarayı kapatırken. "Ama önce üstümü değiştirmem lazım. Sonra da bu gömleği yakmam."

Pat eve doğru iki adım atmadan önce, Jo onu olduğu yerde durdurur ve ölümcül bir ciddiyetle bakar. "Önce kesik ve çizik olup olmadığını kontrol etmelisin. Sincaplar kuduz taşıyabilir."

Ve böylece Pat'in yatak odasında, çıplak göğsünü yakından incelemeye başladım. Çok yakından. Daha da titiz olmak için Jo bana büyüteç verdi. Çünkü Pat'in vücudunu çıplak gözle görmek yetmiyordu. Hayır. Büyütülmüş versiyona ihtiyacım vardı.

"Sanırım burada bir şeyi gözden kaçırmış olabilirsin," diyor Pat, sırtarak sağ göğsünü işaret ediyor. Sanki selam veriyormuş gibi göğsünü yukarı aşağı hareket ettiriyor.

"Umarım kuduz olursun. Gerçekten umarım. Bu sana hak ettiğin cezayı verir."

Sol göğüs kası da katılır ve şimdi iki halkalı bir göğüs kası sirki gibidir. Ne şanslıyım

—bedava gösteri izliyorum.

"Ne için? Ne yapıyorum ben, Lindy?"

Muhteşem vücudunla beni kışkırtıyorsun. En zayıf noktamdan kararlılığımı sarsmaya çalışıyorsun.

Ama aynı zamanda günümü kahkahalarla dolduruyorsun. Her şeyi daha parlak ve hafif hissettiriyorsun. Bazen Jo ile baş başa kaldığımda ne kadar yalnız hissettiğimi fark etmemiştim. Ya da ne kadar faydacı olduğumu, sadece her günün görevlerine ve yapmam gerekenlere odaklandığımı. Pat'i hayatıma sokmak, hem doygunluk ayarlarını hem de ses seviyesini yükseltmek gibiydi. Neredeyse yeni bir insan gibi hissediyorum ve bu sadece birkaç gün sonra.

"Belki benim sırtımı da kontrol etmelisin," diyor Pat, arkasını dönerek.

Kadınların erkeklerde en çok beğendikleri özellikler arasında karın kasları ve göğüs kasları ön plana çıksa da, Pat'in sırtı da bir sanat eseri kadar güzel. Ve gözleri üzerimde olmadan, gerçekten *bakabiliyorum*. Sincap çizikleri aramıyorum. Hayır, bir sanat tüccarının yeni bir tabloyu inceler gibi bakıyorum yeni bir tabloyu incelediği gibi bakıyorum, onu satmalı mı yoksa özel koleksiyonunda saklamalı mı karar vermeye çalışıyor gibi.

Hareket ettiğinde kasları büyüleyici bir şekilde dalgalanıyor.

Kesinlikle özel koleksiyon.

"Bir şey görüyor musun?" diye soruyor.

Çok fazla. Çok fazla. "Çizik yok. Sanırım işimiz bitti."

Pat bana dönüyor, hep bu kadar yakın mı duruyorduk? "Omuzlarımı kontrol etmedin."

"Ne? Kontrol ettim. Büyüteçle."

Kafasını sallar ve ben onun yüzündeki o sırıtışı öpmek isterim.

Bu ona dersini verir!

"Omuzlarımın üst kısmı. O kötü ağaç sıçanları omuzlarımdan atladılar. Beni çizselerdi, izleri orada olurdu."

Yukarı bakıyorum, sonra daha yukarı. Ben kısa boylu değilim, ama Pat UZUN. Omuzlarının üst kısmını kesinlikle göremeyeceğim kadar uzun. O zaten biliyor gibi görünüyor.

bunu yapıyor ve bu konuda fazlasıyla kendini beğenmiş görünüyor. Kendini beğenmişlik fabrikası gibi, hükümetin sınırlamalarının çok üzerinde seviyelerde kendini beğenmişlik üretiyor.

"Ben yatağa oturacağım, sen arkama geç ve..."

"Hayır. Yatak yok. Kural numarası... her neyse." Aklım boşaldı ve hangi kuralın beni, Pat'i ve yatakları ilgilendirdiğini hatırlayamıyorum.

"Sanırım kural numarası dört demek istiyorsun," diyor Pat. "Ama o sadece ortak yatak odaları ve ortak yatakları kapsıyor."

"Bu da geçerli." Köşedeki tahta sandalyeyi alıp buraya çekiyorum. Biraz sallantılı ama Pat'le aynı yatağa girmektense bu daha iyi. Biliyorum.

Jo aşağıda ve onun varlığı büyük hataların önlenmesini sağlayacaktır, ama Pat'in tek ihtiyacı olanın bir santim olduğunu ve bunu bir kilometreye çevireceğini hissediyorum. Örneğin, kendimi tutamayıp onu öpersem, her şeyin bitebileceğini düşünüyorum.

Peki bu neden kötü olur?

Nedenleri biraz belirsizleştiriyor, sanki onları

Bu yüzden Pat'in yatağına yaklaşmak yerine bu sandalyenin üzerine çıkmam gerekiyor.

"Vay canına. Bunun güvenli olduğundan emin misin?" Pat, ben tırmanırken soruyor. Elleri kalçalarımın yanında, beni dengelemek için hazır bekliyor ve ben onları itiyorum.

"Konuşmayı kes ve omuzlarına bakayım da bu işi halledelim."

Sandalye biraz sallanıyor ve ben, ben doğmadan önce bu eve getirilmiş olan mobilyaları lanetliyorum. Sandalye biraz daha sallanıyor ve ben, Pat'in elleri belime dokunur dokunmaz, destek için onun omuzlarını tutuyorum.

omuzlarından destek alırım, tam da onun elleri belime dokunduğu anda. Böylece, ondan daha uzun oluyorum. Burada kendimi güçlü hissetmem gerekirdi, ama Pat'in elleri üzerimde, benim ellerim de onun üzerindeyken, tamamen güçsüz hissediyorum. Kemiksiz, omurgasız, kararsız.

Yüzlerimiz çok yakın. Bu pozisyonda, öpüşmek *benim* seçimim olmalı benim seçimim olmalı. Tamamen benim kararım. Benim seçimim.

Pat akıllı bir adam. Bunu biliyor ve zorlamıyor, zorlamıyor.

Bir yorum yap, o kıpırdamıyor bile. Orada, birkaç santim uzakta, dudakları hafifçe aralık, nefes alıp veriyor, bekliyor, umut ediyor, kontrolü bana bırakıyor. kontrolü ele almamı bekliyor.

O anda, midem o kadar yüksek ve insanlık dışı bir ses çıkarır ki, yanaklarım ve göğsüm anında kıpkırmızı olur. Sanki kırık bir gayda ağıt çalıyor gibidir.

Sanırım gerginliği bozduğu için minnettar olmam gerekirdi, ama bunun yerine hayal kırıklığına uğradım.

Pat'in kaşları yukarı kalkıyor ve dudağını ısıyor. "O... senin miden miydi?"

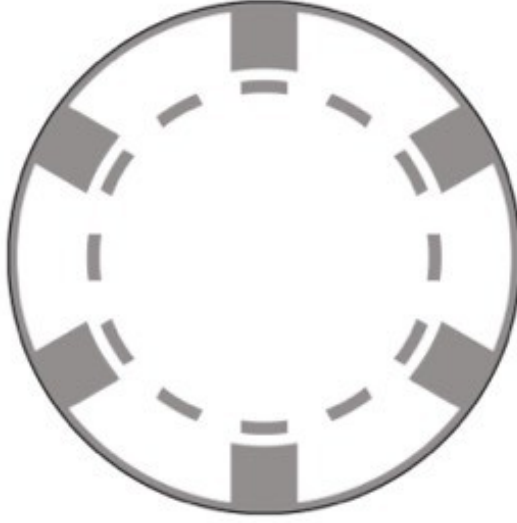
"Açım, tamam mı?"

"Balina şarkısı gibi geliyordu," diyor, ve o anda, ilk fırsatta Pat ve sincapların videosunu Neighborly'ye kesinlikle yükleyeceğime karar veriyorum.

Omuzlarına son bir kez bakarak - sonuçta kimse Pat'in kuduz olmasını istemez - hala sahip olduğum gururla aşağı atlıyorum ve kapıya doğru yöneliyorum.

"Bugün şanslı günün," diye omzumun üzerinden sesleniyorum. "Daha ayrıntılı inceleme sonucunda, kesinlikle kuduz değilsin."

YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Pat

TANK'IN YÜZÜ, sanki Noel sabahıymış gibi ısıllı parlıyor ve büyük asfalt kamyonu, ağacın altındaki hediye yığını gibi duruyor. James, ki onun burada olmasına bile şaşırdım, her zamanki gibi taş gibi ve duygusuz görünüyor. Keşke gıdıklanacak bir yeri olsaydı. Onun bir tepki vermesi için bunu kesinlikle kullanırdım. Ama hayatımız boyunca, hepimiz onu kutsal kase gibi aradık ve asla bulamadık. Kardeşim, dünyada gıdıklanmayan tek kişi.

"Kırmızı kurdele kesmemiz gerekmiş gibi geliyor," diyorum, yola bakarak.

"Gerçekten öyle yapmalıyız," diyor Tank. "Büyük bir açılış töreni planlamalıyız."

Sürpriz bir şekilde, Tank bu kasabada şansını denemek isteyen birkaç işletmeyle anlaşmış bile: bir fırın ve kahve dükkanı, benzersiz hediyeler ve sanat eserleri satan bir mağaza ve bir giyim butiği. Ailem takviye gelmeden önce Walmart Junior'ın kıyafetlerini giymek zorunda kaldığım için Tank'a o yöne bakması için dirsek attım.

"Kurdeleyi kim kesecek?" diye soruyor James.

Tank'ın yanından eğilip kardeşime bir bakış attım. "Sen değilsin, Bay Suratsız."

"Ben buradayım, değil mi?"

James burada. Bu bir ilerleme. Hala Dark Horse'a onay vermedi. Aslında, Collin bu hafta bana James'in Austin'deki birkaç mülkü incelediğini söyledi. Teknik olarak, babamın planı

James ve Dark Horse'a İHTİYACI yok. Ama hepimizin aynı tarafta olması, birleşik bir cephe oluşturması kesinlikle daha iyi olurdu.

"Arabalar iyi durumda mı sence?" diye babama soruyorum. "Kamyonetimin asfaltlanmasını istemiyorum."

Tank gülüyor. "Kamyonetini dert etme. O *kadar da* lüks değil. Bu arada, Aston'un bayisinden faturayı aldım."

Arka cebinden bir kağıt çıkarır ve bana uzatır. Rakamı görünce yüzümü buruşturmamaya çalışırım. Tank'ın tutumluluk ve yatırım derslerine her zamankinden daha fazla minnettarım. Şu anda banka hesabım bir elek gibi, sürekli para akıtıyor. Lindy'nin evindeki tamiratlar, çatı katının yenilenmesi ve şimdi de Aston... Çok masraflı oldu.

"Ne zaman başlayacağız?" diye soruyor James. "Bütün gün burada kalmak istemiyorum."

Bugün, Sheet Cake şehir merkezindeki ufalanan beton yollara asfalt döşenecek. Şu anda işçiler alanı hazırlıyor, büyük, kırık beton parçalarını kaldırıyor. Sonra, kamyonu yavaşça yolun üzerinde sürerek, siyah asfaltı üstüne dökecekler ve ardından düzleştirecekler. Üçümüz, büyük kamyonların büyük kamyon işlerini yapmasını izlemekten heyecanlanan bir grup küçük çocuk gibiyiz.

Tank araştırmasını yaptı ve mevcut yolların üzerine asfalt dökmenin daha hızlı bir çözüm olduğunu buldu. Betonunu yeniden yapmak aylar sürebilir: eski plakaları söküp taşımak, ahşap çerçeveleri yeniden inşa etmek ve beton dökülmeden önce yeni inşaat demiri takmak.

Asfaltla bir günde işimiz biter. Bu tür bir zaman çizelgesini seviyorum. İşlerin bu kadar çabuk şekillenmeye başlamasına şaşırıyorum. Loftumun önümüzdeki hafta sonu bitmesi planlanıyor, tabii tüm dolaplar ve aletler zamanında gelirse. Ekip, Jo için ikinci yatak odasına gömme kitaplıkların montajını bile bitirdi.

Lindy çiftlik evinden taşınmak istemiyor ama bence bu iyi bir yedek plan.

Onun itirazlarına rağmen, geçen hafta taşındığımdan beri birkaç şeyi tamir ettim. Ama küçük tamiratlar yeterli değil. Geçen gün verandanın altındaki çardakları tamir ederken, altında gördüklerim hoşuma gitmedi. Direk ve kiriş temeli belirgin bir şekilde eğikti ve destek direklerinde çatlaklar vardı. Bunu Lindy'ye söylemedim, çünkü her tamir ettiğim yeni bir şey gördüğünde bana kötü kötü bakıyor. (Ama benim emeğimin meyvelerini tadını çıkardığını da gördüm.)

Temelden başlayarak her şeyin büyük bir revizyona ihtiyacı var. Ev bana denetimden geçecek gibi görünmüyor. Gerekirse, evi standartlara uygun hale getirene kadar üçümüz geçici olarak çatı katına taşınabiliriz. Hatta arazide yeni, daha büyük bir ev bile inşa edebiliriz. Ama her zamanki gibi, kendimi fazla kaptırıyorum.

"Bu sorun çıkar gibi görünüyor," diye mırıldanıyor James.

Billy Waters'ın takım elbiseyle yürüyerek geldiğini görüyorum, lise balosundaki alkollü punç kadar mutlu görünüyor ve kardeşimle aynı fikirdeyim. Yargıç Judie mahkemede cezamızı verdiğinde de yüzünde aynı ifade vardı.

"Takım elbiseli adam kim?" diye soruyor Tank.

"James'in dediği gibi, bela. Daha spesifik olarak, o Billy Waters, Sheet Cake'in ilk ailesinin bir üyesi ve avukat."

Billy yarasa gibi işitme yeteneğine sahip olmalı ki, şöyle ekliyor: "Ben de senin ani karınla çıkıyordum. Tebrikler, sanırım. Balayından bu kadar çabuk döndüğüne şaşırdım. Ah, doğru ya. İnsanlar sahte düğünler için balayı yapmazlar." balayı yapmazlar."

Lindy Billy ile çıkmış mı? Onun kendini beğenmiş suratına her zamankinden daha fazla yumruk atmak istiyorum.

James kolumu sıkıca tutuyor, ayak bileğimdeki izleme cihazı sakın olmam gerektiğini hatırlatıyor olsa da. Sanki bunu kanıtlamak istercesine, ayak bileğim o anda deli gibi kaşınmaya başlıyor.

"İyi dileklerin için teşekkürler," diyorum Billy'ye, gülümsemem daha çok dişlerimi gösterir gibi. "Peki, bu güzel sabah seni buraya getiren nedir?"

"Ben aynı zamanda belediye meclisi üyesiyim. Ve bu yetkimle, yollar üzerinde daha fazla çalışma yapmanızı engellemek zorundayım."

Billy bize neşeli bir gülümseme ve pembe bir kağıt parçası uzatır. Pembe kağıtlar asla iyiye işaret değildir.

"Anlamıyorum," diyor Tank ve James kağıdı ondan alıp, kaşlarını çatarak ona bakıyor. "Bu kasaba benim. Yolları asfaltlayabilirim."

"Ah," diyor Billy. "İşte burada yanılıyorsunuz. Binaların içindeki inşaatlar için izinleriniz olduğunu biliyorum, ama yollar kamu işleri kapsamına girer ve bu tamamen farklı bir konudur." Billy Tank'a göz kırparak, ses tonunu daha da küçümseyici bir hale getirir. "Senin gibi biri için muhtemelen karmaşık olduğunu biliyorum. En basit ve en az heceli kelimelerle söylemek gerekirse, belediye meclisine bir teklif sunman gerekecek."

Tank'ın öfkesinin sıcak dalgalar halinde yayıldığını neredeyse hissedebiliyorum. James'in düşük sesli homurtusuna bakılırsa, üçümüz de bu kitapta aynı sayfadayız.

aynı fikirdeyiz.

"Teklifi nereye ve nasıl sunabilirim?" diye soruyor Tank ve Noel sabahındaki gülümsemesi kaybolmuş olsa da, hala cesareti ve kararlılığı var.

Billy'nin gülümsemesi, çenesini açmak üzere olan bir yılan gibi genişliyor. "Bunu belediye meclisi toplantısında şahsen yapmalısın."

"Bir sonraki toplantı ne zaman?" diye soruyorum.

Billy, temiz tıraşlı çenesini ovuşturur. "Bir bakalım... Sanırım bir ay sonra. Tarih web sitesinde yazıyor." Belirli tarihi bildiği açık ama bize kolaylık göstermeyecek.

Tank'ın çenesi gerildi. "Harika. Gerekli evrakları hazırlayıp oraya geleceğiz."

"İyi şanslar." Billy gülüyor ve bize neşeye el sallıyor.

Ama Tank ona doğru bir adım attığında, Billy dönüp parlak Mercedes'ine doğru yürüdü.

"Onun arabasını asfaltla kaplamak istiyorum," diye mırıldanıyorum. *Özellikle de Lindy ile çıktığını öğrendiğim için.*

Tank telefonunu çıkarır ve bir numaraya karar vermeden önce ekranı kaydırır.

"Kimi arıyorsun?" diye sorar James. "Peki tüm bu asfaltla ne yapacağız?"

"Bir süre önce emekli bir oyuncudan bir müteahhidin adını aldım. Bu adam Chicago'da yaşıyor, ama şirketi Doğu Teksas'ta bir kasabada bazı işler yaptı. Belki danışmanlık yapmaya razı olurlar. Açıkçası, bu işin karmaşıklığını hafife almışım."

Ustabaşı o anda Tank'a yaklaşır. Bütün bu işin en zor kısmı, asfaltı geri iade edemememizdir. Asfalt sıcak ve kullanıma hazırdır.

"Ne israf," diye mırıldanır James, ellerini yüzüne götürür. "Hepsi israf."

O öfkeyle uzaklaşır, Tank ve ben onu bırakırız. Dürüst olmak gerekirse, James'in silolara doğru gittiğini gördüğümde, onun katılımına dair umut ışığım küçük bir aleve dönüşür. Koşullar pek iyi değil, ama en büyük ağabeyimin duygusal olarak bağlanmaya başladığını görmekten mutluyum, hissettiği duygu umutsuzluk olsa bile.

Bu ilk adım: duygular beslemek. İkinci adım: tam hakimiyet.

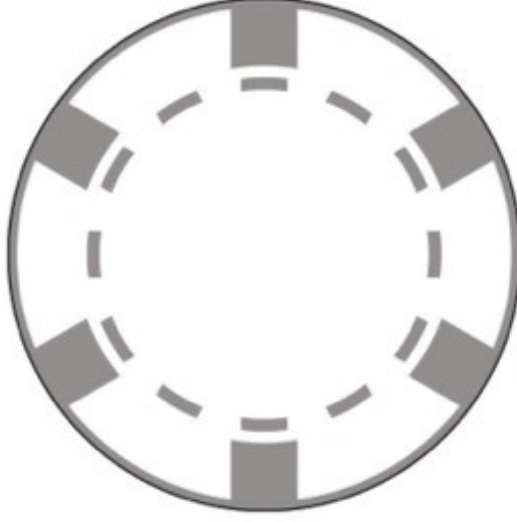
"James'in haklı olup olmadığını merak etmeye başlıyorum," diyor Tank. "Belki de bu bir israf. Zaman, para ve enerji israfı."

Kolumu omuzlarına doladım. Yani, kolumu dolayabileceğim kadarını.
Aklımda bir fikir oluşmaya başladı. "Öyle olmak zorunda değil."

"Kasaba mı, asfalt mı?" diye sordu.

"İkisi de. Bugün için, sadece bugünün sorunuyla ilgileneceğiz. Ve aslında o asfaltın nereye gidebileceğine dair çok iyi bir fikrim var."

YİRMİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Lindy

DURUŞMA YAVAŞ YAVAŞ YAKLAŞIRKEN, Jo ile geçirebileceğim her saniyenin tadını çıkarıyorum.

Bu zamanın bir kısmı tesadüfen beni evden uzak tutuyor ve Pat'in çekici varlığından uzaklaştırıyorsa, olsun. Sonic'ten milkshake de dahilse, üç kat bonus.

Mari, tacoların hayatın sorunlarını çözdüğünü düşünebilir - ve gerçekten de öyle - ama

Milkshake'ler en karanlık günü bile aydınlatabilir. Sonic, dünyadaki en iyi milkshake'leri sunmuyor

milkshake'leri sunmaz, ama kabul edilebilir seviyededirler ve şanslıysanız, patenli biri tarafından arabanıza teslim edilirler.

"Burada her zaman iş bulabilirsin, Win," diyor Val, milkshake'inden uzun bir yudum alıp, skinny jeans giymiş patenle uzaklaşan genç çocuğa bakarak.

Belediye meclisi, bu hafta yapılan özel toplantının ardından Winnie'ye sekreterlik hizmetlerine artık ihtiyaç duyulmadığını bildirdi. Şu anda belediye başkanı olmadığı için bu mantıklı, ama aynı zamanda onu geçici olarak işsiz bırakıyor.

Winnie'nin mali durumu üniversiteden beri biraz dengesiz. Bir sürü öğrenci kredisi var ve babası öldüğünde, kendi faturalarını da biriktirmişti, bu da ona ve Chevy'ye pek bir şey bırakmadı. Arkadaşlarım ve ben, üniversite sonrası hayallerini yaşayan, her seferinde cüzi maaşlarla geçinen gerçekten üzücü birer örneğiz.

Winnie yüzünü buruşturur. "Teşekkürler, ama gerek yok. Üniversiteden sonra patenleri bıraktım."

Winnie'nin yanındaki arka koltukta oturan Jo'ya bakıyorum. Hiç bu kadar sessiz olmamıştı.

Belli ki tüm dikkatini fıstık ezmeli milkshake'ine vermiş.

Pipet dibe ulaşıp şeker kan dolaşımına karıştığında, eminim bu durum değişecektir.

"Belki Pat'in babası için çalışabilirsin," diyorum. "Şehir merkezi için büyük planları var."

"Pas geçiyorum. Bir çözüm bulurum," diyor Winnie. "En kötü ihtimalle, Chevy ile kalıp işimi kurmaya çalışırım. Tabii başka bir teklif almazsam."

Ve teklif derken, hepimiz onun evlilik teklifini kastettiğini biliyoruz. Val ve ben Dale'den pek hoşlanmasak da, onun Winnie'yi henüz kendine bağlamamış olması şaşırtıcı.

Bunu her an bekliyoruz. Sanırım Winnie, Dale'in bir sonraki adımı atmadan önce birikimlerinin belirli bir seviyeye ulaştığından emin olmak istediğini söylemişti. Bu da benim onunla ilgili düşüncemi daha da netleştiriyor. Sorumluluk sahibi mi? Evet. Romantik mi? Hayır.

"Sen ve Chevy birbirinizi öldürürsünüz," diyorum ona.

Winnie gülümsüyor. "Evet, ama o zaman onun evinin mirasçısı ben olacağım, bu yüzden son kalanın ben olduğumdan emin olmam gerek."

"Her zaman bana taşınabilirsin," diyor Val. Çok hoş bir teklif, ama Mari'nin evindeki garaj dairesi tek odalı. Ayrıca, onun yaratıcı kaos dediği şey, Winnie'nin hiçbir insanın yaşamaması gereken pis bir dağınıklık.

Benim evimi teklif ederdim, ama Pat orada olduğu için evim dolu. Çok dolu. Klostrofobiye neden olacak kadar dolu.

"Bir çaresini bulurum," diyor Winnie, milkshake'inden uzun bir yudum alarak. "Benim için endişelenme."

Val yüksek sesle bir yudum alır ve sonra bana keskin bir bakış atar. "Ee, senin evine mi gidiyoruz yoksa ne yapıyoruz?"

"Neden benim evime gidelim ki?"

"Neden gelmemizi *istemiyorsun*?" diye karşılık verir Val.

Pat ve ben adliyede o şeyi yaptığımızdan beri — tüm *evlilik olayını* yaptığımızdan beri arkadaşlarım bu konuyla ilgili beni rahatsız ediyorlar. Kendimi

onlar da beni parmaklıklar arkasından izlemek isteyen hayvanat bahçesi hayvanları gibi hissediyorum. İncelenmek istemediğim için beni affet. Normal şartlarda da bundan hoşlanmazdım, ama şimdi saklayacak bir şeyim olduğu için kesinlikle hoşlanmıyorum. Yani,

Pat ve ben birlikte olduğumuzda alevlenen elektriksel kimya. Onunla evi ve hayatımı paylaşmak zorunda olduğum her gün durum daha da kötüleşiyor.

Neredeyse bir haftadır birlikteyiz ve ben çökmek üzereyim.

"Manzaralı bir yolculuğa çıkabiliriz?" diye öneriyorum. "Ya da... alışverişe çıkabiliriz? Arabayı yıkatabiliriz?"

"CVS'ye uğrayıp grip aşısı yaptıralım mı?" diye önerir Val. "Ya da lavman?"

"Lavman nedir?" diye sorar Jo, son milkshake'ini yudumlarken.

Val'e sert bir bakış atarım. "Endişelenmene gerek yok, Jojo. Ama zamanı geldiğinde, Val teyzen sana açıklayacaktır."

Val koltuğunda dönerek arka koltuktaki Winnie ve Jo'ya bakar. "Neler oluyor Jojo? Pat'in orada yaşaması nasıl gidiyor?"

"Val," diye homurdanırım.

Ama Jo, şekerle dolu milkshake'ini bitirmiş ve ağzı çoktan açılmış durumda. "Pat en iyisi. Lindy ona durması için bağırırsa da birçok şeyi tamir ediyor. Ve sık sık gömleğini çıkarıyor."

Sesi fısıltıya düşüyor. "Lindy teyze şikayet ediyor ama onun hoşuna gittiğini biliyorum. Onu pencereden izlediğini gördüm."

Winnie ve Val'in kahkahaları arabayı doldururken ben sessizce ölürüm.

"İkiniz arabamdan inmeniz gerekiyor," diyorum onlara.

"Tamam. Ama senin evinde buluşuruz," diyor Val. "Lütfen?" "Lütfen?" diye yalvarıyor Winnie ve ben ona sert bir bakış atıyorum.

"Hadi ama Lindy teyze," diyor Jo. "Belki Pat hepimize akşam yemeği hazırlar!"

Val elini kalbinin üzerine koyuyor. "Sizin için de yemek mi pişirecek?"

"Orada olup olmadığını bile bilmiyorum,"

diyorum onlara. "O her zaman oradadır," diyor

Jo, ve haklı.

Pat HER ZAMAN ORADA. Ondan kaçınmak imkansız. Çoğu gün, o kaçınılmaz geliyor. Ve şu anda eve gidip onu görmek için kalbimde en ufak bir heyecan hissetmediğimi söylemek imkansız.

"Peki," diye homurdanırım. "Gelebilirsiniz."

Winnie ve Val, her an fikrimi değiştirebileceğimi düşünerek arabadan neredeyse atlar gibi inerler. Ki değiştirebilirim de.

"Orada görüşürüz!" Val arabasına binerken seslenir.

Cevap verme zahmetine girmiyorum.

Garaj yoluna yaklaşırken bir şeylerin ters gittiğini fark ettim. —Pat'in, Chevy'nin ve tanımadığım bir başka araba—posta kutusunu geçtikten sonra yol boyunca park etmiş durumda. Ama garaj yolunu görene kadar

ne olduğunu anlıyorum. Gerçi, itiraf etmeliyim ki, bu tam bir şok. Sanki küçük bir çaydanlık gibi kulaklarımdan buhar çıkıyor, devrilip dökülmek üzereyim.

"Vay canına!" diyor Jo, ben arabayı çekip Chevy'nin Mustang'inin önüne park ederken yüzünü cama dayayarak. "Yeni garaj yolumuza bak!"

"Görüyorum," diyorum dişlerimi sıkarak.

Bu sabah, çukurlarla dolu, çoğunlukla toprak bir araba yolu vardı. Şimdi ise eve kadar uzanan siyah bir asfalt şerit var. Evin önünde yeni bir dairesel araba yolu bile var ve bu yol ahıra kadar uzanıyor.

Pat ile konuşmamız gerekecek. Ya da konuşmaktan daha fazlası, her ne olursa olsun. Ona büyük işler yapmamasını söyledim ve evin çevresinde yaptığı küçük işleri görmezden gelmeye çalıştım şeyleri görmezden gelmeye çalıştım, çünkü iki tuvalet ve yeni bir fırınım olduğu için çok mutluyum. Ama yeni bir araba yolu mu? Bu binlerce dolara mal olmuş olmalı.

Arabadan indiğimde, sıcak, taze katranın garip bir şekilde hoş kokusunu alıyorum. Jo, köpeklerin Pat ve Tank ile oynadığı çimlerin üzerinden atlıyor. James ve Chevy verandada oturuyorlar. Pat bize doğru koşuyor, Jo ile yarı yolda buluşuyor. Val ve Winnie arkama park ederken, Pat Jo'yu kucağına alıyor ve sevinç çığlıkları atana kadar onu döndürüyor. Umarım onu sallar. milkshake gevşer ve kız onun üzerine kusar.

"Vay canına," diyor Val, ellerini göğsüne bastırarak. "Senin garaj yolunu döşemiş. Ne kadar tatlı!"

"Tatlı değil," derim, kapımı çarparak. "Değil mi?" diye sorar Winnie.

"Hayır. Bu küstahça. Diğer şeylerin yanı sıra."

"Garaj yolun kamu güvenliği için tehlike oluşturunca," diyor Winnie. "Bu kararı alkışlıyorum bu kararı alkışlıyorum ve bunun hakkında şikayet ediyorsan aklını kaçırdığını düşünüyorum."

"Benim için bir güvenlik tehlikesiydi. Ve o benim için para harcamamalı harcamamalı."

"Son dakika haberi," diyor Winnie. "Sen onunla evlendin. Artık onunla olan hayatın ve buna garajın da dahil. Bana, çukurların birinde pahalı bir arabayı parçaladığını söylememiş miydin?"

Bu beni susturur.

"Geliyor," diyor Winnie ve Pat'in ellerini ceplerine sokmuş halde yaklaştığını görüyorum.

"Siz ikinize biraz zaman vereceğiz." Val kolunu Winnie'nin koluna takar ve eve doğru yürürler. "Garaj yoluna bayıldım!" diye bağırır ve ben ona bıçak gibi bakarım, çünkü bıçak gibi bakmak yetmez.

Derin bir nefes alıp Pat'e doğru yürüdüm. Gülümsüyordu, ama utangaç bir gülümsemeydi. Amber'ı yatağında uyurken bulduğumda yaptığı gibi.

"Açıklayabilirim," diyor.

"Buyur. Neden, büyük harcamaları senin ödemeni istemediğimi açıkça belirtmemen rağmen, tanım gereği *çok* büyük bir şey yaptığını bana anlat."

İkimiz de aynı anda durana kadar, ayak parmaklarımız neredeyse birbirine değecek kadar yakınlaşmış olduğumuzun farkında değildim. Hava gerginlikle titriyordu.

"Tank, şehir merkezini asfaltlamak için bir ekip tuttu. Sonra Billy Waters, belediye meclisinden, yollar için izin almamız gerektiğini söyleyen bir mahkeme emriyle ortaya çıktı yollar için izin almamız gerektiğini ve sıkıcı yasal şeyler falan yazıyordu. Tank kamyon ve işçilerin parasını çoktan ödemişti. Yani, *bir şeyleri* asfaltlamamız gerekiyordu. Aklıma seni düşündüm."

"Ne kadar tatlı," diyorum, sesim alaycı olsa da... gerçekten tatlı. Ve düşünceli. Durumu göz önüne alırsak, ben asfalt boşa mı gidecek? Onun açıklaması tamamen mantıklı. Ama ben şahsen mantıklı olmaktan çok uzak hissediyorum.

Pat ile olan ilişkim, gerçek hayattaki bir Risk oyunu gibi ve onun bu saldırıyı kazanmasına izin veremem. Vazgeçmek için çok fazla şey var. Dürüst olmak gerekirse, beyaz bayrağı sallamaya ne kadar yakın olduğumu bilmiyorum.

Ama silahlarımı bırakmaya hazır olduğumu düşündüğüm her seferinde, Pat'i kaybettiğimde hissettiğim yakıcı acıyı hatırlıyorum. O son gece, son vedamız için onu ne kadar uzun süre beklediğimi, veda etmeden ayrıldığını fark ettiğimde ne kadar aptal hissettiğimi kendime hatırlatıyorum.

veda etmeden gittiğini fark ettiğimde ne kadar aptal hissettiğimi hatırlıyorum.

Vegas'ta Booby McUnderpants ile yaptığı hızlı evliliği düşünüyorum, benimle yaptığı hızlı evlilikten pek de farklı değil. Kim bilir, belki de birkaç gün veya hafta içinde

birkaç gün veya hafta içinde benim hakkımdaki fikrini değiştirmeyeceğini kim söyleyebilir?

Ama bu argümanları ikna edici hale getirmek için çok uğraşmam gerektiğini hissediyorum. Pat ile ne kadar çok zaman geçirirsem, direnmek için nedenlerim o kadar azalıyor. Güçlü bir rüzgârla uçup gidecek, film setindeki dayanıksız dekorlar gibiler.

Pat değişti. Bunu Jo'ya karşı gösterdiği sabırda ve hatta benim huysuz tavırlarıma karşı tutumunda görebiliyorum. Yıllar önce aramızda olan özel bağ şimdi daha da güçlü ve derin. Yine de, yıllarımı sadece kendim için değil, Jo için de koruyucu duvarlar örerek geçirdim. Bu duvarların arkasında güvenliğimizi sağlamak benim görevim. Bu duvarlar sağlam. nemliler. Ve şimdi Pat'in içeri girmesine izin veriyorum.

Bir parçam geri çekilip onun geçmesine izin vermek istiyor. Ama kalbimi aceleye getiremem.

Jo ile şu anda olanlardan tamamen bunalmış durumdayım. Pat ile olan ilişkimizi gerçekten değerlendirecek ya da daha sonra pişman olmayacağım rasyonel bir karar verecek duygusal kapasitem var mı bilmiyorum. Çok fazla şey söz konusu, kafamda çok fazla şey var. Jo ile olanlar daha kesinleşene kadar, kocama aşık olmayı bile dşunemem.

Ve ben de ellerimi belime koyup sesimi sertleştirdim. "Artık büyük şeyler yok, Pat. Ciddiyim."

O bunu tamamen görmezden geldi. "Bu arada, Billy ile ilginç bir konuşma yaptık. İkinizin çıktığını söyledi?"

Gözlerimi kısarak göğsümde bir sıcaklık hissettim. "şu anda geçmiş ilişkiler hakkında mı konuşmak istiyorsun? Belki de erkekler konusunda çok kötü bir zevkim vardır."

Pat'in sesi alaldı. Bir şekilde bana yaklaşmış mıydı? Onun sıcaklığının içimi yaktığını hissedebiliyordum.

"Olabilir. Belki de bu teoriyi test etmelisin." Gözleri ağzıma kaydı. "Tadımı görmek ister misin, Lindybird?"

Ve ben de tamamen öyle düşünüyorum. Bu sinir bozucu adamı yakalayıp ağzını ağzıma yapıştırmak ve kelimeler olmadan bu sorunu çözmekten başka bir şey istemiyorum.

"Bir oda tutun!" diye bağırıyor Chevy ve Pat topukları üzerinde geriye doğru sallanarak inliyor. "Bir gün, o adama tüm bunları detirim." "Sana seve seve yardım ederim," diyorum ve geri adım atıyorum. Kendimi toparlayarak kalbimin atışını normal, insan seviyesine düşürmeyi başardım. "Garaj yolunu kullandığın için teşekkür ederim. Bunu yapmamalıydın ama."

Daha fazla zemin kaybetmeden ve öpüşme düşünceleri kurmadan Pat'ten uzaklaşırım.

Evin önündeki yeni dairesel yola vardığımda Tank beni durdurur. Kollarını bana sarılmak için uzatır ve ben onu reddedemem. Tank'ın sarılmaları, Chevy'nin sarılmalarını geçmeye başlıyor, özellikle de Winnie'nin kardeşi benim yaramazlar listesinde olduğu için.

"Pat sana şehir merkezinde başımıza gelen talihsizliği anlattı mı?" diye soruyor. "Umarım haddimi aşmamışımdır."

"Aşırıydı," diyorum, "ama aynı zamanda çok nazıksın. Teşekkürler. Ne borçluyum sana?"

Tank eliyle beni durdurur. "Bunu bir düğün hediyesi olarak düşün."

Ben cevap veremeden, Jo koşarak gelir. Tank'ı eve doğru sürükler. "Gel de Patty'nin odamda ne yaptığını gör!" diye bağırır.

"O senin odanda ne yaptı?" diye sesleniyorum. Ne olursa olsun, Tank'ın çoktan görmüş olduğundan eminim, ama o isteyerek peşinden gidiyor.

Arkasını dönüp omzunun üzerinden baktığında yüzü sevinçle doludur. "O ve James amca bana kitaplık yaptılar!"

Pat ve James *amca* kitaplık yapmış. O kadar çok duyguya kapılıyorum ki cevap bile veremiyorum. Winnie ve Val yanıma gelip, sanki beni tutmaları gerekiyormuş gibi kollarını belime doluyorlar.

Belki de ihtiyacım vardır.

"Neden hala bu adama direniyorsun, bize anlatmak ister misin?" diye sorar Val sessizce. "O bir rüya gibi."

"Aynen öyle. Bir rüya. Ve uyandığımda, o zaman acı çekeceğim."

Winnie alaycı bir şekilde güldü. "Onun demek istediğinin bu olmadığını biliyorsun. Ve Pat'in seni terk edeceğini gerçekten düşünüyorsan, kafan iyi değil."

Kesinlikle kafam yerinde değil.

Val başını omzuma yaslar. "Burada sadece kendinle savaşıyorsun, Lindy."

"Şuna bak," diyor Winnie. "Huysuzun da bir kalbi olabilirmiş."

Jo evden çıktı ve şimdi James'in yanında oturuyor, aralarında bir satranç tahtası var. Duyma mesafesinin dışında olsam da, James'in kuralları ne kadar dikkatli açıkladığını anlayabiliyorum. Jo hevesle başını sallıyor, elleri taşların üzerinde uçuyor.

"Ah!" Val aniden belinden eğildi.

"İyi misin?" Winnie ve ben endişeyle ona doğru dönüyoruz.

"Sanırım yumurtalığım patladı."

Val'i iten ben değil, Winnie'dir. "Kendini kaptırma.

Özellikle o, tam bir kalp kırıcıya benziyor." "Muhteşem bir kalp kırıcı," diye iç geçirir Val.

Bu sefer Winnie tartışmaya bile girmez. Pat'in bana sırttığını fark ettiğimde, Val'in ne demek istediğini tamamen anlarım.

ERKEK VÜCUDUNUN DÖRT KÜÇÜMSENEN BÖLÜMÜ

Birdie Graham

Popüler kültür erkeklerin kalçalarını, karın kaslarını ve hatta ön kollarını övüp dururken, erkeklerin güneşte parlaması gereken bazı muhteşem kısımları da var. Bu liste kesinlikle 13 yaş üstü için uygun ve (çoğunlukla) ailece okumak için güvenli.

Uyarı #1: Bu özelliklerin çoğu, farklı fitness ve kılıklık seviyelerinde, zevke göre takdir edilebilir.

Uyarı #2: Nesneleştirme iyi bir şey değildir! Bu liste fiziksel özellikleri takdir etmeye odaklanmaktadır, ancak hepimiz insanları sadece görünüşleri için değil, bir bütün olarak takdir etmeliyiz.

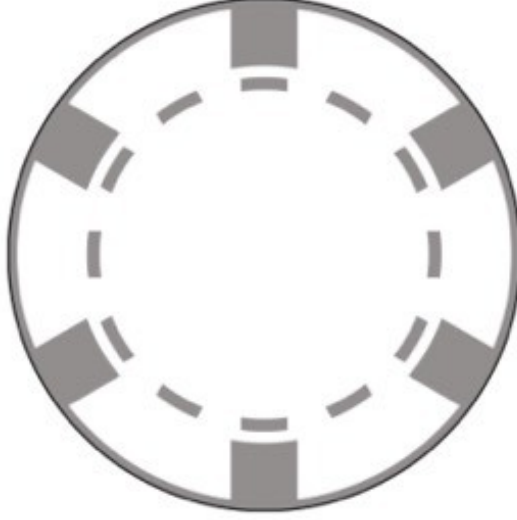
Şimdi, takdir etmeye başlayalım!

Erkek Fiziksel Yapısının Dört Az Değer Verilen Bölgesi

1. Ayak bileği. Kadınların ayak bilekleri bir zamanlar skandal yaratıyordu (ve bazı kültürlerde hala öyle), ancak erkeklerin ayak bilekleri de göz ardı edilmemelidir. Narin ama güçlü olan ayak ve bacağın birleştiği bu nokta, insanı kendine çeken bir özelliğe sahiptir.
2. Kaburgaların yanları. Neden bahsettiğimi anlamadınız mı? Gömleksiz bir erkeğin başının üstüne uzanmasını izleyin. Bu kaslar karın kaslarına göre daha ince ve daha az *dikkat çekicidir*. Ama yine de çok, çok güzeldir.
3. Ense. Bazen insanlar buna sadece "nape" derler, bu da beni çok rahatsız eder. Ense, boyuna bağlı olmalıdır, çok teşekkürler. Erkeğinizin saçı uzun ya da kısa olsun, saçın bittiği ve boynun yumuşak, çıplak derisinin başladığı yerde tamamen seksi bir şey vardır.
4. Bel kısmı. Karın kaslarına o kadar çok zaman harcıyoruz ki, diğer tarafı gözden geçiriyoruz, oysa bel kısmının üstünde yer alan bu bölge de bir güzellik abidesi.

İkinci Bölüm için bizi izlemeye devam edin — Kadın Vücudunun Dört Göz Ardı Edilen Bölgesi!

YİRMİ BEŞİNCİ BÖLÜM

Lindy

PAT'ten önce, tipik bir gecede Jo ve ben aile odasında vakit geçirirdik, o kitap okur, ben de biraz yazım veya araştırma yapardım. Pat'ten sonra, gece rutinimizdeki tüm rahatlama ve sakinlik yok oldu. Sakinlik

evde huzursuz ve unutmayalım ki tamamen SEKSİ bir erkek varken imkansızdır.

Pat hareketsizlikten hoşlanmaz ve ne yapacağını bilemiyor gibi görünüyor. Televizyonun olmaması onu sınırlarına zorluyor, eminim. Onun huzursuzluğunu düşünürken, Pat telefonunda bir şeyler ararken iç çekip kıpırdanıyor. Onun kıpırdanmasını izlemekten hoşlanmam kötü bir şey mi? Ve o her kıpırdadığında ben de kıpırdanıyorum, çünkü bu kanepe iki kişi için çok küçük, özellikle de biri Pat'in boyunda ise.

Zavallı küçük evim, bize küçük gelen bir gömlek gibi geliyor. Pat her odada dev gibi duruyor ve her kapı girişini dolduruyor. Ve evin küçük olduğunu ve Pat'in iri bir adam olduğunu bilsem de, her dokunuşunda, ne kadar hızlı olursa olsun, niyetini neredeyse hissedebiliyorum. Koridorda veya odada bile fiziksel temas olmadan birbirimizin yanından geçemiyoruz. Mutfakta geçerken parmakları benimkilere değdiğinde veya üst kattaki koridorda kalçası benimkine hafifçe çarptığında olduğu gibi.

Her küçük dokunuş bir hatırlatma gibi: *Hey! Ben buradayım! Hey! Bana sonsuza kadar direnemezsin!*

Ona gerekli dokunma kuralını hatırlatmam gerekirdi, ama... yapmadım.

Onun için bir televizyon sipariş ettim. Bu çok küçük bir şey gibi geliyor - kelimenin tam anlamıyla, alabileceğim tek şey olan mütevazı bir 36 inçlik televizyon - ama

Pat'e hediye vermek beni garip bir şekilde savunmasız hissettiriyor.

Pat, sanki sonsuz bir dağ suyu kaynağı gibi, sürekli ve cömertçe veriyor.

Ben mi? Ben, çevirmesi zor paslı bir musluk gibiyim. Ama kontrolü tamamen kaybettiğimi hissetmeden gevşemeye *çalışıyorum*.

Narval balinaları hakkında bir sayfaya açılmış dizüstü bilgisayarına bakıp, onu kapatıyorum. Bu gece denizlerin tek boynuzlu atı bile dikkatimi çekemiyor. Pat'in vücudunun sıcaklığı bana bu kadar yakınken ve düşüncelerim düşüncelerim karmaşık bir şekilde birbirine dolanmışken.

"Buna ne dersin, Jojo?" diye soruyor Pat, telefonunun ekranını ona doğru çevirerek.

Jo, daldığı kitaptan çıkmak için bir an zaman alıyor. Gözleri hemen parlıyor. "Bayıldım."

"Neye bakıyorsunuz?" diye soruyorum, telefon ekranını kendime doğru eğip, ekranda ne olduğunu görünce donup kalıyorum.

Saç modelleri. Pat, Jo için saç modelleri arıyor. Kalbime sakın olmasını söyledim, ama nafile. Kalbim çoktan göğüs kafesimi terk etmiş ve Pat'in önünde diz çökmüş, "*Al beni! Al beni! Ben seninim!*" diye ağlıyor.

İçimde ağlayan, solmuş bir enkaz gibiyim. Dışarıdan ise sesimi sabit tutarak, "Bunu beğendim. Sana çok yakışır. Ben de deneyebilirim." diyorum.

Jo başını eğiyor. "Böyle çift örgü takmak mı istiyorsun?" "Hayır, senin saçına bunu yapmayı deneyebilirim demek istedim."

O kitabına geri döner ve ben, "Sorun değil. Patty yapar. O bu işte senden daha iyi" dediğinde alınmamaya çalışırım.

Peki o zaman. Gülmek üzere olan Pat'e gözlerimi kaldırıyorum. "Bunu yüzüme vurmana gerek yok. Güzellik okulu sertifikanı nereden aldın?"

Pat telefonunu geri alır ve bana çarpık bir gülümseme atar. "Kardeşlerimle sırayla Harper'ın saçını yapardık."

Bu zihinsel görüntü neredeyse dayanılmaz. Bu adam daha fazla daha çekici olabilir mi? Sanki tamamen insan versiyonu kedi nanesi gibi. Buna ne denir ki, erkek nanesi mi? İğrenç. Kulağa çok müstehcen geliyor. İnsan versiyonu kedi nanesi deyimini kullanmaya devam edelim. Pat ise adeta gözeneklerinden bu kokuyu yayıyor.

"En azından, Harper James'e yumruk atıp, saçlarına dokunmamızı istemediğini ve kendi at kuyruğunu kendisinin yapabileceğini söyleyene kadar öyleydik, çok teşekkürler

" diye gülüyor.

Pat telefonunu yere koyar ve ben onu durduramadan, ayaklarımı kucağına alır ve ovmaya başlar. Ayaklara karşı bir tiksinti duymuyorum ama en son ne zaman birinin ayaklarına dokunduğunu hatırlamıyorum. Bu çok samimi bir hareket, özellikle de içim yumuşak hissettiğimde. Uzaklaşmaya çalışırım ama itirazlarım hızla kıkırdamalara dönüşür. O da beni daha sıkı tutar.

"Ayaklarıma dokunma!"

"Hırpalamıyorum. *Masaj* yapmaya çalışıyorum. Rahatlamaya ihtiyacın var gibi görünüyor."

Onunla mücadele etmeyi bırakıyorum. Hem rahatlamaya ihtiyacım olduğu için, hem de o *bunu fark ettiği* için. Her şeyi fark ettiğini hissetmeye başlıyorum. Pat, Lindy ana dalında ve Lindy çalışmaları yan dalında okuyan bir yıldız öğrencidir. Bu da onun stresimi hissediyor.

Kötü bir gün geçirdiğimden değil, ama Jo ile ilgili sorunların ağırlığı bugün özellikle üzerimde çok büyük bir yük oluşturdu. Duruşmaya her gün biraz daha yaklaşmak, kıyamet saatini izlemek gibi geliyor. Mahkeme ne ne karar verecek? Rachel'ı tekrar görmek nasıl olacak? Jo'yu benden alırlarsa ne olacak? Ona fazla yapışık davrandığımı biliyorum, çünkü o da bana bunu söyledi.

Pat sertçe iç çekip iri vücudunu bana doğru çevirdi. Sık sık gömleksiz dolaştığı için, bu iri vücudu yüksek çözünürlükte kolayca hayal edebiliyorum. Bir bakalım, tuvaleti tamir ederken banyoda bana yapışarak biten olay vardı, sonra sincap muayenesi vardı, orada göğsüne çok yakın oldum. Bir de günlük egzersizleri var. Sprintler ve sınav ve arka bahçede bir tür zıplama hareketleri. Odamdaki soluk delikli perdelerden onu izlediğimden değil. Sadece ürkütücü takipçiler böyle bir şey yapar.

Bu sabah, Pat banyodan sadece bir havluyla çıkarken yatak odamdan çıktım. Etrafında buhar yükseliyordu ve banyo ışığı bir tür hale etkisi yaratıyordu. Su damlacıkları göğsünün düz yüzeyleri ve belirgin karın kasları üzerinde yavaşça akıyordu. Çok sayıda belirgin kas. Profesyonel sporculuktan ayrıralı yıllar geçmesine rağmen, Pat'in vücudu hala inanılmaz. Sanki onu görmek için birine bilet koçanı vermem gerekiyormuş gibi hissediyorum. Ama o bana bedava gösteri yapmaktan hoşlanıyor gibi görünüyor.

Esniyordum ve onu görünce kendi tükürüğümle boğuluyordum. Aşağı kata koştum ve o evden çıkana kadar kendimi banyoya kilitledim. O da hazırlanmak için bolca zaman harcadı. Daha sonra aklıma gelen bir şey var ki, Pat muhtemelen yarım saat boyunca tuvalette olduğumu düşünmüştür.

Çok seksi, Lindy. Çok. Seksi.

"Bu hoşuna gidiyor mu?" diye sordu Pat, beni o ana geri döndürdü. Beni bu muhteşem ayak masajıyla neredeyse uyutacağı ana. "Çok mu sert? Çok mu yumuşak? Tam kıvamında mı?" Gözleri yaramazca parlayarak sırttı.

Geriye yaslanıp yüzüme bir yastık koyuyorum. "İyi," diyorum kumaşın içinden mırıldanarak. "Ama masajı kendi sorumluluğunda yap. Hobbit ayaklarım var."

Jo'nun kitabını bırakıp koltuğunda kıpırdadığını duyuyorum, muhtemelen *hobbit* kelimesini duyunca hikayeden kopmuştur.

"Senin hobbit ayakların yok," diye alay ediyor Pat.

"Var!" Onun iyi görebilmesi için ayaklarımla oynuyorum. "Ne kadar geniş olduklarını görüyor musun? Ayakkabı bulmanın benim için ne kadar zor olduğunu bilemezsin."

Pat parmaklarını ayaklarımla üstüne ve yanlarına hafifçe geçiriyor. Dokunuşu, sinir sistemimden ayak parmaklarımdan kafa derime kadar bir dizi sinyal gönderiyor. Gözbebeklerim bile aniden ısınmaya başlıyor. yastığı çıkarıp yüzümü serinletiyorum. Jo, dirseklerini bükülmüş dizlerine dayayarak öne eğilmiş, bizi ilgiyle izliyor.

Bir süre sonra Pat, "Tam bir muayene yaptım. Artık resmi olarak Shire sakini değilsin" der.

Jo kıkırdar ve Pat ona göz kırpar, bu da vücuduma tamamen farklı, ama aynı derecede güçlü bir etki yapar. Ona karşı çok iyi, çok sıcak, sabırlı ve mükemmel davranıyor. Jo da onun ilgisini sanki bir sünger gibi.

Yine o yankı var, görünmez bir esintiyle taşınan *aile* kelimesi, göğsümü özlemle sıkıştıran bir fısıltı.

Pat ciddiyetle ayaklarımı ovmaya başladığında biraz sakinleşiyorum. Bu imkansız değil, adamın elleri iyi ve güçlü. Dikkatli olmazsam, ellerini başka yerlerde hayal etmeye başlayacağım.

"Yatmaya gidiyorum," diyor Jo.

"Bu gece sana kim okusun?" diye soruyorum, cevabın ne olacağını zaten tahmin ederek. Taşındığından beri, cevap hep Pat. Her zaman Pat.

Jo, her zamankinden daha çok mini bir yetişkin gibi görünüyor ve eliyle beni uzaklaştırıyor, bu da bir şeyleri ifade ediyor. "Sorun değil. Çiftleşme ritüelini ya da her neyse onu bitirebilirsin."

"Ne ritüelimiz?" Pat'in elleri ayaklarımın üzerinde donar ve kalp krizi geçiriyormuş gibi görünür.

"Çiftleşme ritüeli mi dedin?" diye soruyorum, sesimin tonunu sabit tutmaya çalışarak. Bunun anahtar olduğunu öğrendim: ağzından ne kadar şok edici bir şey çıkarsa çıksın, içten içe çıldırsam da, dıştan sakın ve soğukkanlı kalmam gerekiyor.

Şu anda, sakın ve soğukkanlı olmak zor. Bu konuşmaya hazır değilim. *Çiftleşme* konusuyla ilgili herhangi bir konuşmaya hazırlanmak için yıllarca vaktim olmalı. Ve bu konuşma hiçbir koşulda o terimi içermeyecek.

Jo omuz silkiyor. "Hayvan kitaplarından birinde okumuştum. Çiftleşmek istediklerinde, tüylerini kabartır ya da karmaşık danslar yaparlar. Sonra çiftleşirler. Sanırım bu, erkek arkadaş-kız arkadaş olmak gibi bir şey."

Ciğerlerime tekrar hava giriyor ve Pat'in elleri tekrar ayaklarımı ovmaya başlıyor.

"Doğru," diyorum. "Evet, çiftleşme ritüelleri. Onu duymuştum."

"Kahvaltıda krep yiyebilir miyim?" diye soruyor Jo.

"Tabii," diyor Pat. "Antrenmana gitmeden önce yaparım. Uyandığında sıcak ve hazır olacaklar."

"Harika. İyi geceler!" diye bağırır Jo.

Kapısı kapanır ve dişlerini fırçalamasını hatırlatmak için seslenmek üzereyim. Bunun yerine, Pat ve ben birkaç saniye daha hareketsiz otururuz, sonra neredeyse aynı anda iç çekeriz.

"Açıklamak zorunda kalacağımızı sandım..." Pat, tam ben "Ucuz atlattık" derken söze başlar.

İkimiz de gergin bir şekilde güleriz ve ben dönüp, ayaklarımla çiziklerle dolu ahşap zemine basarım.

"Bulaşıkları yıkamama yardım eder misin?" diye soruyorum, yardıma ihtiyacım olduğu için değil, daha çok Jo'nun eşlik etmediği bu küçük kanepede Pat'in yanında kendime güvenemediğim için.

Pat ayağa kalkar ve bana elini uzatır. "Sadece karmaşık çiftleşme dansını gösterirsen bulaşıklara yardım ederim."

Onun yardımı olmadan kalkıyorum, geçerken onu hafifçe itiyorum. "Görmek istemez misin?"

Beni takip ederken kıkırdar ve alçak sesi sanki parmak uçları omurgamdan hafifçe yukarı doğru kayıyormuş gibi hissettirir. "Ne kadar çok görmek istediğimi bilemezsin."

"Bu garip bir şekilde evcil," diyorum Pat'e, son tabağı kurutması için ona uzatırken. Bu akşamki akşam yemeğı Pat'in ve bugün ben dışarıdayken satın alıp kurdurduğu yeni ocağın sayesinde oldu. Masrafı protesto bile etmedim çünkü onun ev yapımı karides ve mısır lapası gerçekten çok lezzetliydi. Deniz ürünlerini hiç sevmeyen Jo'ya bile denettirdi. Mısır lapası hoşuna gitmedi ama bir düzine karides yedi.

"Ev gibi mi? Evet. Garip mi? Hayır."

Başımı tamamen çevirmeden ona doğru bakıyorum, saçlarımın aramızda bir perde oluşturmaya izin veriyorum. "Bunu biraz garip bulmuyor musun?"

Pat, yıkadığımız diğer tabakların üzerine bu tabağı da koyar, sonra bulaşık bezini çamaşır makinesine atar. Bana dönerek, kalçasını tezgaha dayar. "Bunun nesi tuhaf?"

"Bu," diyorum, havada bir hareket yaparak. "Bulaşıkları yıkamama yardım ettin ve az önce havluyu çamaşır makinesine attın."

"Uh huh. Anlıyorum," dedi, çenesini ovuşturarak. "Erkeklerin ev işlerinde yardımcı olmaları çok garip."

"Kapa çenenı. Stereotipik cinsiyet rolleri veya ataerkillikten bahsetmiyoruz. Sen ve benden bahsediyoruz."

"Ah. Güzel. O konuyu çok daha fazla tercih ederim. Bu tartışmayı dışarıda devam ettirmek ister misin? Üzerinde isimlerimizin yazılı olduğu bir salıncak var."

Tereddüt ediyorum. "Bizi taşıyacağından emin değilim."

Ama Pat sadece sırtarak verandanın kapısını açık tutuyor. "Artık tutacaktır."

Daha önce fark etmemiştim, ama Pat sadece paslı zincirleri değil, salıncığın kendisini de değiştirmiş. Onu görmeden kokusunu alabiliyorum — taze talaş kokusu. Elimi salıncığın arkasına uzatıyorum ve tahtaya oyulmuş şeyi görünce donup kalıyorum.

"Pat ve Lindy," diye fısıldarım.

O önce oturur, kolunu sırt kısmına asar, yazıyı örtmemek için dikkat eder. "Üzerinde isimlerimiz yazıyor demiştim. Bu bir düğün hediyesi."

Pat'in yanına oturuyorum. Sanırım yeterince yakın değilim, çünkü beni kendine doğru çekip kolunu omuzlarıma doluyor. "Kimden?"

"James."

"James mı? Uyanık olduğu her saatini *bize* ters ters bakarak geçiren kardeş mi? Bize düğün hediyesi mi gönderdi?"

"Huysuz görünüşünün ötesine bakarsan o kadar da kötü biri değildir," diyor

Pat. "Ona bir teşekkür notu yazmam gerekecek. Demek bira yapımı ve ahşap işçiliğı mi yapıyor? Tam bir Rönesans adamı gibi."

Pat buna biraz gülümser, sonra ayak parmağıyla verandaya hafifçe vurur ve bizi hafifçe sallandırır. "Evet. Hayatının amacı bir keşiş olmak gibi görünen bir adam için

hayatının amacı bir keşiş olmak gibi görünen bir adam için çok iyi hediyeler."

Birkaç saniye sessiz kalıyoruz. Ama Pat sessizliğı pek sevmez. "Bu hoş," diyor.

"Güzel ama tuhaf."

"Neden bunu söyleyip duruyorsun?" diye sorar, sesinde bir parça hayal kırıklığı belirir.

"Bu çok *normal* olduğu için garip. Bir düşün. Sen ve ben üniversitede fırtınalı bir aşk yaşadık, birbirimizi inciten zorlu bir veda ettik, sonra beş yıldan sonra ilk kez görüştükten bir hafta sonra evlendik ve aynı evde yaşamaya başladık. Birlikte bulaşıkları yıkıyoruz.

Sen bizim için yemek yapıyorsun ve Jo'yu yatırılıyorsun. Şimdi ise üzerinde isimlerimizin yazılı olduğu bir salıncakta sallanılıyorsun."

Neden gözyaşlarım akıyor, açıklayamıyorum. Ama akıyor. O kadar şiddetli ve hızlı ki, tutamıyorum. Neyse ki, başım Pat'in omzunda olduğu için, gözyaşlarımı göremiyor. Ve içimdeki bir şey açılmış gibi, ağlamaya devam ediyorum.

"Tesisatçılara para ödüyorsun, yeni bir araba yolu yaptırılıyorsun, kırık veranda basamağını tamir ediliyorsun, sineklik kapısını değıştiriliyorsun ve eğri pencere kepenklerini yeniden takılıyorsun."

"Bütün bunları fark ettin mi?"

"Zor değıl. Muhtemelen listenin yarısını bitirmişsindir." "Daha çok üçte biri gibi. Uzun bir liste."

İnlerim. "Jo'nun saç stilini araştırmak da cabası. Teşekkür etmediğim için özür dilerim. Bu kadar çok şey varken nasıl teşekkür edeceğimi bilemiliyorum." O anda duygularım boğazımda düğümленir ve ağlamayı bastırmak için ağzımı kapatırım.

Pat eğilip saçlarıma bir öpücük kondurur. Dudakları hareket eder ve nefesini yanağımda hissedirim. "Bunu beklemiliyorum. Teşekkür notu bile istemiliyorum."

"Ne istiyorsun?" Sözlere ağızından fırladı, bir soru olmaktan çok öfkeli bir suçlama gibi geliyordu.

Sallanan hareketin yumuşaklığı, Pat'in cevabını sabırsızlıkla beklerken bile içimi rahatlatıyor. "*Seni* istiyorum, Lindybird. Sadece seni." Protesto etmeye başladığımı hissetmiş olmalı ki omzumu sıkıca sıkıyor. "Dur biraz. Seni istiyorum, ama aynı zamanda senin için de bir şeyler istiyorum. Senin parlaklığını geri kazanmanı istiyorum. Uzun zamandır çok fazla yükü omuzlarında taşıyorsun. Hayallerinden vazgeçtin ve bunun için bile acı çekmiyorsun. Ama bence bu süreçte

umut etme isteğini, hayal kurma yeteneğini kaybetmişsin. Onları geri kazanmana yardım etmek istiyorum."

Yine o h harfi. Ama bu sefer yardım o kadar da kötü gelmiyor. Pat'in benim hakkımda yaptığı değerlendirmede söylediği hiçbir şeye itiraz edemem. Umut etmek ya da hayal kurmak için yerim yoktu. Pat'in yanımda olması, bir partnerimin olması, sorumlulukları benimle paylaşacak birinin olması hayatımı değiştirdi. Bir takım gibi hissediyoruz.

Bir aile gibi hissediyoruz.

Bunu tamamen kabullenmek, Pat ile kavga etmeyi bırakıp ona karşı vahşi bir kedi gibi davranmak istesem de, kaybedeceklerimden hala çok korkuyorum. Özellikle de başımda bir dava varken. Bir haftadan az bir süre kaldı ve her şey değişebilir.

Pat şu anda yanımda çok istikrarlı görünüyor, ama yıllar boyunca onun davranışlarını izledim, bir şeyden diğerine, bir kişiden diğerine atladığını gördüm. Yaralanmasından sonra, sevdiği bir iş ya da bir yıldan fazla kaldığı bir daire bulamadığını bana kendisi söyledi. Kalacağından nasıl emin olabilirim? Duruşma mı? Rachel, Jo'nun velayetini kazanırsa, Pat kalmak zorunda kalmaz. Ben Jo'nun velayetini kazanırsam, Pat kalmak zorunda kalmaz. Sonuç ne olursa olsun, yine de gitme ihtimali var.

Ama bana kalacağına dair her türlü işareti veriyor. Eskisinden daha istikrarlı, daha yerleşik. O benim için sürekli elinden geleni yaparken, benim hala şüphelerim olduğuna inanamıyorum. Ondan şüphe ettiğim için biraz utanıyorum. Ama bu, şüphelerimin ortadan kalkmasını sağlamıyor.

"Sen çok şey yapıyorsun, ben ise çok az," diyorum. "Bu adil değil." "Bir ilişkide, bazen bir kişinin daha fazla yardıma ve desteğe ihtiyacı olur. Diğerinden daha fazla. Başka bir zaman, durum tersine dönebilir. Ve yine başka zamanlarda, tamamen eşit bir karşılıklı alışveriş olabilir. Şu anda desteğe ihtiyacın var ve ben bunu cömertçe veriyorum."

İlişki. İlişki dedi! Winnie'nin kafamın içinde alaycı bir şekilde güldüğünü duyabiliyorum, çünkü elbette ilişki dedi. Biz evliyiz, bu bir ilişkinin en nihai tanımı gibi bir şey. Yine de, Pat'in bizi bu şekilde tanımlamasını duymak beni heyecanlandırıyor. Terör ve heyecan arasında bir yerde, tıpkı onunla ilgili her şeyde olduğu gibi.

Pat'in gömleğini tüm gücümle tutuyorum. Zayıf ve bitkin hissetmeme rağmen, birinin beni ondan ayırmaya çalışmasını görmek isterim.

Konuşuyor, dudakları neredeyse kulağımın kabuğuna değiyor. "Yapamam Jo'ya senden daha iyi bakıp onu yetiştirecek birini hayal et, Lindybird. Ayrıca annene de bakıyorsun. Eminim bu çok zor bir durumdur.

Gerçekten de öyle. Ebeveyninin hafızasının ve beyin fonksiyonlarının bozulmasını yaşayan herkes bunun ne kadar zor olduğunu çok iyi bilir.

"Burada harika bir destek sistemin olsa da, kendi başına çok şey başardın. İrade gücün ve şefkatinle. Çok büyük bir kalbin var."

Gözlerimin tekrar dolduğunu fark ederek burnumu çekiyorum. Şimdi biraz daha mutlu gözyaşları gibi.

"Benim kalbim büyük değil. Buruşuk ve kurumuş. Kuru üzüm gibi. Kuru üzüm kalbi."

"Oh, bence kuru üzümünden daha büyük, hayatım." "O zaman kuru erik."

O burun kıvrır. "Bu dünyadaki en güzel kuru erik kalbi."

Onun iltifatlarının içime çok fazla işlemesine izin vermemeye çalışıyorum. Başarılı olup olmadığımı bilmiyorum. Pat kollarını belime doluyor ve çenesini başımın üstüne koyuyor. Hafif bir esinti var ama beni üşütmüyor. Burada kendi Pat ısıtıcım var.

"Bir ricam var," diyor Pat. "Tabii ki. Neymiş?"

"Gelip futbol maçımı izle."

Bu beni şaşırttı. Maçlara gelmeyi düşünmemiştim. çünkü Pat oynuyor değildi. Koç olarak benim desteğime ihtiyaç duyabileceği hiç aklıma gelmemişti. "Maçına gelmemi mi istiyorsun?"

"Sen ve Jo. Bu benim için çok anlamlı olur. Koç Bright bu hafta istifa etti."

"Öyle mi?" Bunu bilmediğim, futbol veya Pat'in hayatı hakkında hiçbir şey sormadığım için kendimi kötü hissediyorum.

"Evet. Artık sadece ben ve Chevy varız." Bir süre durdu ve sonraki sözleri bir itiraf gibi geldi. "Gerginim."

"Sen mi, gergin misin?"

"*Her zaman* gergin olurum. Oynamak ya da koçluk yapmak, fark etmez. Her maçtan önce, profesyonel ligde bile, çıldırırdım. Bazen kusardım bile."

Bunu hayal etmek benim için zor. Pat her zaman sarsılmaz bir özgüvene sahip gibi görünüyor. "Üniversitede oynadığını izledim."

"Öyle mi? Cidden mi? O, çıkmaya başlamadan önceydi." Pat inanılmaz derecede memnun görünüyor, sanki sözlerim ona üstünde parlak kırmızı bir fiyonk olan yeni bir araba hediye etmek gibi. "Ve beni fark ettin?"

Tanışmadan önce, Patrick Graham'ı çok iyi tanıyordum, ve bu sadece Ona yıllardır uzaktan küçük bir aşk beslemiş olabilirim, ama bunu ona hiç söylemedim. Kampüste ünlü bir adamla tanışacağımı veya onun dikkatini çekeceğimi hiç düşünmemiştim.

"Gözden kaçman imkansızdı," diyorum ona. "Savunma hariç. Onlar seni asla yakalayamadı." Beynimin her zaman metafor arayan kısmı, bizim için bir metafor olmamasını umuyor.

"Oynamamı izlemişsin. Huh." Başını sallayarak, bu bilgiye hayran ve fazlasıyla memnun görünüyor. "Neden o zaman bana söylemedin?"

"Ve o koca kafanı daha da büyütmek için mi? Hayır."

"Bu arada, futbol pantolonum hâlâ duruyor." Parmak uçları boynumda gıdıklayan bir noktayı bulur. Ben çığlık atıp uzaklaşmaya çalışırken, parmaklarını sabitler ama beni kendine doğru çeker. "İstersen bir ara giyebilirim."

"Neden istesin ki?"

Çok, ÇOK İSTERİM.

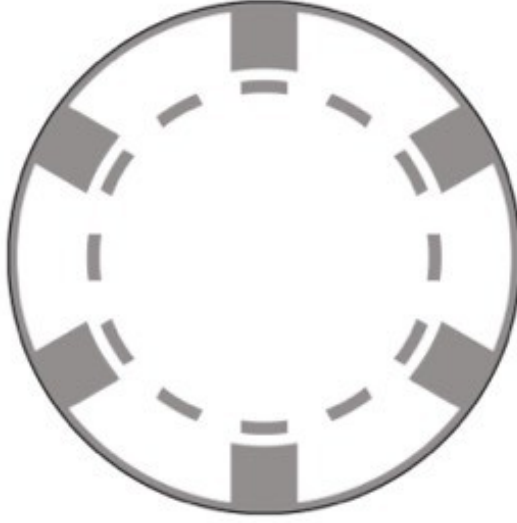
"Hm. Sanki üst tarafımı yeterince süzdün gibi görünüyor. Bu hiç adil değil. Alt tarafım da aynı ilgiyi gördüğü için kıskançlık duyabilir." Onu itiyorum, o da gülüyor, hemen geri sıçrayıp kolunu bana daha da sıkı sarıyor. "Peki, maçıma gelecek misin?"

"Orada olacağız. Şimdi, sana bir şey sorabilir miyim?"

"Ne istersen," diyor ve o tek kelimenin vaat ettiği şeyden dolayı kalbim heyecanla titriyor.

"Futbol pantolonunu giyecek misin?"

YİRMİ ALTI. BÖLÜM

Lindy

Liseden beri lise futbol maçına git_{medim}, ama Pat'e söz verdim, bu yüzden buradayız. Duruşmaya sadece iki gün kaldı ve tek istediğim Jo'yu evimizin rahatlığında sıkıca kucaklamak. Ama bu pek mümkün ya da tavsiye edilebilir bir şey değil, bu yüzden evden çıkmak muhtemelen iyi bir şey.

Stadyum, lise maçlarını Val ve Winnie ile tribünde izlediğim stadyumun yeni ve geliştirilmiş versiyonu. Teksas'ın küçük bir kasabasında büyümemiş olanlar için *Friday Night Lights* ağır bir kurgu gibi görünebilir. Kitabı okumuş, filmini izlemiş veya diziyi izlemiş olsanız da, Teksas futbol kültürünün bir karikatürü. Bayanlar ve baylar, *Friday Night Lights*'ın kurgu olmadığını söylemek için buradayım. (Ayrıca, kitap da gerçek bir hikaye.) Ancak bu gece maç Salı günü oynanacak. Ne yazık ki, Tuesday Night Lights aynı etkiyi yaratmıyor.

Üzgünüm, Salı. Alınma. Hepimiz Cuma olamayız.

Geç kaldığımız için Jo ve ben otoparkın yanındaki çim alana park etmek zorunda kalıyoruz. Elinde fener olan bir görevli bize bir yer gösteriyor. Geçtiğimiz çoğu arabanın camlarında mavi ve beyaz bayraklar var ve arka camlarında Sheet Cake Football çıkartmaları yapıştırılmış. Öğrencilerin arabalarının çoğunun camlarında ve ön camlarında mesajlar yazıyor.

Benim arabam ise buna kıyasla çıplak görünüyor. Ama en azından mavi! (Paslanma hariç.) Okul ruhu! Haydi takım!

"Sosisli alabilir miyim?" diye soruyor Jo, stadyuma doğru ilerlerken.

"İğrenç. Hayır." Jo'yu yiyecek standından uzaklaştırıyorum, ama itiraf etmeliyim ki, patlamış mısırın kokusu harika. "Senin uzun, uzun bir hayat sürmeni istiyorum."

"Ama kolache, hot dog'un etrafına sarılmış ekmek değil mi? Ve bu sabah iki tane yedim."

Touché.

"Lindy! Jo!" Tank'ın derin sesi gürültüyü keser. spikerler ve ısınma yapan gruplar. Onu gözden kaçırmamız mümkün değildi. Adam kalabalığın ortasında sağlam bir duvar gibiydi, tribün merdivenlerinde bir nehir gibi etrafında açılıyordu. Çoğu insan geçerken hayretle ona bakıyordu, bazı yaşlılar ise sırtına veya omuzlarına vuruyor. Onun yirmi yaşından daha genç kadınların bile ona bakış attığını fark etmiyorum değil.

Jo uzaklaşıyor ve ona bekle demeden Tank onu kollarına alıyor. Onu döndürüyor, derin, gürültülü kahkahası Jo'nun tiz kahkahalarına mükemmel bir şekilde eşlik ediyor.

"Merhaba, Bay Tank!"

"Merhaba, Jojo. Bu gece çok neşeli görünüyorsun, değil mi?"

Çok sevimli görünüyor. Pat, ikimiz için okul renklerinde tişörtler ve ponponlu saç lastikleri getirdi. Saçını yapmasına yardım etmek için evde değildi, ama mavi ve beyaz saç lastikleriyle iki yüksek at kuyruğu yapmayı başardım. Benim saçım açık kalacak. Saçta ponpon kullanmaya izin vermiyorum. Pat'in bir inek çanı da iyi bir fikir olduğunu düşündüğünü söylemiş miydim? Jo, Tank'ın kulağına çok yakın sallıyor ve ikimiz de irkiliyoruz.

"Jo! Konuştuğumuzu hatırlıyor musun? Çanları yakından sallama," diyorum ona ve Tank'a özür dilercesine dudaklarımı oynatıyorum.

"Üzgünüm, Bay Tank," diyor.

"Önemli değil, Jojo. Bu gece sol kulağım biraz zor duyuyor olabilir. Önemli değil." Bana bulaşıcı gülümsemesini göstererek, boş kolunu bana sarılmak için uzatıyor. "Seni görmek güzel, Lindy."

Jo, aramızda sıkışmış halde kıkırdıyor. Tank'tan uzaklaşırken boğazımdaki büyük yumruyu yutmak zorunda kalıyorum. Jo'yu sanki bunu hep yapıyormuş gibi hala kalçasında tutuyor. Bu sanki bir alay gibi, neredeyse benimmiş gibi, neredeyse gerçek gibi.

Geri çekil, aptal boğaz yumruğu!

"Hepimiz oradayız," diyor Tank, işaret ederek. "Stadyumdaki en gürültücü grup."

Yukarı bakıyorum ve Pat'in ailesi ve arkadaşlarının benimkilerin hemen yanında, memleketimizin mavisıyla birleşmiş bir duvar gibi tribünlerin bir sırasını kapladığını görünce şok oluyorum.

Zaten dikkatleri üzerlerine çekiyorlar. Bazıları ünlü yüzler (Tank ve Collin) yüzünden, bazıları ise Sheeters olmayanların genellikle memleket tarafına alınmaması yüzünden. Bir de Sheeters ile Grahams'ın kasaba yüzünden kavgalı olması var. Ama Pat bir koç ve bu çok önemli. Bu gece, düşünümüzdeki gibi, dirgenler evde bırakıldı. Yukarıdaki Waters kutusu hariç, orada birçok insanın aşağıya doğru bakışlarını diktiğinden eminim.

Ama Waters klanı ne zaman geri kalanımıza tepeden bakmıyor ki? Stadyuma yaptıkları bağışlarla satın aldıkları locadan bunu yapmalarına izin versek de olur. Böylece onlara bakmak zorunda kalmayız.

Bir yastık örmeliyim: *Futbol ve Düğünler Bizi Bir Araya Getirir*. Ben örgü örmeyi bilmiyorum, o yüzden Val'e yaptırırım. Onun da örgü örmeyi bildiğini sanmıyorum, ama muhtemelen bunu yaratıcı bir meydan okuma olarak kabul eder.

Sırayı tararken kalbim yine sıkışıyor. Hepsi burada, huysuz James bile, aynı derecede huysuz görünen Winnie'nin yanında duruyor. Dale'in gelmesi gerekiyordu ama son dakika muhasebe acil durumu nedeniyle iptal etti. Görünüşe göre Winnie hayal kırıklığını James'ten çıkarıyor.

Val, Harper ile konuşuyor, Thayden ve Delilah bile burada. Yargıç Judie ve Mari, Harper'ın daha önce tanışmadığım diğer arkadaşlarının yanında duruyorlar. Kadın saçının alt kısmını Sheet Cake Blue rengine boyamış. İşte okul ruhu budur.

Sıramızdaki insanlar poster tutmuyorlarsa, ponponları var ve hatta Ashlee, Collin'in yanında, forma ve şort giymiş olarak duruyor. Gözlerimi kırpyorum. Collin'in onun bacaklarına gizlice baktığını fark ediyorum. Çünkü nasıl bakmazsın ki???

Bu manzara, sürekli yükselen duygularımla mücadele etmeme neden oluyor, ki bunun

Pat'e ve onun sağladığı insta hayatı ve insta ailesine karşı büyüyen hislerimle olduğu kadar, yaklaşan duruşmayla da ilgisi olduğundan eminim.

Bu gerçek olabilir mi? Benim olabilir mi? Bir kez olsun şanslı olup, küle dönüp uçup gitmeyen iyi bir şeye sahip olabilir miyim?

Bu gece, kalabalığın heyecanı, patlamış mısır kokusu, ıslık sesleri ve insanları sağır eden çan sesleri arasında, bu yeni hayat fikri hem büyülü hem de çok, çok gerçekçi geliyor.

"Beni takip et," diyor Tank ve ben onun arkasında yürüyorum, kalabalığın arasından yol açmasına izin veriyorum.

Sabit bir tempoda ilerlerken, kendisiyle konuşan insanları da selamlıyor, yumruk tokuşturuyor, el çakıyor ve Jo'yu tutmadığı eliyle el sallıyor. Yanaklarının yukarı kalkmasından, arkadan bile gülümsediğini görebiliyorum.

O, halka açık bir gülümsemesi ve gerçek bir gülümsemesi olmayan bir adam gibi görünüyor.

Herkes gerçek gülümsemesini görme şansına sahip ve bu muhteşem bir şey.

İnsanları uzaklaştırmak, ona bir bayrak dikmek istiyorum — aslında Pat'in tüm ailesine — ve

onları kamu malı *değil*, benim malım ilan etmek istiyorum. Tank iyi bir adam. Ve dedikleri gibi, elma ağacından uzağa düşmemiş.

"Lindybird!"

Pat'in sesi bana zar zor ulaşıyor, ama ben bu sese son derece duyarlıyım. Onu görmek için dönüp, kenar çizgisinden koşarak gelen Pat'i görüyorum. Futbol şortu giymemiş olabilir, ama Pat, haki renkli pantolon ve mavi polo tişört ile uyumlu Sheet Cake beyzbol şapkası giyiyor.

"Jo'yu ben alırım," diyor Tank, bana göz kırparak. "Sen git."

Bunu iki kez söylemesine gerek yok. Zaten Pat'e doğru ilerliyorum, yükseltilmiş tribünleri sahadan ayıran parmaklıklı çitin yanına. Metal, onu tutarken soğuk geliyor, *kocamı* bekliyorum.

Sanki bir Marvel karakteri gibi, Pat zıplıyor ve metal çubuğu yakalıyor, kendini yukarı çekiyor ve sırttan yüzü tam karşımda beliriyor. Ben de ona sırtıyıyorum.

"Selam," diyor.

"Selam."

Arkamızda bir alkış ve ıslık korusu patlak veriyor. ama bu anı daha fazla çan sesinin mahvetmesine izin vermeyeceğim.

Sanki bir gençlik filminin ortasına düşmüşüm gibi.

Ama genelde futbol takımının kaptanı, gözlüklerini çıkardıktan sonra bir anda seksi hale gelen inek kıza olan duygularını sonunda itiraf eder.

Pat ve benim şu anda hangi rolleri oynadığımızı ya da bunların rol olup olmadığını bilmiyorum. Ama kalbim göğsümde sanki kaçmaya çalışır gibi çarpıyor.

"Geldin," diyor Pat. "Sen istedin."

Gülümsemesi kötücül bir eğime bürünüyor ve sesi alçalıyor. "Öyleyse, başka ne isteyebilirim ki?"

"Şansını zorlama, Koç."

Gerçek mi? Şu anda Pat HER ŞEYİ isteyebilir. Belki de kalabalığın gürültüsü ve toplu heyecandan dolayısıdır. Ya da sadece Pat ile iki hafta yaşamış ve vahşi kediye uzak tutmaya çalışmış olmanın bir sonucu olabilir. Sonuçta, nedeni önemli değil. Ben bir dönüm noktasındayım.

Neyin eşiğinde? Emin değilim. Tek bildiğim, şu anda, bir eşiğin en uç noktasında olduğum, Cusptonia'nın Kraliçesi olduğum.

"Aslında, şimdi sen bahsettin de... şans için bir öpücük ne dersin?" Pat, maç için tıraş olmuş yanağını okşadı. Bu ona çok yakışıyordu ve parmaklarımın altında cildinin nasıl hissettireceğini merak etmeden duramadım. Ya da dudaklarımın.

Pat'in tek koluyla bu çitin üzerinde asılı kalabilmesi bir an için dikkatimi dağıtır. Ve o kolundaki kasların nasıl gerilip esnediği, mavi polosunun kollarına karşı gerildiği. Gözlerimi tekrar Pat'in yüzüne çevirdiğimde, ifadesinin biraz düştüğünü fark ederim. Açıkçası, duraksamamı tereddüt olarak yorumlamış ve bunun onun pazı kaslarının beni çekmesinden kaynaklandığını fark etmemiştir.

"Eğer rahatsızsan..." diye başlıyor. "Konuşmayı kes."

Bunun üzerine, Pat'in beyzbol şapkasını ters çevirip, yüzünü ellerimle kavradım ve bir kelime daha söyleyememesini sağladım.

Niyetim, duygusal ama çok tutkulu olmayan, PG, belki PG-13 seviyesinde bir öpücük vermektir. Çünkü, bilirsiniz, bir aile etkinliğindeyiz.

Ama onun sıcak, dolgun dudaklarına hemen kapıldım. Dudakları benimkini tamamlamak için tasarlanmış gibi, her zaman birbirimize mükemmel uyuyorduk. Öpücüğü ben başlatmış olabilirim, ama Pat hemen kontrolü ele aldı, ya da belki de ben kontrolü bıraktım. Bu adama tamamen kapıldım.

Dudakları, sanki ağzımın her kıvrımını haritalandırıyor gibi dudaklarımın üzerinde hareket ediyor. Ellerim yüzünden boynunun arkasına, gömleğinin yakasının hemen içine, cildinin pürüzsüz ve sıcak olduğu yere kayıyor. Kaslarının gerildiğini ve hareket ettiğini hissediyorum ve her birini izlemek istiyorum.

Bu öpücük, Kiss Cam'lere layık bir öpücük; hayır, surround ses ve o muhteşem koltukların olduğu *sinema salonlarına* ait bir öpücük.

Hoparlör cızırtıyla canlanıyor ve spiker boğazını temizliyor. Pat ve ben ayrılıyor, ikimiz de nefes nefeseyiz. Ya da belki nefes alamıyoruz? Her halükarda, bu öpücük ikimizden de bir şeyler aldı.

"Hatırlatmak isterim," diyor neşeli spiker, "bu aile dostu bir etkinlik. Lütfen sevginizi evinizde gösterin"

... kazandıktan sonra."

Kalabalık çılgına döner ve Pat alnını alnıma dayar, gülümsemesi dopamin patlaması gibidir.

"Ve bu tribünlerin altı da dahil," diye ekler diğerk spiker gülererek. "Çıkın ortaya çocuklar. Anneniz tam da öpüşme noktanızın üzerinde oturuyor."

Kalabalık gülüyor. Tribünlerin altında öpüşen çocuklar, tüm o coşkulu ergenlik hormonlarına rağmen, Pat ve benimle boy ölçüşemezler.

"Hay aksi. Seni daha sonra tribünlerin altına sürükleme planım suya düştü," diyor Pat, başını eğerek bir öpücük daha almak için.

Dudakları benimkine dokunamadan, Chevy onu çittten aşağı çekiyor ve önce bana, sonra Pat'e başını sallıyor.

"Beni sizi kamu ahlakına aykırı davranıştan tutuklamaya zorlamayın," diyor Chevy. "Bu sefer, bir geceden fazla hapiste kalabilirsiniz."

Pat iki elini kaldırır, sonra bana göz kırpar ve şapkasını tekrar takar.

"Hadi ama dostum," diyor Chevy. "Oyuna odaklanma zamanı. Kazanmamız lazım. Baskı yok."

Pat'in gülümsemesi daha da genişler. "Baskı altında en iyi performansımı gösteririm. Hadi yapalım şunu."

Bir dakika boyunca korkulukta durup ikisinin saha kenarındaki yerlerine doğru yürüdüklerini izlerim. Sonra, tüm o bakışlar ve yuhalamalar arasında utanç yürüyüşü yapıyormuşum gibi hissederek tribünlere doğru yürürüm. Kitty ve kızların yanından geçerken biraz garip hissediyorum. Genç bakıcının önünde biriyle öpüşmek gibi bir şey yok.

Sıramıza geldiğimde, Graham'ların çoğu onaylayan ya da eğlenerek ifadeler takınıyor. James ise elbette boş bir sıkıntı ifadesiyle bakıyor. Yoksa bu küçümseme mi? Jo, Collin ve Ashlee'nin arasına sıkışmış olan Tank'ın hemen yanında. Hâlâ Jo'yu kollarında tutuyor ve bence Ashlee bile onun büyüüne kapılmış gibi görünüyor.

"Bay Tank'ın yanına oturabilir miyim?" diye soruyor

Jo. "Lütfen?" "Tabii ki, Jojo."

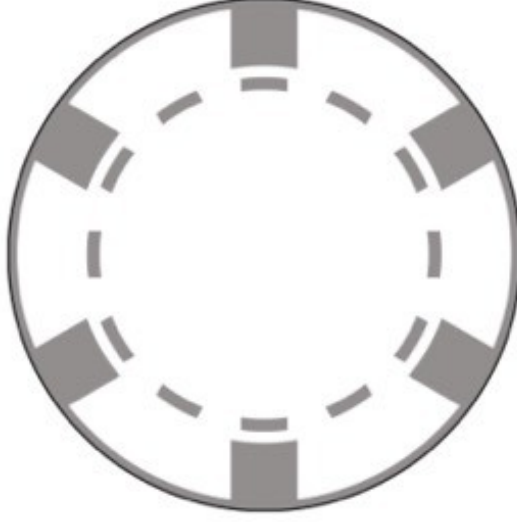
Sonunda Winnie ve Val'in yanına geldiğimde, onların anlamlı bakışlarına gözlerimi deviriyorum, ama yüzüm kızarıyor.

"Merak etme," diyor Winnie, "o öpüşme sırasında Jo'nun dikkatini dağıttım, böylece cinsel eğitim almadı."

Alaycı bir şekilde gülerek, tişörtümün yakasını çekip kendimi serinletmeye çalışıyorum. "O kadar da kötü değildi."

Val güldü. "O öpücükte kesinlikle *kötü bir* şey yoktu. Asıl soru şu: Hâlâ evliliğinin sadece Jo ile ilgili olduğunu mu iddia etmeye çalışıyorsun? Çünkü öyleyse, bu konuda çok başarısızısın."

YİRMİ YEDİNCİ BÖLÜM

Pat

TAKIM, son skorun açıklanmasını beklemeden kafama bir soğutucu dolusu Gatorade döktü. Lindy beni öptüğü anda kazanmıştım.

Ama beklediklerine sevindim, çünkü yapış yapış, sıırsıklam kıyafetlerle bütün maçı koçlamak gerçekten çok rahatsız edici olurdu.

"Gerçekten çok temizlenmişsin," diyor Chevy. "Birini etkilemeye mi çalışıyorsun?"

"Belki." Soyunma odasındaki aynaya son bir kez bakıyorum. Yıpranmış kot pantolon, tamam. Dağınık saçlar, tamam. Uğurlu gömlek, tamam. En azından, bu geceden sonra bu gömleği uğurlu gömleğim olarak adlandırabileceğimi umuyorum. Hayır, şanslı bir gömlek gibi demek istemiyorum. Bir öpücükten sonra bu kadar çabuk Lindy'nin yatağına gideceğimi sanmıyorum. Ama şansımın döndüğünü ve sonunda karımla ilerleme kaydetmeye başladığımı düşünmek istiyorum.

Ayrıca, o öpüşme olayını tekrar denemek istiyorum, ama stadyumdaki kalabalık olmadan.

Chevy bir sıra dolaba yaslanıyor. Oyuncular coşkulu kutlamalarını başka bir yere taşıdıkları için oda garip bir şekilde samimi bir havaya bürünmüş.

Sadece vücut kokuları ve vücut spreylerinin kokusu kalmış. "Daha önce gördüklerime bakılırsa, onu zaten etkiledin

" diyor Chevy, yüzünde bir gülümsemeye. "İşler yolunda mı?" Bu soruya nasıl cevap vereyim?

İşler... yolunda gidiyor. Bazı günler Lindy'ye ulaşabildiğimi düşünüyorum. Diğer günler ise kendimi biraz da olsa hem dadı, hem tamirci, hem de aşçı gibi hissediyorum.

Ben sıradan bir Bayan Doubtfire'im, sadece İngiliz aksanı yerine Teksas aksanı var. Ayrıca elbise yerine Wrangler giyiyorum ve başka biri gibi davranmıyorum.

Tamam, Bayan Doubtfire benzetmesi sadece sevdiğim birine yakın olmak için hizmet ettiğim anlamında geçerli.

Yanlış anlamayın, Lindy beni bunu yapmaya zorlamıyor. Hatta çoğu zaman bana yardım etmeyi, tamir etmeyi ve masrafları ödemeyi bırakmamı söylüyor. Birçok konuda gizli kapaklı davrandığımı sanıyordum, ama meğer Lindy oldukça dikkatliymiş. Belki de mümkün olduğunca gömleksiz çalışarak kendimi fark edilmez hale getiriyordum.

Yaptığım şeyin akıllıca olup olmadığını sorgulamaya başladım. Lindy buna değmez diye değil, tüm bunları ve daha fazlasını yapardım. Bin katını. Hayır, on bin katını.

Ama geçen gece verandadaki salıncakta otururken, onun eşit hissetmediğini söylediğini duymaktan nefret ettim. Onun zihninde bir hesap tutmasını, borcunu ödemesi ya da iyiliğini geri ödemesi ya da herhangi bir şekilde ödeyerek telafi etmesi gerektiğini hissetmesini istemiyorum.

En son istediğim şey, onun yetersiz olduğunu hissetmesi.

Eski Lindy'nin biraz daha ortaya çıktığını görmeye başladım, ama aynı zamanda Sanki bir gözü kapıda gibi, ya benim gitmemi bekliyor ya da beni kendisi kovmak için fırsat kolluyor. Henüz buna güvenmiyor. Bize güvenmiyor. Bana güvenmiyor. Sadece zamana ihtiyacı olduğunu biliyorum. Ama ara sıra beni beni uzaklaştırdığında, içimde o ağır, iç karartıcı his uyanmaya başlıyor, ilk kez onu kaybettiğimde hissettiğimle aynı ilk kez kaybettiğimde hissettiğim aynı his. Sık sık umutsuzluğa kapılmam, ama kapıldığımda, buna karşı çok sert tepki veririm ve bu ürpertici hissi geri püskürtmek için elimden geleni yapıyorum.

Ama o seni öptü, diye kendime hatırlatıyorum. Bu gece. Bütün kasabanın önünde sana bir öpücük kondurdu. Yani, belki de işler sonunda düzeliyor.

"Lindy ile aramızdaki ilişkiyi tam olarak bilemiyorum." Yakamı düzeltip bir düğme daha açıyorum. "Ama elimden gelen her türlü ilerlemeyi kabul edeceğim. Her metre, her ilk hücum..."

"Bir tavsiye?" diyor Chevy. "Futbol benzetmelerini sahada bırak."

"Not aldım." Yanına gidip saçımı yüzüne doğru eğiyorum. "Dürüst ol. Hala Gatorade kokuyor muyum?"

Chevy beni itti. "Axe vücut spreyi kokan bir soyunma odasında bir saat boyunca hazırlanmış bir erkek gibi kokuyorsun." Kokladı.

havayı dramatik bir şekilde. "Ve yeni başlayan erkek arkadaşlığının sınırlarını test eden biri gibi. Şimdi, evine, karına git."

Eve dönerken, günün önemli anlarını zihnimde tekrar tekrar canlandırdım. . Maç öncesi toplantısında oyuncuların yüzlerindeki samimi umudu çok sevdim. Bir oyuncuyu oyundan çıkarmaktan hiç hoşlanmam ama Mark Waters'ı, namı diğer Seventeen'i, dördüncü kez pas vermek yerine topu kendisi koşturmak çalıştığında oyundan çıkarmak iyi geldi. Onun yerine oyuna giren, Kyle adında mütevazı bir üçüncü sınıf öğrencisinin, egosuz bir şekilde pas üstüne pas atmasını izlemek de muhteşemdi.

Maçı geriye düşmüşken kazanmamızdan daha güzel bir an olamazdı. Bu, Sheet Cake'in sezonun ilk galibiyetiydi. Bobs'ların onaylayarak başlarını sallamaları çok hoştu, yarın sabah antrenmanda notlarını bana vereceklerine söz verseler de.

Ve bunlar sadece *futbolun* önemli anları. Lindy'nin yüzümü tutup beni öptüğü anın yanında hepsi sönük kalır. Onun elleri, dudakları, yakınlığı... Bu anıları hatırlayınca ayağım gaz pedalına biraz daha ağır basıyor.

Maalesef, yeterince hızlı değilim. Eve vardığımda, tüm ışıklar sönmüş ve herkes uykuya dalmış oluyor. Verandanın köşesindeki Elvis bile.

Tek bir görevin vardı, Şanslı Gömlek. TEK. GÖREV.

Sessiz evin içinde yürürken hayal kırıklığı beni kaplıyor. Lindy'nin öpücüğü ve büyük galibiyetimizin verdiği coşkudan sonra bu düşüş kolay olmuyor. Bunun ne anlama geldiğini konuşmayı gerçekten çok istiyordum. Ya da belki biraz daha öpüşüp sonra konuşmak. Öpüşmek, sonra konuşmak. Konuşmak, sonra öpüşmek. Öpüşmek, konuşmak, öpüşmek. Konuşmak, öpüşmek, konuşmak, öpüşmek. Sıra önemli değil, yeter ki konuşma ve öpüşme olsun.

Ama sanırım bu gece ikisini de yapamayacağım.

Neden yarın öpücük hiç olmamış gibi davranacakmış gibi bir his var içimde?

Lindy'nin bana aldığı televizyona bakıyorum, küçük bir işaret - kelimenin tam anlamıyla, şey

küçüktür. Büyük düz ekran televizyonum geldiğinde, onu ahıra sakladım. Onun hediyesi, ekran boyutundan daha önemli.

Merdivenleri yavaşça çıkıyorum, en üstteki çok gıcırdayan basamağı atlıyorum. Ama belki de bunu kendi lehime kullanabilirim...

Geri dönüp, iki ayağımı da o basamağa koyup, mumyayı mezarından uyandıracak kadar gıcırdayan bir ses çıkana kadar ağırlığımı ileri geri kaydırıyorum. Dinlemek için duruyorum, ama sadece Lindy'nin düzenli nefes alıp verişini duyuyorum.

Bu kadar derin uyumak zorunda mı? Amber'ın aşağıda inlemesi duyana kadar gıcırdayan basamağı birkaç kez daha zıplatıyorum.

Tamam. Vazgeçiyorum. Lindy köpeklerden bile daha derin uyuyor. Not edildi.

Pijamalarımı giyerek, şanssız gömleğimi dolabın zemininde bırakıyorum, böylece yaptıklarını düşünebilsin. Bu evde her gece işkenceye devam ediyor. Güzel, enfes, yürek parçalayan bir işkence. Ama bu gece kendimi Odysseus gibi hissediyorum, sirenlerin çağrısına kulak asmamak için mürettebatımın beni direğe bağlamasına ihtiyacım var. Sadece mürettebatım, ipim ve direğim yok.

Sahip olduğum tek şey, tam şarjlı bir telefon, güçlü bir Wi-Fi sinyali ve Lindy'nin yazdığı takma ad. Eminim ki, tıpkı ben masasına bıraktığım mektubu okurken onun ofisini karıştırmak istemediğim gibi, o da benim onun gizli takma adının yazılı olduğu makaleyi bulmamı istememişti.

Yazarın adını gördüğüm anda Lindy olduğunu anladım. Ve bu beni çok heyecanlandırdı. Yani, Birdie Graham? Birdie, Lindybird gibi, ona taktığım takma ad. Ve tabii ki Graham. Benim gibi.

Şimdi, bir de gerçek soyadını değiştirebilirim...

Birdie Graham'ın son gönderisini buluyorum ve yüzümde yayılan gülümsemeyi durduramıyorum. *Bir erkeğin dört göz ardı edilen özelliği*, ha? Vay vay vay. Gece geç saatlerde okumak için ne kadar ilginç bir konu.

Kesinlikle heyecan verici bir yazı olacağına emin olarak, okumaya başlıyorum.

NEZAKETLİ KOMŞU UYGULAMASINDAN

Konu: Alevli Sincaplar

LindyLouWho

Seyir zevkiniz için size Ateşli Sincaplar'ı sunuyorum. Bu videoyu ızgara bakımının eksikliği konusunda bir uyarı hikayesi olarak değerlendirin.

1BigBass

Bu, sincaplardan nefret etmem için bir neden daha. Ayrıca, ızgarada pişirilince o kadar da kötü değiller. Onları bir süre orada bıraksaydı, akşam yemeğin hazır olurdu.

BagelBytes

Umarım kuduz aşısı olmuşsunuzdur! Ayrıca bu videoyu yayınlamak için izin aldığınızı umuyorum.

DeltaDeltaDelta

Sincapların saldırısına uğrasa bile Patrick Graham tam bir yakışıklı. Bunu söylemek zorundaydım.

Vanz

Bu videonun çekimi sırasında sincaplara zarar verildi mi?

The_Real_Shell-E

Aman Tanrım, bu çok acımasızca! Zavallı Pat! Bu videoyu zorbalık nedeniyle şikayet ediyorum. O çok daha iyisini hak ediyor! Ayrıca, kuduz testi yaptırdı mı? Endişeleniyorum.

SaintValentine

Kes şunu, The_Real_Shell-E. O evli bir adam. Ayrıca, bu hayatımda gördüğüm en iyi video.

BobToo

Bu video çok komik, ama aynı zamanda kuduz konusunda endişelerim var. Koçumuzu kaybetmek istemiyoruz.

WayneNGarthBrooks

Kuduz demişken, kanepemin altında bir opossum yaşıyor. Onu ölü sandım ve içeriye getirdim, şimdi de oraya saklanıyor ve dışarı çıkmak istemiyor. Şimdiye kadar sahip olduğum en kötü evcil hayvan değil, ama kuduz olmak istemiyorum.

MaddieDVM

Kuduzla ilgili bazı bilgiler paylaşmak istedim! Sincaplar nadiren insanlara kuduz bulaştırır, ancak bu videodaki gibi doğrudan temas durumunda, özellikle cilt çizik veya ısılıkla yaralanmışsa, bu mümkündür.

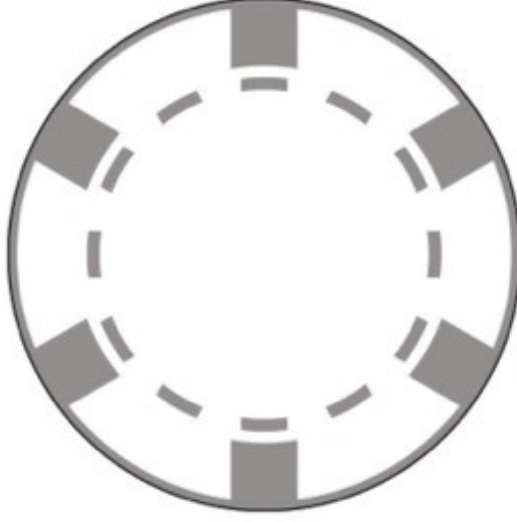
Opossumlar — doğru isim — neredeyse hiç kuduz taşımazlar. Bu çok nadir görülür. Diğer istenmeyen zararlıları ortadan kaldırmada özellikle yararlıdırlar, ancak iyi evcil hayvanlar değildirler. Hayvan kontrolünü arayın ve onu tekrar almaya çalışmayın! Kuduz taşıyor olabilirler, ancak çok acımasız ısırırlar!

DeltaDeltaDelta

Pat'in çizilmediğinden emin olmak için onu muayene etmekten memnuniyet duyarım. LindyLouWho

Merak etmeyin, onu zaten baştan aşağı muayene ettim. SON DERECE kapsamlı bir muayene. Mutluyum ki çizik yoktu. Pat kuduz değil! Merak etmeyin, BobToo. Koçunuz mutlu ve sağlıklı ve hiçbir yere gitmiyor.

YİRMİ SEKİZİNCİ BÖLÜM

Lindy

JO'YU SEVİYORUM.

Ve ona olan sevgim, okulunda ne sıklıkla gönüllü çalıştığım la ölçölmez. Galaxy Günü'ne yardım etmek için giyinirken kendime böyle söylüyorum, en rahat skinny jean'imi, botlarımı ve basit çizgili süveterimi seçmeden önce en az üç kıyafet deniyor ve reddediyorum. Jo'yu okula bıraktıktan sonra eve gelip üstümü değıştirdim. Görünüşe göre okul, pijamalarıyla gönüllü çalışan ebeveynleri hoş görmüyor.

Eğer bir okul işletiyor olsaydım, herkes her zaman pijama giyerdi. Pijama zorunlu üniforma olurdu. Pijama okulu: herkesin rahatça öğrenebildiğı yer. Harika bir slogan, değil mi?

"Bunu Jo için yapıyorsun," diyorum kendime, yanaklarıma pudra sürerken.

Bu, duruşma yarın olmasına rağmen, son zamanlarda benim mantram oldu. YARIN. Yaptığım hiçbir şeyin bir etkisi olacağını sanmıyorum. Rüzgar tüneline tüyleri süpürmeye çalışmak gibi bir his.

Ama şu anda duruşmayı düşünemem. Son zamanlarda kaçınma konusunda doktora yapıyorum. Diplomamı almadan önce kaçmam gerekmez. Bu sabah kaçındığım diğer şey: o öpücüğü düşünmek. Bir taktik olarak sadece kısmen başarılı oluyor. "LINDY!

Neredesin?"

Mutfak kapısı çarpınca Pat'in sesi döşeme tahtalarından yankılanır. Ben de irkilirim ve pudra pudramı düşürürüm, tabii ki pudra tezgahımın, gömleğimin ve kot pantolonumun her yerine yayılır.

"Buradayım!" diye bağırırım. "Senin yüzünden yaptığım pisliği temizliyorum." Pat merdivenleri tırmanırken son cümleyi mırıldanırım. Bir gün, ahşap merdivenleri parçalayacak.

Neredeyse en üste ulaştığında, dün gecenin hatırası ve evde YALNIZ olduğumuzun farkına vararak birdenbire aklıma gelir. Tamamen, tamamen yalnızız. Donakalırım, pudra kutusu hala elimde, pudra hala her yerde. Yirmi dakika sonra okulda olmam gerekiyor, ama bu, o öpücüğü tekrar yaşamak ya da hiç olmamış gibi davranmak için en az on dakika zaman bırakıyor.

ÖPÜCÜĞÜ düşünerek uykuya daldım. Uyandığımda da onu düşünüyordum. Heck, tüm rüyalarımnda başrolü oynadı. Dün gece Pat'i beklemeyi planladım, ona öpücüğün tek seferlik bir şey olduğunu mu söyleyeceğimi yoksa - daha muhtemel olan - stadyumda kaldığımız yerden evde devam mı edeceğimi bilmiyordum. Sadece daha yavaş. Daha uzun. Ve küçük çocukları korkutmaktan veya spikerlerin her hareketi anlatmasından endişelenmeden.

Ama dün gece o eve gelmeden uykuya daldım. Eminim her türlü galibiyet kutlaması yapmışlardır, ama ben biraz hayal kırıklığına uğradım.

Şimdi ne diyeceğim? Bunu kabul etmeli miyiz? Artık öpüşme aşamasında mıyız? Sevişen arkadaşlar mı? Avantajlı karı koca mı?

Yoksa hiç olmamış gibi mi davranmalıyız?

O kadar gerginim ki, pudra kutusunu yine düşürüyorum. Pat'in iri vücudu kapıyı dolduruyor, ama ben gözlerimi pudra kutusuna geri koymaya çalışırken başarısız olduğum pudraya dikiyorum. Aynı şekilde, Pat'e olan Pat'e olan duygularımı güzel, güvenli ve kapaklı bir kaba geri koymaya çalıştığım gibi.

Aradığınızda, metaforlar *her* yerdedir.

"Kazanmanın ardından ilk antrenmanın nasıldı?" diye soruyorum, sesimi tamamen tarafsız tutmaya çalışarak. Ama Pat'in sesinde tarafsızlık yok, çünkü telefonunu yüzüme doğru uzatırken sesinde hiçbir tarafsızlık yok.

"Bunu bana nasıl söylemezsin?" diye soruyor.

Tamam, o zaman. Sanırım bu, öpüşmeyle ilgili sorularımın cevabı. Hiçbir şey olmamış gibi devam edeceğiz. Harika. Ben de pek düşünmedim.

Öpüşmek mi? Ne öpüşmesi?

Telefonunda Neighborly uygulaması açık. Daha spesifik olarak, Graham kardeşlerin kot pantolon giydiklerinde popolarının görünüşüne göre puan verdikleri bir konu. Hatta fotoğraflar bile var, bazıları tutuklanmadan önce Backwoods Bar'da çekilmiş, bazıları ise Pat, Collin ve hatta Tank'ın futbol oynadığı zamanlardan internetten alınmış.

Fotoğrafları incelemekle zaman harcamadığımı söyleyebilirim, ama mahkemede yemin edemem.

Winnie'nin dün gece THE KISS hakkında açılan konuyu silmesi iyi oldu. Görünüşe göre, o gönderide ÇOK güçlü görüşler vardı. Winnie'ye bunların olumlu mu olumsuz mu olduğunu sormadım çünkü zaten bir kararı sorgularken en son ihtiyacım olan şey Sheet Cake'in tüm üyelerinin bu konuya karışmasıydı.

"Oh," diyorum, sesime olabildiğince rahatlık katarak — *bakın bana, soğukkanlı ve rahat Lindy!* "Evet, Neighborly uygulaması. Ne olmuş ona?"

"Ne olmuş? Oradaki benim popom!"

Kesinlikle öyle. Onun poposunun fotoğrafına bakıyormuş gibi görünmemeye çalışıyorum - gerçi tam da öyle yapıyorum - ve onu dirsekleyerek yolumdan çekiyorum. Acaba o da gördü mü...

"Ve sen yanan sincap videosunu mu paylaştın? Senin video *çektiğini bile bilmiyordum!*"

"Öylece oldu."

Pat telefonu cebine koyduktan sonra kollarını göğsünde kavuşturdu.

"Videoyu çekmek öylece oldu mu? Yoksa yayınlamak mı?"

"Videoyu çekmek. Paylaşmak istedim."

Parmaklarımdan pudra kutusunu alıp tezgahın üzerine koyan Pat, elini belime dolayarak beni kendine doğru çevirir. Beni çok erken bırakır. Bu muhtemelen iyi bir şeydir. Çünkü ben hala ÖPÜCÜĞÜ düşünürken o Neighborly hakkında konuşmak istiyor. Rollerimiz bir şekilde tersine mi döndü? Şimdi o mesafeli davranırken, ona takıntılı olan benim.

"Lindy, bu uygulamayı biliyor muydun?"

Yüzü o kadar şok olmuş, o kadar inanılmaz ki, gülmeme engel olmak zorunda kaldım. "Neighborly, Winnie'nin uygulaması. Onun bebeği. Onu geliştirdi ve tüm işi o yürütüyor. Her Sheeter bunu bilir. Yani, *eski* Sheeter'lar. Belki bazı yeniler de."

"Bilmiyordum."

"Sen Sheeter değilsin."

"Bir Sheeter ile evlendim. Bana bundan bahsetmiş olabilirdin.

Birçok gönderinin konusu olduğumu düşünürsek."

"Yani, *poponun* birçok gönderinin konusu olduğunu."

Aynaya geri dönüyorum. Maskara sürmek, Pat'in yüzüne bakmamamı sağlamak için harika bir yol, çünkü yüzü benimkinden sadece birkaç santim uzakta. THE KISS'i düşünen tek kişi olmak biraz utanç verici.

Takımın büyük zaferi bunu gölgede mi bıraktı?

Pat için bu sadece bir oyundu ve şimdi beni yalvarttığına göre taktik değiştirecek mi?

Bu düşüncelerin hiçbirisi hoşuma gitmiyor. Hiç de bile. Sanırım dudaklarım yine kışa hazırlanmalı. Yabani kedi hoşnutsuzlukla miyavlıyor.

"Nereye gidiyorsun?" diye sorar Pat. "Güzel görünüyorsun."

"Jo'nun okulunda gönüllü olarak PTO Mafyası'na yardım etmem gerekiyor." "Mafya mı var?"

Pat'in anlayacağı şekilde nasıl açıklayacağımı düşünüyorum. "Plastics gibi bir şey." *Mean Girls'e* atıfta bulunmak her zaman işe yarar. Tina Fey'in yazdıklarının tek kelimeyle muhteşem olduğunu savunur. "Ve Tabitha Waters-Graves, Regina George."

"Huh." Elini çenesine sürter ve tıraşsız cildine avucunun değdiği ses beni ürpertir. "Bu seni kim yapar?"

Bir an düşünürüm. "Kevin Gnapoor."

O gülümser, sanırım komşuluk meselesini çoktan unutmuştur. "Ben de gelebilir miyim? Küçük plastik sabotajları severim."

Bu çok cazip. Pat dikkatleri başka yöne çekecek, harika bir eğlence sağlayacak ve aynı zamanda benimle PTO Mafyası arasında en iyi tampon görevi görecek. Sonra, kusursuz makyajı ve daracık taytlarıyla Tabby'nin Pat'e ağır sahte kirpiklerini kırıştırdığını hayal ediyorum. Yani, o evli, ama Graves'ten Graham'a geçmek isteyeceğini tahmin edebiliyorum. Monogramlarını bile değiştirmesi gerekmeyecek. Evet... hayır. Kesinlikle hayır.

"Ben iyiyim. Oh, dün geceki maçla ilgili Neighborly'deki yazıyı gördün mü? Koçluğun hakkında iyi şeyler yazmışlar. Özellikle Mark Waters'ı oyundan çıkardığın için."

Pat'in gözleri parladı. "Evet, çoğu kişi mutlu görünüyordu. Ama galibiyetten sonra üzölmek zor. Tekrar başarabilecek miyiz, göreceğiz. Bob'lardan aldığım notlar çok uzun."

Tezgaha yaslanarak omzuyla omzuma dokunur. Pat'in varlığı, gözümün ucunda olsa bile o kadar dikkatimi dağıtır ki, neredeyse maskara fırçasını gözümeye batırıyordum. Bunun yerine yüzümde siyah bir iz kalır.

Harika. Lekeyi silip Pat'e dönüyorum, dar alanda elimden geldiğince geriye adım atıyorum.

"Gitmem gerek."

Avuç içlerimi göğsüne bastırarak, ellerime oyalanmamalarını söylerken onu hafifçe kenara itiyorum. *Devam edin bayanlar. Burada hissedecek bir şey yok.* Onu güvenli bir şekilde geçip koridora çıktığımda durup ona dönerek bakıyorum.

"Bu arada, ben senin popona oy verdim."

Pat'in yüzünde saf bir mutluluk ifadesi belirir. Ayakkabılarla dolu bir odaya bırakılmış ve onları çiğnemek için can atan bir köpek yavrusu gibi görünür.

"Popoma mı oy verdin?"

Sesi zengin ve tatlı, bal kovanından damlayan bal gibi. Aklıma tembel sabahlar, kollarında geçirdiğim uzun saatler, dudaklarımın üzerinde dudakları geliyor. Merdivenlere doğru ilerlemeye devam ediyorum. Yardıma geç kalırsam, Tabby muhtemelen adamlarını gönderip evimi yakacaktır.

Pat'e hızlıca alaycı bir gülümseme atıyorum. "Mecburdum. Evlendiğim popo bu." Pat sinirli bir ses çıkarıyor ve ben ona, evlilik bir yana, Onun poposunu her zaman en iyi seçerdim. THE KISS hiç olmamış gibi davranacak olsa bile.

"Bize katıldığın için teşekkürler, Lisa!"

Tabby'nin sesi, Diet Coke'un ilk yudumu gibidir, sahte şeker ve karbonatın etkisi o kadar güçlüdür ki gözlerinizi yakar.

Sınıfın ışıkları kapalı, ama oda yan taraftaki büyük ve Tabby'nin oturduğu öğretmen masasının yanındaki zemin lambası ile iyi aydınlatılıyor. Bir avuç diğer PTO Mafya üyesi, odanın etrafındaki küçük plastik sandalyelere sıkışmış, her yönüyle onun sadık tebaası gibi görünüyorlar. Tam da eski dost Tab'in sevdiği gibi. Hepsi zorunlu Mafya üniforması olan spor kıyafetleri giyiyorlar. İnce vücutlarına bakılırsa, muhtemelen önceden spor salonunda Hot Spin Yoga ya da en yeni moda olan başka bir ders için buluşmuşlardır.

Benim hayatımda ne *spor* ne de *boş zaman* olduğu için spor giyimim yok. Ayrıca, terlemek için tasarlanmış giysiler çok pahalı.

"Ben Lindy," diye hatırlatıyorum ona. "Ve ben zamanında geldim."

Elini salladı. "Oh, biz her zaman erken gelmeyi severiz. Nasıl olduğunu bilirsin, hizmet etmek ne büyük bir zevk!"

Yani, insanları hizmetkarın yapmak ne büyük bir zevk demek istiyorsun.

Tabby'nin işaret ettiği küçük sandalyeyi görmezden gelerek, pencerenin yanında durup oyun bahçesindeki sınıfı gözlemliyorum. Jo'yu hemen buluyorum, kaydırağın altında oturmuş kitap okuyor. Hiç şaşırmadım. Ama ben onu izlerken, kitabı bir kenara koyuyor — ben onu cahil yetiştirmedim, kitap ayracı kullanıyor — ve kovalamaca oyununa katılıyor.

Aferin sana, Jojo. İlgi alanlarını çeşitlendir — kitap okumak VE oyun bahçesinde oyun oynamak!

Tabby'ye dönüyorum, gözleri bana dikilmiş.

"Dün geceki büyük maçtan sonra çok yorgun olmalısın," diyor.

"Aslında maçta oynamadım, biliyorsun. Seyirci olmak o kadar yorucu değil."

"Seyirci olmayı kastetmedim," diyor Tabby ve ben bunun nereye varacağını biliyorum. Tam da benim çok açık bir şekilde gösterdiğim sevgime. Pat'in açıkça unuttuğu gibi, benim de unutmam gereken sevgiye.

Konuyu daha fazla uzatmadan önce sözünü kesiyorum. "Evet, yorgunum. Ve yapmam gereken işler var, bu yüzden nasıl yardımcı olabileceğimi söylersen çok sevinirim."

Tabby, yılmadan, mükemmel manikürlü tırnaklarını mükemmel pembe dudaklarına vurur. "Geriye ne kaldı bir bakalım. Sensiz *çok şey* başardık zaten." Her kadının elinde mükemmel kesilmiş yıldızlardan oluşan bir yığın var. Çok çok fazla yıldız.

Görünüşe göre, güneş doğmadan önce kesmeye başlamışlar. Bana en yakın olan kadın, sanki Tabby'nin acımasız bir diktatör olması benim suçummuş gibi, parmaklarını ovuştururken bana ters ters bakıyor.

Sanki benim hakkındaki düşüncemi daha da kanıtlamak istercesine, Tabby'nin gözleri çizgi film kötü adamları gibi kısılır. "Aslında, benim bir işim var. Senin için sakladığım *çok* önemli bir iş."

Kulağa pek de iyi gelmiyor. "Harika!" Sesime bir ponpon kızın coşkusu katmaya çalışıyorum, ama daha çok alaycı bir tonla çıkıyor. Tamam, belki de alaycı bir *tondur*.

"Umarım bu iki kişilik bir iştir," diye tanıdık bir ses kapıdan duyulur.

Pat, yirmi dakika öncesine göre daha da iyi görünüyor. Daha dar bir tişört mü giymiş? Giydiği gri tişört, adeta tüm kas gruplarını gösteren anatomik bir şema gibi. Anatomiyle ilgili bir ders için oldukça eğitici olurdu.

Göğüs kasları? Var ve sayılmış! Omuzlar? Evet ve evet! Karın kasları? Burada, burada, burada, burada, burada ve burada!

O odayı geçerken beş çift göz ona kilitlenir. hepsini plastik güvenlik makasıyla oyup çıkarmak istiyorum. Pat hepsini görmezden geliyor ve kararlı bir şekilde bana doğru ilerliyor. O kolunu belime dolayıp yanağıma uzun bir öpücük kondururken, dilim ve beynimdeki düşüncelerim birdenbire kayboluyor.

"Hey, tatlım," diye fısıldayarak kulağıma yaklaşır.

"Yardımcın geldi." Dudakları kulak mememi okşadı ve kaslarım kaskatı kesildi.

"Sana iyi olduğumu söyledim," diye fısıldadım, düzensiz kalp atışlarımı kontrol altına almaya çalışarak.

"yleyse, bunu benim, evliliğimizin balayı döneminde olan yapışkan, yeni bir koca olduğumu düşün. Ya da belki de sadece mafya ile hesaplaşmanı izlemeye geldim."

Kuralların kullanmamasını söylediği kelimeleri dolaylı yoldan kullanmasını fark etmedim değil. *Koca* yerine *koca*, *evlilik* yerine *düğün*. Bu adam sinir bozucu.

Sinir bozucu derecede *harika*. Onun kelime oyunlarını ve zekasını, karın kasları kadar seviyorum. Belki daha da fazla. İki bir araya geldiğinde, ölümcül bir ikili oluyorlar.

Pat, hala şaşkınlık içinde olan Tabby'ye dikkatini yöneltir. Bu adam, bedeninden odayı dolduran varlığına kadar, her zaman olağanüstü bir kişiliğe sahip olmuştur. Ona o kadar alıştım ki, normal insanlar için ne kadar ezici olabileceğini unutabiliyorum.

"Yardım etmek için mi buradasın?" diye sorar Tabby, sonunda çenesini hareket ettirebilmiş.

"Lindy'ye, onun olduğu yerde olmak istediğimi söyledim." Bir kez daha gizlice öpücük kondurur, bu sefer şakağıma.

Tabby aniden rahatsız görünmeye başlar. "Aslında, biz de tam bitiriyorduk. Sanırım bugünlük her şey bitti."

"Ben içeri girdiğimde Lindy'ye ne anlatıyordun? Çok önemli bir iş hakkında mı? Pat sorar. "Bize anlat. Birlikte halledebiliriz."

Tabby'nin yüzü kızarır ve elleri, ğretmen masasında fark etmediğim bir karton kutuyu sıkıca tutar. "nemli bir şey değil."

Gidip işime dönmeyi tercih etsem de, Tabby'nin aniden geri adım atmaya çalışmasından hoşlanmıyorum. Odayı geçiyorum çünkü kutunun içinde ne olduğunu bilmem gerekiyor. Akrepler mi? Küflü peynir mi? Kullanılmış iğneler mi?

Daha kötüsü, içinde GLITTER var.

İnlerim. "Gerçekten mi, Tabby?"

Geri adım atarak kollarını kavuşturur. "Her yıldız parlamalıdır." Çantasını kaparak kapıya doğru yönelir. Bu bir işaret olmalı, çünkü mafyanın geri kalanı da onu takip eder. "Altı yüz yıldız ve bir avuç kuyruklu yıldız ve gezegen var. Sanırım sizi bu işle baş başa bırakacağız."

Ve bununla birlikte, neşeli yardımcılarını parlak renkli kumaşlardan oluşan bir denizde uzaklaştırır. Muhtemelen terleriyle birlikte ruhlarını da alıp götürmüştür.

"Parıltının nesi bu kadar kötü?" diye sorar Pat.

Çocuğu olan herkes parıltının el sanatlarının en kötü yanı olduğunu bilir. Aslında daha kötü şeyler de duyduğum oldu, ama ben en kötüsüyle yetineceğim.

İç çekip öğretmen masasının yanındaki masanın üzerine eşyaları dizmeye başlıyorum. "Ah, zavallı, masum adam. Göreceksin. O yıldızları al da başlayalım. Bu biraz zaman alacak."

Yirmi dakika sonra, Pat ve ben öğretmen masasının yanındaki çalışma masasında yan yana oturuyoruz masada yan yana oturuyoruz, düzenli bir parıltı ve yapıştırıcı montaj hattı gibi. O yapıştırıyor, ben parlatıyorum. Sonra tekrar. İkimiz de yapış yapış ve yaz gündönümünde *Twilight* vampirleri gibi parıldıyoruz.

"Birlikte parıldaayan çiftler birlikte kalır mı?" diyor Pat, bana başka bir yıldız uzatarak.

Bunu yaparken parmaklarını elimden kaydırıyor ve arkasında tüylerim diken diken oluyor. Hala kendimi dengesiz hissediyorum, Öpücüğü gündeme getirmeli miyim, yoksa hiç olmamış gibi davranmaya devam mı etmeliyim?

"Ne derlerdi, sopalar ve taşlar kemiklerimi kırar, ama parıltı sonsuza kadar kalır mı?" diye soruyorum.

"Bence daha çok, hayatta kesin olan tek şey ölüm, vergiler ve parıltıdır gibi bir şeydi."

Gülüyorum ve bir yıldız daha bitiriyorum. Artık tırnaklarımın altında parıltı var. Az önce birazını soludum galiba. Muhtemelen ciğerlerime yerleşmiştir bile.

"Beni bu işe bulaştırdığım için üzgünüm." Ondan bir yıldız daha alıyorum. "Seni uyarmaya çalıştım."

"Glitter o kadar da kötü değil. Ayrıca, ben burada olmak istedim. Senin olduğun her yerde olmak istiyorum."

Bu çok tatlı. Ama neden öpüşmemizden bahsetmedi? Ya da beni tekrar öpmeye çalışmadı? Genelde iki adım ileri attığımızda on adım geri atan benim. Öpüşmemiz kötü müydü? Yani, biraz pasaklı olduğumu biliyorum

paslandığımı biliyorum, ama stadyumda yanık izleri bırakacak kadar ateşli olduğunu hayal etmemiştim.

"Lindy?"

Pat'in sesi beni irkiltir ve parlaklık montaj hattımızı durdurduğumu ve belirsiz bir süre onun dudaklarına baktığımı fark ederim.

"Üzgünüm." Gözlerimi kaçırıp, parıltıyı yakalamaya çalışıyorum.

Pat'in parmakları çenemi okşadı, bana nazikçe ona dönmem için işaret etti. Direndim, gözlerimi elimdeki yıldıza dikip, gerekli tüm parıltıyı aldığından emin oldum. Bu iş çok, çok önemli ve açıkça tüm dikkatimi ve odaklanmamı gerektiriyor.

"Aklında ne var, Lindybird?"

Pat'in parmakları cildimden ayrılmıyor. Bunun yerine, çenemden aşağıya doğru kayıyor ve boynumdan aşağıya doğru iniyor, arkalarında neredeyse parlayan bir elektrik izi bırakıyor. Kollarımdaki tüyler diken diken oluyor.

"Sadece iyi bir iş çıkarmaya çalışıyorum."

"Mmm. Çünkü yaptığımız iş çok önemli." Sesi alçak ve boğuk, ve bu ses bana parıltıdan başka her şeyi düşündürüyor.

Özellikle de parmağının ucuyla köprücük kemiğimi okşadığında. "En önemli iş. Hayatlar bu yıldızlara bağlı."

Parmağı omzuma kayıp kolumdan aşağı doğru inerek bileğimi bulduğunda ve hassas cildimde yavaşça daireler çizdiğinde gözlerim kapanıyor. Beni hipnotize ettiğinden eminim. Daha sonra biri "*Hafta sonun nasıl geçti?*" gibi masum bir soru soracak ve ben bir köpek gibi havlamaya başlayacağım.

"Senden özür dilemeliyim," diyor Pat ve bu ani konuşma değişikliği, beni zihnimi eriten bilinç durumumdan zar zor çıkarıyor. Bu anda her şeyi affederim.

"Öyle mi?"

"Evet," diyor kararlı bir şekilde. "Öncelikle, dün gece eve yeterince çabuk gelmediğim için. Sen uyumadan önce orada olmak istedim."

Sen uyumadan önce orada olmanı istedim. Görünüşe göre bu sözleri şimdilik kendime saklasam iyi olacak. Özellikle de uykuya dalmadan önce eve gelseydi ne olacağını hiç bilmediğim için.

"Sonra bu sabah. Eve geldim ve hemen komşuluk işlerine daldım, öpüşmemizden hiç bahsetmedim bile. Özür dilerim Lindy. O öpücüğün haftamın en önemli olayı olmadığını ima etmek istemedim. en önemli olayı gibi göstermek istemedim."

Pat elini bileğimden çekip yanağımı avuçladı ve yavaşça bana dönmemi işaret etti. Bu sefer direnmedim. Aramızda sadece birkaç santim vardı ve gözlerinde benim gözlerimde hissettiğim aynı açlığı gördüğümde içimi bir rahatlama kapladı.

"Bazen ADHD'm yüzünden bir şeye aşırı odaklanırım. Bu sabah, o şey Neighborly'deki tüm o gönderileri keşfetmekti."

Pat bana ADHD'si olduğunu söylemiş miydi? Çıkarken bundan bahsettiğini hatırlamıyorum, ama şimdi bir sürü soru sormaya başlamak için doğru zaman gibi görünmüyor. Belli ki hala söylemek istediği şeyler var.

"O öpücük" —gözleri dudaklarıma düşüyor—"bazı topluluk çapındaki dedikodu sitelerinden çok daha önemliydi ve onu önemsizmiş gibi gösterdiysem özür dilerim. Ya da seni önemsizmiş gibi hissettirdiysem. O öpücük çok, çok anlamlıydı."

Hiperodaklanma demişken, onu dinliyorum ama gözlerim ağzından ayrılmıyor. Çok güzel bir ağız. Öpücüğü unutmadığını bilmek çok rahatlatıcı.

Bu, tekrar yapabileceğimiz anlamına geliyor, değil mi?

"Yani, söylediğin şey öpücüğü pişman olmadığın mı?" diye soruyorum.

"Pişman olmak mı? Hayır. Hayır! Öyle mi düşündün?"

Gözlerimi Pat'in dudaklarından ayırıp espresso rengi gözlerine bakıyorum. "Normalde, kutlama dansı yapmanı ya da beni malzeme odasına sürüklemeni beklerdim."

Gözleri parlar. "Burada malzeme dolabı var mı?"

"Eminim bir tane bulabiliriz. Ama temizlik odalarına girmeyi reddediyorum. Kimyasal kokusu gerçekten keyfimi kaçırıyor."

"Kimyasal kokusuna dikkat edeceğimi sanmıyorum, ama sen nasıl istersen."

Pat yaklaşır, gözleri artık tamamen ağzıma odaklanmıştır.

Onun beni izlemesini izlemek baş döndürücü bir tatmin duygusu veriyor. Aramızdaki mesafeyi kapatmaya devam ederken, dudaklarının köşesinde bir parıltı yakalıyorum. Elimi uzatıp parmağımı o noktaya sürtüyorum. Parıltı yerinden oynamıyor.

"Beni parıltıyla kaplayacaksın," diyorum ona, aslında umursamadığımı belli eden bir ses tonuyla.

Pat yavaşça ilerlemeye devam ediyor, sanki benim iki varsayılan tepkimi çok iyi biliyormuş gibi, direnmem veya kaçmam için bana bolca zaman tanıyor. "Sana bunu söylemekten nefret ediyorum tatlım, ama sen zaten parıltıyla kaplısın."

Dudakları benimkine değdiği anda gözlerim kapanır.

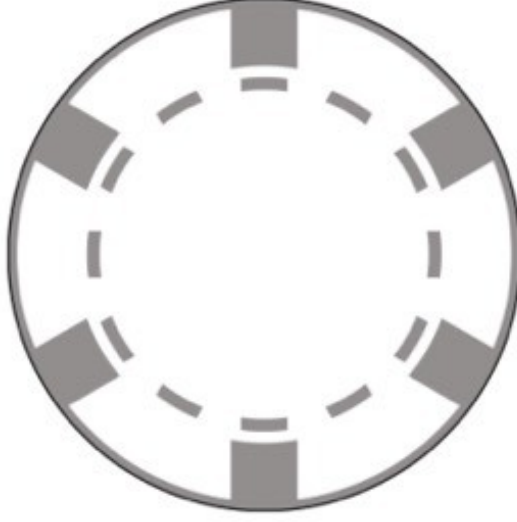
Ve, gerçekten de Şimdiye kadar Őanssızlıkların en kötüsüne sahip olduğum için, Jo'nun sınıfı tam bu anda geri dönmeye karar veriyor. Birbirimizden uzaklaşıyoruz, ama önce yirmi iki küçük ses bir ağızdan "İğrenç!" diyor.

Halka açık yerlerde öpüşmeyi gerçekten bırakmalıyız. Pat'in gözlerinde bir ısıltı var, başladığı öpücüğü bitireceğine dair bir söz var, bu yüzden uygun bir utanç seviyesini bile koruyamıyorum. Neyse ki, Jo'nun gözlerine baktığımda, dehşete kapılmış değil, memnun görünüyor.

ğretmenini kesinlikle Şok ettik. "Oh, merhaba," diyor Bayan Stem ve ben cevap veremeden ısıık düğmesine basıyor.

Tavan lambaları yanarken, köşede bize doğru, açık parlaklık kaplarına doğru yöneltilmiş büyük vantilatör deŐırmaya başlıyor. Ve birdenbire böylece, Pat ve ben birdenbire parlak bir kasırganın ortasında kalırız.

YİRMİ DOKUZUNCU BÖLÜM

Pat

ÖLDÜĞÜMDEN, cenaze levazımatçısı hala vücudumun bazı köşelerinde ve kıvrımlarında parıltı bulacaktır. Muhtemelen iç çamaşırlarımın içinde bile.

Bu düşünce beni güldürüyor, çünkü üçüncü kez kendimi ovarken, mavi, pembe ve mor parıltıların giderden kayboluşunu izliyorum. Aşağıdaki diğer duşta, Lindy muhtemelen aynı şeyi fark ediyordu.

Ama duşta Lindy'yi düşünmek muhtemelen en akıllıca fikir değil.

Öpüşme aşamasına yeni girmişken olmaz. Çok hızlı ilerleyip sonra sınırın ötesine geri dönmek istemiyorum. Hayır.

Bu yolculuğu ileriye doğru sürdürüyoruz. İleri!

İşleri yavaşça ilerletmem gerekiyor. Yarınki mahkeme tarihinin çok iyi farkındayım. Bunun yaratacağı ve hatta şu anda yarattığı duygusal etkiyi ölçmenin bir yolu yok. Lindy ve Jo çoğunlukla bu durum yokmuş gibi davranıyor olabilirler, ama ben altta yatan gerginliği ve endişeyi hissedebiliyorum. Bu eve mümkün olduğunca mizah ve neşe katmak için elimden geleni yaptım, ama gerçekte ben de endişeliyim.

Jo'nun Lindy'nin yanında olmadığını hayal edemiyorum. Onun yeri burası. Onu, yavaş yavaş gerçekleşen bir süreç olsa bile, yabancıların yaşadığı başka bir şehre taşınması yanlış olur. Sheet Cake onun evi. Lindy onun evi. Ve ben de o evin bir parçası olmak istiyorum. Bu kısa süre içinde, bu küçük kıza hak ettiğimden çok daha fazla bağlandım.

Bencil olmak istemem ama bunun Lindy ve benim için ne anlama geldiğini merak etmeden duramıyorum. Mahkeme Jo'yu onunla birlikte kalmasına karar verirse, benim onun için bir faydam kalmaz. İlerleme kaydettiğimizi düşünsek de, onun duygusal bir durumda kararlar aldığından korkuyorum.

Onu tekrar öpmeden önce, durumumuz hakkında onunla gerçek bir konuşma yapmak istiyordum. Ama komşuluk meselesinde aptalca davrandım ve sonra sınıfta onu tekrar öpmeye başladım. Bu özel durumla nasıl başa çıkacağım konusunda bir planım yok.

Su musluğunu birkaç dakika boyunca buz gibi soğuk suya çeviriyorum, ancak duruşma hakkındaki düşüncelerim beni zaten oldukça soğutmuş durumda. Tüm endişelerimi

endişelerimi ait oldukları karanlık mağaraya itiyorum.

Git buradan, karanlık! Işığa doğru git. Böyle daha iyi.

Çıkıp kalçama bir havlu sarıyorum ve aynada kırmızı gözlerimi inceliyorum. Göz yıkama istasyonuna hiç bu kadar minnettar olmamıştım. Gözlerime parıltı kaçmasının yaşadığım en hoş olmayan şeylerden biri olduğunu rahatlıkla söyleyebilirim. Ve ayak bileğimi kırmış biri olarak, bu çok şey ifade ediyor.

Ama buna değer miydi? Kesinlikle.

Koridora adımımı attığımda Lindy'ye rastladım. Onu ayakta tutmak için kollarından tuttum. Cildi nemliydi ve benim gibi onun da sadece bir havluyla örtüldüğünü fark etmem bir dakika sürdü.

"Üzgünüm," diyorum ve gözlerime, onun yüzünden ayrılmamaları gerektiğini söylüyorum, AKSİ HALDE, havlusunun nerede başladığını ve bittiğini görmek için aşağıya doğru bakma dürtüsüne rağmen.

Gözleri fal taşı gibi açılmış. "Aşağıya yanımda giysi getirmeyi unutmuşum."

"Önemli değil. Parlaklığı tamamen temizleyebildin mi?" Bunu sorarken bile kaşında bir ışıltı görüyorum. Bundan bahsetmemek en iyisi.

"Muhtemelen hayır. Sonsuza kadar parıltılarla kaplı kalacağım. Bana Sparkles McGee deyin."

"Tamam, Sparkles."

Gözleri çıplak göğsüme düşer ve gözleri kısılır. "Gömleksiz dolaşmayı bırakmalısın. Neden yaptığını biliyorum."

"Neden yapıyorum, Sparkles?"

"Benden tepki almak için."

Lindy bunu, dün gece epik bir öpücük paylaşmamışız gibi söylüyor. Ve ilkokulda bunu neredeyse tekrarlamak üzereyken yakalanmamışız gibi.

Yüzümde, bahar çayırılarında zıplayan küçük bir kuzu kadar masum bir ifade tutuyorum. "Peki gömleksiz dolaşmam neden senden tepki almalı?" Lindy kekeliyor ve yüzümde yayılan tembel gülümsemeyi engelleyemiyorum. "Nedenini biliyorsun," diyor.

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum, kaslarımı göstermek için değil. Sadece rahat olduğu için, ve ben rahatlığı seven biriyim. "havluyla dolaşan tek kişinin ben olmadığımı biliyorsun, değil mi?"

Lindy'nin elleri ince havlusunu tutan düğüme uzanır ve odasına doğru geri çekilir. "Bakmayı kes!"

"Bakmıyorum. Ama bu konuda çifte standartlara razıyım. Sen istediğin kadar bakabilirsin, Lindybird."

Havlumun yerinde kalmasını umarak kollarımı genişçe açarım. Havlu yerinde kalır ve Lindy bir anlığına bakar. Ve bakar, bakar. Gözleri karın kaslarımı ve göğsümü hızlıca tarar, Patrick Graham'ı güzelce süzer.

Acele etme Lindybird. Gerekirse bir harita çiz. Bunların hepsi senin, karıcığım.

Benim zevkime göre biraz erken, odasına girip kapıyı çarparak kapatır. "Giysilerini giy!" diye bağırır.

"Önce sen!" diye bağıryorum, tam o sırada gökyüzünde gök gürültüsü patlıyor.

İlkokuldan dönerken karanlık bulutları fark etmiştim, ama gözlerimdeki ağrı ve kamyonetimin artık sonsuza kadar parıltıyla kaplı olacağı gerçeği dikkatimi o kadar dağıtmıştı ki, hava durumuna pek dikkat edemedim.

Kot pantolon ve temiz bir gömlek giyerken, rüzgar saçakların üzerinde uluyor. Bütün ev gıcırıyor ve titriyor gibi görünüyor. Gök gürültüsü tekrar çakıyor, bu sefer onu bir şimşek ve çatıya düşen ilk yağmur damlalarının sesi takip ediyor.

Lindy'nin kapısının çarpıldığını duyuyorum ve o bağıryor: "Pat! Çamaşırlar!"

Ben durumu kavrayana kadar, o çoktan merdivenlerden aşağı koşmaya başlamıştı. Dün çamaşır yıkadık ve hepsi kurutmak için ipe asılı. En önemlisi de tüm çarşaflar. Lindy'nin haberi olmadan bir kurutma makinesi sipariş ettim, ama küçük çamaşır odasına sığacak tek model yerine sığacak tek model, sipariş bekliyor.

Arka kapıdan çıktığımda, yağmur şiddetli bir şekilde yağıyor. Büyük, kalın, acı veren damlalar çıplak kollarımı ve ayaklarımı dövüyor. Köpekler, fırtınalardan açıkça korkmuyorlar, benimle birlikte dışarı çıkıp daireler çizerek koşuyorlar ve ahıra sığınmadan önce gökyüzüne havlıyorlar.

dışarı çıkmak için beni zorluyorlar ve ahırda sığınmadan önce gökyüzüne havlayarak daireler çiziyorlar.

"Zaten sırlıslıkla olmuş! Bırakalım gitsin!" Fırtınanın sesini bastırarak bağıyorum, ama Lindy sadece başını sallıyor.

Onu burada yalnız bırakacak değilim, bu yüzden Lindy'nin yanına gidiyorum ve tişörtünün vücuduna yapışıp her kıvrımını ortaya çıkardığını fark edemiyorum. Onu az önce havluyla gördüğümü biliyorum, ama ıslak tişört ve verdiği ipuçları daha da çekici geliyor.

Odaklan, Patty. Gözlerimi önümdeki işe dikip mandalları sökmeye başlıyorum. Ama gök gürültüsü ve şimşekler etrafımızı sarmışken bu iş zorlaşıyor. Rüzgâr ıslak kumaşları etrafımızda savuruyor. Çarşafklar daha mı büyüdü? Rüzgâr ve yağmurda hantal ve inatçı, hektarlarca kumaş gibi geliyor.

Sıcaklık hızla düşüyor. Görünüşe göre, bu ani sıcaklık düşüşüne neden olan cephelerden biri. Teksas hiçbir şeyi küçük yapmaz, mevsimsel değişiklikler de dahil. Hayır. En azından eyaletin bizim bölgemizde, hava aşırı değişiklikleri tercih ediyor. Bir fırtına esiyor ve... BOOM!

Yirmi dakika sonra, hava kırk derece soğumuş.

Lindy ve ben aynı noktada son çarşafı tutmaya çalışıyoruz. Rüzgar arka bahçeyi kasıp kavuruyor ve sanki fırtınalı bir denizdeymişiz gibi, yelkenleri sabitlemek için uğraşıyoruz.

Islak kumaşın ağırlığı ipi çekiyor. Çarşaf ıslak bir şekilde bana çarpıyor, bacaklarımın etrafında dolanıyor ve beni düşürüyor. Lindy'ye doğru sendeleyerek ilerliyorum ve belinden tutuyorum. Bir rüzgar esintisi çarşafın geri kalanını Lindy'nin etrafında savuruyor ve şimdi ıslak bir insan burritosu gibi birbirimize yapışmış durumdayız.

Yağmur gözlerime damlıyor ve saçlarım yüzüme yapışıyor. Lindy kollarını bana doluyor ve titriyor. Sonra gülmeye başlıyor.

"Bu çok saçma!" diye bağıır.

Gök gürültüsü o kadar yüksek sesle patlar ki, Lindy sıçrar ve ben onu daha sıkı sararım, sıcaklığını arar, bağlantı kurmak ister, onu korumak isterim.

Rüzgar ve yağmurun sesinden duyamadığım bir şey söylüyor, ben de eğilip alnımı alnına dayıyorum. "Ne dedin?"

Gözleri benimkilerle buluştu, ama o kadar yakındık ki, odaklanamıyordu. "Öp beni!" dedim.

Dün geceki öpücüğümüz ve okulda neredeyse öpüşmemizden sonra bu beni şaşırtmamalı. Yine de şaşkınım.

Hareket bile etmiyorum, sadece ona bakarken soğuk yağmur yüzümden akarken gözlerimi kırıyorum. "Seni öpmek mi?"

"ÖP BENİ!"

Bu sefer bana bağırdığında tereddüt etmiyorum. Fırtınanın ortasında dışarıda durmanın akıllıca olup olmadığını ya da Lindy'nin tüm vücudunun titrediğini sorgulamıyorum. Duruşma bitene kadar ya da en azından yıldırım çarpma tehlikesi geçene kadar tüm ilerlemeleri durdurmam gerekip gerekmediğini düşünmüyorum.

Sadece Lindy'yi kendime doğru çekip kadının dediğini yapıyorum.

Yanıp sönen sarı ışık bana yavaş ve dikkatli ilerlememi uyarıyor, ama benim kendimi kontrol etme gücüm yıpranmış bir ip gibi. Dudaklarım onun dudaklarına değdiği anda, ip kopuyor.

Etrafımızda stadyum yok, bize rastlamak üzere olan ilkokul çocuklarıyla dolu bir sınıf yok. Biz kendi bahçemizde iki evli yetişkiniz ve kendimizi tutmak için hiçbir neden yok.

Bu öpücük, bir mil uzunluğundaki fitilin ucundaki patlama. Ya da belki fitil mil değil, yıl ile ölçülüyor ve küçük bir kıvılcım dakika dakika, ay ay, yıl yıl bu kaçınılmaz sonuca doğru ilerliyordu.

Ağzı, şimdi serin olan havada ıslak ve sıcaktır, vücudu bana karşı esnektir. Öpücük bir savaş gibi hissettirir, ama aslında bir teslimiyettir. Silahlarımızı bırakıyoruz ve çizdiğimiz savaş hatlarının ötesine atılıyoruz.

Lindy'yi kaldırıyorum, vücudumuza yapışmış çarşafla biraz uğraşıyorum. Ellerim, onun uyluklarını kavrarken kocaman hissediyor. Hiç bu kadar güçlü hissetmemiştim. Lindy gibi güçlü birini öpmek, bu vahşi güce sahip bir kadını kollarımda tutmak, beni dünyanın en güçlü adamı gibi hissettiriyor.

Tırnakları boynumun arkasını hafifçe tırmalıyor ve ıslak saçlarımın arasına giriyor. Duyularım keskinleşiyor, aramızdaki her temas noktasının tam olarak farkına varıyorum: dudaklarının her dokunuşu, her parmak ucunun dokunuşu, gövdesinin benimkine santim santim, lezzetli bir şekilde bastırması.

Onu, dalıştan sonra yüzeye çıkan ve nefes nefese kalan bir adam gibi öpüyorum. O benim ihtiyacım olan tek şey ve ona *ihtiyacım var*. O olmadan boğuluyordum, karanlık, soğuk ve yalnız, hayatımda hangi yolun doğru olduğunu bilemiyordum.

Hiç şüphem yok. Bu benim hayatım. O benim hayatım. O, Jo ve yolumuza çıkabilecek her şey.

Ben varım. Ve en azından şimdilik, Lindy benim bahsimi kabul ediyor gibi görünüyor.

Yüksek bir gök gürültüsü ikimizi de irkiltti. Birbirimizden ayrıldık, ama sadece biraz. Elleri hala göğsümde dolaşüyor, dudaklarımız hala gülümserken birbirine değiyor. Nefesi dudaklarıma sıcak geliyor. Bir şey söylemek üzereyim, muhtemelen "*seni seviyorum*" gibi gerçekten aptalca bir şey, ama o anda bir başka gürültü duyuluyor, gök gürültüsünden daha yüksek ve daha yakın.

Bütün bahçe, çok ama çok yakın hissettiren bir ışıkla aydınlanıyor. Ardından gelen sesi daha önce hiç duymamıştım, yırtıcı, yırtıcı, korkunç *bir çatırtı*.

Lindy'yi yere indirdim ama sesin geldiği yöne dönerken kollarımı ona sıkıca doladım. İzlediğimizde, ölü meşe ağacı evin diğer tarafına doğru devrildi. Bir çarpma sesi ve cam kırılma sesi duyuldu.

Çıplak ayak tabanlarımda gümbür gümbür bir patlama hissediyorum.

Lindy'nin elini tutarak onu yanıma çekiyorum ve ıslak çarşafı çamurlu zemine atıyorum. Aniden ve şiddetli bir şekilde gelen fırtına, aynı şekilde aniden ve şiddetli bir şekilde dinmeye başlıyor ve öfkeli gök gürültüsü uzaklaşıyor.

Evin diğer tarafına ulaştığımızda Lindy nefesini tutar. Ev hala ayaktadır, ancak o taraftaki tüm pencereler kırılmıştır. Bazı dallar evin içine girmiştir. Islak perdeler, fırtına ile birlikte dinmeye başlayan rüzgârın açtığı açıklıklardan rüzgârla birlikte dalgalanıyor. Bazı yerlerde ahşap kaplama yırtılmış, her yerde kıymıklar var.

Lindy'nin elini bırakıp kolumu omzuna doladım. Daha kötüsü de olabilirdi, özellikle Jo evde olsaydı ve hepimiz içeride olsaydık. Ama burası onun çocukluk evi ve hasar çok büyük.

Lindy bana dönüyor, gözleri kocaman, kirpikleri ıslak ve diken diken. Yüzündeki duyguyu okuyamıyorum. "*Evim*."

Onun şakağına bir öpücük konduruyorum. "Çok üzgünüm. Bu işi halledeceğiz, Lindybird. Sen ve Jo güvendesiniz. Köpekler de güvende."

"Pat, sarsılmaz iyimser," diyor Lindy, hafifçe yanımı çimdikleyerek. "Şimdi de bana fazladan bir evin olduğunu söyleyeceksin."

Ayaklarımdan üzerinde hareket ederek, ıslandığında daha da rahatsız olan ayak bileğimdeki izleme cihazını kaşımak için eğildim. Lindy gülmeyi bıraktı ve gözlerini kısarak bana baktı.

"Pat, bu bakışı tanıyorum. Ne var?"

"Aslında, yağmurlu bir gün için sakladığım bir sürprizim var." Abartılı bir şaşkınlıkla etrafa bakıyorum. "Sanırım o gün bugün oldu."

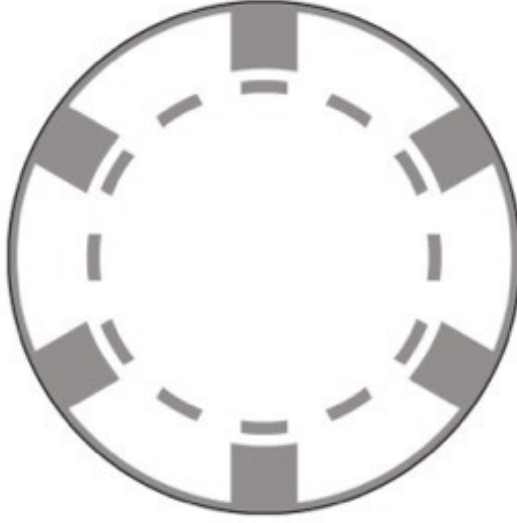
Lindy ıslak saçlarını gözlerinden çekiyor. "Merakımı boşa çıkarma! Nedir o?"

Lindy evdeki yaptıklarını protesto ettiyse, buna nasıl tepki vereceğini hiç bilmiyorum. Ya büyük düşün ya da eve git, değil mi?

"Şehir merkezinde bizim için bir çatı katını restore ettiriyorum. Henüz tam olarak bitmedi, ama kesinlikle yaşanabilir durumda. Özellikle buna kıyasla. Ee, sürpriz mi?"

Lindy'nin yüzündeki ifade, ya beni öpmek ya da öldürmek istediğini gösteriyor. Parmak uçlarına yükselip dudaklarımı dudaklarına çekince, cevabımı alıyorum.

OTUZUNCU BÖLÜM

Lindy

SONRA PIŞMAN OLABİLİRİM, ama şu anda tek düşünebildiğim, Pat'e teslim olmanın ne kadar iyi hissettirdiği. Beyaz bayrağımı salladım, onu kalemi ele geçirmeye davet ettim ve yenilgimin her anını seviyorum. Garip olan şu ki, teslim olmuş olsam da, bir şekilde kazanmış gibi hissediyorum. Her şeyden vazgeçtim, hiçbir şey kaybetmedim ve daha da fazlasını kazandım.

Aşk böyle bir şey mi?

Pat'e daha yakın eğildim, kamyonetinin orta konsolunun kaburgalarımın batmasını görmezden gelmeye çalışarak. Ön koltukların ortasında bu sinir bozucu şeyin olmadığı bir kamyonetle değiştirilmeli. Gerçekten tarzımı bozuyor. Kim bardaklık veya saklama yerine ihtiyaç duyar ki? Ben değil!

Şu anda sırtımda kuru giysiler olduğu için gerçekten minnettarım. Pat, evin içeri girilemeyecek kadar tehlikeli olduğunu düşündü, bu yüzden köpekleri Val'in evine götürdük, orada ben birkaç giysi ödünç aldım, Pat ise arabasında sakladığı yedek giysilerini giydi. Val'in birçok sorusu vardı, ben de daha sonra cevaplayacağıma söz verdim. Muhtemelen önce cevapları bulmam gerekecek.

"İyi misin?" diye sordu Pat, başımı omzuna yaslarken gülümseyerek.

"Görünüşe göre benim kamyonetimle bir savaşın var."

"Ve kaybediyorum. Bu konsolu çıkarmak ne kadara mal olur?"

Pat gülüyor. "Şu anda bu noktada mıyız? Senin için para harcamamı istememekten, arabamı modifiye etmemi istemeye mi geldik?"

"Değiştirmek zorunda değilsin. Yeni bir tane alabilirsin."

Şaka yapıyorum — çoğunlukla — ve umarım Pat bunu biliyordur. Belki de bunu ona açıkça belirtmeliyim. Aksi takdirde yarın yeni bir araçla gelebilir. Ama gözlerinde birkaç kez ihtiyatlılık belirtileri görmüş olsam da, benim bu yeni yönümden tamamen memnun görünüyor. Hızlı kararımı düşünürsek, bu tamamen haklı bir tepki. Ve bu karar gerçekten hızlı. Her şeye fren basmaktan, tam gaz gitmeye geçtim.

Şu anda, bunun akıllıca olup olmadığını sorgulayacak durumda değilim. Evim neredeyse tamamen yıkıldı ve yarın duruşma var. Hayatım adeta çöktü. Yapmam gereken zihinsel jimnastik ve iç muhasebeyi ertelediğim için beni affedin. Sadece anın tadını çıkaracağım. Carpe diem ve tüm o jazz. Tek fark, diem hakkında seçici bir hafıza seçiyorum - yaklaşan sorunları görmezden geliyor ve ne zaman fırsat bulursam Pat'in dudaklarını dudaklarıma yapıştırıyorum. O mükemmel bir dikkat dağıtıcı.

Bu arada, benim mükemmel dikkat dağıtıcı, arabayı şehir merkezindeki bir binanın önüne çekiyor ve yanağıma hızlıca bir öpücük konduruyor. "Bunu planlamış olsaydım, dramatik bir açıklama yapardık."

"Şu anda ihtiyacım olan son şey daha fazla dram."

Pat, kamyonetin önünden koşarak kapımı açar. Arabadan inmeye başlarım, ama o beni bir kağıt parçası kadar hafifmişim gibi kucaklar. Kollarını boynuna dolayarak onun kollarında yerleşirim.

"Beni eşikten geçirmeyi mi planlıyorsun, kocam?"

Pat kaldırımda donup kalır, sonra başını eğip beni inceler. Bir gülümseme beklerim, ama bana karşı tamamen ciddileşir. "Bugün tüm kuralları çiğnemeye karar verdin, ha?"

"Bugün tüm kuralları çiğnemeye karar verdin, ha?"

"Bunu yapmamın bir sakıncası yok," derim.

"Beni yanlış anlama," diyor Pat. "Mutluyum. Sadece çok zor bir dönemden geçiyorsun ve ben bundan yararlanmak istemiyorum."

"Beni kullanmıyorsun," diye itiraz ettim.

"Ben de umutlanmak istemiyorum. Seni zorlamak istemem, ama durumun ne olduğunu bilmek yardımcı olur. *Benim* durumumun ne olduğunu. Eğer bu..."

Sözünü kesip başka yere bakar. Yanağını avuçlarım, sakallarının ısırığını seviyorum. Dün tıraş olduğundan beri sakalları yeniden çıkmaya başlamış.

"Bu konuyu konuşmak istiyorum. Ama konuşmayı geçici olarak erteleyebilir miyiz?"

Şu anda "*duymak*" kelimesini bile söyleyemiyorum, ama Pat beni gayet iyi anlıyor gibi görünüyor. Her zamanki gibi.

"Tabii ki." Endişeli ifade yüzünden kaybolur ve yerine kocaman bir gülümseme belirir. "Hazırlan. Burayı çok seveceksin."

Bir anahtar takımıyla uğraşır, sonunda boş bir dükkanın yanındaki kapıyı açar. İçeri girdikten sonra, gıcırdayan bir merdivene çıkar. Yüzümü göğsüne dayarım, tırmanırken köprücük kemiğinin alnıma çarpmasına aldırmam. Bu yolculuktan keyif aldığım için, keşke bu bina daha yüksek olsaydı diyorum. Bir tema parkına harika bir katkı olurdu.

Tabii ki başkalarının da binmesine izin vermem. Hayır! Özel bir atraksiyon. Sadece özel bilet sahipleri girebilir.

Merdivenlerin en üstünde, Pat başka bir kapının kilidini açar ve durur. Ona en iyi davul sesimi çıkarırım, ki itiraf etmeliyim ki pek iyi değildir. Ama gözlerini parlatmaya ve yüzüne en sevdiğim gülümsemeyi koymaya yeter.

Pat kapıyı açar ve ben sadece bakakalırım. "Sana casa de... şey, adı daha sonra belirlenecek. Casa TBD'ye hoş geldin!"

İlk düşüncem: Burası Big Mo'nun lokantanın üstündeki daracık dairesine hiç benzemiyor.

İkinci düşüncem ise çok anlamlı bir *WOW*.

Pat beni yere indirmek için eğildiğinde, ben de sanki bir tembel hayvanmışım ve o da en sevdiğim ağaçmış gibi ona yapıştım.

"Taşıma turu ister misin?" diye sorar, gülerek. "Çünkü bu ayarlanabilir."

"Cazip," diyorum ve gülümsemesi genişliyor. "Ama hayır. Bana bir dakika ver. Her şeyi içime çekiyorum."

Pat içeri girer ve kapıyı kapatır. Bu mekanın mükemmelliğine inanamadan gözlerimi buradan ayırmam. Yüksek tavanları, çıplak Duvarlar koyu gri ile lacivert arasında bir renkte. Ön tarafta bulunan devasa pencereler, mekanı doğal ışıkla dolduruyor. Zeminler yeniden cilalanmış ahşaptan yapılmış, bir şekilde yıpranmış geçmişlerini korurken aynı zamanda pürüzsüz ve taze görünüyorlar.

Mobilyalar az sayıda, ancak bir köşe kanepe ve büyük bir televizyon var. Modern bir demir aydınlatma armatürünün hemen altında büyük bir masanın yerleştirileceği yeri görebiliyorum. Büyük mutfak adası, taburelerin yerleştirilmesini bekliyor gibi görünüyor.

Duvarlarda sadece iki şey asılı ve ikisi de boğazımı duygudan düğümliyor. İlki, Pat'in çerçevelettiği Jo'nun *Jaws* boyama sayfası. Diğeri ise daha önce görmediğim ama hemen tanıdığım bir resim.

"Artık beni indirebilirsin."

Pat itaatkar bir şekilde beni dikkatlice yere indiriyor ve geri çekiliyor, Ellerini kot pantolonunun ceplerine sokuyor. Resmin yanına yürüyorum, çeşitli mavi tonlarında bir soyut resim. Parlak sarı bir iplik, kalın boyanın içinden geçiyor, bu Val'in imza stiline bir parçası. Alt köşede onun gerçek imzasını görüyorum, büyük, geniş bir V.

"Val'in resimlerinden birini satın almışsın." "Evet. O gerçekten yetenekli."

"Öyle." Ona dönüp bakarım. "O ve Winnie burayı biliyorlar mı?"

Pat başını sallar. "Sadece ailem. Seni gördüğüm ilk günden sonra tadilata başladım. Sonra her ihtimale karşı devam ettim."

"Neye karşı?"

"Bir ağaç evinin üzerine düşerse diye," der hafifçe. Kaşlarını kaldırınca, gözlerini kaçırır. "Senin evinin . Ağaç düşmeden önce bile. Gerekirse, evi tamir ederken buraya taşınabiliriz diye düşündüm ya da... Bilmiyorum."

Onun düşünceli tavrı beni tamamen altüst ediyor. Pat'in nezaketinin boyutunu anladığımı düşündüğüm anda, gidip *evi yeniliyor*.

bizim için muhteşem bir daire. Alışılmadık bir şekilde kararsız görünüyor, ki bu tamamen fazla bir kararsızlık. Yaklaşıyorum, sonra parmak uçlarımda yükselip çenesini öpüyorum. Bir basamak olmadan dudaklarına ulaşamıyorum. Belki de kolay erişim için uzun sopalarla yürümeye başlarım.

"Bu harika, Pat. Burası muhteşem."

Gülümsüyor ve eğilip dudaklarıma sıcak bir öpücük konduruyor. "Burası muhteşem mi? Peki ya bu yerin sahibi olan adam?"

"O da fena değil."

"*O kadar da kötü değilse* benim için sorun yok. Bu çıplak tuğla duvar hakkında ne düşünüyorsun?" diye soruyor.

Söz konusu duvara bakıyorum. "Bayıldım."

"Gerçekten mi? Emin olalım."

Büyük elleri kalçalarını bulur ve beni duvara yaslanana kadar geriye doğru iter. Parmaklarını omuzlarıma kaydırır ve sonra başımın iki yanına yerleştirir, beni kafese kapatır. "Şimdi nasıl? Hala hoşuna gidiyor mu?"

"Sanırım... ama belki biraz ikna edilmeye ihtiyacım var."

Pat'in ikna edilmeye ihtiyacı yok, ağzını ağzıma yapıştırıyor. Gömleğini tutup onu kendime çekiyorum, ellerimi geniş göğsünde gezdiriyorum. Bir dakika mı, yoksa bir saat mi? Pat'in öpücükleri zamanı büküyor.

Zamanı bükme özelliği var. Nefes almak için ayrıldığımızda, kendimi halsiz ve öpücük sarhoşu hissediyorum.

Ama Pat'in enerjisi daha da artmış gibi görünüyor. Bana geniş bir gülümseme atıyor ve sonra elimi çekiyor.

"Tam tur zamanı," diyor, çocuksu heyecanı tüm gücüyle geri dönüyor. "Sana gösterecek çok şeyim var."

"Sanırım duvar hakkında biraz daha düşünmem gerek," diyorum ona, ama o sadece gülüyor ve beni ileriye doğru çekiyor.

Mutfak tamamen işlevsel, ancak ada için tabureler ve ocak üstü davlumbaz gibi birkaç şey hala eksik. Pat, çekmecelere ve raflara tabakları ve gerekli tüm eşyaları çoktan yerleştirmiş.

Her şey muhteşem, modern ve klasik bir karışım - her iki dünyanın en iyisi. Tam Pat'e göre, ama aynı zamanda benim de seçeceğim bir stil. Bize göre bir yer gibi hissettiriyor.

Pat beni ön taraftaki dev pencerelere götürüyor. Elektrikli testere ve diğer bazı aletler fırtınadan kalan su birikintisinin yanında duruyor ve yeni metal korkuluk yerleştirilmiş ama henüz sabitlenmemiş. "Balkon henüz tam olarak bitmedi, ama buradan ve ofisinden balkona çıkabilirsiniz."

"Benim... ofisim mi?"

Pat gülümser ve bir kapıyı açar. İçeride ışıkla dolu küçük bir oda vardır. Doldurulmayı bekleyen kitap rafları, bir sandalye ve pencereye ve balkon kapısına bakan bir masa vardır. Yan duvardaki başka bir büyük pencere sokağın aşağısındaki kütüphaneye bakıyor.

Avuç içlerimi masanın yüzeyinde gezdirip oturuyorum. Küçük kanatlı koltuk, evde çalışırken çektiğim acıları yaşatan ucuz ofis koltuğundan çok daha rahat.

"Evdeki ofisini pek kullanmadığınızı biliyorum, ama bunun benden kaçındığınızı olduğunu düşünmüştüm."

Aslında öyleydi ve suçluluk duygusu beni kapladı. Ayağa kalktım ve ona sarıldım. "Bu mükemmel. Burada çalışmayı çok seveceğim."

Ofisim beni duygulandırdıysa, Jo'nun odası beni tamamen duygulandırdı. Oda, çiftlik evindeki küçük dolap odasının en az üç katı büyüklüğünde, ama yine de aynı rahat estetiği koruyor. Yatağın etrafına asılan perdeler, Jo'nun kendini kapatmasına olanak tanıyacak. Altında minder ve saklama alanı bulunan gömme bir pencere koltuğu var. Duvarın tamamı kitaplıklarla kaplı ve yarısı Jo'nun en sevdiği kitaplarla dolu. Kitaplıkların boyunca kayan bir merdiven bile var, her kitap severin hayali.

"Jo bu odadan asla çıkmayacak," diyorum. "Bu arada, onu okuldan almam gerek. Çok heyecanlanacak."

"Önce bir oda daha," diyor Pat, beni elinden tutup sürükleyerek. Jo'nun odasının yanındaki banyoya şöyle bir göz atıyoruz ve sonra Pat mutfağın arkasında bulunan son kapının önünde duruyor.

"Ne?" diye soruyorum, yüzündeki suçlu bakıştan şüphelenerek. "Burası Mavi Sakal'ın gizli dolabı gibi bir şey mi?"

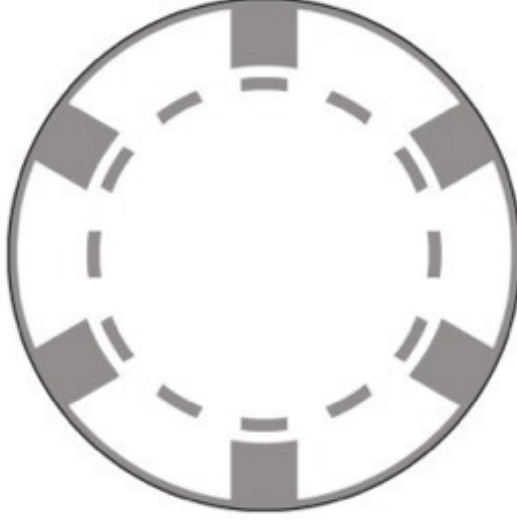
Pat hemen hayır demiyor, bu da iyiye işaret değil. Dudaklarını ısıırıyor, sonra elini kapı koluna koyuyor. "Savunmam gerekirse, burayı umutla tasarladım. Bu kadar çabuk taşınacağımızı düşünmemiştim."

"Ne umuduyla?"

Kapı açılır. Muhteşem ana yatak odası dikkatimi o kadar dağıtır ki, onun neden çekindiğini anlamam biraz zaman alır: odadaki kral boy yatak.

Odadaki TEK yatak.

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

Pat

LINDY, Jo'yu almak için benim kamyonetimle ayrıldıktan sonra, vücudumda huzursuz bir gerginlik hissederek yola çıktım. Belki de Lindy ile yirmi dört saat boyunca öpüşme bölgesinde kalmanın ardından biriken tüm duygular yüzündendir. Ya da belki de Lindy'nin yaşadığı aynı duygusal yoğunluk beni de etkilemiştir.

Elbette, bir ağaç tarafından yutulan ev benim çocukluğumun geçtiği ev değil. Jo da benim bebekliğinden beri büyüttüğüm yeğenim değil. Ama ben işlere yarı yolda yatırım yapmam. Bakmadan atlarım, ya da belki bakarken. Bu işe tamamen kendimi adadım ve sanki yüksek bir dalış platformundan atlamışım gibi hissediyorum. Suyun gittikçe yaklaştığını izlerken, mükemmel bir on numara mı yapacağım yoksa büyük bir göbek atlayışı mı yapacağımdan emin değilim.

Mari'ye gidip bir şeyler yemeye karar veriyorum — *her zaman* yemek yiyebilirim — ama sonra siloların yanında park etmiş James'in kamyonetini görüyorum. Ne ilginç!

Onu siloların dışındaki açık alanda dolaşırken buluyorum. "Bakın, fırtına neyi sürüklemiş buraya," diyorum ve onu irkliyorum.

Bana dönüyor ve hızla ifadesini düzeltiyor, ama ben, kurabiye kavanozuna dirseğini sokmuş bir çocuk gibi paniğe kapıldığını görmeden önce. Başını sallıyor. "Patty."

"Ne yapıyorsun, ağabey?"

James çenesini sıkar ve başka yere bakar. "Ben sadece..."

"Bu yerin başarılı bir bira fabrikası olarak nasıl görüneceğini mi düşünüyorsun? Merak etme, sırrın bende güvende." Dudaklarımı kilitliyormuş gibi yapıp görünmez anahtarını omzumun üzerinden atarım.

"Çeneni tel ile bağlasan bile sırrını saklayamazsın." Yaklaşır ve gözlerini kısarak elini saçlarımın üzerinden geçirir. "Saçında parıltı mı var? saçında parıltı mı var?"

Parlaklık yorumunu görmezden gelerek elini iteklerim. "İkimizin de çenesi tel ile bağlanmamış olduğuna göre, öğle yemeği ısmarlayayım mı?"

Birkaç dakika sonra, Mari'nin restoranında arka masaya oturduk, Jo ile tanıştığımız ilk gün oturduğumuz masaya. Mari bize menüleri getirdi ve yanağıma bir öpücük kondurdu. "Sizi görmek ne güzel çocuklar. Jo ve Lindy nasıl?"

Sabah olanları anlatıyorum ve Mari'ye köpeklerin Val ile birlikte onun evinde olduğunu söylüyorum. James'in ifadesi pek değişmiyor, ama Mari bana şefkatle bakıp başımı okşuyor.

"Köpekleri ne kadar süre olursa olsun bizde tutarız. Neye ihtiyacın olursa, necio." Elimi kalbimin üzerine koydum. "Bütün bunlardan sonra, hâlâ bir baş belası mıyım?"

"Her zaman." Siparişlerimizi alıp mutfağa girdikten sonra bile kahkahasını duyuyorum. Bob'lar hesaplarını ödüyorlar, sonra üçü de masamıza doğru yavaşça yürüyorlar.

"Notlarımızı okudunuz mu, Koç?" diye sorar ilk Bob.

Hiç de bile. Bu sabah antrenmanda bana altı sayfa tek satır aralıklı daktilo metni verdiler. Parlak fırtına ve devrilen ağaç olmasa bile, onların tezini okuyabileceğimi sanmıyorum. "Üzerinde çalışıyorum. Teşekkürler."

İkinci Bob başını sallar. "Yaptığın en iyi şey Waters'ı yedek kulübesine göndermekti."

"Egosunu kontrol altına alabilirse, iyi bir QB olur," diyor üçüncü Bob diyor

"Waters'lar egolarını kontrol altında tutabilir mi?" Bir numaralı Bob alaycı bir şekilde sorar. "Hey!" diye bağırır biri. "Bu sözüne alınmadım."

Wolf Waters'ın masalardan birinde kitap okuduğunu fark etmemişim.

. Kitabını — Dolly Parton'un izinsiz biyografisi — masaya bırakır ve bize katılır. James bana bir bakış atar, sessizce beni tutması gerekip gerekmediğini sorar. Ama tüm bu evlilik teklifi olayı sanki bir ömür önceymiş gibi gelir. Wolf'un rahat ifadesi, ona yumruk atmaya çalıştığım ya da kızı kaptığım için bana kin beslemediğini açıkça gösterir. Bob'larla el sıkışır.

"Kusura bakma, Wolf. Wolf'u banyo suyuyla birlikte atmak istememiştim," diyor ilk Bob, kendi şakasına biraz fazla gülerek.

Wolf sadece gülümser ve sakalını okşar. "Sorun değil. Geçen geceki maç iyiydi, Koç."

"Teşekkürler."

"Ve düğününüz için tebrikler." Utangaç bir şekilde başını sallar. "Senin alanına girmek gibi bir niyetim yoktu. Teklif ettiğimde Lindy'nin sevgilisi olduğunu bilmiyordum."

"Oh, uh, sorun değil. İşler biraz karmaşıktı."

Wolf başını sallar. "Aşk her zaman öyledir." James'e bakarak, "Burada bir bira fabrikası açmayı düşündüğünü duydum," der.

James'in gözleri benimkilere dikilir. "Öyle mi?"

"Küçük kasabaları ve dedikoduları bilirsin. Her neyse, yardımcı olabileceğim bir şey olursa haber ver. Bildiğin gibi, bu konuda biraz tecrübem var."

Backwoods Bar'ı deneyim olarak nitelendiremem ama neyse. Bir nevi barış teklifi sayılır. "Sheeters'ların Graham'lara karşı olduğunu sanıyordum," diyorum.

Wolf topukları üzerinde geriye doğru sallanarak sırtıttı. "Sanırım beklentileri boşa çıkarmayı seviyorum. Hepinize iyi günler."

Bobs kısa süre sonra ayrılır ve James bir kaşını kaldırır. "Onlar Bobs," diye açıklıyorum.

James burun kıvrır. "Tabii ki öyleler. Ve o da bardaki ve hapishanedeki adamdı. Kardeşi ise her şeyi kapatmaya çalışan takım elbiseli adam."

"Sheeters'ı tanıyorsun! Sana on puan, James." Bıçağını masada döndürürken beni dikkatle izliyor. "Ne?" diye soruyorum.

"Buraya gerçekten kök salmışsın. Bunun ne kadarının gerçek olduğunu bilmiyordum."

Onun ses tonuna sinirlenmeden edemiyorum. Ya da belki de savunmaya geçiyorum.

Çünkü Lindy ile evliliğim konusunda aileme tam olarak dürüst davranmadım. "Evlendim Jamie. Artık buradayım." Ya da Lindy bana ihtiyacı olmadığını ya da beni istemediğine karar verip beni kovana kadar.

"Ve bu ilk kez olmadı. Diğer evliliğinde de, girdiğin kadar çabuk çıktın. Bir kalıp gördüğüm için beni affet."

"Bu farklı." "Öyle dedin."

James hiçbir şey eklemiyor, sadece bana tipik James bakışını atıyor. İlgisiz olabilir. Sıkılmış olabilir. Kabız olabilir.

İç çekiyorum. "Bakın. Hepinizin benim hakkımda ne düşündüğünüzü biliyorum. Pat, dengesiz adam. Pat, tutamayacağı hızlı kararlar alan, sonra bir sonraki şeye atlayan adam."

"

"Ben seni öyle görmüyorum," diyor James ve ben alaycı bir şekilde gülünce, iki elini de kaldırıyor. "Tamam, bir kısmı seni öyle *gördüğümdü*. Ama şimdi farklı görünüyorsun. Sanki doğru yeri ya da doğru kişiyi bulamadığın için huzursuzdun. Sanırım sorum şu: Lindy de aynı şekilde mi hissediyor?"

Hareketsiz kalırım. Sanki çimlerde saklanan bir yavru geyikmişim ve büyük, kötü bir kurt açıklığa girip etrafı kokluyormuş gibi. "Neden bunu soruyorsun bunu sordun?"

"İçgüdüsel bir his diyelim. Düğün gününde mutlu görünmüyordu. Gerçek bir gelinlik giymemişti. Düğünü için heyecanlanan hangi kadın, şık ve unutulmaz bir gelinlik bulamaz ki?"

"Planlamak için sadece birkaç günümüz vardı," diye itiraz ediyorum.

"Kadınlar beceriklidir. *Say Yes to the Dress*'teki gibi mükemmel bir gelinlik bulmuş olacağını söylemiyorum, sadece öncelikli bir konu gibi görünmediğini söylüyorum.

öncelikli bir şey gibi görünmüyordu. Hiçbiri öyle görünmüyordu. Ayrıca, seni tanıyorum. Adliye binasında düğün mü? Bu sanki..." Başını salladı. "Bilmiyorum. Sadece doğru gelmiyor. Bir şeyler dönüyor."

Bu, James'in garajında Lindy hakkındaki gerçeği söylemem için bana bakışlarını diktiği o geceye benziyor. Onun delici bakışları, ona her şeyi anlatmamaya dair kararlılığımı yavaş yavaş eritiyor. Bu sefer pes etmeyeceğim. Mari tabaklarımızı getirip bana toparlanmam için bir dakika zaman tanıdığına rahatlıyorum.

"Bana her şeyi anlatmıyorsun." James kahvaltı tacosundan bir ısırık alır ve homurdanır, gözleri geriye döner ve huysuzluğu da onunla birlikte gider.

"Bu... vay canına."

Waffle'ıma tereyağı sürüyorum, her köşesine sürmeye özen gösteriyorum.

"Düşünsene, Dark Horse'u Sheet Cake'e taşırsan, her gün burada yemek yiyebilirsin."

"Konuyu değiştirme," diyor James, ağzı tacolarla dolu halde. "Sen ve Lindy'nin hikayesi nedir? *Gerçek* hikaye."

Dayanacağım. Tüm bunların korkunç bir fikir olduğunu düşünecek olan kardeşim James'e hiçbir şey itiraf etmeyeceğim. Ama konuşacak birine ihtiyacım var. Karşı karşıya olduğum durumla ilgili dışarıdan bir bakış açısına ihtiyacım var, çünkü bulunduğum konum çok belirsiz.

Gerçeğin içimden fışkırıp çıktığını hissedebiliyorum. "Dün gece beni öptü."

"Bence bütün kasaba haberdar." James gözlerini devirdi. "Ayrıca, öyle olmasını umuyorum."

bunu umuyorum."

Çatal bıçaklarımı masaya bırakıp, beklettiğim için waffle'ıma sessizce özür dilerim. "Evliliğimle ilgili bir şey var."

Ve, bu konuşmanın Neighborly'de yayınlanmaması için sesimi alçaltarak, James'e karımı nasıl kazanmaya çalıştığımı anlatıyorum. Konuşmam bittiğinde, dirsekleri masanın üzerinde, elleri birbirine kenetlenmiş. Gözleri, bugün erken saatlerde fırtına öncesi gökyüzüne çok benziyor.

"Neden bize bunları anlatmadın?"

Ona keskin bir bakış attım. "Sana söyler miydim?"

"Hayır. Ama ben de kimseye bir şey anlatmam. Sen ise herkese her şeyi anlatıyorsun."

"Thayden'a söyledim."

"Avukatımıza mı söyledin?"

"Ve arkadaş," diye ekliyorum. "Gizlilik ilkesi olan bir arkadaş. Meğer onun evliliği de benzer şekilde alışılmadık bir başlangıç yapmış."

"Alışılmadık mı? Öyle mi diyorsun?" James elini çenesine götürür. "Thayden için ne mutlu. Ben hala bunu aileden neden saklamak zorunda hissettiğini merak ediyorum. O, annenin yüzüğünü takıyor Patrick. Bunun bir anlamı var."

Gözleri parlar ve kalbimin hızlanmadan önce biraz takıldığını hissederim. "Biliyorum. Güven bana, biliyorum." Kabinde geriye yaslanarak, hala kesilmesi gereken saçlarımı elimle tararım. "Daha önce Lindy hakkında pek iyi bir izleniminiz yoktu, tüm o Kadın meselesi yüzünden. Bunun bu onu daha da kötü gösterebilir diye düşündüm."

"Olabilir mi?" James başını salladı ve ben araya girip onu savunamadan devam etti. "Pat, o seni kullanıyor."

"Kullanmıyor. Ya da... Sanırım bazı yönlerden kullanıyor, ama sadece benim kabul ettiğim yönlerden. Bunu ben önerdim. *Benim* fikrimdi." Bu, durumu gerçekten, GERÇEKTEN daha iyi hale getirmiyor. Kelimelerle arası iyi olan bir adam için, şu anda hepsi grevde gibi görünüyor.

James tartışacak gibi görünüyor, ben de konuşmaya devam ediyorum. "Neye bulaştığımı biliyordum. Düğün yeminlerimi kastetmiştim."

"Sen yemin etmedin ki," diye hatırlatıyor James. "Mahkeme salonundaki düğünün dört dakika elli yedi saniye sürdü."

Düğünümün süresini ölçmeyi James'e bırakalım. "Eh, kafamda yemin ettim. Sessiz sözler. Ve bunları yerine getirmeye niyetliyim."

"Peki ya o? Lindy sana ne sözler verdi?"

Aklıma aniden Lindy'nin kuralları geliyor. Özellikle yedinci kural, yani karşılıklı anlaşarak evliliği feshetme kuralı. Midem bulanıyor.

Hâlâ böyle mi düşünüyor?

Lindy Jo'yu elinde tutarsa, beni de elinde tutacak mı? Velayeti kaybederse, beni de bırakacak mı?

Her soru ağzımda acı bir tat bırakıyor ve karnıma bir tuğla sokulmuş gibi hissediyorum. Günlerdir zihinsel mağarama sakladığım endişeler ve karanlık düşünceler beni aşağı çekiyor.

James'in sözleri, onları engelleyen taşı yuvarladı ve şimdi hepsi etrafımda dönüp duruyor, beni aşağı çekiyor.

"Bunu daha da kötü yapan şey Jo," diye devam ediyor James. "O küçük kız sana tapıyor."

"Bu his karşılıklı."

James öne eğildi, bakışları yoğundu. "Tüm bunlar ters gittiğinde ona ne olacak? Bunu düşündün mü?"

"Tabii ki düşündüm."

Ama belki de bu yeterli değildir. Lindy ile bazen bir oyun gibi görünen şey, birdenbire çok gerçek hale geldi. Satranç gibi, tahtada taşları hareket ettirdiğimiz bir oyun değil, biraz daha ölümcül ve ikimiz dışında iki kişiden başka kurbanlar da olabilecek bir şey.

James inleyerek geriye yaslandı ve elini yüzüne götürdü. "Üzgünüm. Sana içimi döktüm."

Ona sorun olmadığını söylemek istiyorum, ama ben de bir uçurumun kenarında duruyorum. Bunun yerine, kucağımdaki kağıt peçeteyi parçalamaya başlıyorum. Mari'nin muhtemelen bunu temizlemek zorunda kalacağını fark ettiğimde, kendimi daha da kötü hissediyorum ve yaptığım dağınıklığı toplamaya çalışıyorum.

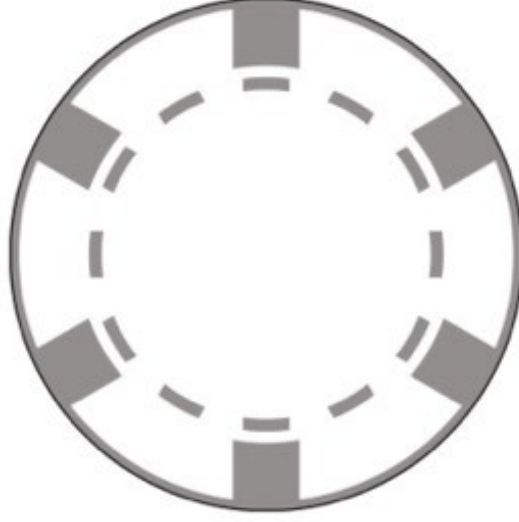
"Bak, emin ol, tamam mı? Acele etme," diyor James. "Şu anda zamanlama kötü, duruşma bitene kadar bekle. Sonra Lindy ile konuş. Flört etmek ve kelime oyunları yapmak değil, gerçek sözler. Ciddi bir konuşma. Onun istediğinin sen olduğundan emin ol."

Nadir görülen bir kardeş sevgisi gösterisiyle James omzuma bir şaplak atar. "İyi olacaksın Pat. Sen her zaman ayağa kalkarsın."

Bu sefer öyle olmayacak, diye düşünüyorum. Bu sefer, ayağa kalkabileceğimden bile emin değilim.

Ama yükselen paniğimi yutuyorum ve zorla gülümsüyorum, çünkü onun beklediği bu. Herkesin benden HER ZAMAN beklediği şey bu. "Tabii ki başaracağım."

OTUZ İKİNCİ BÖLÜM

Lindy

BEKLENDİĞİ GİBİ, çatı katı Jo'nun çok hoşuna gider.

"Sonsuza kadar burada kalabilir miyiz?" diye soruyor, kayar merdivenin en üstünden.

Son beş dakikadır en iyi Belle'i canlandırıyor, şarkı söylemeyi de dahil. Bu çok sevimliydi ama beş dakika boyunca sürmesi çok uzun bir süre.

Pat'e gülümseyerek bakıyorum, ondan esprili bir cevap bekliyorum. Ama o ellerini ceplerine sokmuş, pencereden dışarı bakıyor. Jo'yu duyduğundan bile emin değilim. Jo'ya geri döndüğümünden beri garip bir şekilde sessiz. Hiç Pat'e yakışmıyor.

Cevap vermediğinde, bu durumda verebileceğim en iyi cevabı Jo'ya veriyorum. "Konuşacak çok şeyimiz var."

Yarından sonra, eklemiyorum. Hepimiz bunu düşünüyoruz. Muhtemelen Pat'in sorunu da bu. Jo'ya inanılmaz derecede bağlandığını biliyorum. Adam genellikle endişesini neşe ve iyimserlik katmanlarının arkasına saklar, bu yüzden belki de bu, tüm bu katmanları soyulmuş Pat'in versiyonudur. Ashlee, sadece en uç durumlarda yarın Jo olmadan eve döneceğimizi söyledi. Ama bu kesinlikle bir tür son gece ve Jo'yu vücuduma bantlamamak için elimden gelen tek şey bu. Pat de muhtemelen aynı şeyi hissediyor.

Parmaklarımı onun parmaklarına doluyorum ve o, sanki yeni uyanmış gibi birkaç kez gözlerini kırptırıyor.

"Bana bir şey mi sordun?" diyor, sesi kaba. Kafamı sallıyorum. "Her şey yolunda mı?"

Çok uzun süre sessiz kalıyor ve parmaklarını sıkınca, yine uyanmış gibi davranıyor. "Tabii. İyiyim."

Görünüşü bir yana — ki bu kesinlikle geçerli — "iyi" kelimesi Patrick Graham'a yakışan bir kelime değil. Bu kelime çok sıradan, onun büyüklüğünü ifade etmek için yeterince üstün değil.

Tanımadığım birine dönüşmüş gibi görünüyor. Akşam ilerledikçe, birlikte geçirdiğimiz son akşamda, kendimi onun boş bıraktığı alanı doldururken buluyorum. Saçma sapan şarkılar söylüyorum. Loft'a kurdurduğu hoparlörlerden yüksek sesle müzik çalıyorum. yüksek sesle müzik çalıyorum.

Buzdolabı boş olduğu için Mari's'ten yemek alıyoruz ve yemeğimizi bitirip ortalığı temizledikten sonra Jo ikimizden onu yatırmamızı istiyor. "Patty kitap okuyabilir, sen de sırtımı kaşıyabilirsin," diyor, soru sormaya izin vermeyen bir tonla. Bu gece onun istediği her şeyi yaparım.

Yeni odasındaki yatak, çiftlik evindeki dolap odasından daha büyük, ama üçümüz bir arada olduğumuz için bu pek bir şey ifade etmiyor. Birlikte sıkışıp girmeyi başarırız, Jo daracık yatakta kıkırdar.

"Bu sandviçin içindeki jöle olmak hoşuma gidiyor," diyor. "Bunu her gece yapmalıyız."

Pat, Jo'nun başının üzerinden gözlerime bakıyor. Derinlerde acı veren bir yara açılıyor. Umudu seçmek istiyorum. İstiyorum. Ama umutsuzluk ve korku tam orada, hakimiyet için direniyorlar. Ve kısa sürede benim sağlam zemim haline gelen Pat, şu anda kendisi de kaygan görünüyor.

"Yapmalıyız," diyorum, sesim sonlara doğru biraz titriyor.

Pat'in gözleri parlıyor, ama gözlerini kırptıyor ve sonra Jo'nun bu gece için seçtiği kitabı alıyor. Lemony Snicket serisinden bir kitap, ama ben hikayeyi veya karakterleri anlamaya çalışıyorum. Pat seslerle cesurca uğraşıyor ve Jo, sırtını kaşırken kıkırdıyor, en lüks türden bir alay gibi hissettiren her saniyeyi ezberlemeye çalışıyorum.

Jo'nun kokusunu alabiliyorum — karpuz şampuanı ve aktif çocuklara yapışan dış mekan kokusu. Ama Pat'in kokusu da etrafımda yükseliyor, ikisi birleşerek en mükemmel ev kokusunu oluşturuyor. Bu kokulu mumun adı *Family* olurdu ve stokları bitene kadar onları biriktirirdim.

Böyle gecelerimiz tekrar olacak mı? Olacaksa, kaç tane?

Bunu son gecemiz olarak düşünmeyi reddediyorum. Yapamam. Yapmayacağım. Pozitif düşüncenin gücüne inanıyorum. Bu, sonsuza dek sürecek bir başlangıç olmalı —

Pat ve ben, bu küçük aile sandviçinin ekmeği olarak, Jo'yu birlikte yatırarak geçireceğimiz bir ömür boyu sürecek gecelerin başlangıcı olmalı.

Beni duydun mu? BUNU İSTİYORUM. İstek dile getirildi ve sonsuza kadar böyle olacak! Amin.

Saçma sapan çağrımdan kısa bir süre sonra uykuya dalmış olmalıyım, ve bir süre sonra gözlerimi açtığımda, nerede olduğumu anlamam biraz zaman alıyor. Jo bana sokulmuş, Pat'in kolu onun üzerinde uzanmış, eli başımın üstünde. Çok sıcakım ama garip

Pat beni şefkatli, sessiz bir ifadeyle izliyor. Bu ifadeyi daha önce hiç görmemiştim ve nefesim kesildi. O kadar hareketsiz, o kadar mükemmel ki. Tamamen BENİM.

Bizim hakkımızdaki tartışmayı ertelememiz gerektiğini söylediğimi biliyorum, ama bir parçam onu odadan sürükleyip ona onu sevdiğimi itiraf etmek istiyor. Yarın ne olursa olsun, kalması için ona yalvarmak istiyorum. Çakmak gazı bulup aptal kurallarımdan bir Molotof kokteyli yapmak istiyorum. Tıpkı önceki kurallar gibi, Patrick Graham'ın tam ölçekli saldırısından beni korumak için HİÇBİR ŞEY yapmadılar. Amacı beni kazanmaktı ve kazandı da.

Başını kapıya doğru eğiyor ve ben de başımı sallıyorum. Jo'yu uyandırmadan kollarından kurtulmayı başarıyorum. Pat, geri kalan yolu çıkmam için bana elini uzatıyor. Elimi bırakmıyor, elimi güvenli bir şekilde kendi elinde tutuyor. Dokunuşu rahatlatıcı, ama Pat'in her dokunuşu aynı zamanda bir ateş yakıyor.

Jo'nun kapısını sessizce kapatırken, Pat elimi bırakıyor. Bu yeni mekanın sessizliğinde, ikimiz de ancak "Garip Bölge" olarak tanımlanabilecek, "Alacakaranlık Bölgesi"nin çok daha aptalca bir kuzeni olan bir alana giriyoruz. Mutfak tezgahının yanına geçiyoruz, ama ikimizin de zihni, üç metre ötedeki ana yatak odasının kapısına odaklanmış durumda.

BİZİM yatak odamız. TEK YATAKLI yatak odası.

"Ee?" Tek kelime ağızımdan büyük, varoluşsal bir soru gibi çıkar. Hiç de retorik değildir.

"Ee," diyor Pat, ayağını yerde sürterek, sonra eğilip ayak bileğindeki izleme cihazını kaşıyarak.

"Enfeksiyon kapacaksın," diye azarlıyorum, ilk kez değil.

"Belki de sadece yaralarımı senin bakman için bir bahane arıyorumdur." Gülümsemesi belirir, sonra çok çabuk kaybolur.

Hemşirecilik oynamakla ilgili flörtöz bir cevap vermekten vazgeçiyorum. Bugünkü tuhaf ve bunaltıcı olaylardan sonra, bu kötü bir fikir gibi geliyor. Ya da umabileceğim bir fikir

"Yorgun musun?" diye sorar Pat.

"Yorgun musun?" diye sorar Pat.

"Ayaklarım ağrıyor. Sen?"

O başını sallar, gözleri benimkilere sabitlenir, sonra gülümser, çenesini indirir ve elini saçlarının arasından geçirir. "Bak, Lindy. Bunu kolaylaştırıp kanepede yatabilirim."

"Jo bunu bilir."

Pat'in sabahları erken saatlerde futbol antrenmanına gitmesi nedeniyle, Jo Pat ve benim ayrı yatak odalarında uyuduğumuzu hiç fark etmedi. Hafta sonları, Jo ve ben yataktan kalktığımızda, kahve ve kahvaltı hazırda ve Pat sabah güneşi gibi parıldıyordu. Sabahları hiç bu kadar sinir bozucu olmamıştı. Sinir bozucu ve aynı zamanda biraz da sevimli.

Maçta Pat'i öptüğümünden beri, kendimle tartışıyorum, sanki papatyadan yaprakları koparıyormuşum gibi hissediyorum. Sadece, beni seviyor mu sevmiyor mu diye sormak yerine, kendimle ilgili gidip geliyorum ve risklerimi azaltıyorum.

Her şeyi riske atıyorum; kaçıyorum. Her şeyi riske atıyorum; kaçıyorum. Her şeyi riske atıyorum; kaçıyorum.

Hala bitmek bilmeyen bir yaprak akıntısını topluyorum, şu anda bile bir cevaba yaklaşmış değilim.

Her şeyi riske at; kaç.

Pat'in koyu kahverengi gözleri benimkilerle buluştu ve son yaprak düştü. *Her şeyi riske at.*

Pat'e yaklaşıyorum, aramızdaki havada elektriksel bir yük hissedecek kadar yakın. "Bu konuda yetişkin gibi davranabiliriz."

Pat'in kaşları yavaşça yukarı kalkar ve gülümsemesi, bütün gün gözlerinde asılı kalan endişeyi siler. "Benimle... *yetişkin gibi* davranmak mı istiyorsun, Lindybird?"

Karnımda bir heyecan hissediyorum; daha çok sismik bir değişim gibi. Göğsümden ve boynumdan başlayarak yanaklarıma kadar yayılan bir kızarıklık hissediyorum. Bu tepkiyi vermem tamamen saçma. Pat ve ben aslında yetişkiniz. Ve mecazi anlamda *yetişkin* olmaktan bahsediyor olsak bile, biz evliyiz. İstedığımız her türlü yetişkin olabiliriz. İstedığımız her türlü yetişkinlik davranışını sergileyebiliriz.

Sıcak olan sadece yüzüm değil. "İki olgun insan gibi güvenle aynı yatağı paylaşabiliriz diyoruz. Uyumak için."

Hiç aynı yatağı paylaşmamış olsak da. Ya da birlikte yatmamış olsak da, gerçek ya da mecazi anlamda. Üniversitede kanepede birkaç kez kazara uyuyakalmış olmamız,

birlikte uyumaya en yakın anlardı.

Pat'in gözleri derin kuyular gibi kararır ve ben her gün seve seve kendimi o gözlere atarım. "Sence bu... riskli değil mi?" diye sorar.

Her şeyi riske at. Her şeyi riske at. Her şeyi riske at. Bu artık kafamda bir slogan gibi, önceki gece stadyumdaki tezahüratlardan çok da farklı değil.

Bu adamla sadece yatağı paylaşmak istemiyorum. *Her şeyi paylaşmak istiyorum.*

Yarın her şeyi kaybedebilirim, ama bu gece *her şeye* sahip olabilirim.

Pat ve ben evliyiz. Hallmark Channel bile o kapalı kapının arkasında olanları onaylardı. Yeminlerimizi ettik, tamam, belki yeminleri atladık, ama evlilik cüzdanındaki imzalarımız yasal olarak bağlayıcı ve tamamen resmi. Çaresizlikten ve aceleyle yaptığımız anlaşma, her geçen gün daha gerçekçi geliyor. Sessizce verdiğimiz sözlere alışıyoruz. Bu evliliği yaşayarak var ediyoruz.

Stadyumda halka açık öpüşmemizi ve sonra yağmurda ıslak çarşafılara sarılmış özel öpüşmemizi düşünüyorum. Daha önce beni nazikçe bastırarak zamanımı kaybettirdiği tuğla duvarı gözlerimle tarıyorum.

Pat'in Jo'nun saçını ördüğünü izlediğimi hatırlıyorum, eve gelip evde yeni bir şey tamir ettiğini görmek için eve geldiğini hatırlıyorum. Takım maçı kazandıktan sonra, buz gibi Gatorade'in kafasına dökülmeden hemen önce, gözlerinin ilk olarak benimkilerle buluştuğu anı hatırlıyorum. Duştan yeni çıkmış, ıslak göğsünü ve beni verandadaki salıncakta göğsüne çekişini hatırlıyorum. Az önce, Jo'nun başının üzerinde, yatağına kıvrılmışken onunla göz göze geldiğim anı hatırlıyorum. Jo'nun başının üzerinden gözlerimizin buluştuğu anı, onun yatağına kıvrılmış olarak.

Pat ve ben çok kısa sürede bir sürü anı biriktirdik ve ben daha fazlasını istiyorum.

Daha fazlasını, daha fazlasını, DAHA FAZLASINI.

Arzu içimi kaplıyor. Artık bu fikir kafamda yerleştiği için, heyecanlanıyorum, Pat'i tüm yollarla tamamen sahip olma ihtiyacıyla neredeyse çaresizim.

Gözlerimiz buluşuyor ve birbirine kilitleniyor.

"Belki biraz risk almaya hazırım," diye fısıldıyorum.

Ama nedense, bu sözlerim istediğim etkiyi yaratmıyor. Beni omzuna atıp yatak odasına koşmak yerine - ki bu tamamen Pat'in yapacağı bir şey olurdu - boğazını temizliyor ve garip bir şekilde hareket ediyor. Gözlerime bakmıyor.

Midem düğümlenir, aşağılanma karşısında arzularım anında söner. Risk almaya ne oldu? Yetişkinlik falan boş ver!

"Söylediklerimi unutabilir miyiz?" Ellerimle yüzümü kapatıyorum. "Lütfen?" Pat iç çeker. "Lindy, istemediğimden değil... *seni* istemediğimden değil." "Açıklamana gerek yok."

Uçakları pistte yönlendiren insanlar gibi, ellerimi beceriksizce sallıyorum. Tek farkım, trafiği benden çok uzaklara yönlendirmek istemem. Hava sahamı tamamen kapatmak istiyorum. Bu gece benim havaalanıma hiçbir uçak inmeyecek! Tüm uçuşlar iptal edildi. Belki de sonsuza kadar.

Pat birkaç hızlı adımla yanıma gelir ve kollarını sırtıma dolanır. Yaklaşık üç saniye boyunca kurtulmaya çalışırım, sonra ona direnmek istemediğimi fark ederim. Ayrıca, o çok güçlüdür. Denemek bile aptalca bir mücadeledir.

Onun tarafından tutulmak istememeliyim, özellikle de bu kadar aşağılanmışken. Hayatımın en utanç verici reddedilmesini O'ndan gördükten sonra. Ama onun sağlam vücudunun verdiği rahatlığa direnemiyorum. Göğsüne yaslanarak, kollarımı beline doluyorum ve kızarmış yüzümü gömleğine gömüyorum.

"Açıklamam gerek," diyor Pat, nefesi saçlarımı karıştırıyor. "Senden daha çok istediğim hiçbir şey yok, Lindy. Ama seni sadece yatağında istemiyorum. Kalbini istiyorum. Her şeyi istiyorum. Her şeyi. Tek tek. Her şeyi." Yine boğazını temizliyor. "Ama şu anda çok şey söz konusu. Bu hafta çok önemliydi. Yarın büyük bir gün. Duygularım çok karışık ve sanırım seninkiler de öyle."

O çok haklı, biliyorum. Reddedilme hissini bastırmaya çalışıyorum. Pat'in mantıklı sözlerine rağmen, bu hissi atlatmak zor.

Yanaklarımı avuçlayarak yüzümü yavaşça kendine doğru çeviriyor. "Bana bak, Lindybird."

Onun gözlerine bakmak için çaba sarf etsem de bakıyorum. Ama orada olan sevgi, şefkat, endişe — o kadar açık, o kadar zengin ve dolu ki, bir an için kalbim durmuş gibi hissediyorum, Pat'in yetenekli ellerinde tamamen hareketsiz kalmış gibi.

Dudakları benimkini bulur, öpücüğü tatlı ve yumuşaktır, acıyı hafifletir.

"Bir karşı teklifim var," diyor Pat, konuşurken ağzı benimkine değiyor.

"Dinliyorum."

"Seni yatağa, *bizim* yatağımıza götüreceğim, ama sadece uyumak için. Şimdilik. İnan bana, gerçekten, gerçekten daha fazlasını istiyorum."

Beni tekrar öper, vücudumu daha da heyecanlandıracak şekilde uzun uzun öper. Dudakları kulağıma yaklaşır ve sesi boğuk bir fısıltıya dönüşürken titrerim.

"Ama ilk kez bir araya geldiğimizde, hiçbir soru işareti kalmasını istemiyorum. Duygusal bir karmaşa içinde olmasını istemiyorum. İkimizin de emin olmasını istiyorum. Bunun bir kaçış değil, bir kutlama olmasını istiyorum. Anlıyor musun?"

Başımı sallıyorum, duygularım yüzünden geçici olarak kelimelerim kayboluyor. Onun sözleri göğsümde bir kurdele gibi kıvrılan bir sıcaklık yaratıyor.

Pat, hiç uyarı yapmadan beni kollarının arasına alır, gelin gibi. Ben çığlık atarım, o gülümser, kahkahasının gürültüsü içimi sarar. Kararlı adımlarla yatak odasına doğru yürür ve kapıyı arkamızdan tekmeler.

Bu gerçekten çok seksi bir hareket ve şimdi az önce kararlaştırdığımız her şeyi unutabilmeyi diliyorum. Duygusal bunaltı mı? Ne duygusal duygusal bunaltı? Burada öyle bir şey görmüyorum.

Pat beni yere indirir ve ben birden utangaç hissederek üstümü düzeltirim. Hâlâ Val'in bana uymayan kıyafetlerini giyiyorum, bana biraz kısa gelen bol kot pantolon ve tişört. "Uyumak için giyecek hiçbir şeyim yok."

Jo'yu okuldan aldıktan sonra Walmart'a gidip ona kıyafet ve tuvalet malzemeleri aldım. Kendime de bir şeyler almam gerektiği açıktı ama bütün gün kafam çok karışık ve bulanık.

Pat, Jo'yu eve getirdiğimden beri gördüğüm en geniş gülümsemesini gösterir. "Dolaptaki gömme şifonyeri kontrol et."

Giyinme odasına gidip, Pat bana çatı katını ilk gösterdiğinde pek dikkat etmediğim bir dizi gömme çekmeceye bakıyorum. Çekmecelerden birinde bir dizi pijama buluyorum. Pat bana flanelden yumuşak pamuğa kadar her şeyi almış...

Dantelli siyah bir sabahlık tutuyorum, bir kaşımı kaldırmışım. Pat sadece omuz silkiyor, yanakları sevimli bir pembeye dönüyor.

"Her ihtimali düşünmek istedim," diyor.

Ben kahkaha atıyorum. "Evet, *her* ihtimali. Birinci, ikinci, üçüncü..."

"Touchdown?" Bana sevimli bir çocuk gülümsemesi atıyor.

"Sanırım metaforlarınızı karıştırıyorsunuz, Bay Graham."

komodinin çekmecesine geri koyuyorum, keşke arzumu bir kenara bırakmak da bu kadar kolay olsaydı. "Başka bir gece?"

Sesi alçak ve boğuk, ama mesafesini koruyor. "Umarım öyle

." Devasa küvet beni çağırrsa da, banyo yapmak için bile çok yorgunum. banyo yapmak için bile çok yorgunum. Yumuşak kumaştan, uzun pantolonlu ve kısa kollu üstü olan koyu mavi pijama takımlarından birini seçiyorum. Neredeyse tüm vücudumu kapatan bir kıyafet olmasına rağmen, yatak odasına girdiğimde Pat'in gözleri kararır. O zaten yatakta, yastıklara yaslanmış ve - sürpriz, sürpriz - üstsüzdür.

"Bu pek adil değil," diyorum ona, hala yatağın kenarında dururken çıplak göğsünü işaret ederek.

"Ne? Bu eski şey mi? Bunu onlarca kez gördün," diye alay ediyor. Ama ben geceyi onun sıcak, çıplak tenine sokulmuş olarak geçirmediğim ve bu tamamen farklı bir şey. O gömleksizken de onu öpmedim ve Pat beni yatağa çekip dudaklarını benim dudaklarıma değdirdiğinde bu tamamen farklı bir deneyim oluyor. Yumuşak ve alaycı bir şekilde başlayan şey hızla kontrolden çıkan bir şeye dönüşüyor.

Pat, ellerim onun cildini keşfetmeye başladığında, tırnaklarım göğsündeki büyük, kare şeklindeki kasları kazıyarak, geri çekiliyor. Dudaklarından yumuşak bir inilti çıkıyor

dudaklarından yumuşak bir inilti çıkar. Ben itiraz etmeden, beni kaldırır, benden uzaklaştırır ve kucaklayarak sarılır.

"Bu daha güvenli olabilir," diyor, neredeyse bir hırıltı gibi.

"Bana güvenmiyor musun?"

"İkimize de güvenmiyorum."

"Teşekkür ederim," derim, ellerimi kollarında gezdirerek, kaslarının gerildiğini hissederek.

"Ne için?"

"Nereden başlasam? Beni kovmaya çalıştığım halde peşimden geldiğin için. Benimle evlendiğin için. Düzeltmiş olduğun her şey için. Bunun gibi tüm sürprizler için. Jo'yu sevdiğin için. Hak etmediğim halde beni bu kadar çok sevdiğin için."

"Hak ediyorsun," diye ısrar ediyor, yüzünü saçlarıma gömerek. "Sen pek çok iyi şeyi hak ediyorsun, Lindy. Sen benim sağlam zeminsin. Dinlendiğim yer. Sonsuza kadar evim."

"Bu biraz mezar tanımına benziyor."

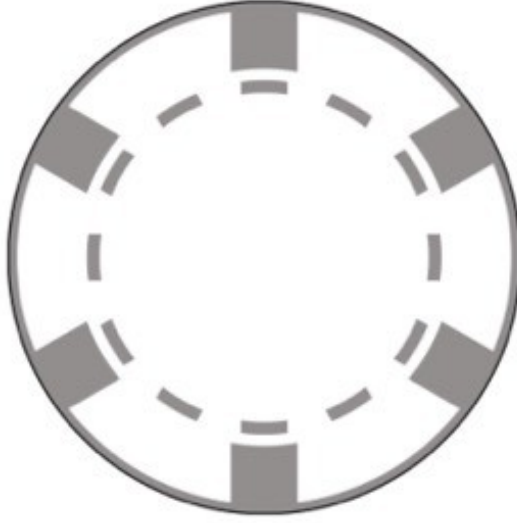
Pat güldü, tüm vücudum onunla birlikte titredi. Sonra hareket etti, arkasına uzanıp yatağın yanındaki lambayı kapattı ve oda karanlığa gömüldü. Kafamdaki endişeler ve günün karmaşası nedeniyle bunun mümkün olduğunu düşünmüyordum

ve günümün karmaşıklığına rağmen, uykuya dalmaya başlıyorum. Pat'in nefesleri benimkilerle mükemmel bir ritimde yükselip alçalıyor.

Son duyduğum şey, Pat'in saçlarıma fısıldadığı "Seni seviyorum" sözleri.

Ben de seni seviyorum, diye düşünüyorum ve sonra karanlık uyku perdesinin içine dalıyorum.

OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Lindy

PAT'İN SIRTIMA DAYANMIŞ, sağlam bir fırın gibi uyandım. Nemliyim ve belki biraz yapışkanım. Kolu karnıma sıkıca sarılmış, gömleğimin yukarı kaymış olduğu yerde tenimiz birbirine değiyor. Bacaklarımız birbirine dolanmış, saçları pürüzsüz bacaklarımı okşuyor. Nefesi saçlarımı okşuyor ve artık uyanık olduğum için, her nefes gıdıklıyor ve bana daha yakın olmak istememe neden oluyor. Tembel bir gülümseme yüzüme yayılıyor.

"Tarçınlı Tost Crunch," diye mırıldanıyor, beni daha da kendine çekiyor, dudakları boynuma dokunuyor.

Dudaklarımı ısıırıp gülmemeye çalışıyorum. Pat'in uykusunda yemeklerden bahsettiğini bilmek beni hiç şaşırtmıyor.

Burada yaşayabilir ve ölebilirim. Terleme sorunu olsa bile. Pat'in sıcaklığı, güneş yanığı veya rahatsız edici yerlere kum kaçma ihtimali olmayan tropikal bir plaj gibidir.

O aynı zamanda dün gece teklifte bulunduğun adam.

Anılar acı verici bir netlikle geri gelince donup kalıyorum. Gözlerimi sıkıca kapatıyorum.

Oh. Hayır. Yapmadım.

Oh, evet. Evet, yaptım.

Önceki gecenin anılarını hatırladıkça tüm vücudum kaskatı kesildi. Pat'e beni yatağa götürmesi için adeta yalvardım.

Bu büyük bir sorun olmamalı – yani, biz evliyiz. Öpüştük. Bana beni sevdiğini söyledi ve ben de onu sevdiğimi biliyorum, bunu sözlerle ifade etmemiş olsam da.

Ama tüm bu gerçekler, aşağılanmanın keskin acısını hafifletmeye yetmiyor.

Pat'in hayır demekte haklı olduğunu biliyorum. Şu anda aynı pozisyonda *çıplak* olarak uyanmış olsaydım nasıl hissederdim, sadece tahmin edebilirim.

Hatırladıkça kendimi çıplak *hissediyorum*. Pat ateşleniyor mu? Ateşi mi var? Terden mi yoksa utançtan mı eriyip gidiyorum?

Uyandığında ona nasıl bakacağım, ne diyeceğim bilmiyorum. *Hey, sana teklifte bulunduğumda centilmen gibi reddettiğin zamanı hatırlıyor musun? Hayır mı? Ben de hatırlamıyorum! Bu kesinlikle ASLA olmadı.*

Bu çok kötü. Bu çok kötü. Utancım binlerce güneşin yoğunluğuyla yanıyor.

Odanın dışında yumuşak ayak sesleri duyuyorum. Jo uyanmış olmalı. *Jo. Duruşma.*

İkinci bir dalga içimi parçalayan bir farkındalık beni kaplıyor. Çok hoş başlayan bu sabah, artık resmen şimdiye kadarki en kötü sabah!

Sanki endüstriyel bir mutfak mikserine atılmışım ve baş aşağı dönüp duruyormuşum gibi hissediyorum. Derin bir nefes alıp, duvardaki tuğlaları saymaya başlıyorum. Bir sıra, sonra iki, sonra üç, nefesim kontrol edilebilir bir hıza gelene kadar.

Bugünü atlatacağım. Atlatacağım. ATLATACAĞIM.

Ama bunu başarmak için, son beş yıldır bu hayatı tek başına yaşayan Lindy'yi içimden çıkarmam gerekiyor. Bugün benim için, Jo için onun güçlü olmasına ihtiyacım var. O kurşun geçirmez yeleği tekrar giyip, vahşi kediyi kaldırırma geri itmem gerekiyor. Dün gece Pat'le olanları ya da onunla olan geleceğimi düşünmem.

Her seferinde tek bir büyük, duygusal şey.

Pat dudaklarını şapırdatarak lamalar ve ilk hücumlar hakkında bir şeyler mırıldanıyor. Tamamen aşağılanmış olmama rağmen bu adamı seviyorum. Onu seviyorum ve ona söyleyeceğim, ama önce, geçmem gereken korkunç, berbat, çürümüş bir gün var.

Mümkün olduğunca yavaş ve sessizce yataktan kayıyorum. Pat kıpırdamıyor bile.

Duruşma için Austin'e yaptığımız yolculuk hakkında size tek bir şey bile anlatamam.

Hatırladığım kadarıyla, zaman yolculuğu yapmış ya da bir ayakkabının içinde uçmuş olabiliriz. Çok geçmeden, Ashlee'nin yanındaki mahkeme salonundaki masada oturmuş, buraya nasıl geldiğimi merak ediyorum. Sadece fiziksel olarak değil, hayatımın beni bu noktaya nasıl getirdiğini de merak ediyorum.

Jo, Mari ile birlikte güvenli bir odada ve ben bu küçük ayrılığı ruhumun derinliklerinde bir kağıt keşiği gibi hissediyorum. Tek vasisi ben olduğum için Pat, ailesiyle birlikte arkamızda oturuyor. Yargıç Judie, Pat'in bugün burada olmasına izin verdi ve sonunda ayak bileği izleme cihazını tamamen çıkardı, göz kırparak ona yakın durmasını söyledi.

Ashlee'nin sandalyesinin gıcirtısı ve ıslak köpek kokusu gibi şeylerin aşırı farkındayım. Islak köpek kokusunun nereden geldiğini bilmiyorum, ama kendimi dikkatlice kokladıktan sonra, bunun benden gelmediğinden yüzde seksen eminim.

Bazı detaylar çarpıcı bir şekilde net olsa da, sanki su altında asılı kalmış gibi hissediyorum. Etrafımdaki her şey yavaş ve sessiz. Burada hiçbir şey bana dokunamıyor. Mahkeme salonundaki sert ışıklar bile yumuşak, sulu bir mavi tonuyla filtrelenmiş gibi görünüyor.

Biliyorum, bu sanki çantayı açıp içindeki tüm bilyeyi dökmüşüm gibi geliyor. Eminim bu bir tür savunma mekanizmasıdır. Tüm savunma mekanizmalarını kabul ederim. Mekanizmalar söz konusu olduğunda, bunlar oldukça iyidir.

"Rachel gelmezse ne olur?" diye Ashlee'ye fısıldıyorum. "Otomatik olarak yenilgi mi sayılır?"

"Maalesef, bu futbol maçı gibi işlemeyecek. Ama burada olması gerekir. Gelmezse hakemin ne diyeceğini bilmiyorum, ama senin için iyi olur. Keşke sana kesin bir şey söyleyebilseydim. Ama bilmiyorum," diyor Ashlee.

Son birkaç hafta içinde pek çok senaryoyu tartıştık ve Ashlee bugün oturduğumuzda bunları kısaca tekrar gözden geçirdi. Büyük olasılıkla, herhangi bir değişiklik yavaş yavaş uygulanacak ve nihai karar daha fazla zaman geçtikten sonra verilecek. Mahkeme tarafından ziyaret veya değerlendirme kararı verilebilir. Rachel'a velayet hakkı verilirse, muhtemelen bir geçiş dönemi olacaktır.

Evet, evet, evet. Anladım. Beni, Jo'yu veya Rachel'ı tanımayan bir yabancı, hepimizin hayatını değiştirecek bir karar verecek. Bana adalet gibi geliyor.

Yargıç geldiğinde Rachel hala gelmemişti. Kız kardeşimin hayat boyu sergilediği davranışları göz önüne alındığında bu beni şaşırtmamalıydı, ama yine de şaşırdım. Avukat tutmak için uğraşmış, pizza dağıtıcısına ve şimdi gelmiyor mu?

Avukatını izlemekten kendimi alamıyorum. Pahalı takım elbisesinin yakasının üstünde boynu parlak kırmızı. Öfke mi? Güneş yanığı mı? Vücut boyası mı?

Yargıç, sakallı, sivri yüzlü bir adam, Rachel'in avukatına müvekkilinin nerede olduğunu sorduğunda, avukat ayağa kalkar. Oda nefesini tutmuş gibidir.

Hayır, aslında sesli bir şekilde nefesini tutuyor. Sanki sadece ciğerlerimdeki havayı değil, ruhumu da tutuyormuşum gibi hissediyorum. Arkamda kıkırdama sesi gibi bir şey duyuyorum, Pat'in gergin tikleri. Sonra Tank ya da James'in elini ağzına kapattığını tahmin ettiğim bir hışırtı duyuyorum.

"Sayın yargıç," diyor Rachel'in avukatı, boynu bir şekilde daha da kızarıyor. "Müvekkilim bugün burada bulunamadı." Bir süre duruyor. "Bana velayet talebini geri çekmemi istedi."

Ashlee elimi tutuyor ve Pat'in parmak uçlarının omzuma dokunduğunu hissediyorum. Ona yaslanmıyorum ama uzaklaşmıyorum da. Hareket edebileceğimden emin değilim.

Rachel davasını geri çekiyor mu?

Rachel'in avukatı kağıtlarını karıştırıyor, aynı dosyayı birkaç kez açıp kapatıyor. Onu takım elbisesinin yakasından tutup, daha fazla bilgi almak için sallamak istiyorum.

Bir kez bizim tarafımıza bakıyor, sonra tekrar yargıca dönüyor. "Bayan Davis ebeveynlik haklarından vazgeçme kararı aldı." Ebeveynlik haklarından vazgeçmek mi? Rachel mi?

Konuştüğümüz tüm olasılıklar arasında bu yoktu. Kendime bunu umut etmeye bile izin vermedim.

Koltuğuma çöküp başımı ellerimin arasına aldığımda, içimi bir rahatlama kaplar. Bitti. Mahkeme salonu alkışlar ve ağlamalarla çalkalanır, yemin ederim ki bir yerlerden bir inek çanı sesi duyuyorum.

Yargıç, sonunda salonu susturduğunda söyleyecekleri daha var, ama ben tek kelime bile duymuyorum. Umarım Ashlee daha sonra bana anlatır. Birkaç dakika sonra, salondan çıkıyoruz. Bitti. Bitti.

Ashlee bana sarılır, Val ve Winnie ise beni grup kucaklamasıyla neredeyse yere devirir, ama bu kaosun içinde tek ihtiyacım olan Jo'dur.

Mahkeme salonunun kapısına doğru yöneliyorum çünkü JO ORADA BİR YERDE ama kucaklamalar ve tebriklerle boğuluyorum, bu arada Pat'in yakınlarda ama ulaşamayacağım bir yerde olduğunu da belli belirsiz fark ediyorum. Onun koluna, dokunuşuna ihtiyacım var ama önce Jo'ya ulaşmam lazım. Sanırım o da benimle aynı şeyi düşünüyor.

Mari, bir mahkeme memuru ve Jo ile birlikte mahkeme salonuna girer. Jo, benden uzaklaşır ve bana doğru koşar, yüzünde benim için tek ihtiyacım olan güneş gibi bir ifade vardır.

Onu kendime çok sıkı bir şekilde sarıyorum, ama o hiç şikayet etmiyor. Onu kendime yapıştırabilmek için koli bandı bulmak istiyorum.

"Çok güzel kokuyorsun," diyorum ona, ama neden tam da bu anda bunu söylediğimi asla bilemeyeceğim.

"Dondurulmuş muhallebi için durabilir miyiz?"

diye sorar Jo. "Tabii ki."

Biri hepimize mahkeme salonunu boşaltmamızı söylüyor, ama bizim özel bir an yaşadığımızı bilmiyorlar mı? Jo'yu kucağıma alıyorum, onu dışarı çıkarırken her taraftan itiliyorum. Pat'i bulmam lazım, ama kalabalığın içinde arkamda bir yerde onun koyu saçlarını ve geniş omuzlarını görüyorum. Geliyor. Bizi bulacak.

Koridor, mahkeme salonundan pek de iyi değil. En iyi arkadaşlarımı, Big Mo'yu, Mari'yi, Eula Martin'i ve az önce bana sarılan o rastgele adamı ne kadar sevdiysem de, nefes almam gerekiyor.

Ayrıca egzersiz yapmam da lazım, çünkü Jo'yu iki dakikadan fazla taşıdığım için kollarım yorgun düştü. Ama o istemedi onu yere bırakmam.

Pat nerede?

Onun yüzünü görmedim ve o da burada olmalı, bu kucaklaşmanın, bu anın bir parçası olmalı. Üçümüz birlikte. Onu kalabalığın içinde kaybettim.

"Patty nerede?" diye soruyor

Jo. "Bilmiyorum, bebeğim."

"Buradayım."

İkimiz Pat'e sarılıyoruz ve şimdi, ŞİMDİ, benim dünyamda her şey yolunda. Keşke bu an erkekler tuvaletinin hemen dışında yaşanmasaydı. Pisuvarlarda duran bir adamı görmeseydim, çok daha dokunaklı olurdu. Ayrıca garip bir şey var: Pat'in kolları fazla pişmiş spagetti gibi. Bu gerçek bir Pat kucaklaşması değil.

O uzaklaştığında Tank ezici bir kucaklamayla araya girdiğinde, bu sadece Pat'in kucaklamasının ne kadar zayıf olduğunu vurgular. Garip bir şekilde boş olan yüzünden gözlerimi alamıyorum. Pat asla boş değildir. Asla sessiz değildir. Dün olduğu gibi, sadece daha da kötüdür.

Ben Pat'i tam gaz severim. En iyi, en yüksek ses ve tam güçte tadını çıkarılır. Burada ne olduğunu anlamıyorum. Kazandık, aşırı bir kutlama bayrağına layık bir dans yapması gerekmez mi? Ya da Jo'yu havaya atması? Belki güvercinler salması ya da konfeti topu ateşlemesi?

Pat, büyük jestler yapan bir adamdır. Geri çekilip, ellerini ceplerine sokup, uzaklara bakan biri değildir.

Ama o tam da bunu yapıyor.

Ashlee aniden önümde duruyor, elinde bir zarf var. "Bu diğer avukattan geldi. Rachel senin için yazmış. Önce ben okuyayım mı? Kişisel bir şey olduğunu, hukuki bir şey olmadığını söyledi."

"Hayır. Umurumda değil. Çantama koy, olur mu?"

Sonra okurum. Umurumda bile değil. Rachel, her zamanki Rachel tarzıyla, büyük bir drama yarattı, tüm bunları uzatarak, avukatlarımızın telefonda görüşebileceği bir konu için buraya gelmemizi sağladı.

Rahatladığımda, sonra kızacağım.

"Evim buradan çok uzak değil," diyor Tank ve Ashlee'ye bakışlarını kaçırmıyorum. "Herkesi kutlama için davet etmek isterim. Öğle yemeği ya da içki ya da..."

Zaten başımı hayır anlamında sallıyorum. Nefes alamıyorum, tüm bu dokunmalar ve duygular beni boğuyor. Kalabalık, meraklı bakışlar ve birkaç metre ötede oldukça aşk dolu bir şekilde öpüşen tanımadığım çiftten uzaklaşmam gerekiyor.

"Bunu başka bir zamana erteleyebilir miyiz? Bütün bunlar... çok fazla," diyorum zayıf bir sesle ve tabii ki Tank anlıyor. Pat'in yüzünde bir ifade belirliyor ve sonra kayboluyor. Kızgın mı? Hayal kırıklığına mı uğramış? Onu anlayamıyorum.

"Açıklamana gerek yok," diyor Tank. "Tabii ki. Başka bir gün. Ne zaman isterseniz, gerçekten. İkinizi de ağırlamaktan mutluluk duyarız."

Tank, kaşlarını çatarak benimle Pat arasında bakışlarını gezdiriyor. Yani, bu tuhaflığı kesinlikle hayal etmiyorum. Parmak uçlarımda rahatsız edici bir karıncalanma hissi başlıyor ve kalbime ulaşana kadar yayılıyor.

"Tekrar tebrikler," diyor Tank. "Ben gidiyorum."

Pat'in omzunu tutar ve onu sıfırlamak istercesine iyice sallar. "Uğrayacağım," der Pat. Tank'ın ağzı aşağı doğru çekilir, ama

başka bir şey söylemeden Pat'in kardeşlerinin yanına doğru yürüyor. "Babanın yanına mı gidiyorsun?" diye soruyorum. "Sen burada mı kalacaksın?"

Pat'in gözleri başka yere kayar. Daha çok kaçır gibi. Kesinlikle kaçma var. "Sanırım bir süre Austin'de kalacağım. Biliyorsun, tüm bunlar olduğundan beri ilk kez eve gidiyorum."

Tüm bunlar onun tutuklanması ve bizim evliliğimizle ilgili, sanırım? Duygusal bir bunalımın içinde eriyip gidiyorum, burada olan bitenle başa çıkamıyorum.

James huysuz bir hayalet gibi görünüyor. "Jo'yu biraz ödünç alabilir miyim?"

Winnie ve Val diğer taraftan koşarak geliyorlar, en iyi arkadaşlarının acil durum sinyalinin aldıklarını hissediyorlar. "Onu biz hallederiz," diyor Winnie. "Jojo, bizimle gel." O ve James, Jo'nun başının üzerinden birbirlerine sert bakışlar atıyorlar.

"Koridorun sonunda bir dondurma makinesi gördüm." Val kaşlarını oynatıyor, ama Jo'yu dondurma makinesiyle kandırmış. James geri çekiliyor ve arkadaşlarını Jo'yu götürüyor, Pat ve beni bu durumla baş başa bırakıyorlar.

Görünüşe göre konuşmaya pek istekli değil ve biz de yoğun lobinin ortasında bir dakika boyunca hiçbir şey söylemeden duruyoruz. Emin değilim. Hiç bu kadar garip bir sessizlik yaşamamıştım. Eğer biri garip sessizlikler için ödül verse, bu sessizlik şu anda gözyaşları içinde bir teşekkür konuşması yapıyor olurdu.

Sadece çok, çok mutlu olup eve gidip on saat uyuyup, uyanıp pizza yiyip, biraz daha mutlu olup, belki bir DTR yapıp sonra kutlama için öpüşemez miyiz? Ya da öpüşmekten daha fazlasını?

Pat'in yüzü, hedefimin çok yüksek olduğunu bana gösteriyor.

Bütün gün tuhaf davrandığımı biliyorum, ama bunun iyi bir nedeni var. Bu sabah Pat'e karşı soğuk davrandım, gözlerine bakmadım ve fazla konuşmadım. Arabada Jo'nun arkasında oturdum ve adliyeye girdiğimizde onun dokunuşunu omuzlarımla reddettim. Bunların hiçbirini *onunla* ilgili değil. dün gece kendimi aptal durumuna düşürdüğüm için utanıyorum ve sonuç hayal edebileceğimden daha iyi olsa da bugün duygusal olarak çok yorucu geçti. Artık son gücümü kullanıyorum. Pat'le başa çıkabilmek için önce Jo'yu düşünerek günü atlatmam gerekiyordu.

Benim tuhaflığım grip gibi bulaşıcı mıydı? Yoksa bugünkü davranışlarımı daha fazla mı yorumladı?

"Tebrikler," diyor Pat, ve bu kelime bir tokat gibi geliyor.

Bu, aynı takımda olup birlikte zaferi kutladığınızda değil, kazanan birine söylediğiniz bir söz. Göğüslerimizi çarpıştırmalı, GERÇEKTEN sarılmalı, haydutlar gibi öpüşmeliydik.

Elimi şakağıma bastırıyorum. "Burada tam olarak ne oluyor? Çünkü bu bir ayrılık gibi geliyor. Öyle ise bana söyler misin? Burada ipin ucunda duruyorum, Pat."

Yüzünü buruşturur. "Bu bir ayrılık değil."

"*Bir şey var.*" O kıpırdanırken, ben kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturup, titreyen kalbimi sakinleştirmeye çalışıyorum. "Bütün sabah tuhaf davrandığımı biliyorum, özür dilerim. Dün gece kendimi çok aptal hissettim, sonra da bugün tamamen bunaldım. Sadece Jo'ya odaklanmam gerekiyordu."

Pat başını sallar, sonra eğilip ayak bileğini kaşır. O anı görebiliyorum. monitörün onu örtmediğini hatırlar. Birkaç gün içinde monitör hiç orada olmamış gibi olacak.

Yutkunuyorum.

Pat artık özgür, emniyet kemerini çözüp kabinde dolaşabilir. Onu resmi olarak Sheet Cake'e bağlayan tek şey evlilik cüzdanımız. O kağıt parçası hiç bu kadar ince gelmemişti. Nerede olduğunu bile bilmiyorum. Ama kaybettiysem bile, Teksas eyaletinde hala geçerli. Değil mi?

"Benden ayrılmıyorsun, ama Jo ve benimle eve de gelmeyeceksin."

Pat omzuma bir kez, kısaca dokundu, sonra elini indirdi. "Lindy, seni seviyorum."

Peki, neden bu bir özür gibi geliyor? Ya da bir veda gibi? O konuşmaya devam ederken, ağzımda bir avuç talaş varmış gibi hissederek yutkunuyorum.

"Başından beri söylediğim gibi, ikinci bir şans istiyorum. Bunun gerçek olabileceğine sizi ikna etmekten başka bir şey istemiyorum. Çok güzel olabilir."

Ben de bunun iyi olduğunu düşünmüştüm.

Sheet Cake Festivali'nde her yıl Scrambler adında bir lunapark treni vardır. Anneme bir kez binmeye izin vermesi için yalvardım ve bir kez yeterdi. Sarsılan, dönen, kıvrılan araba, bilet gişesinin arkasında akşam yemeğimi kusmama neden oldu. Şu anda o trendeymişim gibi hissediyorum, birbiri ardına sarsılıyorum.

"Ama? *Ama'yı* hissedebiliyorum. Neyse, söyle gitsin. Lütfen. Beni bu ızdıraptan kurtar."

"Ben varım, Lindy."

Gözlerime bakıyor ve bakışlarını üzerimde tutuyor, ifadesi samimi ve yoğun, sanki ruhuma doğru giden bir lazer gibi. Ve ben şaşkınlıkla kaşlarımı çatıyorum. çünkü o hiç de istekli görünmüyor. Ağzı bir şey söylerken, vücut dili tamamen farklı bir şey söylüyor.

"Nerede olduğunu bilmiyorum," diye devam ediyor. "Ve bunun gerçekten istediğin şey olduğunu bilene kadar bunu yapmaya devam edemem. Artık bana ihtiyacın olmadığına göre

, beni hala istediğini bilmem gerekiyor, sadece benim için."

Tabii ki hala seni istiyorum! Bağlamak istiyorum. Seni istiyorum ve sana ihtiyacım var, yasal nedenlerden dolayı değil, çünkü sen benim oksijenimsin! Sen güneşsin!

Sen benim her şeyimsin!

Kelimeler kafamda yer kapmak için yarışıyor, ta ki kafamda sadece gürültü ve kargaşa kalana kadar. Hiçbir şey söylemiyorum. Sadece Pat'e bakıyorum, bunu şimdi yapmamasını diliyorum.

Pat bekliyor, sanki içinden bir parça da olsa benim burada cevap vereceğimi, ona olan aşkı ilan edeceğimi umuyormuş gibi.

Ve onu seviyorum. Bunu şimdi her zamankinden daha fazla biliyorum.

Aynı zamanda duygusal olarak çok yoğun bir durumdayım. Biliyorum, biliyorum, Pat son birkaç hafta içinde bana çok şey verdi. İstedikimden ve muhtemelen hak ettiğimden daha fazlasını. Ama bugün, tek bir şeye daha ihtiyacım var. *Zamana* ihtiyacım var.

Düşünmek için bir gün, uyumak için bir gece - onun kollarında, güvende hissederek ve uyandığımda birkaç derece fazla sıcak hissederek.

"Bunu şimdi yapmak zorunda mıyız?" diye soruyorum, kendimden nefret edercesine. Pat'in beni tamamen hak ettiğini biliyorum. Bir cevap hak ediyor. Ona vermek istiyorum.

Öyle. Ama ŞU AN değil. Hayatımın en duygusal gününün ardından, kalabalık, çok gürültülü, nefes almakta zorlandığım koridorda değil.

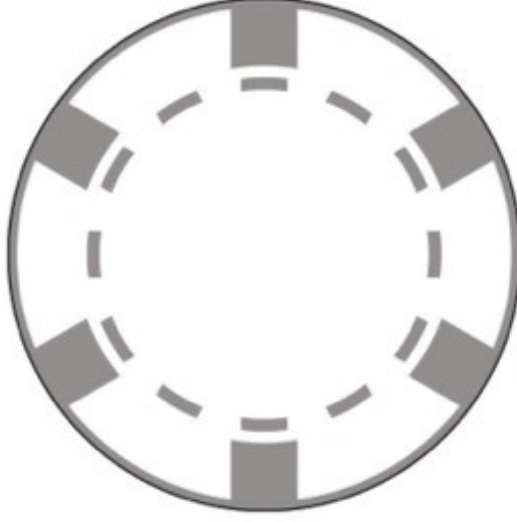
"Bilmem gerek," diyor. "Ama karar vermen için sana zaman tanıyorum. Bu yüzden şimdilik burada kalacağım."

Ne kadar süreliğine?

Pat bir adım geri çekiliyor. Sonra bir adım daha. Gerçekten gidiyor, babasının evine gidiyor. *Bu bir ayrılık değil*, diyorum kendime. *Beni sevdiğini söyledi*. Belki bu benim için haksızlık, belki de tamamen adil bir davranış — ve ben bunu BİLMİYORUM çünkü beynim kızarmış yumurta gibi — ama bu konuşmayı istediğim şekilde yürütemiyorum.

Pat bana zaman ve alan tanıdığını düşünüyor olabilir, ama bana öyle geliyor ki, her zaman korktuğum gibi beni terk ediyor.

OTUZ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Pat

Kaburgalarıma sürekli bir dürtme beni bilinçlenmeye başlar. İnlerim ve yuvarlanırım. Yüzüm kaşınıyor — bu kumaş da ne? Bunlar benim çarşaflarım değil. Dürtme, dürtmeye dönüşür, sonra daha çok tekme gibi olur. Kesinlikle tekme. Rahatsız edici ayağı iteklerim.

"Daha sonra gel," diye inlerim. "Kapalıyım."

Bir homurtu duyulur, ama uykuya dalmakla meşgul olduğum için pek dikkat etmem. En azından, ıslak, kokulu bir köpek dili yüzüme saldırıncaya kadar. Beni yıkayan köpeği kovmaya çalışırken, kanepeden yuvarlanıp düşüyorum. Ve şimdi uyanığım.

Bu Tank'ın halısı ve bu da Tank'ın kanepesi, görünüşe göre dün gece giysilerimle uyuyakalmışım. Smoky hala ulaşabildiği her şeyi coşkuyla yalarken, Harper çekmiş olduğu sandalyeden gözlerini kısarak beni izliyor. Televizyonda ev yenileme programlarının tekrarları oynuyor. Tank uyuyor olmalı.

"Hala karanlık," diye itiraz ediyorum, gözlerimi ovuşturarak. "Saat kaç?"

"Artık uyanma vaktin geldi. Neden hala buradasın?"

Esniyorum, Smoky'yi diğer elimle geri itiyorum. "Sen neden buradasın?"

"Aptal kardeşlerimden birinin aptalca bir karar vermesini engellemek için buradayım. Ya da, son zamanlarda birkaç aptalca karar verdiği için, kanamayı durdurmak için buradayım. Ve yarım saat içinde birini eğitmem gerekiyor, o yüzden konuşmaya başlasan iyi olur."

Kanepeye geri tırmanıp saçlarımı elime alıyorum. Dünkü olayları hatırlayınca ağzımda ekşi bir tat oluşuyor.

"Her şey yolunda," yalan söylüyorum. "Benim için endişelenmene gerek yok."

Harper kaşlarını kaldırdı. "Yani, duygusal olarak bunalmış karına, ilişkiniz hakkında nihai bir karar vermesi gerektiğini söylemeye çalışmadın mı? Çünkü duyduğum söylentiye göre, bunu mahkeme salonunun lobisinde yaptın. Duruşmadan on dakika sonra bile değil."

Ayak bileğimi kaşıyorum. Çıplak olmasına alışkın değilim ve hala o monitörün hayaleti oradaymış gibi kaşınıyor. "Şey. Öyle bir şey yapmış olabilirim . Ama sen bunu sanki..."

"Bencil? Dikkatsiz? Düşüncesiz?" O başını sallar. "Evet, sanırım öyle gösteriyorum. Çünkü o anda Lindy'ye tüm bunları yüklemek, tüm bu şeylerdi. Ve daha fazlası. Dediğim gibi, aptalca kararlar."

Harper'ın haklı olduğunu zaten biliyorum ve bu düşünce midemi bulandırıyor. Her zaman en iyi yaptığım şeyi yaptım. Düşünmeden bir karar verdim. Susmam gerekirken ağzımı açtım. Kafamın içinde Collin'in, Pat'in klasik kararlarından birine alaycı bir şekilde güldüğünü duyabiliyorum.

Kollarımı kavuşturup, arka camdan dışarıya bakıyorum. Pembe ve mor renklerin karanlık gökyüzünün kenarlarını kaplamaya başladığını izliyorum. Lindy'nin önceki gece paylaştığımız yatakta yalnız uyanıp uyanmadığını merak ediyorum. Ya da belki Jo'nun etrafında kıvrılmış uyumuştur. Ben öyle yapardım. Mahkemede onlardan uzaklaşmak fiziksel olarak acı vericiydi. Burası olmak istediğim son yer.

Yine de, aptallığım yüzünden, sanırım, buradayım.

Harper öne eğilip dizime dokunuyor. Sesi yumuşuyor. "Konuş benimle, Patty. Aklından ne geçiyordu?"

Omuz silkiyorum.

"Açıklaması zor." "Dene bakalım," diyor Harper.

Birkaç gün önce James'e yaptığım gibi, kız kardeşime her şeyi anlatıyorum, geçmişte yaptığım hatalardan Lindy'nin kurallarına ve onu kazanmak için yaptığım girişimlere kadar - ki bu girişimler işe yarıyor gibi görünüyordu. Harper hiçbir şeye şaşırması görünmüyor, ama belki de James'ten daha fazla neler olup bittiğini biliyordu.

Harper tekrar dizime dokunana kadar durakladığımı fark etmedim. "Ne oldu?"

Ne oldu ki? Her şey şimdi çok karmaşık görünüyor, düşüncelerim dağınık, büyümüş bir bahçede her yere yayılmış çalılar ve yabani otlar gibi. Şu anda üzerimde baskı yapan bu ağırlığı, sanki pelerinim olarak ağır bir battaniye giyiyormuşum gibi, nefret ediyorum.

Şu anda üzerimde baskı yapan ağırlıktan nefret ediyorum, sanki pelerin gibi ağır bir battaniye giyiyormuşum gibi.

"Emin değilim. Durumumuzu konuşmak istedim, ama Lindy duruşma sonrasını beklememi istedi. Mantıklıydı. Yani, bu durum onu çok zorluyor, anlarsın ya?"

"Tahmin edebiliyorum," diyor Harper.

"Sonra Jo'yu yatırırken bir an yaşadık ve Lindy daha ileri gitmek istedi, ama ben ona beklemesi gerektiğini söyledim."

"Bu da mantıklı. Özellikle de durumu netleştirmek istiyorsan."

Başımı sallıyorum. "Ama dn çok tuhaftı ve çılgın bir gün olduğunu biliyorum, ama bütün sabah benimle neredeyse hiç konuşmadı. Sanki olanlardan pişman olmuş gibiydi, ama aslında *hiçbir* şey olmamıştı. Belki bana sorduğuna pişman oldu ya da utandı? Bilmiyorum. Bana dokunmadı, benimle konuşmadı. Bana neredeyse hiç bakmadı. Sonra mahkeme olayı oldu."

"Ve burada kafam karıştı," diyor Harper. "O anın heyecanı içinde DTR konuşması yapmaya seni ne teşvik etti?"

Kanepeye daha da gömüldüm, başımı geriye yasladım ve gözlerimi kapattım. Rachel'in dilekçesini geri çektiğini ve haklarından vazgeçtiğini duyduğumda çok sevinmiştim. İyimser bir insan olabilirim, ama ben bile böyle bir sonuç beklemiyordum. Sıramı ayıran küçük bariyeri neredeyse atlayacaktım. Lindy'nin oturduğu yere. Ama kendimi kontrol altında tutmayı başardım ve Lindy'yi kucaklayabilmek için saniyeleri saydım.

Başardın, ona söylemek istedim. *Başardık. Hadi eve gidelim!*

Ve sonra... Lindy beni tamamen unutmuş gibiydi. Jo'yu araması anlaşılabilir bir şeydi. Ama ikisinin kucaklaşmasını izlerken kendimi bir yabancı gibi hissettim. Beni düşünmüyorlardı, beni zlemiyorlardı. Sanki Lindy ve Jo, Lindy'nin benim yardımına ihtiyaç duymadan önceki ikiliye geri dönmüşlerdi. James'in, kullanıldığım ve konumumu bilmem gerektiği hakkındaki sözleri kafamda yankılanıyordu.

O anda tüm korkularımın gerçekleştiğini gördüm. Bana ihtiyaç yoktu. Hatta o anda *istenmediğimi* bile hissettim. Sanki yokmuşum gibi.

"Sanki benim orada olduğumu bile hatırlamıyormuş gibi," diye itiraf ediyorum. "Neden böyle düşündüğünü söyle bana."

Yine ne eğilip ellerimi dizlerimin arasına koyuyorum, böylece tekrar ayak bileğimi kaşıyabiliyorum. "Belki aptalca gelebilir, ama kutlamanın bir parçası gibi hissetmedim. Onların hayatlarında uzun süredir yoktum, biliyorum, ama kendimi onlara bağlı hissediyorum

" Göğsümü yumruklarım. "Onlar buradalar, biliyor musun? Bir aile olduğumuzu sanıyordum. Bu benim hep istediğim şeydi, ama o mahkeme salonunda, ben sadece dışarıdan izliyordum."

Harper başını sallar. Smoky beni dürter, ben de o en uygunsuz şekilde yuvarlanana kadar karnını kaşırım. Ağırlık biraz hafifledi, ama şimdi kendimi zayıf ve boş hissediyorum.

"James'in söylediklerini düşünmeye devam ettim ve onun haklı olduğunu anladım..." "Seni burada durdurayım." Harper bana sorgulayan bir bakış atar.

"James bu resmin neresinde?"

"Duruşmadan önceki gün öğle yemeği yedik. Ona Lindy'den bahsettim ve o da Lindy'nin beni kullandığını söyledi." Harper bir şey söylemek ister, ama ben devam ederim. "Ona bu konuda yanıldığını söyledim, ama o bir konuda haklıydı: Lindy'nin bir karar vermesi gerekiyor. Kendimi defalarca ortaya koydum. Onun ne düşündüğünü bilmem gerekiyor.

Harper bana uzun uzun baktı, sanırım yaptıklarımı düşünmemi sağlamak için. Ama düşünmekten yoruldum. Aklım döngü içinde dönüp duruyor ve her düşünce yolun çukurlarını daha da derinleştiriyor gibi. Batıyorum. Ve çok yorgunum.

Aniden Harper ayağa kalkar ve elini uzatır. Smoky çoktan ayağa kalkmış, dilini sarkıtmıştır. "Hadi, ağabey."

Elini tutuyorum ve beni kaldırmasına izin veriyorum. Kolay olmuyor ama kardeşim hafif biri değil. "Nereye gidiyoruz?"

"Dışarı."

Hava soğuk ama ferahlatıcı ve kafamdaki karışıklık biraz olsun dağılmaya başlıyor. Smoky bahçeye çıkıyor, orada birkaç kuşu kovalıyor ve üzerine meşhur adını yazması gereken ağaçlar arıyor. Harper, ısıtmalı havuzdan buharların yükseldiği terasın kenarına yürüyor.

Su, yüzeyinde pembe ve turuncu yansımalarla ruhani bir görünüm sergiliyor. Harper ve ben omuz omuza durup, suyu ve aydınlanan gökyüzünü seyrediyoruz.

"Serbestçe konuşabilir miyim?" diye soruyor kardeşim. "Tabii ki."

"Sen genellikle iki hızda hareket edersin. Tipik Pat, yani yüksek hız, yüksek mutluluk ve son derece yüksek enerji."

"Tamam..."

"Bilgin olsun, bu özelliğini seviyorum. Benim gibi olmayan biri olarak, bu çok ferahlatıcı. Hatta biraz sevimli bile." Harper bana çarpar.

omzuyla. Ben biraz daha sertçe geri itiyorum ve o gülümsüyor. "Diğer hızın aslında bir hız değil. Sert bir şeye çarptığında, kaza yaparsın. Yavaşlama yok, sadece ani bir durma var ve sonra sanki karanlık bir çukurda var oluyormuşsun gibi hissediyorsun."

"Buna umutsuzluk çukuru mu dersin?"

"Evet. Üstelik ömründen yıllar çalmak için tasarlanmış Makine de var."

Gülümsemeden edemiyorum. "*Prenses Gelin* referanslarına bak.

Bu çok iç karartıcı, ama çabasını takdir ediyorum." Duraklıyorum, Smoky'nin kendi kuyruğunu kovalamasını izliyorum, sonra çiğli çimlerde yuvarlanıyor. "Gerçekten öyle yaptığımı mı düşünüyorsun?"

"Sence öyle mi yapıyorsun?"

Hayır demek isterdim. Ama... yapamam. Dünden beri o çukurdayım, bu yüzden Harper'ın değerlendirmesine karşı çıkmak çok zor.

"Belki. Evet, tamam. Tabii."

"ADHD hakkında temel araştırmalar yaptım ve bazen çok yüksek zirveler ve çok düşük çukurlar getirebiliyor. Duyguların sel gibi akması gibi bir şeyden bahsediyorlar. Dün senin ve Lindy için çok duygusal bir gün olmuş. Duyguların sel gibi akmış ve onları tutamamışsın. Bu senin deneyimine benziyor mu?"

Küçük kardeşim ne zaman bu kadar akıllı oldu? Bunu bilmek istiyorum.

Ve ADHD hakkında araştırma mı yapıyor? Benim için mi?

İtiraf ediyorum, bize otistik olduğunu ve duygusal işleme sorunlarını anlattığında sadece birazcık Google'da araştırma yaptım. Kız kardeşim sadece Harper. Tamamen kendisi. Ve onu tanımlamaya çalışan üçüncü web sayfasından sonra, Vazgeçtim. Onu anlamak için bir kılavuza ihtiyacım yoktu. , onun kim olduğu değişmedi. Bana bir şeyler söylediğinde (örneğin puro kokusundan nefret ettiğini söylediğinde) biraz daha duyarlı olması dışında (örneğin puro kokusundan nefret etmesi gibi), aşırı analiz etmeye gerek görmedim.

Öyleyse, neden kendim için bunu yapayım ki? Bugünlerde her üç kişiden biri bir tür DEHB'ye sahip gibi görünüyor. Bu, kendim hakkında bildiğim bir şey, ama bir yetişkin olarak, günlük hayatımı etkilemiyor.

Öyle mi?

"Sel gibi" diye itiraf ediyorum. "Ama bunun nedeni DEHB değil. Bu sadece benim."

Harper gözlerini devirdi. "Peki o zaman. Senin yüzünden."

Ellerimi kaldırıp ciddi bir ifade takınmaya çalışıyorum. "Hey, beni suçlama. Bu ADHD yüzünden."

Harper sırtıtarak bana bakar. "Sen imkansızsın." "Ben imkansız değilim. Öte yandan ADHD'm..."

"Söyleme." Gülüyor, başını sallıyor. "Bunun gerçekten önemli olmadığını biliyorsun, değil mi? Ve bu iki şeyi asla ayıramayacağını? Sen sensin. ADHD'nin var. Kişilik, beyin fonksiyonu... Kim bilir. Bu konulardan bazılarını araştırmak, neyle mücadele ettiğini veya bazı çözüm yollarını görmek için yardımcı olabilir." Elini salladı. "Sebepler ne olursa olsun, sonuç aynı. Duygusal olarak bunaldığında, o duygular birikir ve taşar. Sonra çökersin. Dün öyle oldu. Şimdi de öyle oluyor."

Kız kardeşim çok haklı. Her konuda. Ve bunu konuşarak, farkına vararak, kendimi daha hafif hissediyorum. Güneş uzaktaki ağaçların ve evlerin üzerinden yükselirken, göğsümde umut belirliyor. Her şeyi mahvettim, ama bu son değil. Bu çukurda kalmayacağım.

"Aptaldım," diyorum.

"Öyleydin. Ama bunu düzeltmek için henüz geç değil. İnsanları anlamakta her zaman iyi değilimdir, ama Lindy ve Jo seni seviyorlar. Bu benim için bile açık. Ve bence sen burada benimle değil, onlarla birlikte olmalısın."

Başımı sallıyorum, çoktan hareket etmek, eve dönmek için sabırsızlanıyorum.

Harper'a teşekkür etmek için dönünce, o beni sertçe itti. Kollarımı cırparak havuza düştüm.

Isıtılmış olabilir, ama yine de şok edici ve ben sırlıslıklam çıkıyorum.

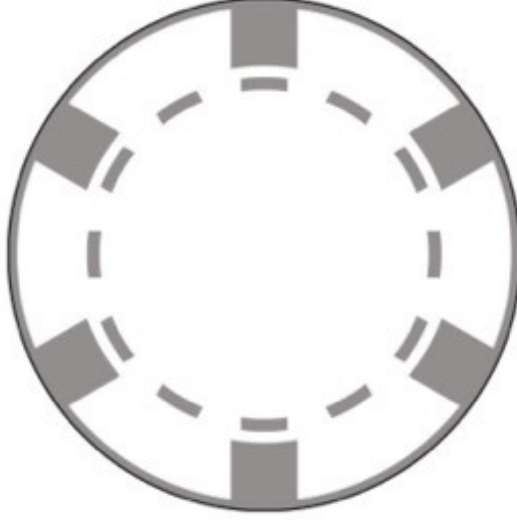
Harper, açıkça misilleme bekliyor, evin kapısına çekilmiş. Arkasında Tank'ı görüyorum, uykulu gözlerle bana bakıyor.

"Bu ne içindi?" diye soruyorum, merdivenleri tırmanıp gömleğimi sıkarak.

"Bu," diyor Harper, "benim yerine James'e, *hem de James'e*, ilişki tavsiyesi için gittiğin için."

O böyle söylediğinde, ben de karşı çıkamıyorum. Ayrıca, tartışacak vaktim de yok; yapmam gereken işler var. Özür dilemem gerekiyor ve kaybedecek bir saniyem bile yok.

OTUZ BEŞİNCİ BÖLÜM

Lindy

Çatı katıyla ilgili bir şey ^{fark ettim}. Pat burada olduğunda burası mükemmel bir yer. O olmadan, Jo diğer odada olsa bile, burası bir tabut gibi.

Tamam, tamam, bu biraz abartılı oldu. Tabutları barındıran taş bir mezar gibi. Biraz daha az duygusal ve kasvetli bir benzetme, ama sadece BİRAZ. Çatı katında hissettiğim boşluk, göğsümdeki boşluğu yansıtıyor, ki bu da... Sanki bir kaşıkla oyulmuş ve boş bırakılmış gibi hissediyorum.

Şu anda Edgar Allen Poe tarzı bir düz yazı yazabilirim, ama Buzzfeed'de trend olan bu olmadığı için, bu sabah kendimi işime kaptırmaya bile çalışamıyorum. Uyandığımda hava hala karanlıktı ve güneş gökyüzünü daha açık bir maviye boyamaya yeni başlıyor. Sabahları en iyi arkadaşım olan kahve, sigara izmaritinin kokusu gibi tadı var.

Kapı hafifçe çalındığında, neredeyse koşarak kapıya gittim. Pat geri dönmüş! Pat burada! O...

"Selam, chica." Val ve Winnie kapıda duruyorlar. "Bizi gördüğüne bu kadar sevinme," diyor Win.

Yaslanıyorum. "Üzgünüm. Sizin... Boş verin." Beni itip içeri giriyorlar. "Girin. Benim evime hoş geldiniz."

"Vay canına. Burası harika bir yer," diyor Winnie. "Hala dönmedi mi?"

"Hayır."

"Jo hala uyuyor mu?" diye soruyor Val.

"Evet. Eve geldiğimizde uykuya daldı, sonra saat altı gibi uyandı ve geç saatlere kadar film izledik. Eminim birkaç saat daha uyuyacaktır."

Val mutfak adasına bir çanta koyar. Onu taşıdığını fark etmemişim bile. "Big Mo'dan kahvaltılık tacolar. Ve donutlar. Daylight Donuts'tan değil, ya gerçekten bizi zehirlemeye çalışıyorlarsa diye."

Normalde, bu ikisinden birinin kokusu bile adımlarıma zindelik katmaya yeterdi, ama koku alma sistemim devre dışı kalmış gibi. Havada asılı kalan Pat'in hayaleti kokusunu alabiliyorum sadece. Yine de bir donut yiyorum, şekerin beni bu iç karartıcı durumdan kurtarması ihtimaline karşı. içinde bulunduğum küçük çıkmaz. Tadı yok gibi, bu yüzden iki ısırık sonra vazgeçip kanepeye uzanıyorum, ki krizdeyken bu kadar rahat olması hiç de doğru değil.

Val ve Winnie, Jo'nun odası hariç tüm odaları kendi başlarına gezdikten sonra bana katılırlar ve her şeye hayran hayran bakarlar.

Gözlerimi deviriyorum. "Evet, evet, evet. Burası harika. Pat harika. Blah blah blah—ugh."

"Dün gece seni yalnız bıraktık çünkü sen öyle istemiştin," diyor Winnie. "Şimdi, anlat. Ne oldu ve Pat neden burada değil?"

"Köpekler nasıl?" diye soruyorum ve ikisi de bana insan kılığına girmiş bir uzaylıymışım gibi bakıyorlar.

Val içini çeker. "Köpeklerinizi besliyorum, ama onlar sincapları kovalayıp ve tembel tembel uyuyorlar. Dün Elvis'e yemek vermek için uğradım bile. Artık gerçek meseleleri konuşabilir miyiz?"

"Hayret. Hayvanlarımin refahını önemseydiğim için beni affet." "Lindy!"

Winnie inler. "Kes şunu! Sen ve Pat'e ne oluyor?"

Dün adliyede yaptığımız konuşmadan başlayarak geriye doğru anlatıyorum. Çoğunlukla, Pat'i benimle yatmaya ikna etmeye çalıştığımı ve onun hayır dediğini söylediğimde tamamen çıldıracaklarını bildiğim için. Ve tabii ki, öyle oluyorlar. Bu kısmı anlatırken yüzüme bir yastık koymak zorunda kalıyorum.

"Bunda utanılacak bir şey yok," diyor Winnie. "Sen evlisin. O da çok çekici bir adam. Aranızda yıllardır biriken cinsel gerilim var. Onunla yatmak istememen çok garip olurdu."

Val omuz silkiyor. "Ben düğün gecesi kendimi ona atardım, ama ben böyleyim. Senin kendini kontrol etmeni takdir ediyorum."

"Teşekkürler? Neyse, hikaye bu. Şimdi sadece kendime acıyorum." Winnie, yarısı yenmiş donutumu alır. "Belli ki."

"Soru şu: küçük bir arkadaş müdahalesine hazır mısın?" diye sorar Val.

"Arkadaş müdahalesi. Kulağa hoş geliyor. Patent başvurusu yapıldı."

"İfadeleri patentleyemezsin," diyorum ona. "O bir ticari marka."

Winnie elini salladı. "Konuya dönelim. Arkadaş müdahalesi - evet mi, hayır mı?" Yastığı göğsüme sıkıca bastırdım. Boş, boşluklu, kalpsiz göğsüme.

"Evet. Lütfen beni kendimden kurtarın. Duymak istemediğim bir şey olsa bile.

Birbirinizle aynı fikirde olmasanız bile — çünkü neredeyse hiç aynı fikirde olmazsınız."

"Ben başlayayım." Winnie derin bir nefes alır ve şöyle der: "Bence Pat haklı."

Val nefesini tutar ve Winnie'nin dizine vurur. "Kızlar kuralını çiğniyorsun!"

"Kızlar kuralını nasıl çiğniyorum? Ayrıca, kadınlar kuralı olmalı. Ya da kadınlar kuralı olmalı."

"Aynı tınısı yok," diye itiraz eder Val. "Kız kodu dilinden kolayca dökülüyor. Kızlar gecesi gibi. Kadınlar gecesi kulağa sıkıcı geliyor, tığ işi danteller örüp peçete katladığın bir buluşma gibi."

"Bugünlerde kim peçete katlıyor ki?" diye sorar Winnie ve Val ellerini havaya kaldırır.

"Arkadaşlar, genelde dikkatlerin merkezinde olmak istemem," diyorum, "ama şu anda bir tür kriz yaşıyorum. Lütfen odaklanabilir miyiz? Yardıma ihtiyacım var."

İkisi de bana bakıyor. Sonra bakmaya devam ediyorlar.

"Millet. Umarım beni duymuşsunuzdur, *yardım istiyorum*," diye tekrarlıyorum.

"Oh, duyduk," diyor Winnie. "Sadece bu anı hafızamıza kazıyoruz. Böylece daha sonra bunu sana hatırlatabiliriz."

Yastığımı ona fırlatıyorum. Val kanepenin köşesinden kalkıp benim alanıma giriyor ve bir treni raydan çıkaracak kadar güçlü bir şekilde bana sarılıyor. "Kızlar kodu hakkında söylediklerime rağmen, Winnie'nin haklı olduğunu düşünüyorum. Yarı yarıya haklı," diye ekliyor.

"Devam et." Boğazımda yumuşak bir top olduğu için konuşmak zor.

Huh. O nasıl oraya girdi?

"Pat'in zamanlaması kesinlikle en kötüsüydü," diyor Val. "Öyleydi. Bence ikiniz de

ikiniz de duygusal olarak yıpranmış ve bunalmıştınız ve o beklemesi gerekirken sana bir şey attı. Ama Linds, o geri döndüğü andan itibaren onu uzaklaştırıyorsun."

"Ve sen de dün biraz mesafeli davrandığını kendin söyledin," diye ekliyor Winnie. "Her şey bittikten hemen sonra onun yüzünü gördüm. Çok heyecanlıydı, ama sen onun yanından geçip Jo'ya sarılmak için hızla uzaklaştın." Ben itiraz etmeye başlıyorum

itiraz etmeye başlıyorum ama Winnie elini kaldırıyor. "Anlıyorum! Anlıyorum. Jo her şeyin en önemli parçasıydı. Ama Pat yıkılmış gibiydi, o anın bir parçası olmak istiyordu ama olamıyordu."

Yutkunuyorum. "Onu dışlamak istememiştim. Her şey çok kaotik ve bunalıcıydı. Onun da bizimle olmasını istedim. Gerçekten istedim."

"Sence o bunu biliyor mu?" diye sorar Val nazikçe.

"Bilmiyorum."

"Seni sevdiğini söyledi," diyor Winnie. "Sen de ona sevdiğini söyledin mi?" Kafamı sallıyorum. "Öyle düşündüm. Söylemek istedim."

"Ama yapmadın." Val saçlarımı okşadı. "Ve sorun değil, çok bunalmıştın. Anlıyoruz. O kadar da önemli değil. Jo ile olanlar hallolduğuna göre, bunu da halledebilirsin. Ona söylemek için zamanın var."

"Ama o gitti." Dudaklarım titriyor. "Ya geri dönmezse?" "Bu senin kriptonitin gibi," diyor Val. "Ama içimden bir his, Pat'in boomerang gibi olduğunu hissediyorum. Geri dönecek. Dönecek. Ve o döndüğünde sen hazır olacaksın."

"Bak, bazen aptal olmak için iki kişi gerekir," diyor Winnie. "O zamanlar ikiniz de aptaldınız ve şimdi de ikiniz de aptalsınız."

"Şey, teşekkürler?"

"Önemli olan, bunun düzeltilebilir olması," diyor Winnie. "Öyleyse, düzeltelim."

Val ellerini çırpıyor. "Evet! Eylem planına geçiyoruz. Eylem iyidir."

Sanki sisin içinden çıkıyormuşum gibi hissediyorum ve hava ne kadar berraklaşırsa, arkadaşlarımla ne kadar haklı olduğunu o kadar çok anlıyorum.

Kendi

Pat'in beni terk ettiği gerçeğine odaklanıyordum. Evet, tamam. Beni terk etti. Ama Pat'in eylemleri son haftalarda onun sözlerini doğrulayarak yüksek sesle konuştu. O beni seviyor. Tamamen benimle.

Şimdi, benim de ona tamamen bağlı olduğumu gösterme sırası bende. "Ne yapacağımı bile bilmiyorum."

"Evet, biliyorsun," diyor Val, beni hafifçe sallayarak. "Pat bu. Büyük düşün."

"Büyük bir jest yapmalıyız," diyor Winnie ve ikimizin de başı

"Ne? Ben canavar değilim. Birkaç romantik roman okudum." "Öyle mi?" diyorum.

Bu, Pat hakkındaki daha şaşırtıcı.

"Sadece esprili diyaloglar için." Winnie duraksıyor, sonra at kuyruğunu düzeltiyor. "Ve belki de kurgusal erkekler için. Ama kadınlar yeterince büyük

yeterince romantik şeyler yapmıyorlar. Bence yapmalılar. Öyleyse, Büyük Jest'in kendisi için bir şeyler yapmanın bir yolunu bulalım."

EN İYİ YEDİ ROMANTİK BÜYÜK JEST MOVIES

Birdie Graham

Kim büyük jestleri sevmez ki? Gerçek hayatta, büyük bir jestin muhatabı olursanız kendinizi şanslı saymalısınız, ancak filmlerde bu jestler HER YERDE karşımıza çıkar. İşte filmlerden en sevdiğim yedi büyük jest, sırası önemli değil (çünkü en sevdiğimi seçemedim).

7. Heath Ledger, *10 Things I Hate about You* filminde Julia Stiles'a serenat yapıyor. (Ah, Heath. Seni ne kadar özledik!) (Ah, Heath. Seni ne kadar özledik!)

6. Meg Ryan ve Tom Hanks, *Sleepless in Seattle* filminde Empire State Building'in tepesinde buluşuyor.

5. Adam Sandler'ın *The Wedding Singer* filminde Drew Barrymore'a uçakta evlenme teklif etmesi.

4. Billy Crystal'ın *When Harry Met Sally* filminde Meg Ryan'ı bir partide bulup ona mükemmel bir Yılbaşı öpücüğü vermesi.

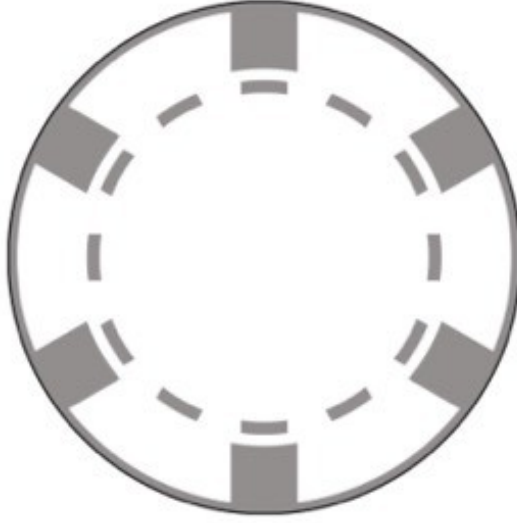
3. John Cusack'ın *Say Anything* filminde Ione Skye'nin penceresinin önünde boombox'ı tutması. (Peter Gabriel'in de burada bahsedilmesi gerektiğini düşünüyorum. Bu an, örneğin Phil Collins ile aynı etkiyi yaratmazdı. Seni seviyorum Phil.)

2. Çizgi film *Beauty and the Beast*'te Beast'in Belle'e kütüphaneyi vermesi. (Beast'i, dönüştüğü adama tercih eden tek kişi ben değilim, değil mi?)

1. Mr. Darcy'nin Elizabeth'e yaptığı son evlilik teklifi. (Beni mini dizi ile film arasında seçim yapmaya zorlayamazsınız. Üzgünüm. Diğerleri sıralamada değil ama bu benim için açık ara bir numara.)

Bir şey atladım mı? En sevdiğiniz büyük jestleri aşağıdaki yorumlara yazın!

OTUZ ALTI. BÖLÜM

Lindy

Bazen, sadece annenize ihtiyacınız olur. Ve ben, bunun da o zamanlardan biri olduğuna karar verdim.

Jo uyanınca, sonuçsuz ama eğlenceli büyük jestler beyin fırtınası seansımız sona erdi ve ben dışarı çıktım. Val, Winnie ve Jojo YouTube'da kedilerin başarısızlık videolarını keyifle izliyorlardı.

Arabayla giderken, Winnie'nin bir grup tavus kuşu (teknik olarak "muster" denir) içeren önerisinden veya Val'in Chevy'nin Pat'i sahte bir şekilde kilitlemesi fikrinden daha iyi bir fikir gelmedi aklıma. Sanırım o fikri sadece sevdiği için seviyor.

Chevy'yi görmekle ilgili. Ben de bunu seviyorum çünkü Pat'i tekrar parmaklıklar arkasında görmek eğlenceli olur. Ama sonuçta, hiçbir fikir tam olarak doğru değil.

Henüz nasıl yapacağımı bilmiyor olabilirim, ama bir şeyler bulacağım. Bulacağım. Ve sonra, ona o kadar büyük bir jest yapacağım ki, ne olduğunu anlayamayacak.

Tesise girmeden önce, sonunda Rachel'ın mektubunu çantamdan çıkardım. İçeriği konusunda biraz gergin olsam da, bu mektubu kapatmam gereken bir kapı gibi hissediyorum.

Mektup tam *Rachel'a* göre.

Görünüşe göre, bir haftalık aşırı içki içme döneminden sonra geri döndüğü rehabilitasyon merkezinden yazmış. Üzücü, ama pek de şaşırtıcı değil. Mektubun geri kalanı

pasif agresiflikle doğrudan agresiflik arasında gidip geliyor. Rachel, Jo'ya bakacak en uygun kişinin "muhtemelen" ben olduğumu kabul ederken, aynı zamanda benim "kazanmamı" ne kadar sevmediğini ve şimdi mutlu olduğumu umduğunu özellikle belirtti.

Evet, Rachel. Şimdi mutluyum.

Ya da, Pat ile sorunlarımızı çözüp, kurduğumuz üç kişilik ailemizi yeniden bir araya getirdiğimde mutlu olacağım.

Rachel'ın iyileşmesini umuyorum, gerçekten. Ama mektubunu çöpe atarken hiç de kötü hissetmiyorum.

Annemin odasına vardığımda, gözleri parlayarak gülümsüyor. "Merhaba, benim Lindy Lou Who'm!"

Yıllardır onun bu takma adı kullandığını duymamıştım. Oturup sandalyemi onun sandalyesine yaklaştırdım, taze çiçekleri ve birkaç tane daha kuş yemiği fark ettim.

"Merhaba anne. Ne var ne yok?" diye soruyorum, bugün hangi yılda olduğumuzu anlamak umuduyla.

Annem bileğine bakar, sonra kaşlarını çatarak saatinin olduğu yeri ovuşturur. "Rachel'dan haber var mı? Az önce kütüphaneye gitti, şimdiye kadar dönmüş olması gerekirdi."

Kız kardeşimden kaçamıyorum galiba. "Onu görmedim."

Kütüphane onun hiç ayak basmadığı bir yer, ama ortaokul veya lisede başka bir yere gizlice kaçarken bunu bahane olarak kullandığını görebiliyorum. Bu da benim üniversite çağında olduğumu, belki de lisenin son sınıfında olduğumu gösterir.

Annem elimi tuttu. "Oraya gidip Rachel'ı arar mısın? Son zamanlarda takıldığı insanlar hoşuma gitmiyor. Onlar... pek iyi insanlar değiller."

Hayır, pek iyi insanlar değillerdi. Kız kardeşimin kötüden daha kötüye, bağımlılıkla mücadele etmekten tamamen yoldan çıkmaya doğru atlamasına yardım ettiler. Ama Rachel'ın Winnie ve Val gibi arkadaşları olsa bile aynı yolu seçeceğini düşünüyorum. Bu kaçınılmaz görünüyor.

Rachel'ın mektubunu, bunca yıldır hala içinde tuttuğu kin ve acıyı düşünüyorum ve onun için üzülüyorum. Annemle benim yaptıklarımızın bir şeyi değiştirebileceğini sanmıyorum, ama keşke kendi içinden gelen şeytanlardan kurtulabilseydi. Mektubu atmak, ihtiyacım olduğunu bilmediğim bir kapanış hissi verdi bana. Şimdi Rachel hakkında konuşup düşünürken bile, kendimi bir şekilde daha özgür hissediyorum.

"Her şey yolunda mı?" diye sorar annem. "Üzgün görünüyorsun. Konuş benimle. Rach için o kadar endişelendim ki, muhtemelen dikkatim dağıldı. Özür dilerim."

Gözlerimi olabildiğince sıkı kapatmama rağmen gözyaşlarım yüzümden akıyor. Gözlerim güvenlik konusunda çok kötü. Gözyaşlarım kaçan küçük haydutlar gibi akıp gidiyor. Hiç umursamıyorlar.

"Ah, Lindy Lou." Annem beni, içimdeki her şeyi gevşeten türden bir kucaklamayla sarar. O, uzman bir kilit açıcı gibidir, nezaketi ise alet çantasındaki araçlardan sadece biridir.

"Bir adam var, anne."

Her şeyi döküp dökmek en iyisi. Bütün sırlarımı. Onun yaşadığı zaman çizgisine uymasalar bile.

"Bana ondan bahset, bebeğim. Ama önce, beni gerginlikten kurtar. Ondan nefret etmeli miyim, yoksa onu affetmeni mi söylemeliyim?"

Aynı anda hem gülüyor hem de ağlıyorum, sanki tek sahip olduğum şey oymuş gibi anneme sarılıyorum. Çünkü şu anda öyle hissediyorum.

"Affedilmesi gereken kişi o değil. Belki biraz, ama aslında değil. Ben batırdım, anne. Hem de çok."

Onunla böyle konuşabilmeyi ne kadar özledim! Belki hangi yıl olduğunu ya da nerede olduğunu bilmiyor, ama o her zaman her konuda güvенеbileceğim tek kişi ve şu anda ona tahmin edemeyeceği kadar çok ihtiyacım var.

"Oh, o kadar da batırdığını sanmıyorum." Elini havada salladı ve birkaç kuş yemliklerden uzaklaştı.

"Şaşırsın. Bir gemiyi batırmayı bilirim."

"Saçma. Anlat bana," diyor. "Sana dürüstçe fikrimi söyleyeceğim."

"Onu seviyorum." Bunu yüksek sesle söylemek çok, çok iyi geliyor. "Onu gerçekten, gerçekten seviyorum."

Gülümsemesi geniş ve sıcak. "Bunu duymak güzel. Ama her zamanki gibi onu uzak tutuyor musun?"

O zamanlar bile öyle mi yapıyordum?

Annem devam ediyor. "Seni tanıyorum kızım. Ne kadar harika biri olsan da, kendini Fort Knox gibi yapmaya ve herkesi dışarıda tutmaya kararlı görünüyorsun. Bu adamı uzaklaştıрма Lindy Lou. Onu seviyorsan yapma."

"Onu zaten uzaklaştırdım, ama onu istemediğim için değil. Sadece... korkmuştum. Ve bunalmıştım. Son zamanlarda işler zordu. Verecek çok şeyim yoktu ve ona yeterince karşılık vermeden ondan çok şey aldığımı hissediyordum."

"Babanla benim ilişkimizin pek iyi olmadığını biliyorum." On yılın en hafif tabiri.

"Ama gitmeden önce farklıydı. Bir süre iyiydik."

Bunların hepsi benim için yeni bilgiler. Annem babamdan neredeyse hiç bahsetmezdi ve biz de kendi sonuçlarımızı çıkardık. Yani, karısını ve iki kızını mektup yazmadan, telefon etmeden, çocuk nafakasını zar zor ödeyerek terk eden bir adamın başarısız biri olduğunu varsaymak çok da zor değil. Onunla annemin arasında hiç iyi bir şeylerin olabileceğini düşünmek benim için çok zor.

"Bir ilişkide her zaman aynı fikirde olamazsınız," diye devam ediyor. "Önemli olan, genel olarak karşılıklı bir alışverişin olmasıdır. Zor bir dönemden geçiyordun ve o senin yanında olduysa, bu sevginin bir işaretidir. Şimdi, sen de o sevgiyi ona geri vermelisin geri vermen yeter."

O bunu çok basitmiş gibi anlatıyor. Bu kadar basit olabilir mi?

"Bu genç adama onu sevdiğini söyledin mi?" diye soruyor. Kafamı sallıyorum ve yüzü aydınlanıyor. "O zaman, oradan başla."

"Ama sorun da bu. Ona onu sevdiğimi söylemek yeterli gelmiyor. O büyük şeyleri, dramayı sever. Benim için yaptığı onca şeyden sonra, ona büyük bir jest yapmak istiyorum. Ona sadece sevdiğimi söylemekle kalmayıp, bunu ona göstermem gerekiyor."

"Büyük bir jest yapmana gerek yok."

Kafam kapıya doğru çevrilir, gördüğüm şeye, daha doğrusu gördüğüm kişiye inanamıyorum.

Pat, elinde büyük bir buket çiçekle orada duruyor. Dağınık ve uykusuz ve tıraş olması gerekiyormuş gibi görünüyor. Gerçi bir günlük sakal ona çok yakışıyor.

"Ne?" diye fısıldıyorum.

"Büyük bir jest istemiyorum," diye tekrarlar, vurgulamak için başını sallar. "Sadece sana ihtiyacım var."

Pat'in gülümsemesi çarpıklaşır ve espresso rengi gözleri yumuşar, ancak hareket etmez. Bebek pudrası ve her şeyi temizlemek için kullandıkları dezenfektan solüsyonunun hafif kokusunun hakim olduğu odanın karşısına bakıyoruz. Romantik anlar söz konusu olduğunda, bu an en kötü kokan anlardan biri.

Annem bakışlarımızı keser. "Oh, harika! Patrick, gel kızım ile tanış. Lindy, bu Patrick. Hayatımı çiçekler ve kuşlarla aydınlatan kişi."

Uykulu, aşırı çalışan beynimin bunu kavraması biraz zaman alıyor. Annemin bahçıvan dediği adam benim Pat'im. O, buraya çiçekler getiren Buradaki personelden biri değil.

O tam da böyle bir adamdır, benim sevdiğim adam. Her zaman başkalarını düşünür, verir, verir, verir. Gizli olsa bile.

Bu tatlılık beni yine gözyaşlarına boğuyor ve gözyaşlarından o kadar bıktım ki, yılın geri kalanında gözyaşı kanallarımı kapatmak istiyorum. 1 Ocak'tan sonra ya da belki gelecek yaz bir ara tekrar açılabilirler.

Pat büyük jestlere ihtiyacı olmadığını söylemiş olabilir, ama ben o anda ona onu sevdiğimi göstermenin yollarını aramaya devam edeceğime yemin ediyorum. Büyük, küçük, orta. Her şekil ve boyutta tüm jestler ona gelecek. Hayat boyu bir Jestpalooza olacak.

Tabii, eğer beni isterse.

Kapa çeneni Lindy. O seni istiyor.

Şu anda Winnie'ye çok benzeyen kafamdaki otoriter sesi dinleyeceğim. Ayağa kalkıyorum ve Pat, annemle kapı arasında benimle buluşuyor. Hiç tereddüt etmeden beni kollarına sarıyor ve aramızdaki çiçekleri ezip parçalıyor.

"Buradasın," diyorum, ağzımı boynuna dayayarak. "Buraya gelip, tüm bunları Mama için mi yapıyordun?"

"Beni seviyorsun." Bu sözleri sanki elinde tuttuğu değerli bir hazineymiş gibi söylüyor. Sesinde hayranlık ve mutluluk var. "Bunu söylediğini duydum, değil mi?"

"Sen yaptın, ben de yapıyorum. Seni seviyorum, Pat."

"Sanırım beni çimdiklemen gerekebilir."

Onu gıdıklayan bir yerinden çimdikliyorum ve o kıkırdayınca, gözyaşım gülümsememin köşesine damlıyor. "Seni uzaklaştırdığım ve daha önce söylemediğim için özür dilerim. Neden hala burada olduğunu bilmiyorum."

"Senin için her zaman burada olacağım. Her zaman, Lindybird. Ve dün her şeyi sana yüklediğim için özür dilerim. Çok kötü bir zamandı. Beklemeliydim."

"En kötü zamandı. Kesinlikle en kötüsü."

Pat bana bakmak için biraz geri çekildi. "Çok üzgünüm."

"Seni affediyorum."

Yanağıma bir öpücük kondurdu, sonra bir tane daha, dudaklarıyla cildimde rastgele bir yol izleyerek. Gözyaşlarımı öperek sildiğini anlamam biraz zaman aldı.

"Tıpkı eskisi gibi, ikimiz de bazı hatalar yaptık. Sence hataları unutabilir ve iyiye doğru ilerleyebilir miyiz?"

Dudakları kıvrıldı ve gözleri parladı. "Peki, iyi taraf neymiş, söyle bakalım?"

Dudaklarını dudaklarımla yakaladım ve ona iyi kısmın ne olacağını tam olarak gösterdim. Ağızlar, dudaklar, eller... tüm yakınlık, tüm bağ. Öpücük alev ve şeker gibiydi, sıcak ve tatlı. Açlıktan ölüyordum ve Pat çok lezzetliydi.

Ve sonunda, sonunda mesafe koyma kararlılığımın duvarının yıkıldığını hissediyorum. Yıkılmaktan da öte. Pat'in sevgisi, o duvara çarpan ve her türlü direnişi yok eden bir su dalgası gibi.

Vazgeçmek aşk gibi geliyor. Teslim olmak özgürlük gibi geliyor.

Pat'i istiyorum. Onu sahip olabileceğim her şekilde. Kocam. Arkadaşım. Sevgilim. Ailem, sonsuza dek benim olan.

Arzunun kıvılcımı geri dönüyor, iki gece önce Pat'e beni yatağa götürmesi için yalvardığımdan daha parlak ve daha sıcak bir şekilde yanıyor. Şimdi, yakınlığa, onun tenini benim tenimde hissetmeye olan çaresiz ihtiyaç saf ve bu, o mahkeme salonunda ve bugün tekrar birbirimize verdiğimiz sözü pekiştirmekle ilgili. Her sabah Pat'e seve seve yeminler eder ve geceleri bunları yenilerim.

Çünkü bu? Bu her şey.

Muhtemelen birlikte birçok hata yapacağız. Ama birlikteyken, ayrı olduğumuzdan daha iyiyiz. *Daha fazlasıyız.*

Boğazımızı temizlememiz bizi birbirimizden ayırıyor, ikimiz de ağır nefes alıyoruz.

Pat'in elinde tuttuğu, muhtemelen annemin vazosu için olan çiçekler, aramızda ezildi. Bu... tamamen garip.

Annem beyaz kaşlarını kaldırdı, ifadesi hem şakacı hem de onaylamayan bir hal aldı. "Sizin için çok mutluyum, ama bu gösteriden biraz uzak durmayı tercih ederim."

Pat ve ben özür dilercesine mırıldanarak, utanmış bakışlar atarak birbirimizden uzaklaşıyoruz.

"Yine *aynı konuşmayı* mı yapmamız gerekiyor?" diye devam ediyor annem, ve ben kendime onun beni olduğumdan yıllarca daha genç sandığını hatırlatıyorum.

"Hayır. Konuşmaya gerek yok," diyorum, yanaklarım kızararak. Pat gülüyor ve ben onu itiyorum.

"Benim konuşmaya ihtiyacım olabilir," diyor Pat anneme. "Hiç konuşulmuş mu bilmiyorum."

Onu tekrar itmek için uzanırım, o da kıkırdayarak kenara atlar. Annem onu sanki tamamen çözmüş gibi bakar.

"Evlat, öpüşme şekline bakılırsa, bu konuda oldukça tecrübelisin."

"Anne!" Bu konuşmayı daha fazla sürdürmek istemediğim için yüzümü ellerimle kapatıyorum.

Pat çiçekleri canlandırmak için elinden geleni yapıyor, ama bu neredeyse imkansız bir iş. Yapraklar yere dağılmış, ben de diz çöküp onları topluyorum, her birini sayarak kan dolaşımımı kaplayan öfkeyi yatıştırmaya çalışıyorum. Kalan papatyaları bir vazoya koyup anneme veda ediyoruz ve koridorda adeta koşar adım ilerliyoruz. Arabamın yanında park etmiş olan kamyonetine ulaşana kadar durmuyoruz.

"Seni eve götüreyim mi?" diye soruyor Pat. "*Bizim* evimize mi?"

"Bizim evimiz tam olarak nerede?" diye soruyorum. "Şu anda tuhaf bir tür göçebe gibiyiz. Loft'ta kalıcı olarak mı yaşayacağız? Evi mi tamir edeceğiz?"

Pat elini sırtımda gezdirir. "Yavaş ol, hayatım. Uzun vadeli planları zamanla çözeceğiz. Evimizin yeri en önemli şey değil. Önemli olan kişi, yani ilgili kişiler. Bu arada Jo nerede?"

"Val ve Winnie ile birlikte çatı katında." Telefonumu çıkarıyorum, çıktığımdan beri kontrol etmediğimi fark ediyorum. "Ama görünüşe göre onu Val'in evine köpekleri görmeye götürmüşler." Boğazımı temizliyorum. "Bu da demek oluyor ki biraz vaktimiz var."

Benim ne demek istediğimi ve ateşli bakışlarımı anlaması bir saniyeden fazla sürmedi. "O zaman en iyisi eve gidelim. Hem de çabuk." Yaklaşarak dudaklarını kulağıma değdirdi ve omurgamdan aşağı doğru titremeye neden oldu. "Çok zamana ihtiyacım olabilir."

Gömleğini tutup onu kendime yaklaştırdım ve boynuna fısıldadım. "Çatı katındaki ses yalıtımı nasıl? Sadece retorik bir soru olarak soruyorum. Bu gece için. Ve ondan sonraki gece için."

Pat geri çekildi ve bana attığı bakış dizlerimi titretti. "Ses yalıtımının mükemmel olduğundan emin oldum, karıcığım."

"Daha sonra bir deneme yapalım, kocacığım. Ama önce, bir şey yapmam gerekiyor."

Çantamdan haftalardır sakladığım bir kağıt parçası çıkarıyorum. Pat, imzaladığı kuralları fark edince gülümsüyor, sonra da her birini atlatmak için elinden geleni yapıyor. Kağıdı yırtmaya başlıyorum, ama eli beni durduruyor.

"Onu saklayabilir miyim?"

"Neden istersin ki?" diye soruyorum.

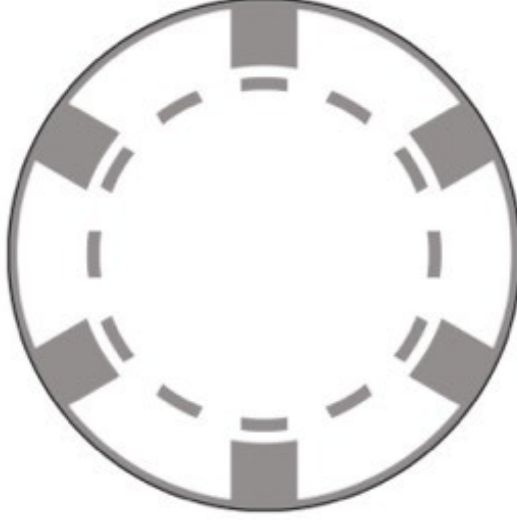
Pat omuz silkiyor, kağıdı alıp katlıyor ve cebine atıyor. "Gelecek nesiller için. Ayrıca, sana tüm kuralları çiğnemek istemenin nedenini hatırlatmam gerekirse diye."

"Bu tür bir sevinç gösterisini kaldırabilirim."

Beni kendine çeken Pat, dudaklarını benim dudaklarıma değdirir. Gülümsememin ve söylediği sözlerin arasında beni öper. "O kurallar geçersiz olabilir, ama evli olduğumuzu belirten kağıt hala geçerli. Bununla bir sorunun var mı? İkimiz de hayatta olduğumuz sürece, gerçekten benim olman senin için sorun olur mu?"

"İdare etmekten de öte," diyorum ona, gözlerine bakmak için biraz geri çekilerek. "Şimdi, burada durup konuşmayı bırak da beni eve götür, kocam."

EPILOG

Pat

ÜÇÜNCÜ KEZ şanslıdır ^{derler} ve benim için, en azından Yargıç Judie'nin kürsüsünün önünde durmak açısından, bu kesinlikle doğru.

İlk seferinde ayak bileği izleme cihazı takıldı. İkinci seferinde bir yüzük verdim.

Ve bu üçüncü sefer, bir kızım oluyor.

Mahkeme salonu düğün günümdeki kadar kalabalık, hatta belki daha da kalabalık. Ve bu salonda gözyaşlarını tutabilen tek bir kişi bile yok. Aslında, sözümü geri alıyorum. Jo ağlamıyor. O kadar geniş gülümsüyor ki, biri tökezleyip onun gamzelerine düşebilir. Bu kişi ben olabilirim.

Gözlerimi siliyorum ve Lindy, Jo'nun başının üzerinden bana bir mendil uzatıyor. Mendil biraz nemli ama ben seçici bir adam değilim. Karımla gözyaşlarıyla ıslanmış bir mendili paylaşabiliriz. Sonuçta, diğer her şeyi paylaşmak üzereyiz.

"Son soru," diyor Yargıç Judie ve yemin ederim ki sesi bile biraz titriyor.

O sorular mı soruyordu? Ben mi cevaplıyordum?

Bütün gün, gerçek olan çılgın bir rüya gibi.

"Lindy ve Patrick Graham, Jo Darcy'ye sevgi dolu bir yuva sağlamak niyetinde misiniz?"

"Evet," diyor Lindy, tam da benim "Ve daha fazlası" dediğim anda.

Arkadan birkaç kıkırdama duyulur ve Jo ikimizin de ellerini sıkar. Yargıç Judie başını sallar, sonra sert bakışlarını Jo'ya çevirir.

"Ve Jojo, emin olmak için soruyorum, bu evlat edinme işlemine devam etmek istiyor musun?" "Kesinlikle. Hadi bunu *resmileştirelim*."

Jo'nun bir ismi fiil olarak kullanmasına Tank'ın inlediğini hayal mi ediyorum yoksa gerçekten mi duyuyorum, emin değilim. Ama endişelenmesine gerek yok. Bunun benim kulağım için olduğunu biliyorum. Çoğu zaman Jo, benim İngilizceyi kötü kullandığımı düşündüğü şeyleri düzeltir. Elini biraz daha sıkıp, bana o gülümsediğinde göz kırptım.

"Peki o zaman." Yargıç Judie yerinden kalkar ve Jo'ya tokmağı uzattığını fark ederim. "Bizi kapatmak *ister* misin, Jojo?"

Bu sefer Tank'ın inilti sesini kesinlikle duyuyorum. Eğer ben bir influencer isem beni dava edin. Doğduğumdan beri sahip olduğum yeteneklerimden sorumlu değilim ve trendleri başlatmak da bunlardan biri gibi görünüyor.

Jo'yu ulaşabilmesi için kalçama oturtuyorum. Lindy yaklaşıyor, kolunu belime doluyor ve elini Jo'nun omzuna koyuyor. Son birkaç haftayı böyle geçirdik: birlikte.

O kadar birlikteyiz ki, diğer insanlar bizim birlikteliğimizden bıkmış gibi geliyor bana.

Onlar için çok yazık, çünkü biz bundan bıkmadık. Daha yeni başlıyoruz.

Jo öne eğilip tokmağı kaldırdı, sonra düşünerek durakladı. Boğazını temizleyip, "Bana verilen yetkiyle, sizi ... AİLE ilan ediyorum" dedi.

Hiç de yasal değil, ama neyse. Çok sevimli. Jo, alkışlar, tezahüratlar ve bağırışlar arasında belki de gerekenden daha sert bir şekilde tokmağı vuruyor, ama kimse umursamıyor. Yargıç evlat edinme kararını imzalıyor ve biz resmen RESMÎ hale geliyoruz.

Yargıç Judie ayağa kalkar ve cüppesini çıkararak altında giydiği yıpranmış tulumu gösterir. "İş nedeniyle düğün kutlamasını kaçırdım, ama bir sonrakini kaçırmayacağım. Hadi parti yapalım millet!"

Hâlâ Jo'yu taşıyorum, o bir şekilde yargıcın tokmağını çalmayı başarmış. Ama Lindy, bizi tebrik eden kalabalığın içinde kaybolmadan önce beni durduruyor. İkimizi de hızlıca kucaklıyor, sonra Jo'nun yanağına öpücük konduruyor ve benim dudaklarıma daha uzun bir öpücük konduruyor.

"Söz vermiştin," diye uyarıyor Jo.

Dudaklarını ısırarak, Lindy geri adım atar, gözleri parıltıyor. "Üzgünüm, Jojo. Halka açık yerlerde sevgi gösterilerini en aza indireceğiz."

Kolay değil. Telafi etmemiz gereken beş kayıp yıl varken kolay değil. Lindy'ye "*seni daha sonra öpücüklere boğacağım*" diyen bir bakış atıyorum ve o gülüyor.

Tam olarak ne demek istediğimi anladı mı emin değilim, ama ona göstermek zorundayım.

Yeni yenilenen şehir meydanı, Noel için ışıklarla süslenmiş durumda. Çok fazla ışık. Tank her zaman Noel'i sevdiği için, Sheet Cake şehir merkezinin Şükran Günü hafta sonu resmi olarak açılmasını istiyor.

dünyadaki diğer şehirlerden daha fazla ışıkla. Bu, *Guinness Dünya Rekorları* ekibinin ilgisini çekeceği anlamına geliyor ve aynı zamanda Kasım ayının sonlarında öğleden sonra neredeyse gün ışığı gibi görüneceği anlamına da geliyor.

Bütün ışıkların yandığını ilk kez görüyorum ve bu gerçekten büyümlü bir manzara. Tank'ın gülümsemesi buradaki en parlak şey.

"Burada biraz bekle," diyor Lindy, "Val ile konuşmam gerek."

Ailem ve arkadaşlarımdan, neredeyse tüm eski Sheeters üyelerinden ve hatta tanımadığım birkaç kişiden oluşan kalabalığın içinde kaybolur. Muhtemelen yeni Sheet Cake'den veya hatta Austin'den gelen ve tüm bu heyecanın ne olduğunu görmek için gelen insanlardır. Şimdi muhtemelen hepsi partiye kalacaklar, neyi kutladıklarını bile bilmeden.

Hey, ne kadar kalabalık olursa o kadar eğlenceli olur.

"Torunumu çalabilir miyim?" Tank cümlesini bitirir bitirmez Jo ona atladı.

"Sanırım cevabını aldın," diyorum, ama Tank ve Jo çoktan uzaklaşmışlar, meydanın, caddelerin ve her binanın tepesine asılan ışıkları hayranlıkla seyrediyorlar. Yeni ev birkaç ay daha bitmeyeceği için, sezonun geri kalanında çatı katı için karartma perdeleri gerekecek.

Meğer Lindy, incelendiğinde yıkılmaya mahkum olan küçük çiftlik evine duygusal olarak bağılı değilmiş. "Çok fazla üzücü anı var," dedi ve biz de kamp sandalyelerine oturup buldozerlerin evi yıkmasını izledik.

Yıkım topunun dramasını çok sevecektim, ama meğer pahalıdırlar ve daha fazla dağınıklık yaratırlar. Ayrıca, Miley Cyrus herkes için yıkım toplarını mahvetti, bu yüzden buldozerler gayet iyi iş gördü. Yeni temel döküldü ve bu hafta, çerçeveyi oluşturmaya başlayacaklar. Köpekler hala Val ve Mari ile birlikte, ama Elvis'in orayı gözetlediğini gördüm.

"Selam kardeşim. Tekrar tebrikler," diyor Collin ve sırtıma samimi bir şekilde vuruyor. "Burası harika görünüyor. Bizi ilk kez buraya getirdiğinde hayal bile edemezdik."

"Tank iyi gidiyor."

"İkiniz de iyi gidiyorsunuz," diyor Collin. "Hatta James bile. Onu bu işe dahil ettiğine hala inanamıyorum."

Ben de. Onu evet demeye iten şeyin ne olduğunu hala bilmiyorum, ama depo ve silolarda ilerleme kaydetmeye başladı, bazen

Tank'ın evi artık hazır. Babam zamanını burayla Austin'deki ev arasında bölüştürür. Onun karşıda oturması gerçekten harika. Jo daha fazla aileyle vakit geçirme fırsatı buluyor, ayrıca Lindy ve ben baş başa vakit geçirmek istediğimizde harika bir bebek bakıcısı oluyor. Ki bunu sık sık yapıyoruz.

Sık sık.

"Deponun boş bir kısmı var, spor salonu için mükemmel olur," diye Collin'e hatırlatıyorum.

O burnunu çeker. "Belki çok basit bir spor salonu olabilir."

"Mütevazı başlangıçların bir sakıncası yok. Fitness fitness'tır, değil mi? Lüks olması gerekmez."

Ve Collin'in spor salonu kesinlikle lüks hale geldi. Elit sporculardan oluşan müşterileri, spor salonuna gitmekten çok . Onlar her şeydir.

Collin bundan nefret ediyor, ama iş için harika bir şey. Sadece onun işi artık onun için harika olup olmadığından emin değilim.

"Pat, sana ihtiyacımız var." Mari kalabalığın içinden çıkıp, acil bir şekilde elimi tuttu.

"Jo iyi mi? Lindy?"

"Onlar iyi, necio. Güzel yüzünü bu konuda endişelendirme. Hemen ... buraya."

Beni çardaklara götürüyor, orada Yargıç Judie merdivenlerin başında duruyor, resmi cüppesini giymiş. Aniden, tüm ışıklar sönüyor.

Toplu bir inilti, fısıltılı sorular ve ardından bir ışık. Her şey, elinde büyük bir şamdan tutan yargıçla başlar. Şamdan şimdi yanmaktadır. Sağındaki Lynn Louise'in mumunun fitiline dokunur, ardından solundaki Kitty'nin mumuna.

"Ne oluyor?"

"Şşş!" diyor Mari. "Sadece izle."

Denesem bile duramazdım. Görünüşe göre tüm kasaba mumlarla aydınlatılmış ve ışıklar kişiden kişiye geçerek tüm meydanı sıcak, titreyen bir ışıkla kaplamış. Çok güzel, ama bu anı Lindy ve Jo ile birlikte takdir etmem gereken bir an.

Sanki düşüncelerimi okumuş gibi, Mari, "Geldiler. Hadi, git "

Beni çardak merdivenlerine doğru itekliyor. . Yargıç Judie gözlerini devirip bana el sallıyor. "Acele et o zaman. Bütün gece vaktimiz yok."

Merdivenleri tırmanırken etrafa bakıyorum ve tanıdığım ve sevdiğim hemen hemen herkesin, hatta tanıdığım ve tahammül ettiğim bazılarının yüzlerini mumlarla aydınlatılmış olarak görüyorum. Ama Jo ve Lindy nerede?

Yargıç Judie kolumu tutar ve beni onun hemen altındaki basamağa oturtur. "Gözlerini aç, evlat."

Başımı kaldırıma doğru çevirir ve... OH. Lindy ve Jo, kaldırımın sonunda el ele duruyorlar. Ama ikisi de değişmiş ve bu da sonunda burada neler olduğunu anlamamı sağlar.

Lindy beyaz bir elbise giyiyor. Bir GELİNLİK. Önden kısa, bacaklarını ve kovboy çizmeleri gösteriyor, ama arkada uzun bir kuyruğu var. Kristal boncuklarla kaplı ve bana doğru yürürken, parıldayan mum ışığında, güzel, ruhani bir rüya gibi parıldıyor.

Konuşamıyorum. Hareket edemiyorum. Bana ulaşana kadar nefes bile alamıyorum.

Muhtemelen beklemem gerekir, ama bekleyemiyorum. Onlar merdivenlerin dibine vardıklarında, Lindy'nin boş elini tutup aşağı atlıyorum.

"Çok güzelsin," diye fısıldıyorum. "Lindy, bu ne?"

"Senin istediğin düğün," diyor. "Teknik olarak, yemin yenileme, ama neyse. Kim teknik ayrıntılarla uğraşacak zamanı var ki?"

"Benim yok."

"Büyük bir jest yapmana gerek olmadığını söylediğini biliyorum, ama yine de yapmak istedim."

Ne ironik. Partinin sonunda ona da büyük bir jest yapılacak ve ikimizin de bilmeden birbirimize büyük jestler yaptığımızı seviyorum. Bir törene ya da büyük bir şeye ihtiyacım yoktu. Ama Lindy'nin bunu benim için planlamasını çok seviyorum.

Yargıç Judie boğazını temizler. "Şovu başlatabilir miyiz? Bu mumlar sonsuza kadar yanmayacak. Bu kadını evlendirecek kişi kim?"

Jo çenesini kaldırır ve bir gün olacağı güçlü, parlak kadını bir an için görürüm. "Annemin babamla evlenmesine izin veriyorum."

Onun sözleri üzerine, Lindy ve ben nefesimizi tutarız. Jo bize yaramaz bir gülümseme atar. "Yeni isimleri sana sormadım," diye fısıldar, "ama izin istemektense af dilemek daha iyi olduğunu öğrendim."

Bunu kesinlikle benden öğrenmiştir ve Lindy daha sonra bana bir nutuk atacaktır. Şu anda ikimiz de hala onun sözlerine takılmış durumdayız.

"Artık resmi," diye devam etti Jo. "Ama bunu belirten bir kağıt olmasa bile, size olduğunuz gibi seslenmek istiyorum: annem ve babam."

Muhtemelen sonuna kadar bekleyip, bebekler gibi sarılmak, öpüşmek ve ağlamak gerekiyordu ama kimin umurunda? İkinci düğününüzde biraz çılgınlık yapamazsanız, ne zaman yapabilirsiniz ki?

Sonunda gerçek törene geçiyoruz ve ben doğaçlama yeminlerimi kekeleyerek söylüyorum, zaten gelinim olan kadına *evet diyorum* ve biz öpüşürken herkes mumları üflüyor. Bu iyi bir şey, çünkü bu iffetli bir mahkeme binası öpücüğü DEĞİLDİR.

Birisi havai fişekleri ateşlediğinde ışıklar üzerimizde patladı. Yakındaki bir çatıda James ve Chase'i gördüm, fitilleri ateşliyorlardı.

Bu meydanı etrafıma bakarken kalbim sevinç, gurur ve doğruluk duygusuyla doluyor. Tank'ın hayali gerçeğe dönüşmeye başlıyor, sadece daha büyük, daha görkemli, daha iyi. Lindy'ye, sonra Jo'ya bakarak, *bunun benim de hayalim olduğunu* düşünüyorum. Benim hayalim ve sonra hayal edebileceğimden daha büyük bir hayal.

Ve özür dileyen Chevy, belediye meclisinin kamuya açık toplantılar ve havai fişek gösterileriyle ilgili yönetmeliği nedeniyle şerifle birlikte gelip tüm olayı durdurana kadar toplantılar ve havai fişeklerle ilgili bir yönetmelik nedeniyle tüm olayı durdurmak için özür dileyerek şerifle birlikte gelene kadar, bunun dünyanın en iyi düğünü olduğunu söyleyebilirim.

Winnie

"Endişelenme. Çok sevecekler," diyorum, parmağımla Val'in alnındaki endişe kırışıklıklarını düzelterek. Aptal kardeşim partiyi sonlandırdıktan sonra Mari'nin tezgahında oturuyoruz. Yani, tamam, onun suçu değil. Muhtemelen Billy Waters yine belediye meclisini kendi oyun parkı olarak kullanıyordur, ama neyse. Yine de kardeşimizi biraz suçlayabilirim.

"Ama planlamak için daha fazla zamanımız olsaydı..."

"Gezinin programına ekleyecek daha fazla şey bulurdun ve yine de mükemmel olurdu. Endişelenmeyi bırak."

Lindy, Pat'e sürpriz yapmak için bu geceki düğünü gizlice planlarken, biz de gizli bir Avrupa balayı planlamasına yardım ettik. İkisi iğrenç derecede, sevimli bir şekilde birbirlerine aşıklar. Val ve ben bu geceki düğüne ve seyahat planlarına yardım ettik ve birine diğerine yaptığımız şeyi söylememek için kendimizi zor tuttuk. Bir şekilde bunu başardık ve onlar yokken Jo'nun bakım programı.

Val iç çekip kabak ve cevizli turtadan bir ısırık aldı. "Tamam. Ooh, bu çok güzel, Big Mo."

"Teşekkürler. Sanırım burbonun etkisi," diyor, göz kırparak ve sırtarak yanımızdan geçiyor.

"İçinde burbon mu var?" diye heyecanlanıyorum. Çünkü asıl mesleğim uygulama geliştirme olmasaydı, barmen olmak isterdim. "Bir dilim istiyorum!"

"Hemen geliyor," der Big Mo, eğilerek - kelimenin tam anlamıyla eğilmek zorunda kalır - arkaya doğru gider.

"Ee," diyor Val, ağzının köşesini silerek. Pastasını bitirmiş ve parmağıyla son kırıntıları da silmiş. "Dale yine gelmedi gelmedi mi?"

"Bunun hakkında konuşmak istemiyorum."

"Belki de gerçekten CIA'dedir. Yani, muhasebeyle ilgili acil bir iş olduğunu söylediğinde, aslında bir suikastçıyı yakalamaya gittiğini veya sorguda birinin tırnaklarını sökmeye gittiğini kastediyordur."

Big Mo, tam o anda pastayı önüme koyar. Şimdi, dürüst Dale'in birinin tırnağını çekip çıkardığını hayal ediyorum. İğrenç. Ve imkansız. Daha çok manikür setini çıkarıp tırnak etlerini geri itecektir.

"Hâlâ gelebilir," diyorum. "Ve zaten, CIA ajanı gibi davranıyor olsaydı onunla çıkmazdım. En son istediğim şey bu."

"Bunu hiç heyecan verici ve romantik bulmaz mısın?" diye soruyor Val.

"Hayır. Benim romantizm anlayışım..."

Bu cümleyi bitiremiyorum, çünkü benim romantizm anlayışım, bir erkeğin sadece olması gerektiği zaman ortaya çıkmasıdır. Bu da giderek çok düşük bir standart gibi gelmeye başladı. Dale ile aramızda her şey yolunda gibi davranmaya devam ederken, o benim bu çok düşük standartımı bile karşılayamıyor.

Bu uzun mesafeli ilişkiden ve tek taraflı olan ben olmaktan yorulmaya başladım. onu görmek için her zaman Austin'e gider. Belki Dale haklıdır ve ben taşınmalıyım. Ama bir şey beni Sheet Cake'de tutuyor. Bunun nedeni Dale'in bana evlilik teklifi etmemiş olması mı, ki bu taşınmak için gerçek bir neden olurdu, yoksa Sheet Cake'deki köklerimi koparmak istemem mi, emin değilim. Ama şu ana kadar ayrılmak istemiyorum. Dale benim için aynısını yapamıyorken, onun için araba kullanmaktan yoruldum.

Her neyse, yarın başlayacağım yeni işimi düşünürsek, Sheet Cake'den ayrılmak söz konusu bile değil. Web tasarımımdan... ne yapacağımdan

Çünkü bira fabrikasını işletmek için ne gerektiğini hiç bilmiyorum. Ama öğrenmek için sabırsızlanıyorum.

Her şey için heyecanlıyım, patronum hariç.

Sanki işaret verilmiş gibi, bir ses gürültüyü kesiyor. Ruhuma saplanan bir mızrak gibi bir ses.

"Yarın ilk günün öncesinde iyi bir gece uykusu alman gerekmez mi?"

James Graham konuşurken bu kadar yakın durmak zorunda mı? Ve bu kadar güzel kokmak zorunda mı? Tam bir pislik olan bir erkeğin pizza fırını kadar sıcak ve aynı derecede güzel kokması gerçekten talihsiz bir durum.

"Uyku zayıflar içindir," diyorum. "Ayrıca saat daha dokuz. Ben iyiyim, ama sen yatmalısın, büyükbaba."

Zaten krater gibi olan kaşları daha da çatılır. Büyüleyici. Ne kadar derinleşebilir acaba? Belki de bu benim yeni oyunum olur: yeni patronumu ne kadar kızdırabileceğimi görmek.

James bana o ölü gözlerle bakıyor. Bazen bu adamın ruhu var mı diye gerçekten merak ediyorum. Tam o anda cevabımı alıyorum çünkü Jo koşarak James'in büyük, kaslı bacaklarına atlıyor. Kesinlikle en azından kısmi bir ruhu var ve adamın vücudu da bambaşka.

"Yatakta olması gereken insanlardan bahsetmişken, sen neden hâlâ ayaktasın? "Jojo?" diye soruyorum, James'in Jo'ya attığı gülümsemeye ağzım açık bakmamaya çalışarak. Adam gülümsediğinde, neredeyse insan gibi görünüyor.

"şimdi Tank'a gidiyorum," diyor, bana ve Val'e sarılmadan önce. "Sadece iyi geceler demek istedim."

"İyi geceler, ufaklık," diyor James.

Artık ona kendi takma adı mı takmış? Ugh.

İzliyormuş gibi görünmemeye çalışıyorum, ama her gülümsediğinde beni büyülemiyor değil. Bu sadece Jo'ya karşı oluyor gibi görünüyor. Aksi takdirde, tüm insanlardan, özellikle kadınlardan nefret ediyor gibi görünüyor. Ve en çok da benden, bu da onunla birlikte çalışmayı ilginç hale getirecek.

Tank kapıdan Jo'ya el salladı ve Jo onu takip etti. şu anda beynimin büyük bir kısmını meşgul eden adamdan uzaklaşıp pastama geri döndüm. Big Mo bu pasta ile gerçekten kendini açtı. İnanılmaz.

"Ne tür bir burbon kullandın?" diye soruyorum, ama o cevap veremedi, bir el sırtımı okşuyor.

Belki de James yüzünden tetikte olduğum içindir, ama hızlı ve şiddetli bir tepki veriyorum. Kendini savunma dersleri almadım, ama roller derby oynadıktan sonra, hazırlıksız birini yere sermeye yetecek birkaç vuruş öğrenmişim. Arkamda duran kişiye —ki James olduğunu varsayıyorum— omzumla geriye doğru savurduğum vuruş, onu yere serdi.

Ama bağırmaya hazır olarak arkamı döndüğümde, James hala ayakta duruyor, kaşları neredeyse saç çizgisine kadar çekilmiş ve dudakları gülümsemeyle kıvrılmış.

Yerdeki *Dale*, gözleri fal taşı gibi açılmış, ağzı açık kalmış. Görünüşe göre onu yere sermenin yanı sıra nefesini de kesmişim.

"Dale!" Bir anda onun yanına yere çöktüm, sadece bir dakika boyunca muhtemelen külotlu çorabımı mahvettiğimi düşündüm - üstelik yeni bir çoraptı, arkasında sevimli bir dikiş vardı. "Çok üzgünüm! İyi misin?"

"İyiyim," bir dakika sonra, nihayet nefesini toplayınca, nefes nefese cevap veriyor. "Vay canına. Ne darbeydi ama."

"Evet, öyleydi," diyor James.

Başımı kaldırıp o lanet olası huysuza bakıyorum, o da sadece omuz silkiyor ve "Ne? Öyleydi" diye fısıldıyor.

"Su ister misin? Ne getireyim?" diye Dale'e soruyorum.

Kafasını sallar ve ayağa kalkmaya başlar. Ben önce ayağa kalkar ve ona elimi uzatırım, ama o bunun yerine sandalyeyi destek olarak kullanır. Hala hızlıca gözlerini kırıştırıyor ve bir elini göğsüne bastırıyor. "Tuvalete gideceğim. Hemen dönerim." Ve bununla birlikte, tuvalete doğru koşar.

Tabureme geri çöküp, çatalımı pastaya batırıyorum. Ama tadı tamamen kaybolmuş gibi görünüyor.

Val bana doğru eğildi. "Erkek arkadaşın kesinlikle CIA ajanı değil." "O adam senin *erkek arkadaşın* mı?"

James'in ses tonuyla ne demek istediğini bile anlamıyorum, ama her halükarda bu çok kırılcı. Taburede dönüp ona en sert bakışımı atıyorum. Çoğu insanı etkileyecek olsa da, o etkilenmiyor, hala sadece şok olmuş gibi görünüyor. "Evet, o benim erkek arkadaşım."

"Neredeyse nişanlım," diye ekliyor Val, ama keşke eklemeseydi.

Çünkü açıkçası, Dale ve ben evlilik konusunu konuşmayalı epey zaman oldu.

Muhasebeci olan Dale, mali sorumluluk konusunda biraz takıntılıdır. Bu da, ilişkimizin bir sonraki adımını tartışmayı bile ertelemek anlamına geliyordu

Bir keresinde ona ramenle mutlu bir şekilde yaşayabileceğimi söylemeye çalıştım, ama o kadar dehşete kapıldı ki, bir daha bu konuyu açmadım.

"Neredeyse nişanlı ne demek?" James alaycı bir şekilde sordu.

"O değil... Neyse." Çatalımı sallıyorum. "O benim erkek arkadaşım. Bu ciddi bir ilişki."

"O adam mı? Az önce tek bir vuruşla devirdiğin sıkıcı, düğmeli adam mı?"

Bunu yapan *küçük* bir *darbe* yorumudur. Ben gerçekten şiddet yanlısı bir insan değilim. Yani, durum gerektirmedikçe değil. Derby oynadığım zamanlarda bile, ben bir

jammer'dım, yani büyük vuruşlar ve bloklamadan çok hız ve çeviklikle oynardım. Yine de nasıl vurulacağını biliyorum ve kimse benim gibi küçük birinden bunu beklemez. Ayağa kalkıp James'in uyluğuna kalça vuruşu yaptığımda, tüm gücümü kullanırım.

Bu da onu, Dale'in az önce olduğu yerde, yerde yatırır. Ona yardım etmek için eğilmek yerine, ellerimi belime koyup üzerinde dururum. O, uyluklarını tutarak inler.

"Bana kasılma yaptın!"

"Daha kötüsünü hak ediyorsun." Çenemi kaldırıyorum. "Ve pişman değilim." "Ben senin patronunum," diye inliyor James, bana inanamayan bir bakış atarak.

Dale o anda banyodan çıkmaya karar verir. Telefonuna bakmaktadır. Kafasını kaldırıp James'in başında durduğumu gördüğünde, Dale telefonu düşürür ve telefon yere düşerek gürültü çıkarır.

James'e son bir kez, küçümseyen bir bakış atarım. "Yarına kadar benim patronum değilsin."

Bunun üzerine, James'in yerde yatan bedeninin üzerinden atlayarak erkek arkadaşımı almaya gittim. Yeni işimden gerçekten, GERÇEKTEN pişman olacağım hissine kapıldım.

Winnie ve James'in hikayesi *The Bluff'u* kaçırmayın! [Buradan](#) satın alın!

EMMA'DAN BİR NOT

Bu kitabı bitirdikten sonra birine şaka yaparak, "*The Buy-In*'i bitirdim!" yazan bir tişört almam gerektiğini söyledim. *Falling for Your Best Friend* (Harper'ın hikayesi) kitabını yazdığımdan beri bu kitabı yazmak istiyordum, ama başladığımda... bitmesi çok uzun sürdü. Bazı kitaplar böyledir. Bu kitabın sonucundan çok memnunum, ama aynı zamanda bitirmiş olmaktan da ÇOK MUTLUYUM.

Graham ailesini SEVİYORUM. Tank, James, Collin ve Pat, *Falling for Your Best Friend*'i yazarken

Falling for Your Best Friend'i yazarken benim için canlandılar. Onların hikayesini yazmak için SABIRSIZLANIYORDUM. Her kitabı okumak için sabırsızlanıyorum!

Bu seride başka Sheeters hikayeleri de olabilir. Bu seriyi planlamaya başladığımda, nereye varacağı konusunda oldukça kesin bir fikrim vardı, ama bu kitapta bile bazı şeyler beni şaşırttı ve işte böyle Beğendim. En iyi yazıları genellikle beklemediğim ve planlamadığım şeylerden ortaya çıkar. Öyleyse, kemerlerinizi bağlayın, canlarım! Bu yolculuk bizi nereye götürecek, göreceğiz.

Uzun zamandır planladığım bir başka karakter: Chevy. Geçen yıl Instagram'da bir çekiliş düzenledim ve kazananlar kitapta bir karakterin adını seçebildi. [Brooke and Her Book](#) kazandı ve kardeşinin adını kullanmak istedi. Kardeşi Chevy, on yıl önce bir kazada hayatını kaybetmişti

Chevy'nin anısını onurlandırmak için hikayenin ÖNEMLİ bir parçası olması gerektiğini hissettim. O, bu kitapta en sevdiğim yan karakterlerden biri ve Pat ile olan dostluğunu çok seviyorum.

Jo'nun durumuyla ilgili kısa bir not: Tanrım, hukuki durumlar yazmak için çok karmaşık. İnanılmaz derecede karmaşık. Yasalar eyalete göre değişir ve dikkate alınması gereken çok sayıda olasılık ve faktör vardır. Avukatlarla konuştuktan, araştırma yaptıktan ve velayet davaları ve duruşmaları yaşamış annelerle konuştuktan sonra, hikayeye uygun gerçekçi bir durum yazmak için elimden geleni yaptım. Aile hikayenizi benimle paylaştığınız için Lorie'ye çok teşekkür ederim! Komşu olduğumuz için çok mutluyum.

Derinliği olan, ilginç karakterleri, esprili diyalogları ve abartılı mizahı olan kitaplar yaratmak istiyorum. Benim istediğim bu. Düzenleme yaparken, bir tane daha komik sahneye ihtiyacım olduğunu hissettim. Başlangıçta bu kitabın *Money Pit* gibi olacağını düşünmüştüm, ama Lindy'nin çocukluk evi ve güvenlik konusunu düşününce, küvetin zeminden düşmesini veya fırının patlamasını yazamadım.

Kocam Rob'a komik bir ızgara olayı eklemem gerektiğini söyledim. O da "sincaplar" dedi. Ve işe koyulduk. (Alev alan sincapları çok seviyorum.)

Bu komik sahneler TAMAMEN saçma görünebilir (ve öyleler de), sincap kısmı gerçek hayattan esinlenmiştir.

Arkadaşım Eric, bilmeden bir sincabın araba motoruna yuva yapmasına izin vermişti. Neden çalışmadığını görmek için kaputu açtıklarında, bir sincap tamirciye atladı. Rob'un arkadaşı Thomas'ın ise bir sincap transformatörde elektrik çarpması sonucu alevler içinde Thomas'ın kulübesine atladı ve kulübeyi tamamen yaktı.

Evet, hikayelerim bazen çılgın bir mizah içeriyor... ama gerçek hayattan o kadar da uzak değil.

Lindy ismi, bana çok destek olan ve tam da bir isim bulmam gereken gün bana mesaj atan Bookstagrammer @ReadingLindy'den geliyor. Ashlee ismi ise, alaycı tavırlarıyla ve büyük desteğiyle dostum olan @bookswithnopictures'dan geliyor. Ne zaman bir karakterin isminin size ithafen konulacağını asla bilemezsiniz...

Bu hikayeyi bu kadar uzun süre beklediğiniz için çok teşekkür ederim! Bu seride daha fazla kitap yazacağım ve size Sheet Cake ve Grahams hakkında daha fazla bilgi vermek için sabırsızlanıyorum.

Emma St. Clair, *USA Today*'in en çok satan yazarlarından biri ve yirmiden fazla kitabı var. Tatlı aşk hikayelerini ve cesur karakterleri seviyor. Hikayeleri romantik komediden kadın kurgusuna kadar uzanıyor ve hepsinde mizah, ve Kindle'ınızı çocuklardan saklamanıza gerek kalmayacak türden hikayeler. ;)

Öneriler ve kitap haberleri almak için e-posta listesine kaydolun:

<http://emmastclair.com/romcomemail>

Onun okuyucu grubuna şu adresten katılabilirsiniz

<https://www.facebook.com/groups/emmastclair/>

TEŞEKKÜRLER

Beni ikna ettiği ve ilk taslakla ilgili tüm geri bildirimleri için Jenny Proctor'a teşekkür ederim. Seni seviyorum! Bu kasabaya "Sheet Cake" adını bulan okuyucu Krista

White'a bu kasabaya Sheet Cake adını bulduğu için çok teşekkür ederim.

Beni destekleyen tüm ilk okuyuculara ve Bookstagrammer'lara da kocaman bir teşekkür etmek istiyorum. Sizler, paylaşımlarınız ve nazik sözleriniz işimi daha da keyifli hale getiriyor. TEŞEKKÜR EDERİM!!!

Amy L, Jody, Devon, Jill, Marsha, Sunny, Lindsay, Nicole, Catherine, Makayla ve gözden kaçan şeyleri ve yazım hatalarını düzeltmeme yardım eden, adını sayamadığım herkese de teşekkürler!

EMMA ST. CLAIR'IN DİĞER ESERLERİ

Graham Kardeşler

Satın Alma

Blöf

Aşk Klişeleri

En İyi Arkadaşının İkizine Aşık Olmak

Patronuna Aşık Olmak

Sahte Nişanlığınıza Aşık Olmak

On İki Tatil En İyi Arkadaşınıza

Aşık Olmak Düşmanınıza Aşık

Olmak **Tatlı Kraliyet**

Romantik Komedileri Kraliyet

Düzenlemesi

Haftalık e-postalar ve kitap haberleri için

kaydolun [-http://emmastclair.com/romcomemail](http://emmastclair.com/romcomemail)

YAZAR HAKKINDA

Emma St. Clair, *USA Today*'in en çok satan yazarlarından biri olup yirmiden fazla kitabı bulunmaktadır. Tatlı aşk

ve cesur karakterleri sever. Romantik komedilerden kadın romanlarına kadar uzanan hikayelerinin hepsinde mizah ve duygu vardır ve Kindle'ınızı çocuklarınızdan saklamanıza gerek kalmayacak türden hikayelerdir.

;))

E-postalara kaydolun, öneriler ve kitap haberleri alın: <http://emmastclair.com/romcomemail>

<https://www.facebook.com/groups/emmastclair/> adresinden yazarının okur grubuna katılabilirsiniz.

İçindekiler

[Telif Hakkı](#)

[Adanma](#)

[İçindekiler](#)

[Önsöz](#)

[Küçük Kasaba Yaşamının Beş Avantajı](#)

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[The Neighborly Uygulamasından](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[The Neighborly Uygulamasından](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[The Neighborly Uygulamasından](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23](#)

[Bölüm 24](#)

[Erkek Fizığının Dört Göz Ardı Edilen Bölgesi](#)

[Bölüm 25](#)

[Bölüm 26](#)

[Bölüm 27](#)

[Komşu Uygulamasından Alıntı](#)

[Bölüm 28](#)

[Bölüm 29](#)

[Bölüm 30](#)

[Bölüm 31](#)

[Bölüm 32](#)

[Bölüm 33](#)

[Bölüm 34](#)

[Bölüm 35](#)

[Filmlerden En Romantik Yedi Büyük Jest Bölüm 36](#)

[Epilog](#)

[Emma'dan Bir Not](#)

[Teşekkürler Sonra Ne](#)

[Okumalı Yazar Hakkında](#)

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

